COLECȚIA

Iubiri de poveste

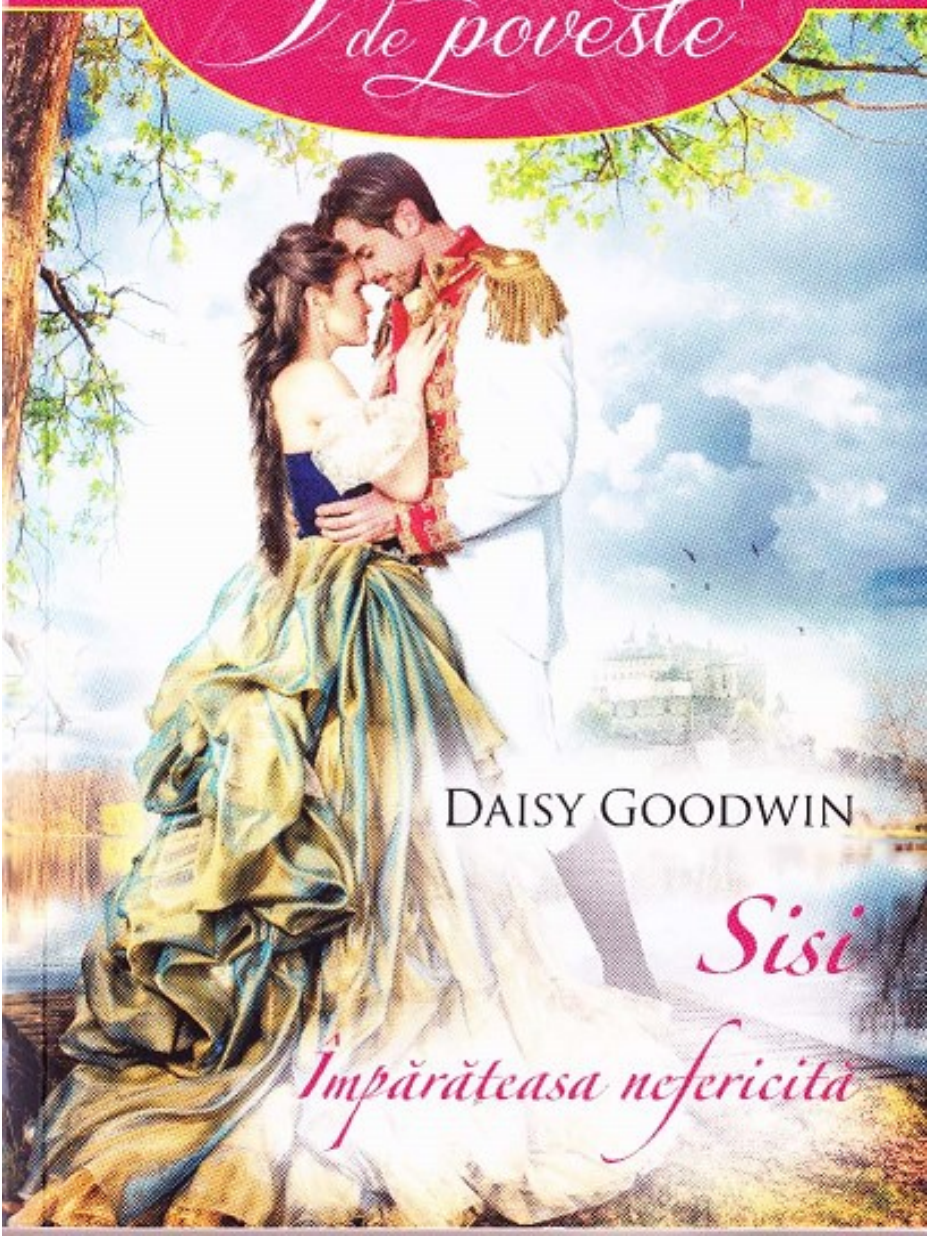

DAISY GOODWIN

Sisi

Împărăteasa nefericită

Daisy Goodwin
Sisi – Împărăteasa nefericită

***The Fortune Hunter by* Daisy Goodwin**

Copyright © 2014 Daisy Goodwin
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Daniela Trutia

MENAJERIA REGALĂ

Era regina Victoria o pisicuţă sau un cod? Charlotte şovăia. Chipul reginei, cu bărbia abia vizibilă, semăna teribil de mult cu expresia fixă şi sticloasă a peştelui, dar asta ar fi însemnat să facă din răposatul prinţ-consort un pisoi, întrucât era singurul animal care-i mai rămăsese. Era greu să te gândeşti la prinţul Albert ca la o felină, dar acum, după ce ea suprapusese imaginea codului peste figura soţiei acestuia, era neîndoielnic că regina întruchipa un exemplar magnific. Charlotte făcu un pas înapoi pentru a privi mai bine întregul tablou, acum că înlocuise fiecare chip al familiei regale cu câte un cap de animal. Prinţul de Wales se potrivea binişor cu un baset, iar în ceea ce o priveşte pe prinţesa Alice, Charlotte simţea că procedase corect comparând expresia permanent mohorâtă a acesteia cu imaginea unei vaci. Îşi înmuie pensula în călimara cu cerneală indiană de lângă ea şi începu să haşureze lucrarea, lipind apoi pozele cu capetele de animale la locul potrivit în imagine. Intenţiona ca mai târziu, în funcţie de ora la care îl va convinge pe Fred s-o aducă acasă de la bal, să-şi fotografieze creaţia.

Oftă şi-şi puse pe creştet degetele împreunate. Soarele coborâse dincolo de şirurile caselor din stuc alb ale oraşului, scăldând atelierul într-o lumină aurie.

Charlotte era decisă să ducă la bun sfârşit lucrarea cu menajeria regală. Se gândea s-o aşeze pe peretele din fund al sufrageriei din Kevill; cu o ramă potrivită, un simplu privitor ar fi luat tabloul drept un portret de familie ca oricare altul; numai cineva care s-ar fi uitat cu luare-aminte ar fi observat că ea preschimbase familia regală într-o menajerie îmbrăcată în fracuri şi crinoline. Tot ce se putea ca unii oaspeţi mai scorţoşi să fie puţintel şocaţi, dar cum în salonul din Kevill rareori se întâmpla ca cineva să se uite cu atenţie la altceva decât la dantela de pe rochia vreunei vizitatoare, Charlotte simţea că nu prea avea de ce să-şi

facă griji. Până şi vaga posibilitate a unei astfel de descoperiri era îndeajuns ca fata să poată supravieţui încă uneia din interminabilele după-amiezi pe care le petrecea întreţinând diverse doamne venite în vizită. Charlotte spera ca îndeosebi lady Kelmerdine să-şi recunoască în tablou nasul ei lung şi veşnic curgând, şi să se simtă atât de ofensată, încât să nu mai vină niciodată pe acolo.

Gândul la Lady Kelmerdine şi la felul în care se referea la ea, numind-o „sărmana fată orfană de mamă” se dovedi suficient pentru ca lui Charlotte să-i tremure mâna, făcând să-i picure un strop de cerneală pe faldurile rochiei de mătase. Era un strop minuscul, dar mătasea îl absorbi atât de repede, încât acesta înflori rapid, devenind o pată inconfundabilă. Lui Charlotte îi era ciudă că fusese atât de neatentă, pentru că, deşi pata de cerneală abia dacă se vedea, ştia că mătuşa ei o va zări din prima clipă, făcând din asta o dramă de proporţii. „Ce nenorocire”, va exclamă ea, fluturându-şi panglicile de mătase de pe boneta de văduvă, „să-ţi distrugi frumuseţe de rochie tocmai în seara balului dat de contele Spencer!”. Nimic nu-i plăcea mătuşii Adelaide mai mult decât un mic incident domestic pe care să-l poată transforma într-o tragedie demnă de Sofocle. Va socoti de datoria ei să arate pata tuturor celor cu care se vor întâlni, invitându-i să comenteze pe seama nefericitei întorsături a sorţii care distrusese minunăţia de rochie a scumpei ei Charlotte. Ea aştepta oricum cu destulă emoţie distracţiile din acea seară, ca să mai suporte şi umilinţa circului pe care l-ar fi făcut mătuşa ei.

Se gândi o clipă, după care îşi luă cutia cu acuarele. Spera să-i mai fi rămas puţin alb de China. Luă o pensulă curată, o înmuie bine în vopsea şi începu să acopere pata. Nu arăta perfect, dar era mult mai bine decât înainte şi, cu oarecare noroc, spera ca seara să treacă fără ca mătuşa ei să observe ceva. Tocmai întindea un al doilea strat când se auzi o bătaie scurtă în uşă şi fratele ei, Fred, îşi făcu apariţia în încăpere, îmbrăcat în uniformă de gală.

— Eşti gata, Mitten[1]? Mătuşa Adelaide îşi face griji pentru cai, iar eu vreau să ajung devreme la operă.

Observă cu ce se îndeletnicea sora lui şi încremeni.

— De ce-ţi pictezi rochia? După care adăugă maliţios: Asta-i ultima modă acum, să-ţi decorezi manual rochia de bal?

— Păi, dacă ar fi ultima modă, aşa cum îmi scoţi tu ochii mereu, aş fi ultima care-ar afla. Am scăpat nişte cerneală pe rochie şi încerc s-o ascund cu vopsea. Arătă cu degetul spre pata acoperită cu alb. Vezi? Arată ca nouă.

— Dar ce naiba ţi-ai găsit de lucru cu cerneala tocmai când purtai o rochie albă de bal? Credeam că fetele au lucruri mai bune de făcut înaintea unui bal, de exemplu să-şi aranjeze părul sau să-şi aleagă bijuteriile.

— Fred, dacă te-ai uita mai atent, ai vedea că mi-am aranjat deja părul. Cât despre bijuterii, mătuşa Adelaide e de părere că diamantele nu sunt potrivite pentru o fată care abia îşi face intrarea în societate, aşa încât colierul mamei îl poartă ea. De aceea m-am gândit că, până va fi toată lumea gata, să-mi ocup timpul cu ceva util.

Fred privi spre masa de lucru, unde se găsea Menajeria Regală. Se apropie ca să vadă mai bine şi clătină din cap.

— Zău dacă nu eşti sărită de pe fix, Mitten.

— Îţi place?

— Dacă-mi place? Bineînţeles că nu-mi place. E o ciudăţenie, asta e. De ce nu poţi avea şi tu nişte îndeletniciri normale, cum ar fi să cânţi din gură, să cânţi la pian, să brodezi şi altele asemenea? E al dracului de bizar pentru o fată de vârsta ta să-ţi faci mereu de lucru pe ascuns cu aparate foto şi tot soiul de chimicale. Bagă de seamă să nu te ia lumea la ochi. Augusta îşi face griji pentru tine. Zice că după ce eu şi cu ea ne vom căsători, prima ei preocupare va fi să te scoată în lume aşa cum se cuvine. După părerea ei, dacă totul iese cum trebuie, ai putea avea mare succes.

---

1 Mănuşă cu un singur deget (n.tr.)

Charlotte zâmbi.

— Ce drăguţ din partea ei! Abia aştept să fiu scoasă în lume de Augusta.

Fred o privi bănuitor, holbându-se la ea cu ochii lui albaştri, aşa cum făcea de fiecare dată când se supăra.

— Augusta va fi un mare atu pentru tine. Ea spune că a pune la cale mariajul perfect e ca şi cum ai ancora cu bine o corabie în port. E nevoie de o mână sigură la cârmă.

Charlotte se abţinu să comenteze că, în ciuda priceperii ei în arta navigaţiei, lui Lady Augusta Crewe i-a luat cinci sezoane la Londra ca să se aleagă cu o cerere în căsătorie. Decise să schimbe subiectul.

— Eşti foarte prezentabil astă-seară, Fred. Augusta va fi mândră de tine.

Acum că discuţia căpătase un alt curs, Fred îşi scoase pieptul în afară şi-şi trecu palma peste fireturile aurii ale vestonului.

— Am fost la croitorul lui Bay Middleton. Augusta nu are încredere decât în el, nici nu vrea să audă de altul.

— Bay Middleton are gusturi indiscutabile.

— E cel mai bine îmbrăcat ofiţer al Gărzilor. Totul ţine de croială. Trei probe au fost necesare pentru asta.

— Numai trei probe! Cred că eu am fost la cel puţin zece pentru rochia asta, şi nu este nici pe departe la fel de bine croită şi de măgulitoare ca uniforma ta.

— Nu-i nimic în neregulă cu rochia ta, sau cel puţin n-a fost, până s-o pătezi cu cerneală.

Îi puse o mână pe umăr.

— După ce am să mă însor cu Augusta, o să-ţi dea ea sfaturi, îndrăznesc să spun că ai avea ce să înveţi de la ea. Augusta are întotdeauna o toaletă impecabilă.

Charlotte consideră că auzise destule despre superioritatea Augustei Crewe cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă. Chiar dacă viitoarea ei cumnată ar fi fost fermecătoare şi generoasă, tot s-ar fi săturat să-l audă pe Fred pomenind de ea tot timpul, dar cum Charlotte o socotea afectată şi calculată, faptul că era prezentă în fiece conversaţie între frate şi soră o irita cumplit.

Cineva tuşi în prag. Penge, majordomul mătuşii Adelaide, îi privea plin de reproş.

— Înălţimea Sa mi-a poruncit să vă reamintesc că trăsura vă aşteaptă de un sfert de oră.

Fred întinse braţul spre Charlotte.

— Haide, Mitten, acum nu mai ai ce face cu rochia. Oricum, căpitanul Hartopp nici n-o să observe.

Pe la jumătatea scării în spirală se întoarse spre ea ca să o privească.

— Şi nu-i cazul să-ţi faci griji în privinţa partenerilor din astă-seară, deoarece ştiu că Hartopp îţi va cere primele două dansuri, iar Augusta a promis că-ţi va găsi după aceea nişte tineri potriviţi.

Charlotte nu răspunse, dar în sinea ei îşi zise că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să danseze cu un tânăr nepotrivit pentru ea. În ciuda grijii pe care i-o purta Fred, ea nu-şi făcea probleme cu privire la găsirea unor parteneri; deşi până atunci participase la doar câteva baluri, carneţelul ei de dans era întotdeauna plin. Tinerii cu un anumit statut social, şi din când în când cei fără statut, învăţaseră repede că, deşi Charlotte poate nu era cea mai mare frumuseţe din sală, rămânea fără îndoială una dintre fetele cele mai bogate, unica moştenitoare a averii Lennox, care avea să-i revină la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Fiind crescută în zona de graniţă dintre Anglia şi Scoţia, banii nu însemnaseră mare lucru pentru ea, dar de când venise la Londra, Charlotte observase cât de des se vorbea în şoaptă despre „moştenitoarea averii Lennox”, cuvinte rostite pe vârful buzelor de la o cunoştinţă nouă la alta. Mai observase şi că aceste murmure şi şoapte îl nelinişteau pe Fred. Banii erau numai ai ei: mama ei, moştenitoarea iniţială a averii Lennox, fusese cea de-a doua soţie a răposatului lor tată, dar Fred se purta ca şi cum lui i-ar fi revenit averea. Până la majorat, Charlotte nu se putea mărita fără consimţământul lui, iar Fred savura din plin privilegiile acestei poziţii. Existau câţiva tineri ofiţeri din garda regală care-l făcuseră pe Fred să se simtă jenat de croitorul lui sau de gusturile lui în materie de vinuri, dar

acel sentiment de jenă se atenuase treptat, acum că era paznicul averii Lennox şi, desigur, logodnicul Augustei Crew.

*

Nu teama de a socializa cu oamenii o făcea pe Charlotte să coboare cu reţinere scara curbată, în urma fratelui. Nu se supăra dacă se întâmpla să nu fie invitată la vreun dans şi nici n-o deranjau privirile compătimitoare ale doamnelor de companie. Prefera toate astea decât să se lase învârtită prin sala de bal de vreun tânăr îmbujorat, care-şi dădea silinţa să pună mâna pe averea familiei Lennox. Era în căutare de parteneri? Nu. Tăcere. Fusese prezentată la curte? Nu încă. Pauză. Îi plăcea jocul de crochet? Uneori, spunea fără să fie întrebată că-i plăcea să facă fotografii. Într-o asemenea situaţie, Percy sau Clarence dădeau semne de îngrijorare, ca şi când li s-ar fi pus o întrebare la un examen pentru care nu se pregătiseră. Cât despre Algernon sau Ralph, aceştia i se plângeau că atunci când se lăsaseră fotografiaţi – „ştii, de dragul mamei” –, tot procesul durase o veşnicie. „Fotograful mi-a cerut să ţin capul nemişcat, ca să iasă poza bine”. Le plăcea cum ieşise? îi întreba ea, la care tinerii tăceau o clipă, uneori roşind pe deasupra favoriţilor care le împodobeau obrajii. În ciuda vizibilei lor stânjeneli, Charlotte insista să afle apoi dacă li se părea că fotografiile îi înfăţişau aşa cum îşi imaginau ei că arată în realitate. În momentul acela, partenerul ei mormăia că nu-l preocupa prea mult propria înfăţişare, dar bănuia că fotografiile erau destul de fidele realităţii. În general, după aceste schimburi de replici, tânărul respectiv nu mai insista s-o invite din nou la dans. Odată, când un tânăr cu ceva mai multă imaginaţie o întrebase pe Charlotte dacă accepta să-l fotografieze, ea refuzase, pe motiv că era posibil să nu-i placă rezultatul. Respectivul nu o mai întrebase a doua oară.

*

Ajunsă pe ultima treaptă, Charlotte încercă să-şi aranjeze ţinuta, astfel încât evantaiul şi gentuţa să-i mascheze pata de cerneală de pe rochie. Inutilitatea îngrijorării ei era limpede, având în vedere că mătuşa Adelaide era mult prea preocupată de propria-i înfăţişare, ca să-i mai acorde atenţie nepoatei. Stătea în faţa oglinzii din hol, sucindu-şi capul în toate părţile, după cum cădea lumina pe diamantele Lennox pe care le purta la gât. Căsătorită târziu cu un baronet nu prea bogat, care murise după şase luni, aceasta nu avusese parte de prea multe diamante la viaţa ei, şi se bucura enorm de podoabele împrumutate. Charlotte constată că mătuşa ei, care avea probabil patruzeci de ani, era cu mult mai entuziasmată de seara balului decât nepoata.

— Ce bine se potrivesc cerceii cu perle la rochia ta, iubito. Sunt bijuteriile perfecte, deloc bătătoare la ochi. Nu pot să sufăr când fetele se acoperă cu giuvaeruri. O mai ţii minte pe Selina Fortescue la balul din Londonderry[2]? Arăta de-a dreptul vulgar. Mare păcat, cu un ten tânăr şi proaspăt ca al ei!

Zicând acestea, îşi ridică privirea spre Charlotte, dar nu rezistă prea mult tentaţiei de a-şi contempla imaginea sclipitoare, aşa că se întoarse iarăşi spre oglindă.

Fred tuşi:

— Mătuşă, observ că, spre deosebire de Charlotte, dumneata te-ai acoperit de bijuterii. Oare se cade să porţi colierul Lennox? La urma urmei, diamantele sunt ale lui Charlotte şi, în calitate de tutore, socotesc că ar fi trebuit să-mi ceri îngăduinţa.

Charlotte văzu cum decolteul mătuşii se înroşeşte pe sub diamante şi spuse:

— Oh, Fred, nu fi atât de pedant. M-aş simţi ridicolă să port colierul ăsta, total neadecvat vârstei pe care o am, şi, în plus, mătuşii Adelaide îi vine foarte bine. Prefer de o mie de ori să-l văd la gâtul ei decât să-l ştiu încuiat într-un sipet.

---

2 Unul din cele şase comitate ce formează Irlanda de Nord (n.red.)

Mătuşa Adelaide o privi recunoscătoare. Fred îşi luă mănuşile şi se apucă să şi le tragă meticulos pe mâini, trosnindu-şi fiecare deget.

— Nu mi se pare o pedanterie să-mi exprim îngrijorarea pentru ceva ce aparţine unicei mele surori. Poate tu ai uitat că i-am făgăduit tatii să am grijă de tine, dar eu nu. Tot ce faci tu se răsfrânge asupra mea. Nu vreau ca viitorul tău soţ să mă acuze că nu m-am ocupat cum se cuvine de treburile tale.

— Ei bine, află că nici nu-mi trece prin minte să mă mărit cu cineva care s-ar plânge că am împrumutat un colier cuiva din familie. Aveam de gând să-i ofer Augustei colierul, ca să-l poarte la nunta ta, dar dacă ai asemenea reţineri, poate că nu-i ideea cea mai fericită.

Auzindu-i vorbele, Fred se îmbună, vădit stânjenit.

— Augusta mi-a pomenit de colier, aşa că am să accept în numele ei. Bineînţeles, cu condiţia să aibă mare grijă de el, cum sunt sigur că vei face şi dumneata, mătuşă. Şi acum, propun să plecăm, altfel vom pierde actul întâi.

Charlotte zâmbi în sinea ei. În realitate, pe Fred nu-l preocupa atât de mult că mătuşa Adelaide purta diamantele, cât faptul că Augusta o va vedea cu ele la gât la balul dat de contele Spencer. Era limpede că Augusta îşi făcea deja planuri să le poarte la nuntă, şi ar fi întristat-o ca splendoarea lor să pălească de pe urma unor expuneri publice repetate pe gâturile altor persoane decât al ei. Charlotte presupunea că Fred îşi va învinge scrupulele privitoare la viitorul ei soţ dacă ea îi va oferi Augustei giuvaerurile ca dar de nuntă.

În timp ce fratele ei îi dădea mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură, se întrebă cum le va face fotografia de nuntă. Desigur, va exista fotografia oficială, cu mireasa împodobită cu flori albe şi portocalii, purtând colierul de diamante la gâtul ei cam scurt, şi cu Fred stând ţeapăn în picioare în spatele ei. Augusta avea să stea jos, întrucât era la fel de înaltă ca Fred. În schimb, în fotografia neoficială, Charlotte se gândea că Augusta, cu nasul ei turtit şi cu ochii ei depărtaţi, avea să fie un pechinez destul de reuşit, în

timp ce Fred, roşu la faţă şi cu un început de guşă, putea fi luat drept un curcan. Evident, n-ar fi fost un tablou pe care să-l poată atârna oriunde, nici măcar în colţurile cele mai întunecate ale reşedinţei Kelvedon, dar i-ar fi dat satisfacţia ascunsă de a-l privi atunci când urma să fie „scoasă în lume” de Augusta, după nunta acesteia. Perspectiva de a locui împreună cu fratele ei şi cu nevasta lui n-o încânta câtuşi de puţin, dar era inevitabilă, afară de cazul în care îşi găsea un soţ atrăgător.

Se auzi o bătaie în geamul trăsurii. Charlotte privi afară şi dădu cu ochii de faţa lătăreaţă, încadrată de favoriţi, a căpitanului „Chicken[3]” Hartopp, bunul prieten al lui Fred şi vânător tenace al averii Lennox. Fred nu-l încuraja făţiş pe Hartopp să-i facă curte lui Charlotte, din moment ce spera ca sora lui să obţină un titlu sau măcar o alianţă cu una dintre vechile familii de moşieri, dar, cum averea lui Hartopp era aproape la fel de mare ca a lui Charlotte, Fred nu-l putea exclude pe de-a întregul.

— Domnişoară Baird, îmi pare tare bine că v-am prins înainte de plecare. Voiam să vă dau ceva ce s-ar putea să vă facă plăcere să purtaţi diseară.

Îi întinse pe geam un mic buchet de violete, şi Charlotte îl răsplăti cu ceea ce spera a fi un zâmbet încântat.

— Vă mulţumesc din suflet, căpitane Hartopp. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la mine.

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară Baird, răspunse el, ducându-şi degetul la chipiu, după care se înclină în direcţia mătuşii Adelaide: Bună seara, Lady Lisle. Ce colier superb! Se întâmplă cumva să fie faimoasele diamante Lennox?

— Întocmai, spuse Lady Lisle zâmbind afectat. Draga de Charlotte a avut bunătatea de a-mi îngădui să le port astă-seară. Sper să le fac cinste.

Hartopp făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

— În privinţa asta să nu aveţi nicio îndoială, Lady

3 Pui de găină, în engleză, în original (n.tr.)

Lisle.

Charlotte observă cum îi sticlesc ochii lui Hartopp la vederea colierului şi-şi zise că până şi traiul alături de Fred şi Augusta era preferabil ideii de a-i vedea faţa lui Chicken la fiecare mic dejun, încă nu făcuse rost de fotografii cu mamifere acvatice, dar când le va avea, era sigură că, în ciuda poreclei sale, Hartopp va fi o morsă minunată.

O SEARĂ LA OPERĂ

Sala Operei gemea de lume. Era ultima apariţie a Adelinei Patti[4] în *Somnambula*[5]*,* înainte de a se înapoia la New York. Fiecare lojă era arhiplină şi fiecare loc, de la staluri şi până la balcon, era ocupat. Bay Middleton şedea în rândul doi, atât de aproape de scenă, încât putea distinge vinişoarele albăstrii care brăzdau decolteul Adelinei Patti şi picăturile de transpiraţie ce i se prelingeau pe obrazul machiat. Deşi nu-şi lua ochii de la scenă, gândurile lui erau îndreptate spre o anumită lojă. Simţea prezenţa lui Blanche la fel de intens ca şi când ar fi stat chiar lângă el. Ştia chiar şi fără să se uite că avea umerii goi şi că două şuviţe blonde îi tremurau pe ceafă. Aproape că simţea în nări parfumul cu care se dădea la tâmple. Cu toate astea, Bay nu-şi ridică privirea. Încă de când îşi prindea butonii de gală la cămaşă şi-şi potrivea lavaliera fusese conştient că făcea o greşeală venind aici în astă-seară. Numai că, a doua zi, Blanche urma să plece, şi Bay dorea să fie în preajma ei, chiar dacă nu îndrăznea s-o privească.

Muzica îi alina melancolia. Nu venise acolo doar pentru a fi văzut, aşa cum făceau cei mai mulţi amici de-ai lui. Îi plăcea opera, ba uneori chiar descoperea că i se

4 Celebră cântăreaţă de operă din secolul al XIX-lea (n.tr.)

5 Celebră operă a compozitorului italian Vincenzo Bellini (n.tr.)

zbârlea părul de pe braţe, la fel cum i se întâmpla când era pe cale să câştige o cursă sau când vreo femeie îl privea într-un anume fel. Aşa păţise şi prima oară când o zărise pe Blanche. La un dineu, ea îşi lipise piciorul de al lui în timp ce mâncau şi el înţelesese din prima clipă că nu era un gest întâmplător. Fata îl privise pe sub pleoapele lăsate şi-i zâmbise, dezvelindu-şi dinţii şi vârful rozaliu al limbii; acesta fusese începutul unui şir de astfel de momente. Un an întreg ea continuase să-l privească din locul unde se afla în sala de dineu sau de bal. Sigur, înainte de ea existaseră alte femei, dar Blanche Hozier era prima pentru care renunţase vreodată la o zi de vânătoare.

În acea după-amiază însă, în vreme ce-şi aranja în faţa oglinzii cârlionţii care se desprinseseră cu câteva minute mai devreme, ea nu zâmbise. El se minunase, ca de fiecare dată, ce repede se preschimba ea din femeia care-l luase de mână şi-l condusese spre sofa într-una preocupată ca fiecare şuviţă de păr să fie la locul ei. Era tot îmbujorată, dar redevenise stăpâna casei şi soţia colonelului, îi surprinsese privirea în oglindă şi îi spusese cu glas lipsit de orice emoţie:

— Mâine plec la Combe.

El nu răspunse la ceea ce considera a fi un fapt prestabilit.

— N-am de ales. Colonelul e tot timpul acolo, lucrând la proiectele lui de canalizare, şi, cum nu e posibil ca el să vină la Londra, trebuie să merg eu la el.

Se răsucise cu faţa spre el şi-l privise cu capul lăsat puţin pe o parte, astfel încât cercelul cu diamant sclipise o clipă în lumină, orbindu-l.

Bay chibzuise o clipă la cele auzite. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care Blanche să părăsească Londra atât de curând după începerea sezonului.

El clipise.

— Eşti sigură?

— Nu chiar sută la sută, dar aproape.

Bay se ridicase şi se apropiase de ea. Blanche îşi încrucişase braţele la piept, parcă închizând o poartă. El se

oprise.

— Un copil? Oh, Blanche, sunt atât de…

Dar ea îi tăiase vorba, ca şi cum n-ar fi suportat emoţia din glasul lui.

— Combe e o încântare în această perioadă a anului. Isobel tuşeşte şi cred că aerul de ţară îi va face bine.

Uşoara răguşeală, pe care el o găsea atât de ademenitoare, dispăruse din glasul ei, care îşi recăpătase tonul de comandă caracteristic pentru Lady Blanche Hozier, fiică de conte şi stăpână a moşiei Combe. Bay căutase zadarnic vreo urmă a gingăşiei de adineauri, căci ea rămăsese la fel de impenetrabilă ca oglinda de pe peretele din spate. Pe lângă disperarea de a o pierde, Bay trăia şi un sentiment de iritare la gândul că era expediat atât de scurt.

— Să-mi scrii.

Nu fusese o întrebare, şi totuşi Blanche clătinase din cap.

— Fără scrisori, cel puţin până după aceea. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. Dacă va fi băiat…

O văzuse răsucindu-şi verigheta în jurul degetului.

— O să-mi fie dor de tine, Blanche, îi spusese el, vrând s-o prindă de mână, dar ea se ferise, de parcă atingerea lui ar fi fost un fier înroşit. El izbise cu pumnul în palmă, cuprins de frustrare. De ce nu mi-ai spus până acum?

Privirea lui alunecase spre sofa.

Blanche îl privise pe sub gene, adresându-i-se pe un ton tăios:

— Cred că ar fi bine să pleci chiar acum, înainte să se întoarcă servitorii. Şi aşa au văzut prea multe.

El îşi dorise din răsputeri s-o înşface de păr, să-i distrugă calmul acela îngheţat, dar îşi lăsase braţele să-i cadă de-a lungul trupului şi spusese:

— Eşti sigură că e copilul meu?

De data asta, ea se mărginise să-i întoarcă spatele şi să-i arate uşa. El îşi luase pălăria şi mănuşile şi plecase fără un cuvânt.

Acum, în timp ce o asculta pe Adelina Patti în rolul

Arminei, cântându-şi iubirea pentru Tomaso, simţea cum i se suie sângele la cap amintindu-şi acele ultime cuvinte. Ar fi vrut să ridice privirea şi să-i dea de înţeles lui Blanche că nu voise s-o jignească, dar pur şi simplu nu-şi putea întoarce capul. Ştia că plecarea la ţară era singura soluţie, dar îl rănise modul ei de a-i da papucii. Măcar de-ar fi văzut la ea cel mai mic regret, cea mai vagă urmă de tandreţe. Dar legătura lor luase sfârşit la fel de brusc cum începuse. Bay bănuia că nu fusese primul amant al lui Blanche, dar ea se arătase întotdeauna foarte discretă. Bay ştia că mariajul ei cu Hozier nu era unul fericit, şi chiar existase un moment când îşi închipuise că Blanche dorea ceva mai mult decât după-amiezile petrecute împreună în salonaşul albastru, fapt care-l îngrozise, dar îl şi stârnise în egală măsură. Numai că momentul trecuse, şi Bay nu mai simţise altceva decât un sentiment de uşurare. Să fugă cu Blanche ar fi însemnat să dezerteze de la regiment, poate chiar să fugă din ţară. Prin urmare, ştia că nu avea motive de întristare, şi totuşi, un copil… îşi aminti cum Blanche refuzase să-l privească la plecare în aceeaşi după-amiază, de parcă l-ar fi şters deja din viaţa ei.

La sfârşitul ariei, Patti îşi înclină capul ca să primească aplauzele. Curând, scena se acoperi de flori aruncate de admiratori. Bay îşi ridică privirea şi se uită spre partea opusă a lojii în care se găsea Blanche, unde îi recunoscu pe prietenii săi, Fred Baird şi Chicken Hartopp, într-o lojă, împreună cu două doamne. Pe una o identifică în persoana mătuşii lui Fred şi-şi închipui că tânăra care o însoţea trebuia să fie Charlotte, sora mai mică a lui Fred. Îşi imagină că Lady Lisle scosese probabil nepoata în lume, din moment ce mama ei murise cu ani în urmă. Îşi luă binoclul ca s-o vadă pe fată mai bine, conştient că, în acest timp, era posibil ca Blanche să fie cu ochii pe el. N-ar fi stricat, îşi zise Bay, ca Blanche să constate că el avea şi alte preocupări.

Numai că tânăra domnişoară Baird stătea retrasă în spate, chipul ei rămânând în umbră, şi tot ce mai putea distinge Bay era o mână într-o mănuşă din piele de ied,

care bătea uşor cu evantaiul în balustrada lojei. Bay continuă să privească prin binoclu încă un minut, aşteptând să-i zărească faţa, dar fata nu mai apăru. Ca şi cum s-ar fi ascuns privirii lui.

La pauză hotărî să plece, cu gândul de a merge la club să bea un coniac. Şi-o imagină pe Blanche uitându-se spre locul lui, rămas gol. Ajungând pe coridor, simţi o mână pe umăr.

— Ce-i cu tine aici, Middleton? îi zâmbi larg Hartopp, privind în jos spre el. Favoriţii roşcovani îi acopereau aproape tot obrazul, cu excepţia unei mici porţiuni, congestionate din pricina căldurii. Mă gândeam că ai să stai în lojă, bătrâne, nu jos aici, cu plebea. N-am putut să nu remarc o anumită doamnă chiar în faţa ta…

Chicken îşi strâmbă obrazul într-o încercare nereuşită de a-i face cu ochiul.

— De data asta am ales să stau în sală: ca să ascult muzica, se grăbi să răspundă Bay. Patti e formidabilă şi e ultimul ei spectacol înainte să se întoarcă în America.

— Adică eşti şi amator de operă?

Umerii masivi ai lui Chicken începură să se zgâlţâie de râs la propria-i glumă. Bay tocmai voia să-l lase să se amuze de unul singur, când îl zări pe Fred apropiindu-se de ei.

— Dragul meu Middleton, mi s-a părut mie că te-am văzut în staluri. Nu vii în loja noastră ca s-o cunoşti pe sora mea?

Bay vru să refuze, dar îşi aduse aminte că loja familiei Baird se afla chiar în raza vizuală a lui Blanche şi a însoţitorilor ei.

Îi urmă pe Fred şi pe Hartopp pe coridorul îmbrăcat în tapet stacojiu, către loja lor.

— Mătuşă Adelaide, desigur îl cunoşti pe căpitanul Middleton. Aceasta e sora mea, Charlotte.

Bay se înclină spre Lady Lisle, apoi se întoarse spre Charlotte Baird, care era micuţă şi roşcată, spre deosebire de fratele ei, solid şi exuberant. Charlotte îi întinse mâna, şi el îi atinse cu buzele încheieturile degetelor prin mănuşă,

simţindu-i tremurai uşor al mâinii.

— Vă place opera, domnişoară Baird? Patti va fi o mare pierdere pentru compania de aici, când va pleca la New York.

Bay stătea cu spatele la sală, uşor întors spre stânga, astfel încât oricine l-ar fi privit să-şi dea seama că discuta cu o femeie tânără. Charlotte ridică privirea spre el. Bay nu era la fel de înalt ca Hartopp sau ca Baird, dar Charlotte tot trebuia să înalţe capul ca să i se adreseze.

— N-am prea avut ocazia să-mi fac o părere despre muzică, domnule căpitan Middleton. Fratele meu şi căpitanul Hartopp n-au tăcut o clipă de când am venit. Îi zâmbi uşor ironic. Poate reuşiţi să-i convingeţi să tacă, pentru că tare mult mi-aş dori să şi ascult opera, nu numai s-o văd.

Bay observă că fata avea o mică aluniţă pe buza de sus.

— Am să-mi dau toată silinţa, domnişoară Baird, însă cred că nici arhiepiscopul de Canterbury nu l-ar putea face pe Chicken Hartopp să tacă.

Charlotte îl privi şi Bay îşi dădu seama că cel mai frumos lucru la ea erau ochii: mari, cu gene lungi şi negre. În penumbra lojei nu le distingea culoarea. Ea îi susţinu privirea.

— Dar dumneavoastră, căpitane Middleton, vă place să ascultaţi. De asta v-aţi aşezat în stal?

Acelaşi surâs uşor ironic. Bay îşi dădu seama că fata îl observase mai de mult. Se gândi iarăşi ce mult se deosebea de fratele ei. Fred era un pisălog simpatic, fericit câtă vreme era în centrul atenţiei, dar fata asta avea un fel de a străluci în umbră.

— Îmi place să privesc în sus spre cântăreţi, domnişoară Baird; vreau să mă simt în miezul lucrurilor.

— Asta îmi doresc şi eu, numai că aici mi se distrage permanent atenţia.

Arătă cu mâna spre tinerii care stăteau în picioare lângă mătuşa ei şi ridică din umeri. În clipa următoare răsună clopoţelul care anunţa sfârşitul pauzei.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Baird.

Bay se uită la Fred Baird şi la Chicken Hartopp şi spuse:

— Sper că veţi fi lăsată să vă bucuraţi de restul spectacolului în linişte.

— Aşa sper şi eu. Totuşi, căpitane Middleton, sper că nu vreţi deja să vă înapoiaţi la locul dumneavoastră. O doamnă în albastru v-a tot privit în aceste ultime minute de când stăm de vorbă. Parcă ar vrea să vă vorbească. Nu vreţi să vă întoarceţi să vedeţi ce are să vă spună?

Glasul lui Charlotte Baird era blând şi tăios, în acelaşi timp. Bay nu se întoarse, ci porni spre uşa din fundul lojei.

— Nu cred să fie ceva mai important decât actul doi, domnişoară Baird, spuse el, după care îi salută din cap pe ceilalţi şi ieşi.

Spre propria-i surpriză, îşi dădu seama că se îndrepta din nou spre locul lui din stal, conştient că acum era observat din două părţi. Se gândi cu oarecare satisfacţie cum Blanche îl urmărise din celălalt capăt al sălii stând de vorbă cu Charlotte Baird.

Actul doi nu era la fel de bun ca primul, iar muzica nu reuşi să-i alunge noianul de gânduri. În vreme ce se foia pe scaun, îi ajunse în nări o undă de parfum de la gardenia pe care o purta la butonieră. Floarea provenea dintr-un buchet pe care i-l comandase lui Blanche ca să-l poarte în seara aceea. Intenţionase să i-l ofere în acea după-amiază, dar comanda sosise prea târziu. Când se întorsese acasă, văzuse buchetul pe masa din hol, amintindu-i în tăcere – de parcă mai era nevoie – cât de multe se schimbaseră în ultimele ore. Primul impuls fusese să-l arunce, de fapt să strivească sub călcâie petalele albe ca de ceară şi frunzele lucioase de un verde-închis, dar când se aplecase să ia florile şi să le distrugă, îl învăluise mireasma lor. Parfumul pătrunzător şi dulce îi amintise de după-amiezile petrecute împreună în salonaşul albastru al lui Blanche. Îi veniseră în minte firele de praf plutind în petele de lumină de pe gâtul ei dezgolit. Parfumul gardeniilor era la fel de intens ca Blanche, petalele lucioase şi catifelate semănau la atingere

cu pielea albă de pe umerii ei. Nu rezistase tentaţiei de a desprinde o floare ca să şi-o prindă la butonieră. Acum însă, atingând petalele albe şi cărnoase, se gândi că niciodată n-o văzuse pe Blanche complet goală şi că nici nu o va vedea vreodată. Gândul îl făcu să se cutremure şi să strivească floarea între degete.

Încă intenţiona să meargă la club, dar chiar în clipa când pleca, îl văzu pe Fred Baird ajutându-şi sora şi mătuşa să urce în trăsură. Probabil se duceau la balul contelui Spencer. Desigur, primise şi el o invitaţie, întrucât fusese unul dintre aghiotanţii contelui Spencer în Irlanda, dar hotărâse să nu se ducă. Nu se dădea în vânt după baluri, unde era atâta zarvă, încât niciodată nu reuşea să audă ce spuneau fetele, cu glăscioarele lor subţirele. Nu că ar fi avut vreo importanţă – toate tinerele care-şi făceau intrarea în lume purtau acelaşi gen de conversaţie: îi plăcea polca? Dar valsul? Cursele de cai cu obstacole erau groaznic de periculoase, nu-i aşa? Fusese vreodată vara în Elveţia? Bay stătea în colţul străzii Strand când prin dreptul lui trecu trăsura familiei Baird şi văzu chipul micuţ al lui Charlotte privindu-l pe geam. Duse degetul la pălărie, iar ea îi răspunse făcând un semn cu mâna, numai că, spre mirarea lui, nu-i zâmbi.

Bay şovăi o clipă, minţindu-se pe sine însuşi că avea de ales, apoi porni spre nord, în direcţia reşedinţei familiei Spencer. Atât Blanche urma să fie acolo, cât şi micuţa Charlotte Baird. Aceasta din urmă avea să-i fie recunoscătoare dacă dansa şi cu altcineva în afară de Chicken Hartopp. Bay ştia că Hartopp îi făcea o curte asiduă – în definitiv, era moştenitoare şi, la fel ca toţi bărbaţii bogaţi, Hartopp voia să-şi sporească averea. Acum însă, că o cunoscuse pe Charlotte, Bay îşi dădu seama că nu-l încânta ideea de a o vedea măritată cu Hartopp. Nicio fată care mergea la operă ca să asculte muzică nu era perechea potrivită pentru un afon ca Hartopp. Bay se uită în jur după o cabrioletă, dar în final decise să meargă pe jos. Era o seară plăcută şi nu strica să ajungă ceva mai târziu. Savură gândul că Blanche va privi mereu spre uşă,

întrebându-se dacă el va veni sau nu.

LA BAL

Balul era în toi. Petrecerea ajunsese în acel punct în care femeile căpătaseră acea îmbujorare atrăgătoare după atâta dans, înainte însă ca pieptănăturile lor să înceapă să se lase, cârlionţii aranjaţi cu mare grijă să se lipească de cap din pricina căldurii şi cocurile clădite cu precizie arhitecturală să-şi piardă forma şi consistenţa. Oaspeţii care aleseseră să sosească mai târziu, pentru a lăsa impresia că cinaseră în locuri selecte înainte de a veni la bal, catadicsiseră până la urmă să-şi facă apariţia; dezbaterile parlamentare privitoare la proiectul de lege legat de Suez se încheiaseră în sfârşit, aşa că sălile de bal erau împestriţate de membri ai Parlamentului şi de miniştri. Prinţul de Wales nu era prezent, deoarece participa la comemorarea morţii tatălui său şi fusese convocat la Windsor pentru o cină lamentabilă în compania mamei sale. În schimb, sosiseră toţi oaspeţii de vază. Fiind ultimul eveniment al sezonului înainte ca lumea să plece în provincie pentru a sărbători Crăciunul, toţi întâmpinau ocazia cu mare entuziasm, dându-şi silinţa să profite la maximum de acest ultim prilej de a stoarce de la viaţă ceea ce-şi doreau: o avansare, o legătură, un soţ, o amantă, un împrumut sau, pur şi simplu, o bârfă savuroasă. Nimeni nu voia să rateze petrecerea, care reprezenta cea din urmă oportunitate de a culege mici comori de speranţă şi cleveteală, numai bune pentru a face lunile lungi de iarnă să pară mai suportabile, înainte ca lumea bună să se reunească, odată cu venirea primăverii.

În timp ce suia scara dublă, Middleton îl zări pe contele cel roşcovan la intrare, întâmpinându-şi oaspeţii. Ultima oară când Bay îl văzuse pe contele Spencer în ţinută de seară fusese la Dublin, la reşedinţa viceregelui. Acesta se afla acolo în calitate de reprezentant al reginei, şi aşa şi

arăta, cu statura sa impozantă şi cu barba blond-roşcată. Acum însă, cursul politic se schimbase, şi partidul Whig[6] fusese alungat de Tory[7] conduşi de Disraeli[8], iar Spencer îşi mai pierduse din prestigiu. Locul lui era acum pe terenul de vânătoare, nu în sala aceea luminată de candelabre. Avea însă fete pe care trebuia să le scoată în lume, precum şi un partid nerăbdător să ajungă iarăşi la putere, aşa încât Spencer nu avea de ales. Cu toate acestea, rămânea în expectativă, gata în orice clipă să se îndrepte spre o preocupare mai agreabilă.

Spencer dădu cu ochii de Bay la picioarele scării şi-l strigă, înainte ca valetul să apuce să-l anunţe:

— Middleton, dragul meu, nici nu-ţi pot spune cât mă bucur să te văd aici.

Îi strânse mâna lui Bay cu degetele lui uriaşe şi pline de pistrui.

— Nu-i la fel ca în Dublin, aşa-i?

Ochii de un albastru-pal ai lui Spencer se întunecară.

— Şi totuşi, avem şi astă-seară parte de prezenţe regale. Nici mai mult, nici mai puţin decât regina Neapolelui, sau, mai bine-zis, fosta regină. Impozantă ca toţi monarhii în exil, dar destul de veselă.

Îşi aţinti degetul scurt şi gros spre Bay.

— Mă bizui pe tine să-i ţii companie. Vorbeşte engleza la perfecţie, dar are un fel de a ofta cu totul străin de locurile noastre. Sunt de părere că regele nu-i chiar pe placul ei. Nu mă îndoiesc că vei reuşi să-i aduci un surâs pe buzele frumoase.

Bay zâmbi.

— Nu cred că o regină va avea prea mult timp pentru un simplu căpitan de cavalerie, milord. Dar sunt la dispoziţia dumneavoastră, ca întotdeauna.

---

6 Partidul marilor latifundiari şi al comercianţilor înstăriţi, precursorul partidului liberal din Marea Britanie (n.tr.)

7 Partidul micii nobilimi, precursor al partidului conservator din Marea Britanie (n.tr.)

8 Politician conservator britanic (1804-1881), de două ori prim-ministru (n.tr.)

Spencer râse şi-şi petrecu un braţ pe după umerii lui.

— Îţi simt lipsa, Bay, la fel de mult cum duc dorul timpului petrecut în Irlanda. Cele mai grozave partide de vânătoare din lume. Dar cine ştie? Disraeli nu va rezista la nesfârşit, şi atunci vom fi şi mai puternici ca înainte.

Îl împinse pe Bay în sala de bal, unde orchestra tocmai cânta o polcă.

— Iat-o, regina Maria, eroina lui Gaetano[9]. Se zice că ar fi preluat comanda garnizoanei şi ar fi luptat împotriva lui Garibaldi şi a mişcării Risorgimento[10], în vreme ce micul rege, soţul ei, se încuiase în dormitor.

Spencer arătă către o femeie înaltă şi brunetă, îmbrăcată în alb, înconjurată de un grup de bărbaţi în uniformă.

— Se pare că se află încă la comanda trupelor.

Bay îşi zise că regina avea aerul că pozează pentru un portret: îşi ţinea braţele în jos într-un oval perfect şi capul uşor întors, ca toată lumea să-i admire profilul fără cusur şi gâtul lung şi graţios. Purta o mică diademă care-i sclipea în părul negru.

— Măcar arată a regină, comentă Spencer. Nu ca văduva de la Windsor[11]. Mai e şi bună călăreaţă. Anul trecut, regina a mers la vânătoare cu clubul Pytchley şi a fost tot timpul în fruntea grupului, îmi închipui că o zi în aer liber organizată de clubul Pytchley compensează pierderea unui regat, nu?

Dar Bay nu se mai uita la regina înconjurată de curteni. Zărise creştetul blond al lui Blanche şi nu se putea stăpâni să n-o urmărească atent cu privirea în timp ce aceasta luneca pe pardoseala sălii de bal. Spencer îi văzu privirea şi plescăi din limbă dezaprobator.

— Am impresia că nu mă asculţi, Middleton. Te las

---

9 Referire la Gaetano Donizetti, celebru compozitor italian de operă din secolul al XIX-lea (n.tr.)

10 Mişcarea Risorgimento, a cărui figură centrală a fost Giuseppe Garibaldi, general şi politician italian (1807-1882), a avut o contribuţie majoră în unificarea Italiei (n.tr.)

11 Referire la regina Victoria a Angliei (n.tr.)

totuşi să te duci la cine-ţi place, deşi din povestea asta n-o să iasă nimic bun. E vremea să te însori, Middleton. Dacă ţi-ai găsi o soţie potrivită, lucrurile ar sta cu totul altfel.

Contele porni spre sala unde se servea supeul, lăsându-l pe Bay cu ochii aţintiţi asupra lui Blanche, care se rotea prin sala de bal. Îl întrista să vadă cu câtă graţie dansa ea în seara aceea. Acum venea din nou spre el, şi Bay ştia că, dacă s-ar fi întors cu faţa, ea l-ar fi văzut. Rămase pironit locului, dar chiar când mai aveau puţin până să dea nas în nas, zări cu coada ochiului ceva alb în stânga lui şi întoarse capul: era Charlotte Baird, la fel de micuţă şi de roşcată, dar, în acel moment, o prezenţă cât se poate de binevenită.

Se strădui să-şi adune gândurile, ca s-o întâmpine. Fata stătea alături de mătuşa ei şi de încă o femeie, pe care Bay o recunoscu a fi Augusta Crewe, logodnica lui Fred. Charlotte părea foarte micuţă alături de celelalte două. Middleton se înclină în faţa lor şi se apropie de Charlotte.

— Sper că acum puteţi auzi muzica, domnişoară Baird.

Ea încuviinţă din cap. El îşi zise că părea mai puţin stăpână pe sine în sala vastă şi strălucitoare decât în spaţiul strâmt al lojii de la Covent Garden.

— Da, numai că muzica asta nu se cere doar ascultată, îi zâmbi ea în colţul gurii, şi Bay o văzu cum bate cu degetele în evantai.

Se înclină în faţa ei şi o invită la dans, dar înainte ca Charlotte să apuce să răspundă, interveni Augusta:

— Oh, aţi întârziat, căpitane Middleton, carneţelul de dans al domnişoarei Baird e complet. Nu-i aşa, Charlotte?

Augusta clipi spre Bay cu genele ei de culoarea nisipului.

— Oh, Augusta, râse Charlotte, dar trebuie să-i fac loc căpitanului Middleton. N-ai observat ce ţinută superbă are Fred în seara asta? Lucrul acesta se datorează numai căpitanului Middleton, care l-a trimis la croitorul lui. Ar fi cazul să ne arătăm recunoştinţa, nu crezi?

— N-aş zice că am remarcat ceva deosebit la Fred,

pufni dispreţuitor Augusta. El arată întotdeauna impecabil.

— Oh, e frumos că-i ţii partea, dar am să-mi arăt eu recunoştinţa pentru amândouă. Putem dansa împreună următorul dans, căpitane Middleton. Augusta, te-aş ruga să fii amabilă să mă scuzi faţă de căpitanul Hartopp.

Orchestra începu să cânte un vals. Bay îi oferi lui Charlotte braţul şi rămase uimit cât era de micuţă şi de uşoară. Abia dacă-i ajungea până la umăr, spre deosebire de Blanche, care era atât de înaltă, încât putea întotdeauna să-l privească drept în ochi. La început, fata se concentră prea mult asupra paşilor ca să-l mai şi privească. O văzu cum îşi muşcă buza din pricina efortului. O prinse mai apăsat de talie, iar ea îşi ridică într-un târziu privirea şi spuse:

— Dansaţi foarte bine.

— Am o îndelungată experienţă. În Irlanda nu aveam altceva de făcut decât să merg la vânătoare şi la petreceri.

— Dar şi căpitanul Hartopp a fost cu dumneavoastră în Irlanda şi, cu toate astea, nu dansează la fel de bine.

Bay zâmbi.

— Adevărat, nimeni n-ar putea zice despre Chicken că-i un bun dansator. În schimb, călăreşte.

— De ce l-aţi poreclit Chicken, căpitane Middleton? l-am întrebat pe Fred, dar n-a vrut să-mi spună.

— Dacă propriul dumneavoastră frate nu vrea să vă spună, cum vă puteţi închipui că v-aş spune eu, domnişoară Baird?

O văzu cum se încruntă şi continuă:

— Nu vă supăraţi. E o istorioară cam tristă şi ţin prea mult la Chicken ca s-o spun.

— Şi totuşi, nu v-aţi sfiit să-i suflaţi partenera de dans.

Bay privi în jos spre ea, surprins. Nu se aşteptase ca sora lui Fred să fie atât de directă.

— A fost decizia dumneavoastră, nu a mea. Odată ce mi-aţi acceptat invitaţia, mi-ar fi fost greu să vă refuz.

— Ce cavaler sunteţi, căpitane Middleton.

Privi în sus spre el printre gene şi Bay constată că avea ochii cenuşii-căprui, aproape de culoarea iepei murge

pe care călărise în Irlanda cu o vară în urmă. Nu era frumoasă, dar îşi dădu seama că-i făcea plăcere s-o privească.

— Păi, am presupus că nu ţineaţi să dansaţi numai cu Chicken toată seara.

— Vă pricepeţi să citiţi gândurile, căpitane Middleton, pe lângă faptul că sunteţi cel mai elegant ofiţer din garda regală?

— Ce vă face să spuneţi asta? râse Bay. Sunteţi expertă în uniforma celor din garda regală, domnişoară Baird?

— Câtuşi de puţin. În schimb, fratele meu este. Lui Fred nu i se întâmplă prea des să laude pe cineva, aşa încât simt tentată să-l cred. Regret doar că astă-seară nu sunteţi în uniformă, ca să-mi dau seama cum arată perfecţiunea.

— Oh, cred că sunt suficiente uniforme aici în astă-seară.

Tonul lui Bay era indiferent. Era de părere că a purta uniforma la toate ocaziile mondene era un gest ostentativ.

— Ei bine, căpitane Middleton, eu sunt convinsă că fracurile dumneavoastră sunt întruchiparea bunului-gust lipsit de ostentaţie.

Bay nu se abţinu să nu arunce o privire la fracul său impecabil, cu patru butoni lucitori pe fiecare manşetă.

Charlotte zâmbi, şi el reveni la realitate.

— Mă luaţi peste picior, dar nu mă ruşinez să afirm că-mi dau silinţa ca hainele mele să-mi vină cât mai bine. Însă nu sunt obsedat de vestimentaţie.

— Vă invidiez pentru atenţia pe care o acordaţi detaliilor. Fred mă dojeneşte întotdeauna pentru dezinteresul meu faţă de haine. Ar vrea să fiu sclava modei, ca Augusta. Numai că pe mine mă oboseşte toată tevatura cu croitoria şi cu probele. Să stai stană de piatră în timp ce alţii înfig nişte ace în tine nu-i îndeletnicirea mea preferată.

— Şi atunci ce-aţi prefera să faceţi, domnişoară Baird?

Ea nu răspunse imediat. Abia după ce se mai învârtiră o dată în jurul sălii, Charlotte spuse cu glas şovăielnic:

— Prefer să fac fotografii.

Bay nu putea să înţeleagă cum de fata asta stranie putea să fie rudă cu înţepatul ăla de Fred.

— Serios? Ce anume fotografiaţi?

— Oh, o mulţime de lucruri: peisaje, persoane, animale, tot ce mi se pare că iese bine într-o fotografie.

— Aţi fotografiat vreodată un cal?

— Până acum nu. Vă gândiţi la unul anume?

— Mi-aş dori foarte mult să am o poză cu Tipsy, iapa mea de vânătoare. E o frumuseţe.

— Un cadru cu un cal şi un călăreţ ar fi interesant. Aţi fost fotografiat vreodată, căpitane Middleton?

— Niciodată.

— Nu v-a rugat nimeni niciodată să pozaţi? Mă mir.

Bay era pe punctul de a-i răspunde, când zări cârlionţii blonzi şi chipul alb al lui Blanche la câţiva centimetri de el. Se dezechilibră pentru o clipă şi făcu un pas greşit, moment în care auzi un icnet şi un foşnet uşor de ţesătură sfâşiată.

— Iertaţi-mă, domnişoară Baird. Vai, ce-am făcut!

Bay privi în jos şi-şi dădu seama că o călcase pe tivul de la rochie, făcând o ruptură urâtă în mătasea albă. O clipă, crezu că Charlotte va izbucni în plâns, dar ea clătină din cap şi spuse:

— Nu face nimic, numai că va trebui s-o cos la loc.

Se retraseră într-un colţ unde erau câteva scaune libere şi Middleton porunci unui valet să cheme o cameristă cu un ac şi o aţă.

— Desigur, afară de cazul când preferaţi să mergeţi într-un loc mai ferit, de pildă garderoba.

Ea îl privi pieziş.

— Oh, nu, prefer să rămân unde sunt şi să încerc să înţeleg cum se face că un dansator excelent ca dumneavoastră şi-a pierdut echilibrul.

El schiţă un mic gest cu mâinile prin aer.

— Dumneavoastră aţi putea face pe oricine să-şi piardă echilibrul, domnişoară Baird.

Ea tăcu o clipă, cântărind remarca lui, apoi spuse:

— Nu cred că acesta a fost motivul, căpitane

Middleton.

Bay vru să protesteze, dar chiar atunci sosi camerista, care se apucă să coase tivul rupt. Bay stătea în dreptul lui Charlotte, ferind-o de privirile celorlalţi din sală. Când camerista îşi termină treaba şi rochia arăta la fel ca la început, Bay zise:

— Îmi închipui că nu veţi accepta să mai dansaţi cu mine astă-seară, dar pot să vă conduc la supeu?

Charlotte clătină din cap.

— I-am promis căpitanului Hartopp să mă însoţească. Nu-l pot lăsa din nou de izbelişte.

— Ce supărător! Măcar daţi-mi voie să vă conduc înapoi lângă Lady Lisle.

Când îi oferi braţul, ea ezită o clipă, apoi desprinse o floare de la încheietura mâinii. Era un mic boboc de trandafir alb, cu o urmă de roz pe petalele strâns lipite unele de altele.

— V-aţi pierdut floarea de la butonieră, căpitane Middleton. Nu vreţi s-o luaţi, în schimb, pe asta?

El luă bobocul din palma ei întinsă şi îl prinse la rever. Era mai mic decât gardenia şi nu răspândea niciun parfum.

— Sunteţi foarte amabilă, domnişoară Baird.

— Nici vorbă, atâta doar că observ unele lucruri.

— Chiar şi fără aparatul de fotografiat?

Ea zâmbi.

— Odată ce înveţi să priveşti lucrurile aşa cum trebuie, nu mai poţi face altfel.

— Acum chiar că mă nelinişteşte gândul de a mă lăsa fotografiat.

— Eu nu văd decât ceea ce există, căpitane Middleton.

Bay vru s-o întrebe ce anume vedea, dar îl zări pe Chicken Hartopp traversând sala de bal în direcţia lor.

— Aici eraţi, domnişoară Baird. Am venit să vă scap de Middleton. N-aţi uitat, sper, că mi-aţi promis să-mi îngăduiţi să vă conduc la supeu.

— Sigur că nu, căpitane Hartopp, tocmai plecam.

— E numai vina mea, Chicken. Domnişoara Baird îmi

oferea o floare proaspătă pentru butonieră.

Hartopp se uită la bobocul de trandafir alb de pe reverul lui Bay şi se înroşi. Bay îşi dădu seama că îl jignise. Cu un aer încurcat, Charlotte îşi puse mâna pe umărul lui Hartopp.

— Sper că nu vă supăraţi. Căpitanul Middleton avea nevoie de o altă floare şi, cum brăţara pe care mi-aţi dăruit-o avea atâtea flori frumoase, m-am gândit că aş putea renunţa la una…

— Sigur că nu mă supăr, răspunse Hartopp, vădit iritat. Ar trebui să mergem în sala de mese înainte să se termine toată îngheţata.

Bay ştia că era nedemn din partea lui să se bucure de enervarea lui Hartopp, dar nu se putea abţine. Hartopp şi Fred Baird nu-şi ascunseseră niciodată uimirea că, în ciuda poziţiei sociale inferioare şi a averii neînsemnate, Middleton era nu numai un călăreţ mai iscusit ca ei, dar avea şi mai mult succes la femei.

Dar oricât l-ar fi satisfăcut necazul lui Chicken, pe Bay îl bucura şi mai mult faptul că micuţa Charlotte Baird nu avusese nicio remuşcare să-i ofere floarea. Fata îl plăcea şi, deşi Bay era obişnuit să aibă succes la femei, era încântat că Charlotte îl alesese ca să-i ofere favorurile ei.

Orchestra începu să cânte o melodie pe care Bay îşi aminti că o dansase cu Blanche. Nu avuseseră prea des astfel de ocazii, întrucât Blanche era foarte discretă în public, ca să nu-şi ruineze reputaţia, aşa că Bay îşi putea aminti cu precizie fiecare dans. Auzise această polcă în seara balului de la Londonderry. De abia deveniseră amanţi şi faptul că o putea strânge în braţe în văzul lumii îi dădea un sentiment ameţitor. Ea nu-l privise aproape deloc, dar el văzuse cum îi zvâcnea vena de la gât. Se trezi căutând-o din priviri prin sala de bal, întrebându-se dacă şi ea îşi amintea de seara aceea, dar nu văzu niciun cap blond printre perechile care se învârteau pe ring.

Probabil se dusese la supeu sau poate că plecase acasă. Bay era uimit că n-o observase plecând. Se uită la ceasul de buzunar şi constată că se făcuse aproape miezul

nopţii. Mult mai târziu decât îşi închipuise. Fusese cu gândurile în altă parte.

Cineva tuşi în spatele lui. Se întoarse şi văzu un necunoscut în uniformă de gală.

— Căpitanul Middleton?

Vorbea cu accent franţuzesc sau italienesc.

Bay încuviinţă din cap.

— Sunt contele Cagliari, secretarul personal al Maiestăţii Sale, regina Neapolelui.

Cagliari privi spre locul unde şedea regina.

Bay se înclină. Cagliari era înalt şi blond, cu pieptul încărcat de medalii.

— La dispoziţia dumneavoastră.

— Presupun că ştiţi că Maiestatea Sa vânează cu clubul Pytchley.

Bay încuviinţă din nou.

— Am auzit că e o călăreaţă excelentă.

— Întocmai. Maiestatea Sa nu ştie ce-i frica. Dar e regină, şi socotim că ar trebui cumva însoţită. La urma urmei, călăreşte laolaltă cu mulţi alţii.

— N-aş zice că membrii clubului Pytchley s-ar numi pe sine „mulţi alţii”.

Cagliari schiţă cu braţul un gest de scuze.

— Iertaţi-mă, domnule, ştiu prea bine că Pytchley este un club de elită. Dar poate că tocmai aici intervine neînţelegerea. Chestiunea este discutabilă. Regina, cum bine ştiţi, a fost despărţită fără milă de ţara al cărei nume îl poartă. Nu poate domni, nu poate străluci, aşa cum i se cuvine prin naştere şi educaţie. Aşadar, pentru ea a devenit foarte important să iasă în evidenţă, să se impună.

Cagliari făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Regina doreşte să se remarce în faţa celor din clubul Pytchley, căpitane Middleton, iar pentru asta are nevoie de cineva care s-o îndrume, cineva care s-o ajute să-şi ocupe locul ce i se cuvine.

— Terenul de vânătoare nu-i o curte regală, domnule conte.

— Într-adevăr, a fost nepotrivit din partea mea să las

o astfel de impresie. Este un loc deosebit, desigur, dar, după cum se ştie, Maiestatea Sa e deja o zeiţă a vânătorii. Nu are nevoie decât de unele îndrumări din partea cuiva ca dumneavoastră, astfel încât să poată fi regina terenului de vânătoare.

— Îndrumări? Îmi cereţi să-i fiu călăuză? Să-i deschid porţi şi altele asemenea, să-i spun din care parte bate vântul, s-o ajut să suie pe cal în cazul în care cade?

Cagliari zâmbi larg, neluând în seamă ironia din vorbele lui Bay.

— Întocmai, căpitane Middleton. O călăuză. Acesta e cuvântul.

Bay tăcu o clipă. Contele nu înţelegea cât de absurdă era cererea sa.

— Vă rog să-i spuneţi Maiestăţii Sale că, deşi sunt conştient de onoarea pe care mi-o acordă, regret să spun că nu-i pot face pe plac.

— Căpitane Middleton, nu înţelegeţi situaţia. Regina v-ar fi deosebit de recunoscătoare…

Îşi bulbucă ochii, parcă pentru a sublinia dimensiunile gratitudinii regale.

— Stăpâna dumneavoastră s-ar simţi mai bine în compania cuiva dornic de recunoştinţa unui monarh.

Bay făcu o pauză.

— De ce nu-l întrebaţi pe căpitanul Hartopp? Îl vedeţi acolo, lângă orchestră? Bărbatul acela înalt, cu favoriţi? E un călăreţ excelent, la fel de priceput ca mine, şi nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să călărească alături de regina Neapolelui.

Cagliari privi spre locul unde stăteau Hartopp cu Charlotte şi clătină din cap.

— Sunt convins că e o persoană deosebită, dar Maiestatea Sa vă solicită pe dumneavoastră, căpitane Middleton. A auzit multe lucruri despre talentele dumneavoastră speciale.

— Simt măgulit, desigur, şi totuşi trebuie să vă refuz. Chiar dacă propria mea regină mi-ar solicita serviciile de călăuză, tot aş refuza. Ador să vânez şi nici nu mă gândesc

să ratez una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii pentru rolul grandios de dădacă regală.

Contele Cagliari era şocat, şi Bay îşi zise că poate mersese prea departe.

— Domnule conte, v-am ofensat cu francheţea mea, vă rog să mă iertaţi, dar aş dori să înţelegeţi că eu nu sunt curtean de meserie.

Contele făcu o plecăciune.

— Maiestatea Sa va fi dezamăgită. Sărmana femeie, grea cruce are de dus!

Bay îl bătu pe umăr.

— Spuneţi-i că sunt un bădăran şi un necioplit, total nepotrivit pentru a ţine companie unei regine. Nu mă îndoiesc că un om ca dumneavoastră va şti să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă Maiestăţii Sale.

Contele schiţă o umbră de surâs.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, căpitane Middleton.

Bay îl urmări strecurându-se printre dansatori şi îndreptându-se către fosta regină. Se făcuse ora de plecare. Când începu să coboare scara cea mare, ridică privirea şi o văzu pe Charlotte Baird, urmată îndeaproape de Hartopp, ieşind din sala de la mezanin, unde se servea supeul. Se întrebă dacă va privi în jos şi-l va vedea. Rămase pe loc o clipă până când ea îl remarcă. Fata îi zâmbi uşor şi Bay atinse trandafirul de la butonieră. Apoi, Hartopp o luă de braţ şi o conduse grăbit înapoi în sala de bal.

UN STUDIU FOTOGRAFIC

Grupul celor aflaţi pe treptele reşedinţei de la Melton se mişcă de pe un picior pe altul, în încercarea de a se încălzi. Răsuflarea lor se înălţa ca un abur în aerul îngheţat al iernii. Lady Lisle părea din cale-afară de nefericită, nasul i se înroşise de frig şi aştepta cu nerăbdare să petreacă o dimineaţă plăcută în faţa şemineului aprins din bibliotecă,

scriind scrisori. Dar, la vremea aceea, nicio petrecere nu era completă fără o fotografie de grup, aşa că atunci când Lady Crewe îi scrisese ca s-o invite, pe ea şi pe nepoata ei, să stea la reşedinţa Crewe din Melton, un district din comitatul Leicestershire, pe timpul Crăciunului şi Anului Nou, insistase anume ca Charlotte să-şi aducă „aparatura”. „Ar fi grozav să avem o amintire despre cum ne-am distrat”, scrisese Lady Crewe. „Când Archie a fost la Balmoral vara trecută, zicea că salonul era plin de fotografii”.

Adelaide Lisle transmisese mesajul fără prea mare entuziasm. Nu era de acord cu isprăvile fotografice ale lui Charlotte; nepoata ei transformase budoarul de pe Bruton Street într-un fel de vizuină unde nimeni nu avea voie să intre decât dacă suna în prealabil din clopoţel. O dojenise pe Charlotte că petrecea prea multă vreme în „camera obscură”, dar nepoata ei se mulţumise să schimbe subiectul. Lady Lisle nu mai putea face mare lucru. După cum ştiau ambele părţi, Charlotte era cea care plătea pentru casa din Mayfair, pentru trăsură, pentru cei doi valeţi în livrele superbe din spatele trăsurii cu care Lady Lisle îşi făcea vizitele de după-amiază şi pentru şampania cu care-i plăcea să-şi servească oaspeţii joia după-amiaza. Charlotte n-ar fi avut niciodată grosolănia de a-i aminti acest lucru, dar nici n-ar fi fost nevoie. Soţul lui Adelaide Lisle murise şi-i lăsase un titlu, nu însă şi mijloacele financiare de a-l onora, aşa că ea dusese o existenţă mizeră într-o căsuţă din Close, Salisbury, până *ce* o invitase Fred ca să pregătească debutul în societate al surorii sale. Nu-i fusese greu să renunţe la privaţiunile vieţii din Salisbury pentru confortul reşedinţei din Bruton Street şi pentru obedienţa valeţilor în livrea; aşadar, deşi Adelaide Lisle nu era încântată să stea afară într-o dimineaţă rece de decembrie, în timp ce nepoata ei îşi făcea de lucru în spatele pânzei verzi care acoperea aparatul foto, totuşi nu era în situaţia de a se plânge.

Şedinţa foto fusese fixată pentru dimineaţa aceea. Curând avea să înceapă sezonul de vânătoare şi casa urma

să fie pustie până la lăsarea întunericului. Sosiseră toţi oaspeţii. Bay Middleton şi Chicken Hartopp fuseseră ultimii, ajungând abia în seara precedentă, împreună cu alaiul lor de vânătoare. Lady Lisle se arătase foarte surprinsă că Middleton fusese invitat la Melton; cu o lună în urmă, la balul Spencer, Augusta declarase cât de poate de apăsat că nu era un tânăr „potrivit”. Se pare însă că nepotrivirea lui nu constituia o problemă în timpul sezonului de vânătoare, când toate casele mari din „triunghiul de aur” al cluburilor de vânători, Quorn, Pytchley şi Melton, se luau la întrecere ca să atragă cei mai buni călăreţi. Fred îi spusese lui Lady Lisle că Bay refuzase cinci invitaţii, între care şi pe cea a familiei Spencer de a sta la Althorp, doar pentru a veni la Melton.

Sub pânza verde, Charlotte privi atent prin lentilă şi numără din nou capetele: patru, cinci, şase… unde era al şaptelea? Dădu deoparte pânza şi, din spatele aparatului foto, privi încă o dată grupul. Gazda ei, Lady Crewe, şi mătuşa dominau mijlocul cadrului. Augusta stătea în stânga mamei ei, uşor întoarsă spre Fred, aflat în spate. Charlotte îşi zise că, de-ar fi fost să se joace puţin cu fotografia asta, Augusta, cu genele ei blonde şi cu buzele ţuguiate, ar fi fost un iepure, iar Fred, rumen în obraz şi cu un început de guşă, s-ar fi potrivit grozav cu un curcan.

Bărbaţii stăteau pe treapta din spate, fapt care scotea şi mai mult în evidenţă diferenţa de înălţime, trupul mătăhălos al lui Chicken Hartopp dominându-i pe toţi ceilalţi. Charlotte se întrebă ce-ar fi fost să-i roage pe ceilalţi bărbaţi să mai urce o treaptă, astfel ca diferenţa de înălţime să nu mai fie atât de vizibilă. Căpitanul Middleton îi păruse subţirel în comparaţie cu Hartopp, însă acum, acesta lipsea.

— Ce s-a întâmplat cu căpitanul Middleton?

— Nu te alarma, Mitten, s-a dus să aducă ceva şi vine imediat, răspunse Fred.

— Dar am pregătit deja placa fotografică. Nu putea să mai aştepte?

Charlotte nu suporta ca fratele ei să-i spună Mitten de

faţă cu alţii. El îi explicase că-i spunea aşa fiindcă, pe vremea când era bebeluş, semăna cu o mănuşă cu un deget. Charlotte îl rugase deseori pe Fred să-i găsească altă poreclă, dar bineînţeles, cu cât îl ruga mai mult, cu atât el insista s-o numească astfel.

— Păi, nu poţi face poza fără el, scumpa mea Charlotte? întrebă Lady Lisle. Ne-a cam luat frigul.

— Dar mi se strică tot aranjamentul! se plânse Charlotte.

Era adevărat; chiar voia ca cei patru bărbaţi din fundal să încadreze femeile din centru, dar în primul rând, dorea să-l fotografieze pe Bay. Voia să vadă cum arăta prin lentila aparatului de fotografiat.

În aceeaşi clipă, Middleton coborî în fugă treptele şi se aşeză lângă Flartopp.

— Iertaţi-mă, domnişoară Baird, a trebuit să-mi aranjez lavaliera. Mă gândeam că vreţi să arăt cât mai bine.

Charlotte îşi vârî din nou capul sub pânza cea grea. Vedea pe placă silueta lui Bay cu capul în jos, cu creştetul la vreo cincisprezece centimetri mai jos de cel al lui Chicken Hartopp. Le spusese tuturor să stea nemişcaţi cam cât ar spune în gând un *Tatăl nostru,* începând din clipa în care ea va ridica mâna şi va apăsa pe butonul declanşator. Nu numai că rugăciunea avea exact lungimea potrivită, dar efortul de a-şi aminti versetele îi făcu pe toţi să înceteze orice agitaţie. Naşa ei, Lady Hawarden, îi spusese că fotografia surprindea şi un strop din sufletul celui imortalizat, „aşa încât, dacă poţi, Charlotte, încearcă să-i pozezi într-un moment sublim”. „În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, amin”. Charlotte scoase capul de sub pânză şi zâmbi către grupul din faţa ei.

— Vă mulţumesc pentru răbdare. Sper să vă placă ce-a ieşit.

Grupul începu să se agite, cu trupurile înţepenite după atâta nemişcare. Bay ieşi primul din rând. Coborî în fugă treptele şi veni lângă ea.

— Vă pot ajuta să duceţi toate astea înăuntru?

— Sunteţi nespus de amabil. Sper că nu vă

deranjează să aşteptaţi cât timp demontez aparatul.

Bay urmări cu atenţie cum Charlotte scotea placa din aparat, punând-o în caseta ei din piele.

— Aveţi multe ustensile, domnişoară Baird. Când mi-aţi spus că vă interesează fotografia, nu mi-am închipuit că sunteţi expertă.

Charlotte zâmbi.

— Oh, nici pe departe, doar că-mi place foarte mult. Mă flatează că v-aţi amintit discuţia noastră.

— Bineînţeles că mi-am amintit. Nu mi se întâmplă prea des să întâlnesc tinere care să prefere să stea în spatele unui aparat de fotografiat mai curând decât să meargă la croitoreasă.

— Nu, presupun că nu sunt prea multe. Augusta, de pildă, socoteşte că-i ceva de neînţeles. Ieri, când m-am scuzat că nu particip la o conversaţie despre trusoul ei fiindcă aveam de developat o poză, Augusta m-a privit teribil de dezaprobator.

Bay izbucni în râs, dezvelindu-şi dinţii albi. Charlotte se bucura că el se arăta la fel de înţelegător cum şi-l amintea de la balul Spencer. Chiar şi prin lentila aparatului, i se păruse mult mai viguros şi mai exuberant decât fratele lui şi decât Hartopp. Avea în el o agerime care-l făcea mult mai plăcut decât mulţi tineri pe care-i cunoştea, cu mişcări greoaie şi favoriţi ca nişte cotlete de miel. Purta un costum făcut dintr-un material de culoare verde-închis. Vestonul avea o tăietură neobişnuită, în diagonală, şi butoni sofisticaţi din os. Charlotte recunoscu stilul pe care Fred îl denumea „ţinută universitară”. „E ultima modă, toţi o poartă pe la cluburi”. Era un stil care nu i se potrivea lui Fred, fiindcă îi punea în evidenţă conformaţia butucănoasă, dar pe trupul zvelt al lui Bay arăta elegant, şi nu ridicol.

Îi părea bine că Bay nu-şi lăsase favoriţi, aşa cum era moda zilei, în nenumărate rânduri, la serile de bal, Charlotte se străduise să nu se holbeze la câte o firimitură de pâine sau la un fir de tutun agăţat în luxurianta podoabă facială a partenerului de dans. Într-o zi, îl oprise pe Fred în mijlocul unei tirade pompoase despre „cât de demodată era

ea”, ca să-i culeagă din favoriţi o fărâmă de brânză Stilton. Se bucura să vadă că Bay se limitase la o mustăcioară delicată.

— Daţi-mi mie voie, nu cred că stric ceva.

Îi luă din mână trepiedul şi începu să-i plieze cu îndemânare picioarele extensibile.

— Sper că nu v-aţi uitat promisiunea, domnişoară Baird.

— Promisiunea mea?

— S-o fotografiaţi pe Tipsy, iapa mea.

— Cred că nu sunt suficient de pricepută ca să fotografiez un cal singur, însă probabil că aş reuşi un cal cu călăreţ. Numai că trebuie să ţineţi minte să staţi absolut nemişcat.

— Asta nu va fi o problemă pentru Tipsy, domnişoară Baird. În schimb, mie mi se pare foarte greu să stau locului.

Charlotte zâmbi. Luă aparatul şi caseta cu placa, pornind apoi spre casă. Conacul Melton, clădit în vremea regelui Iacob[12], tocmai fusese extins şi reamenajat în stil gotic, astfel încât, pentru a ajunge în camera copiilor, acum dezafectată şi pe care Lady Crewe îi îngăduise s-o folosească drept studio foto, trebuia să treacă prin holul cel mare, întunecos şi înzorzonat, unde toate ferestrele fuseseră înlocui te cu vitralii reprezentând legende cu regele Arthur. Chipul lui Bay se colora când în galben, când în albastru, când în roşu, pe măsură ce străbătea holul, trecând prin dreptul ferestrelor cu Doamna Lacului, Sir Galahad, Sir Lancelot şi Guinevere[13].

— Mergeţi la vânătoare luni, domnişoară Baird? o întrebă el, urmând-o pe scara îngustă.

Ducea trepiedul, urmat de un valet care căra aparatul de fotografiat şi de Charlotte care venea cu caseta în care se afla placa fotografică.

— Nu ştiu să vânez, căpitane Middleton, dar am să vin

---

12 Iacob al VI-lea al Scoţiei, devenit apoi şi regele Angliei sub denumirea de Iacob I (1567-1625) (n. tr.)

13 Cunoscute personaje din ciclul legendelor arthuriene (n. tr.)

la locul de întâlnire. Vreau să fac câteva fotografii.

— Nu sunt prea sigur că veţi convinge pe careva de acolo să stea nemişcat cât timp ar spune *Tatăl nostru*, glumi Bay, lăsând jos trepiedul. Dar de ce nu vânaţi, domnişoară Baird? Am impresia că sunteţi o călăreaţă excelentă, iar Fred are cai minunaţi.

Ea aşează cu grijă placa în tava de developat. Se strădui să ia un ton cât mai nepăsător, deoarece nu voia ca împrejurările din viaţa ei să arunce vreo umbră asupra conversaţiei.

— Mama a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu. S-au căsătorit când Fred avea şapte ani. Mama era foarte tânără, foarte bogată şi, cred eu, foarte nesăbuită. A murit într-un accident de vânătoare când eu aveam doar patru ani. Tata a decis că fiica lui nu trebuia să-şi asume niciodată acest risc.

În tăcerea aşternută se auzi doar cum valetul pune jos aparatul greu de fotografiat.

Într-un târziu, Bay adăugă:

— Cred că, în locul tatălui dumneavoastră, şi eu aş fi simţit la fel. O privi, apoi făcu un gest spre încăperea plină de echipamentele foto ale lui Charlotte. Aveţi însă altceva cu care să vă umpleţi timpul. Habar n-aveam că în arta fotografică e nevoie de atâta aparatură.

— Oh, aici e doar o parte. Acasă am şi mai multă.

Bay ridică unul dintre albumele îmbrăcate în olandină, unde Charlotte ţinea fotografiile.

— Îmi daţi voie?

— Desigur, dar trebuie să vă previn că, în ceea ce mă priveşte, entuziasmul e mai mare decât priceperea.

Bay începu să se uite la fotografii.

— Mie mi se par foarte reuşite. Îmi place asta cu Fred şi Augusta; aţi izbutit s-o faceţi să pară chiar blândă.

— Da, râse Charlotte. Pentru mine a fost o grea încercare. A trebuit să-i promit Augustei că o voi face să arate întocmai ca prinţesa de Wales.

Bay chicoti şi continuă să răsfoiască albumul. Deodată se opri şi exclamă:

— Oh, asta-i nemaipomenită!

Ridică la lumină poza cu menajeria regală. Charlotte fotografiase colajul iniţial şi fixase poza într-un cadru oval.

— Regina e un cod, seamănă ca două picături de apă. Iar Bertie arată fix ca un baset. Constat că aveţi o înclinaţie spre pozne, domnişoară Baird.

— Poate. Fred zice că sunt o ciudată.

Bay studie atent fotografia cu menajeria.

— Păi, judecând după poza asta, aş zice că are dreptate.

Privi în jur şi, văzând dezamăgirea lui Charlotte, izbucni în râs.

— Dar e de preferat să fiţi ciudată decât ca Augusta, care veşnic strâmbă din nas. Eu, de pildă, colecţionez porţelanuri şi, după cum ştiţi, prefer să ascult o operă decât să trăncănesc sau să dorm în timpul spectacolului. Colegii mei ofiţeri mă socotesc ciudat, dar eu sunt mândru de excentricităţile mele. Oricât aş ţine la Chicken Hartopp, n-aş vrea să semăn cu el mai mult decât e cazul, şi nu mă îndoiesc că la fel simţiţi şi dumneavoastră în privinţa Augustei.

— Doar nu vă închipuiţi că pot fi grosolană la adresa viitoarei mele cumnate.

— Condoleanţele mele. Spuneţi-mi, domnişoară Baird, dacă ar fi să realizaţi o astfel de compoziţie cu mine, cu ce animal aţi alege să mă înlocuiţi?

Charlotte îşi lăsă capul într-o parte.

— Oh, dar e nedrept. Dacă spun adevărul, s-ar putea să vă jignesc, iar dacă vă flatez, veţi crede că sunt o junăsclifosită în căutare de favoruri.

— Vă făgăduiesc că nimic din ce veţi spune nu m-ar putea jigni, şi am stabilit deja că niciodată n-aţi putea fi luată drept o junăsclifosită.

— În cazul acesta, să vedem…

Charlotte închise ochii pe jumătate, chipurile căzând pe gânduri. Din prima clipă când îl văzuse pe Bay ştiuse ce animal îl reprezenta.

— Aş zice că o vietate sălbatică, dar nu exotică. Un

animal de pradă, care-şi impune voinţa. De temut în preajma puilor de găină sau a răţuştelor, dar capabil să ofere o distracţie pe cinste. Dumneavoastră aţi fi un vulpoi, căpitane Middleton. Sper că nu v-am ofensat.

— Dimpotrivă. Îmi plac grozav vulpile. Mi-au oferit unele dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea.

Răsună gongul care anunţa ora mesei.

— Trebuie să mergem, căpitane Middleton. Lady Crewe nu suportă să întârzie cineva, iar Augusta probabil se miră de ce-am zăbovit aici atâta vreme fără o însoţitoare.

— Să-i spun că am flirtat cu dumneavoastră, domnişoară Baird?

— Asta făceam noi, căpitane Middleton? Vă mulţumesc că mi-aţi atras atenţia.

EASTON NESTON

În ziua în care urma să ajungă împărăteasa ploua, aşa că servitorii aşteptau înăuntru. Întâi se auzi huruitul roţilor pe pietriş, apoi un strigăt ciudat, ascuţit şi vibrant. Patience, camerista, ajunse prima la fereastră.

— Coboară din trăsură şi are ceva pe umăr. O maimuţă. N-are decât o maimuţică.

— Urât mirositoare sunt animalele astea, declară doamna Cross, menajera. Ultima mea stăpână a primit una în dar, însă, din fericire, creatura a murit după vreo două săptămâni. Aflaţi că nimeni nu i-a dus dorul.

Wilmot, majordomul, strigă la toţi să se alinieze. Patience îşi ocupă locul lângă doamna Cross. O putea auzi pe menajeră fredonând încetişor ceea ce părea a fi un imn. Doamna Cross era sectantă şi n-o încânta să fie în serviciul unei catolice, fie ea şi împărăteasa. Fusese cât pe ce să-şi dea demisia când sosise scrisoarea de la Viena în care se cerea să fie pusă la dispoziţie o cameră pentru liturghie. Până la urmă nu-şi înaintase demisia, conştientă că o scrisoare de aprobare regală ar fi fost utilă, indiferent dacă

monarhul era protestant sau catolic. Dar pentru ritualul papistaş, menajera ceruse să fie pregătită camera cea mai rece şi mai străbătută de curent de pe partea nordică.

Uşa se deschise şi Patience zări silueta unei femei suind treptele, profilată în lumina cenuşie a dimineţii. Era înaltă, cu aproape cinci centimetri mai înaltă decât bărbatul care-i ţinea umbrela deasupra capului. Cum stătea în prag, mantia de blană îi lunecă de pe umeri şi Patience rămase uimită văzând cât de zveltă şi ce talie de fetişcană avea, mai ales că doamna Cross îi povestise că împărăteasa era deja bunică. Patience îşi supse burta instinctiv.

Acum împărăteasa se îndrepta spre ei, urmată de bărbatul cu umbrela, care deşi nu purta uniformă, părea să fie un servitor. Când ajunse în dreptul doamnei Cross, aceasta făcu o plecăciune surprinzător de graţioasă. Adelaide se strădui s-o imite, cu ochii în pământ, aşa cum i se spusese. „Pe ăştia să nu-i priveşti niciodată în ochi, Patience”, îi atrăsese atenţia doamna Cross. „Cu monarhii străini nu se ştie niciodată”. Dar împărăteasa se opri în faţa ei. Cu siguranţă că ar fi fost o impoliteţe să n-o ia în seamă. Fata privi în sus printre gene spre chipul acoperit de văl şi auzi glasul blând, cu un uşor accent străin, al împărătesei:

— Cum te cheamă?

Patience vru să-i răspundă, dar îşi dădu seama că nu-şi putea mişca buzele. O auzi pe doamna Cross răspunzând în locul ei:

— Patience, camerista, Maiestatea Voastră.

— Un încântător chip de englezoaică. Sunt sigură că-mi va plăcea aici.

Zicând acestea, împărăteasa porni mai departe. Lui Patience îi ajunse în nări o dâră de parfum de violete şi încă ceva ce aducea a coniac.

Un ţipăt ca de pe altă lume răsună când maimuţa, care rămăsese în prag, traversă în fugă holul, în direcţia împărătesei. Aceasta păru să nu ia în seamă gălăgia stârnită de animal şi continuă să păşească de-a lungul şirului de servitori. Patience văzu cum maimuţa se opreşte în dreptul doamnei Cross, şi se uită îngrozită cum animalul

începe să urineze pe fusta menajerei. Doamna Cross scoase un sunet ca de uşă neunsă mişcându-se în bătaia vântului, şi împărăteasa întoarse capul, numai bine ca să vadă cum menajera îi trăgea un şut animalului, azvârlindu-l cât colo.

Urmă o clipă de tăcere, apoi maimuţa începu din nou să ţipe, de data asta scoţând nişte sunete ascuţite care stârneau ecouri între coloanele holului de la intrare. Patience văzu cum umerii împărătesei încep să tremure şi-şi dădu seama că aceasta râdea.

Maimuţa se legăna încoace şi încolo pe picioarele din spate, iar doamna Cross bombănea încetişor. Patience văzu cum împărăteasa întinde o mână tremurândă spre maimuţă, rostind ceva în nemţeşte, la care servitorul care ducea umbrela luă în braţe maimuţa şi o scoase afară. Când acesta se întoarse cu spatele către stăpâna lui, Patience constată că avea o expresie la fel de acră ca cea a doamnei Cross.

*

Împărăteasa şedea lângă foc în holul mare. Maimuţa fusese trimisă la grajduri, dar câinele favorit stătea lungit la picioarele împărătesei. Încăperea era enormă, tavanul, nespus de înalt, ca al unei catedrale. Elisabeta era vag iritată – toţi îşi închipuiau că, fiind obişnuită să trăiască în palate, nu se simţea bine în niciun alt fel de reşedinţe, când, în realitate, ea nu-şi dorea decât o încăpere în care să vorbească fără ca vocea ei să stârnească ecouri. Totuşi, aceasta era o reşedinţă frumoasă şi, lucrul cel mai important, era situată în inima ţinutului de vânătoare al Angliei.

Baronul Nopsca, şambelanul ei, intră în încăpere, cu un aer preocupat.

— A venit contele Spencer, Maiestate. I-am spus că v-a obosit călătoria şi că nu primiţi pe nimeni, dar ţine morţiş să vă prezinte omagiile lui.

Elisabeta zâmbi.

— Dar nu sunt deloc obosită, Nopsca. Spune-i să intre.

Contele nu-i sărută mâna, lucru pe care Elisabeta îl remarcă. În timp ce era prezentat, Spencer se înclină ţeapăn, dar fără maimuţărelile linguşitoare ale curtenilor de la Viena. Era foarte înalt, iar Elisabeta nu văzuse niciodată până atunci un bărbat cu atâta păr. Încercă să nu-l privească prea insistent.

— Sper că Maiestatea Voastră e mulţumită de casă.

— Cu greu se poate numi casă. În Austria ar fi considerată un palat, până şi grajdurile sunt superbe, spuse împărăteasa zâmbind.

Contele se îmbujoră de mulţumire.

— După părerea mea, grajdurile sunt cea mai importantă parte a casei, Maiestate. Când am reconstruit Althorp, am cerut să fie refăcute întâi grajdurile, ca măcar caii să stea în condiţii bune. Contesa n-a fost deloc încântată. Ea voia să fie terminată partea cu bucătăria, zicând că mâncarea se răcea mereu până era adusă în sufragerie, dar eu i-am replicat că n-avea rost să mâncăm, câtă vreme nu puteam vâna.

— Văd că suntem sortiţi să devenim prieteni buni, lord Spencer. La fel ca dumneavoastră, şi eu prefer să vânez mai curând decât să mănânc.

Mâna împărătesei poposi câteva clipe pe braţul contelui şi Elisabeta văzu cum obrazul acestuia devine purpuriu. O amuza încurcătura lui, care contrasta încântător cu manierele perfecte ale vienezilor.

— Abia aştept prima „întrunire”… parcă aşa îi spuneţi pe aici. Contez pe dumneavoastră să mă învăţaţi toţi termenii legaţi de vânătoare. Nu vreau să mă fac de râs.

— Oh, sunt convins că nu aveţi niciun motiv de teamă, Maiestate, o întrerupse galant contele. Am auzit ce călăreaţă desăvârşită sunteţi.

— Iar eu am auzit că englezii sunt focoşi la vânătoare, zise ea, privindu-l printre gene.

Contele scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea brobonită de sudoare, deşi în holul mare era frig.

— La ce oră începe vânătoarea mâine? Ar fi urât din

partea mea să întârzii chiar în prima zi.

Contele încremeni şi-şi duse mâna uriaşă la tâmplă.

— Mâine, Maiestate? Dar mâine e duminică.

Acum, obrazul i se colorase într-un purpuriu regal, şi Elisabeta se întrebă dacă nu cumva era cât pe ce să facă un atac de apoplexie.

— Duminică? repetă ea. Îmi închipui că lumea va merge mai întâi la biserică.

Dar Spencer clătină din capul lui masiv.

— Duminica nu se vânează, Maiestate. Chiar dacă toţi din partea locului suntem vânători, nu ne îngăduie biserica.

Elisabeta ridică o sprânceană.

— Nu ştiam că englezii sunt atât de credincioşi. În ţara mea se vânează în fiecare zi, ba chiar vânătoarea de duminică e cea mai grozavă. Toţi vânează cu cugetul curat.

Îşi puse iarăşi mâna pe umărul contelui.

— Lord Spencer, sunt convinsă că dacă aţi vorbi cu… cum le spuneţi dumneavoastră?… pastorii… i-aţi convinge să îmblânzească puţin regulile. Am bătut atâta cale şi aş dori nespus să merg la vânătoare mâine.

Baronul Nopsca, în poziţie de drepţi în spatele jilţului împărătesei, ciuli urechile. Nu vorbea prea bine englezeşte, dar din tonul stăpânei lui înţelegea că aceasta îşi pusese ceva în minte şi cunoştea urmările, în caz că nu i se făcea pe plac.

Ochii albaştri ai contelui aproape că ieşiră din orbite.

— Mă tem că nu se poate, Maiestate. Nici măcar regina Victoria nu poate merge la vânătoare duminica.

Nopsca observă alarmat că împărăteasa îşi ţinea capul absolut nemişcat. Ce prostie făcuse rămânând în spatele, şi nu în faţa ei! Stăpâna lui nu era obişnuită să nu i se îndeplinească dorinţele, şi baronul se temea de consecinţe. Se rugă în gând ca împărăteasa să-şi aducă aminte că era oaspete în ţara asta şi că nu se putea aştepta ca totul să fie întocmai pe placul ei, cum se întâmpla acasă. Îndatorirea lui era în primul rând s-o scutească pe împărătească de orice neplăcere şi ştia că, dacă n-o va împiedica să încalce legea, îşi va pierde slujba.

De ce trebuia lordul englez să fie atât de direct? Nopsca ştia că singura cale în asemenea momente era aceea de a abate atenţia împărătesei şi că un refuz categoric nu făcea decât s-o stârnească.

Îşi ţinu răsuflarea, ascultând răspunsul împărătesei:

— Eu credeam că scumpa mea verişoară Victoria e capul bisericii în ţara asta!

Făcu o pauză şi Nopsca îşi ţinu iarăşi răsuflarea.

— Nu se cuvine ca eu să încalc ciudatele dumneavoastră legi englezeşti. Va trebui să am răbdare până luni…

Apoi, împărăteasa râse. Nu era un râs din toată inima, dar sentimentul de uşurare pe care-l resimţi Nopsca îl făcu să expire zgomotos. Spre groaza lui, împărăteasa întoarse capul şi se uită la el. Văzându-i uşurarea, începu să râdă de-a binelea.

— Îţi faci prea multe griji, Nopsca, spuse ea, şi şambelanul schiţă o umbră de surâs.

Contele Spencer îşi drese glasul.

— Luni, Maiestatea Voastră va avea nevoie de o călăuză. Cineva care să vă îndrume pe terenul de vânătoare. Acum douăzeci de ani aş fi făcut-o eu însumi, dar nu mai sunt cel de odinioară. V-aş sugera un fost ofiţer de cavalerie de-al meu, pe căpitanul Middleton. E unul dintre cei mai buni călăreţi din Anglia, care cunoaşte ţinutul ca pe propria-i palmă. Poate chiar mai bine.

Elisabeta îşi înclină capul, îngustându-şi pleoapele.

— Cineva care să mă îndrume pe teren? Dar nu voi călări singură, prinţul de Liechtenstein şi contele Esterházy au venit cu mine de la Viena. Amândoi sunt călăreţi desăvârşiţi. Îmi închipui că-mi vor oferi toată „îndrumarea” de care am nevoie.

Contele Spencer îşi coborî privirea spre vârful cizmelor de piele, parcă pentru a-şi privi chipul reflectat în luciul lor. După toate aparenţele, ceea ce vedea acolo îi ridică moralul, fiindcă reluă conversaţia ceva mai sigur pe sine.

— Cu tot respectul, Maiestate, se prea poate să fie

călăreţi excepţionali, dar n-au vânat cu clubul Pytchley. N-au idee cum merg lucrurile pe aici. Când vi l-am propus pe căpitanul Middleton am vrut doar să vă scutesc de orice inconvenient legat de faptul că nu sunteţi familiarizată cu terenul sau cu unele obiceiuri ale noastre, când mergem la vânătoare. Middleton cunoaşte fiecare şanţ şi fiecare gard de aici şi până la Towcester. Am pomenit de căpitan întrucât nu mă îndoiesc că Maiestatea Voastră va dori să fie în fruntea grupului.

Elisabeta chibzui la cele auzite.

— Şi căpitanul acesta al dumneavoastră e un om discret? L-aţi trimite s-o însoţească la vânătoare pe propria dumneavoastră regină?

— Fără îndoială, Maiestate. Nu face parte din aristocraţie, dar e un călăreţ fără cusur. Şi aş avea cugetul împăcat dacă l-aş şti alături de dumneavoastră. Prezenţa dumneavoastră e o mare onoare pentru noi, dar, în calitate de conducător al clubului Pytchley, răspund de siguranţa dumneavoastră aici.

Elisabeta zâmbi. Bănuia că adevărata misiune a acestui căpitan Middleton era aceea de a raporta fiecare gest al ei, dar, dacă era un călăreţ atât de priceput pe cât susţinea contele Spencer, măcar îşi putea dovedi utilitatea în timp ce o spiona.

— Ei bine, lord Spencer, n-aş vrea să vă dau motive de îngrijorare, aşa că accept călăuza dumneavoastră. Va trebui însă să ştie că nu-i cazul să fiu păzită ca o păpuşă de porţelan. Mă aflu aici ca să vânez cu faimosul club Pytchley. Sper să nu fiu dezamăgită.

Contele îşi luă mănuşile şi pălăria de pe jilţul alăturat.

— Fiţi fără grijă, Maiestate.

Elisabeta îi întinse mâna, şi de data asta, contele se aplecă să i-o sărute, înţepându-i pielea cu mustaţa stufoasă. Spre surprinderea împărătesei, contele se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Oare nu ştia că era lipsă de respect să întorci spatele unui monarh? Îl auzi pe Nopsca icnind uşor în spatele ei. Îşi închipui că şi el se gândea la acelaşi lucru. La Viena, aşa ceva era de neconceput; un

curtean mai degrabă şi-ar fi tăiat gâtul decât să comită un asemenea act grav de lezmaiestate. Dar, îşi spuse Elisabeta, brusc înveselită, acum nu se afla la Viena. Scăpase deocamdată de toate tradiţiile şi de falsa supuşenie, de curtenii linguşitori în public şi veninoşi în clipa când ea le întorcea spatele.

— Cred că va trebui să ne obişnuim cu manierele englezeşti, Nopsca, spuse ea.

CLEMENTINE

În seara aceea, lady Crewe ezită o clipă înainte de a alege pe cineva care s-o însoţească pe Charlotte la cină. Micuţa Baird era o făptură cam ciudată – mereu îşi găsea de lucru cu aparatul de fotografiat, dar după căsătoria lui Fred cu Augusta, urma să facă parte din familie. Cândva, Lady Crewe sperase într-o căsnicie mai avantajoasă pentru unica ei fiică, dar acum era mulţumită că măcar va avea un ginere. Familia Baird era una respectabilă, poate nu din cale afară de inteligentă, dar, la douăzeci şi patru de ani, Augusta nu-şi mai permitea să facă mofturi. Edith Crewe se uită la Charlotte, care stătea lângă Augusta. Nu era câtuşi de puţin o frumuseţe, în schimb averea ei o făcea suficient de atrăgătoare. I se părea nedrept că banii sărmanei Adele Lennox îi reveniseră fiicei. Fred era îndeajuns de înstărit, dar averea Lennox ar fi însemnat mult pentru viitorul statut social al Augustei. Pe moment, Fred va beneficia şi el de oarecare avantaje de pe urma banilor, dar odată cu căsătoria lui Charlotte, totul avea să se schimbe. Vedea că ambii prieteni ai lui Fred erau interesaţi. Hartopp părea cel mai potrivit – nu existau niciun fel de bârfe cum că ar fi întreţinut relaţii cu o femeie măritată –, dar simţind nedreptatea care i se făcuse Augustei când îşi căutase zadarnic un soţ timp de patru sezoane, Lady Crewe ridică din umeri aproape agasată şi îi făcu semn cu mâna căpitanului Middleton.

După ce Lady Crewe îşi făcuse cunoscută hotărârea, Bay auzi un oftat undeva în stânga: căpitanul Hartopp nu era deloc încântat. În schimb, după zâmbetul lui Charlotte, Bay înţelese că şi fata îl prefera pe el.

Îi oferi lui Charlotte braţul.

— Fotografia a ieşit bine, căpitane Middleton, spuse ea.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, domnişoară Baird. Îmi faceţi impresia unei persoane competente.

Ea îşi ridică privirea, surprinsă.

— Competentă nu-i un cuvânt prea des rostit atunci când se vorbeşte despre o tânără. De regulă ni se spune că suntem desăvârşite.

— Un asemenea termen sugerează mai degrabă ceva ornamental şi fantezist. Dumneavoastră, cu preocuparea pe care o aveţi pentru fotografie şi substanţe chimice, păreţi un spirit practic şi împărtăşiţi o pasiune care reprezintă o raritate printre tinerele din ziua de astăzi, zise Bay.

— De fapt, căpitane Middleton, unii dintre cei mai buni fotografi sunt femei. Naşa mea, Lady Hawarden, a avut o expoziţie la Societatea Fotografică din Londra.

— Nu vă supăraţi. N-am vrut decât să vă fac un compliment. Eu unul aş prefera să fiu competent mai curând decât desăvârşit.

Charlotte tăcu, nu prea sigură dacă era sau nu supărată. Un valet îi trese scaunul şi ea se aşeză. Tocmai se pregătea să-i răspundă căpitanului Middleton, când auzi glasul lui Fred de cealaltă parte a mesei:

— Auzi, Mitten, mai ţii minte cine a pictat tabloul cu fazanii din conacul Kevill? Seamănă leit cu cel din colţ.

Charlotte se sili să nu-şi trădeze reacţia la auzul poreclei pe care i-o dădea fratele ei.

— Greuze[14], cred. L-a cumpărat bunicul din Italia.

Bay se aplecă spre ea.

— Mitten? întrebă el. De ce vă spune Fred aşa?

— N-am idee, răspunse Charlotte, dar detest numele

14 Pictor francez (1725-1805) (n.tr.)

ăsta.

Se încruntă la fratele ei, care se străduia să-l impresioneze pe viitorul său socru cu colecţia lui impresionantă de tablouri.

— Păcat, mie îmi place porecla mea. Mi s-a spus Bay[15], după calul care a câştigat Marea Competiţie Naţională. Avem acelaşi colorit. Din păcate, asemănarea se opreşte aici.

— Din păcate?

— Eu n-am câştigat Competiţia Naţională, domnişoară Baird.

— Oh, asta v-aţi dori?

Charlotte era uimită că el ţintea atât de sus. Nu-i lăsase impresia cuiva dispus să facă eforturi.

— Bineînţeles.

Întoarse capul ca s-o privească.

— Şi veţi câştiga într-o bună zi?

— Sper că da. E posibil să-mi încerc norocul anul acesta. Totul depinde de cal, iar Tipsy e o luptătoare.

— Ah, da, faimoasa Tipsy.

— Sper că nu râdeţi de mine, domnişoară Baird.

O privi cu o seriozitate care nu-i stătea în fire.

— Desigur, dumneavoastră nu călăriţi, aşa că nu vă pot acuza de neştiinţă. Credeţi-mă, totuşi, când vă spun: caii sunt nişte fiinţe remarcabile. Când găsiţi unul potrivit, aşa ca Tipsy, e ca un suflet geamăn. Ea mă înţelege cum nu m-a înţeles nicio fiinţă omenească până acum, şi nu mă va părăsi niciodată.

Îşi ridică paharul şi-l bău până la fund.

— Poate că încă n-aţi găsit femeia potrivită, căpitane Middleton, spuse Charlotte, dar, dându-şi seama că fusese o replică prea îndrăzneaţă, se îmbujoră şi adăugă: Cred că există câteva tinere care v-ar putea înţelege la fel de bine ca un cal, deşi ar fi complet neajutorate pe un teren de vânătoare.

— Vă cred pe cuvânt, zâmbi Bay. Poate mă pricep mai

15 Cal murg (n.tr.)

bine să aleg cai decât femei. La un cal ştii ce găseşti, dar o femeie o vezi doar pe dinafară. În sufletul unui cal citeşti de prima oară când îl călăreşti, în schimb nu cred să fi cunoscut vreodată o femeie care să spună exact ce gândeşte.

— Totuşi, căpitane Middleton, să nu uităm că un cal, chiar unul remarcabil ca Tipsy, nu poate să vorbească. Cine ştie ce minciuni de circumstanţă sau jumătăţi de adevăr politicoase ar putea rosti calul favorit, dacă ar putea? Sau poate aţi prefera o femeie care să nu scoată o vorbă, ci să vă privească într-o adoraţie mută, gata să se supună de îndată oricărei dorinţe a dumneavoastră. Cred că nu v-aţi născut în ţara potrivită. Mă gândesc că, dacă aţi merge la Constantinopole, acolo aţi găsi genul de femeie pe care v-o doriţi: în haremul sultanului.

— De-aş şti că e aşa cum spuneţi, aş porni într-acolo chiar în clipa asta, dar îmi închipui că până şi sultanul găseşte cu greu o femeie care să spună ce gândeşte.

— Mă tem că sunteţi misogin, căpitane Middleton, şi, indiferent ce vă spun eu, o ţineţi pe-a dumneavoastră.

— Posibil, domnişoară Baird, dar o să vă rog totuşi să continuaţi.

Îmi redaţi încrederea în sexul frumos.

Valetul îndepărtă farfuriile de supă şi Charlotte se întoarse ca să stea de vorbă cu fratele mai mic al Augustei, care şedea în cealaltă parte. Acesta avea ochi rotunzi şi era foarte volubil, aşa că în curând începu să-i povestească despre studiile lui la Keble College, unde se dovedise un susţinător înfocat al mişcării Oxford[16]. După sufleu, când li se aduse peştele, Charlotte se întoarse din nou spre dreapta, dar constată că Bay asculta conversaţia purtată de cealaltă parte a mesei. Stătea încremenit, şi Charlotte îşi zise că, pentru prima oară, îl vedea stând neclintit ca o statuie.

---

16 Mişcare religioasă a bisericii anglicane, asociată cu Universitatea Oxford şi care milita pentru revenirea la vechile tradiţii ale credinţei creştine, (n.tr.)

Lady Crewe i se adresă lui Fred:

— Întotdeauna mă uimesc numele pe care nişte persoane cu judecată aleg să le dea copiilor. Ţii minte cum, la un moment dat, toţi îşi botezau fetele Aurora, după Aurora Leigh[17] a doamnei Browning? Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la Stella Airlie, în care-mi spune că Blanche Hozier şi-a botezat bebeluşul Clementine. Păi ce fel de nume e ăsta? Sună ca o denumire de medicament. Fred, trebuie să-mi promiţi că tu şi Augusta veţi alege nişte nume englezeşti decente, pe care lumea să le poată pronunţa. Nimic nu-i mai rău decât un nume cu rezonanţă străină.

Fred dădea din cap energic, cu obrajii în flăcări. Charlotte vedea limpede că nu se simţea în largul lui. Pe mama lui Fred o chemase Leonie.

Tocmai voia să-i spună acest lucru căpitanului Middleton, intuind că acesta va fi mai mult decât încântat să i se alăture în a-l tachina pe fratele ei, dar observă că acesta stătea atât de ţeapăn, încât fata avu senzaţia că, dacă l-ar atinge, s-ar fărâma în bucăţi. Singurul semn de viaţă era o pleoapă care i se zbătea.

O clipă, Charlotte rămase tăcută, dar simţind privirea mătuşii aţintită asupra ei, înţelese că trebuia să spună ceva. Mătuşa o certa

Îi, întotdeauna că nu ştie să întreţină o conversaţie: „Unui bărbat îi place să audă în ureche susur de conversaţie feminină, care să nu-i pună prea mult mintea la încercare. Treaba ta e să-l faci să i se pară simplu să stea de vorbă cu tine”. Pe Charlotte o mirase acest sfat, dat fiind că, din experienţa ei, majoritatea bărbaţilor erau mai mult decât fericiţi să-şi audă sunetul propriei lor voci. Totuşi, se aplecă spre căpitanul Middleton şi spuse:

— Ce părere aveţi, căpitane Middleton? După părerea mea, Clementine e un nume drăguţ.

Spre surpriza ei, Chicken Hartopp i se alătură:

— Chiar aşa, Middleton, tu ce părere ai? întrebă el

---

17 Titlul unui roman de Elisabeta Barrett Browning, care reprezenta una din principalele figuri literare ale epocii victoriene, (n.tr.)

atât de tare, încât în jurul mesei se aşternu tăcerea. Middleton tăcu o clipă, apoi zâmbi.

— Eu unul n-aş fi ales un asemenea nume, dar adevărul e că nu mă pricep decât la cai. Se întoarse spre Charlotte şi continuă: Dumneavoastră ce credeţi, domnişoară Baird?

Charlotte îşi dădu seama că Chicken Hartopp, mătuşa ei şi Lady Crewe ciuliseră urechile şi că Middleton se străduia să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Trase aer în piept şi spuse:

— Îmi închipui că, de fapt, vreţi să mă întrebaţi dacă un nume nu-i cumva şi o profeţie. Numele meu nu-i câtuşi de puţin ieşit din comun, dar mă simt umilită când Fred îmi spune Mitten. Nu cumva aşa vă simţiţi şi dumneavoastră, căpitane Hartopp, când vi se spune Chicken?

Observă că surâsul lui Bay nu mai era rigid şi, încurajată, deşi puţin jenată că-l tachinase pe căpitanul Hartopp, continuă:

— Când mergeţi la curse, pariaţi cu aceeaşi încredere pe un cal pe care-l cheamă Treacle[18] ca şi pe unul pe care-l cheamă Pegas? Cât de încrezător aţi fi în diagnosticul pus de un doctor care s-ar numi Pain[19]?

Căpitanul Hartopp se pregătea să răspundă, dar Lady Crewe i-o luă înainte:

— Aici în sat avem un antreprenor de pompe funebre pe care-l cheamă Coffin[20]. Oare s-o fi gândit vreodată să-şi aleagă altă profesie? Va trebui să-l întreb.

Conversaţia se îndreptă spre cameriste cu nume poloneze, spre judecători pe care-i cheamă Gallows[21] şi spre un chirurg pe nume Saw[22]. Charlotte simţi că momentul delicat, oricare ar fi fost motivul, trecuse.

Se întoarse spre Middleton, care se lăsase pe spătarul

---

18 Melasă, în engleză, în original (n.tr.)

19 Suferinţă, în engleză, în original (n.red.)

20 Sicriu, în engleză, în original (n.tr.)

21 Spânzurători, în engleză, în original (n.tr.)

22 Fierăstrău, în engleză, în original (n.tr.)

scaunului.

— Am auzit că la partida de vânătoare va participa şi o faţă împărătească.

— Dacă vă referiţi la regina Neapolelui, ea nu mai e regină, pentru că au alungat-o italienii, râse Middleton.

— Eu tot aş vrea să-i fac o poză. N-am în album pe nimeni cu rang mai înalt decât cel de conte. Cu o regină, fie şi una detronată, aş da lovitura. Mă veţi ajuta, căpitane Middleton?

El răspunse, privind o clipă spre obrazul îmbujorat al lui Chicken Hartopp, care stătea de cealaltă parte a mesei:

— Pentru dumneavoastră, domnişoară Baird, aş face orice, ba chiar m-aş strădui să mă fac plăcut celei mai vanitoase femei din Europa.

— Chiar aşa? Credeam că lumea o consideră mai degrabă o femeie frumoasă.

Chicken Hartopp se aplecă spre ei.

— Regina Neapolelui are o slăbiciune pentru Middleton. A vrut să-l facă mai marele grajdurilor regale. Eu unul n-aş fi refuzat aşa o slujbă, dar îmi închipui că tu ai de unde să alegi, nu-i aşa, Middleton?

Hartopp se aplecă spre Charlotte şi ea simţi pe obraz un strop minuscul de salivă. Involuntar, se trase înapoi.

— Nu mi-a surâs ideea de a fi la cheremul unei femei, fie ea şi regină. Am alte lucruri de făcut. Îmi dau seama că vorbele mele mă fac să par lipsit de galanterie, spuse râzând Middleton.

— Oarecum, căpitane Middleton.

Charlotte tocmai voia să spună că măcar dădea dovadă de francheţe, când Hartopp se aplecă din nou spre ei.

— A fost o vreme, Middleton, când nimic nu-ţi plăcea mai mult decât să fii la cheremul unei femei.

Remarca se nimeri într-un moment de pauză în conversaţia din jurul mesei. Lady Crewe chicoti amuzată.

— V-am auzit pomenind numele reginei Neapolelui, căpitane Middleton. Ştiaţi că sora ei, împărăteasa, a preluat Easton Neston de la Lord Hesketh pe timpul sezonului?

Urmează să vâneze cu cei din clubul Pytchley. Înţeleg că îşi aduce zece cai.

— Nu numai cai, interveni Lady Lisle. Mi-a spus Lady Spencer că oriunde se duce, ia cu ea o maimuţă, o vacă cu lapte şi o haită de ogari. A fost nevoie să se facă tot felul de amenajări la Easton Neston. Se pare că unul dintre dormitoare va fi transformat în sală de gimnastică.

— Sală de gimnastică? La ce Dumnezeu îi trebuie aşa ceva? întrebă uluită Lady Crewe.

— Împărăteasa e atât de mândră de silueta ei, încât face gimnastică în fiecare zi, răspunse Augusta. Am citit în *Illustrated London News* că a luat lecţii de la un acrobat şi că-şi poate face caii să sară prin cercuri de flăcări.

Lady Crewe se ridică în picioare, făcând semn celorlalte femei s-o urmeze.

În timp ce Middleton se ridică să-i tragă scaunul lui Charlotte, palma lui îi atinse în treacăt umărul gol. Ea îi simţi fierbinţeala mâinii şi se uită la el, surprinsă.

— Of, ce neîndemânatic sunt, domnişoară Baird, îmi pare rău.

Dar Charlotte îşi zise că nu avea deloc aerul că-i părea rău.

O privi ţintă şi ea îi susţinu privirea, simţind că ar fi dat dovadă de laşitate dacă s-ar fi uitat în altă parte. Într-un târziu, el zise râzând:

— Uitaţi-vă la mine, am maniere de grăjdar. Îmi îngăduiţi să vă conduc până la uşă, domnişoară Baird?

Îi întinse braţul, cu o politeţe exagerată. Charlotte îl atinse cu vârfurile degetelor şi amândoi porniră în tăcere către uşă. Ea urcă treptele ce duceau la salon încă simţindu-i atingerea pe umăr, aproape de claviculă.

PERIA DE PĂR

Peria se opri într-o şuviţă încâlcită din părul atât de lung al împărătesei, încât îi ajungea mai jos de genunchi,

obligând-o pe Fanny Feifalik, coafeza imperială, să se aplece aproape până la pământ ca să-l perie pe toată lungimea. Pentru spălat era nevoie de o duzină de ouă şi de o sticlă de coniac. Părul îi atârna la fel de greu ca şi când ar fi cărat un bebeluş în spinare, iar Fanny citi uşurarea de pe chipul stăpânei când i-l desprinse din agrafe la sfârşitul zilei. Uneori, împărăteasa stătea lungită în pat cu părul agăţat în panglici de tavan, pentru a scăpa de povara lui.

În cele din urmă, Fanny se ridică. Părul împărătesei era neted şi aranjat.

— Să vi-l prind în agrafe, Maiestate?

Elisabeta îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi propriei reflexii în oglindă.

— Nu, vreau să-mi ţină de cald la noapte.

Se ridică în picioare şi-şi scutură capul, făcându-şi părul să fluture în jurul trupului, ca o pelerină. Fanny se înclină până la pământ, spunând la fel ca întotdeauna:

— Îngenunchez la picioarele Maiestăţii Voastre.

— Mulţumesc, Fanny, poţi pleca.

Coafeza imperială ieşi din cameră retrăgându-se cu spatele, după cum era tradiţia, uşor nesigură pe picioare, încă nedeprinsă cu ce se afla în jurul ei.

Elisabeta se aşează în faţa oglinzii. I se păru că-i apăruse un rid nou sub ochiul stâng, ceea ce mama ei numea un „rid de veselie”. „Să nu uitaţi niciodată că fiecare zâmbet vă lasă un rid pe faţă, fetelor”. De fiecare dată când spunea asta, Elisabeta şi surorile ei redeveneau pentru un minut serioase ca nişte păpuşi de porţelan, după care, inevitabil, una dintre ele pufnea în râs, făcând-o pe mama lor să ofteze şi să spună: „Chipurile voastre vă asigură viitorul, să ştiţi asta de la mine”. Bineînţeles, mama avusese dreptate. În ziua aceea, la Bad Ischl, totul se schimbase datorită chipului de cincisprezece ani al Elisabetei. Se dusese acolo într-o doară, ca s-o însoţească pe Hélène, sora ei mai mare, aleasă de mătuşa lor drept viitoare soţie a fiului ei, împăratul. Dar Franz o văzuse pe Sisi şi nu-l mai interesase nimeni altcineva. Pentru prima şi ultima oară în viaţa lui acţionase dintr-o pornire spontană.

O alesese pe Sisi, pe timida Sisi, şi nu pe Hélène, mireasa potrivită, atât de pricepută în a spune ce se cuvenea; Hélène, care avea întotdeauna un aer regal, chiar şi când dormea.

Se gândi că era nedrept să facă riduri de veselie. Nu avusese prea multe motive de râs în ultima vreme. Se auziră zgârieturi la uşă şi Elisabeta simţi mirosul maimuţei încă înainte ca vietatea să dea năvală în încăpere.

Se gândi ce figură va face menajera englezoaică dând cu ochii de pata întunecată care se întindea pe fusta ei. Ştia că era o cruzime din partea ei să râdă, dar simţea o mare uşurare să vadă o reacţie spontană între atâtea atitudini pompoase şi scorţoase. I se părea a fi un semn bun, care prevestea că va avea o şedere fericită aici, îşi zise ea. Îşi netezi pielea din jurul ochilor cu vârfurile degetelor. Ridurile vor apărea oricum, aşa că poate era mai important să găsească un motiv de râs.

Se auzi un ciocănit în uşă. Intră contesa Festetics, uscăţiva doamnă de companie unguroaică, cu părul pieptănat lins, cu capul plecat în piept şi uşor adus în faţă, ca şi când ar fi fost o vidră care taie valurile. Aducea o scrisoare.

— Maiestate, se înclină ea, întinzând plicul spre Elisabeta.

„Scumpa mea Sisi.

Sper că ai ajuns cu bine şi că reşedinţa e pe placul tău...”

Scrisoarea era de la Maria. Elisabeta simţi cum se crispează. Dintre cele patru surori, Maria era cea mai apropiată ca vârstă de ea şi de aceea se înţeleseră bine în copilărie, dar, la fel ca multe alte lucruri, şi relaţia lor se schimbase după căsătorie. Hélène pierduse cu demnitate şansa de a deveni împărătească, dar Maria era prea tânără ca să-şi poată ascunde invidia. Situaţia se mai îndreptase când Maria se măritase cu regele Neapolelui, dar nici nu apucase bine să se bucure de statutul ei, că izbucnise

revoluţia. Acum era regină în exil, căsătorită cu un om pe care abia îl suporta şi lipsită de copii care să-i aducă o consolare.

„În aceste ultime luni am fost pusă la grea încercare”, continua scrisoarea. „Când mă gândesc la bogăţiile din Neapole, despre care credeam că-mi vor aparţine pentru totdeauna… pentru ca acum să am parte de mici dovezi ale lipsei de respect. De exemplu, cu câteva zile în urmă, într-un salon de primire, ducesa de Savoia s-a bucurat de întâietate în defavoarea mea”.

Scrisoarea continua cu o listă de nemulţumiri şi umilinţe pe care Maria fusese silită să le îndure. La sfârşit era un post-scriptum: „Dar acum că eşti aici, draga mea Sisi, sunt sigură că norocul îmi va surâde. Sper că o parte din strălucirea ta imperială se va răsfrânge şi asupra mea”. Elisabeta puse deoparte scrisoarea. Lectura rândurilor primite de la Maria o obosise. Ştia că sora ei avea nevoie de compătimire, dar Elisabeta era aproape iritată. De ce ar fi trebuit să se simtă vinovată că încă mai purta coroană?

Festetics tocmai îi spunea ceva în maghiară legat de dineul de a doua zi. Elisabeta simţi cum îi revine buna dispoziţie. Răspunse în aceeaşi limbă:

— Spune-i contelui Esterházy şi prinţului de Liechtenstein că mâine la dineu soseşte şi sora mea, Maria.

Cavalerii ei cu siguranţă nu vor întârzia să-i facă curte Mariei. Max şi Rudi, mereu încântători şi atât de arătoşi. Desigur, ea va rămâne pe veci ţinta adoraţiei lor necondiţionate, dar nu va avea nimic împotrivă ca cei doi să flirteze puţin şi cu Maria. Probabil că sora ei ducea teribil dorul unei astfel de distracţii. Judecând după manierele olimpiene ale contelui Spencer, bărbaţii englezi habar nu aveau cum să flateze o femeie. Viaţa ei era mult mai plăcută de când Max şi Rudi îi deveniseră *chevaliers servants*[23]. Faptul că erau nedespărţiţi însemna că devotamentul lor necondiţionat faţă de împărătească nu risca să fie umbrit de vreun scandal. Soţul ei, Franz Josef,

23 Însoţitori devotaţi ai unei doamne (n.tr.)

făcuse în legătură cu cei doi una dintre rarele lui glume: „Am să-i numesc monarhia dual㠖 un austriac şi un ungur înhămaţi laolaltă în serviciul unei cauze nobile”.

Se uită la ceas şi constată că era abia trecut de ora zece. La ora asta, Franz stătea probabil într-unul din apartamentele lui din Hofburg, răsfoind documente de stat, cu lupa în mână. În primii ani de căsnicie, fusese geloasă pe maldărele acelea de hârtii. Îl aşteptau în permanenţă, de la cinci dimineaţa până la miezul nopţii, când împăratul mergea la culcare. În momentul în care îndrăznise să se plângă, el o privise de parcă i-ar fi vorbit în altă limbă. „Sunt împărat, asta-i munca mea”. Văzându-l cât era de serios, ea bătuse în retragere, dar odată cu trecerea timpului, îşi dăduse seama că, deşi ţara nu avea nevoie ca el să aprobe fiece numire în serviciul public sau să semneze fiece document legat de administrarea vastului său imperiu, Franz nu se putea trezi dimineaţa sau merge la culcare seara fără muntele de hârtii reprezentând răspunderile sale. Cândva fusese geloasă pe timpul petrecut de el semnând rapoarte silvice din Carpathia[24], dar acum se gândea la teancurile acelea de hârtii legate cu panglică roşie cu un sentiment de recunoştinţă. Aplecat peste documentele imperiului, împăratul nu ridica privirea ca să-i reproşeze lui Sisi că-l lăsa singur.

Şi-l imagină în biroul său atât de spartan pentru un împărat din dinastia Habsburg, unde Franz Josef dormea în fiecare noapte pe un pat de campanie. Singura pată de culoare din birou era portretul ei, semnat de Winterhalter[25] şi agăţat deasupra mesei de lucru, portret în care împărăteasa avea părul ridicat într-un coc mare în creştet. Nu era chiar portretul ei favorit, dar Franz ţinea mult la el. Probabil că ajunsese să-l prefere femeii în carne şi oase. Măcar în tablou împărăteasa îi zâmbea. Fără îndoială că i se părea mai uşor să-i scrie soţului scrisori afectuoase, acum

24 Ţinutul dintre Carpaţi (n.tr.)

25 Pictor germaqn (1805-1863), cunoscut pentru portretele înfăţişând persoane din familia imperialâă (n.tr.)

când se găseau bine mersi în ţări diferite. De la o asemenea distanţă, rutina invariabilă a lui Franz Josef i se părea o alinare, nu un motiv de supărare. Îi plăcea ideea de a şti unde se află soţul ei şi ce face în fiece moment al zilei, dar prefera să afle despre aceste lucruri din locul unde se afla acum, şi nu din postura de martoră a acelei monotonii zilnice.

Către sfârşitul scrisorii, pe Sisi o cuprinse un sentiment de afecţiune pentru soţul ei. Îşi zise că, dacă el ar fi aici, i-ar plăcea să-şi culce o clipă capul pe pieptul lui şi să-i simtă mâna caldă pe umăr. Dar nu mai mult de o clipă; atât, i-ar fi de ajuns.

Franz nu protestase când ea îi propusese să facă o călătorie în Anglia. De fapt, întâmpinase cu bucurie ideea, dublându-i suma necesară şi oferindu-i trenul imperial ca să-şi transporte caii. O clipă, Sisi se întrebă dacă nu cumva el chiar voise s-o vadă plecată, şi se simţi întrucâtva ofensată. În momentul următor, alungă gândul ca fiind cu totul imposibil. Franz n-ar fi recunoscut nici faţă de sine însuşi că ceva ar fi în neregulă cu căsnicia lor.

Sisi semnă scrisoarea, scriindu-şi numele cu înfloriturile obişnuite, şi o sigilă. Odată îndeplinită această îndatorire, îi îngădui contesei Festetics s-o culce în patul uriaş. Peste două zile urma să meargă la vânătoare.

SERA CU ORHIDEE

A doua zi era duminică. La Melton exista o capelă particulară încă de când fusese construit conacul, în secolul al XVII-lea. Iniţial, capela fusese o construcţie austeră, aproape luterană în simplitatea ei, dar pasiunea lordului Crewe pentru stilul gotic se extinsese asupra întregului conac, şi arhitectul, discipol al lui Pugin[26], transformase capela într-un tribut policrom la adresa supremei credinţe

26 Arhitect englez din secolul al XIX-lea (n.tr.)

anglicane. Ferestrele simple ale lucarnei fuseseră înlocuite cu o multitudine de vitralii multicolore descriind Arca lui Noe (Lord Crewe îşi dorise întotdeauna o menajerie.). Dalele din pardoseală fuseseră înlăturate în favoarea unui pavaj din mozaic, alcătuit din cele mai moderne plăci, colorate cu vopsea pe bază de ceară, dispuse asemănător celor din catedrala Chartres. Fiecare strană avea o rozetă aurită, tavanul era din bârne generos pictate, cu garguie din lemn la fiecare ieşitură. Lordul Crewe se îmbogăţise substanţial în urma dezvoltării vertiginoase a căilor ferate, aşa că nu se uitase la bani şi nu cruţase niciun efort. Mulţi vizitatori comparaseră Melton – cel puţin, din câte auzise lordul – cu colegiul Keble sau chiar cu noua aripă a Palatului Parlamentului.

Dar splendoarea gotică a conacului Melton nu era pe placul tuturor. De fiecare dată când îngenunchea să-şi spună rugăciunile pe o mică tapiserie înfăţişând miracolul din Cana Galileei, Augusta îşi spunea cu amărăciune că opulenţa capelei era motivul pentru care zestrea ei era atât de modestă. Ca fiică de conte, Augusta sperase încă din copilărie să facă o partidă excelentă. Îşi făcuse intrarea în societate, în primul ei sezon, perfect pregătită să flirteze cu fii mai tineri, dar să-şi păstreze totuşi afecţiunea pentru fiul moştenitor. Din păcate, spre mirarea şi nefericirea ei, descoperise că nimeni dintre cei care figurau într-un exemplar din *Burke's Peerage*[27] din camera ei de copil nu se înghesuia să-şi treacă numele în carneţelul ei de bal. La sfârşitul primei veri, dansase cu câţiva baroneţi, luase cina în compania mezinului unui viconte şi făcuse o plimbare promiţătoare prin sera din Syon Park alături de nepotul unui duce, dar niciunul dintre aceşti tineri nu încercase să ducă relaţia mai departe. În cel de-al doilea sezon, îşi pusese mari speranţe într-un pair irlandez, care-i acordase o deosebită atenţie până când o revoltă a arendaşilor îl obligase să se înapoieze pe domeniile sale. Îl aşteptase să

27 Ghid genealogic şi heraldic al familiilor nobile şi istorice din Marea Britanie (n.tr.)

se întoarcă în anul următor, doar ca să afle că irlandezul se logodise cu una din surorile Drummond, care se întâmpla să beneficieze de o zestre de 50.000 de lire. Când se uita la mozaicul din aur şi lapislazuli de deasupra altarului, înfăţişând-o pe Fecioara Maria, Augusta nu-şi putea stăpâni gândul că, dacă tatăl ei ar fi lăsat capela în starea ei iniţială, lipsită de ornamente, la ora asta ea ar fost Lady Clonraghty. Fred o ceruse în căsătorie în cel de-al patrulea sezon, chiar în momentul în care Augusta începuse să se întrebe dacă nu cumva, la fel ca sărmana prinţesă Beatrice, avea şi ea să rămână fată bătrână, ţintuită în casă pentru totdeauna. Desigur, prima oară îl refuzase, fiind esenţial ca Fred să înţeleagă că ea nu era o pradă uşoară şi că nu renunţase complet la speranţa de a obţine un titlu. Dar Fred era atât de entuziasmat la gândul de a-şi câştiga o mireasă din aristocraţie, încât se ţinuse scai de ea la fiecare bal, solicitându-i fiecare dans, pe cât îi permiteau regulile bunei cuviinţe, străduindu-se să-i aducă întotdeauna din sala de mese îngheţata de piersici la care ea râvnea atât de mult. Deşi Fred nu era aristocrat şi nici din cale-afară de prezentabil, totuşi avea o genealogie mai mult decât respectabilă, iar defectele înfăţişării şi siluetei lui erau cumva mascate de strălucirea uniformei gărzilor regale. Kelvedon, domeniul Baird de la graniţa cu Scoţia, nu era la fel de vast ca Melton, dar, graţie romanelor lui Sir Walter Scott, amplasamentul lui şi vechiul turn ascuţit deveniseră foarte la modă. Societatea de la graniţă nu era chiar atât de vestită încât să se arate indiferentă faţă de importanţa unei oarecare Lady Augusta Crewe.

Nu făcea chiar partida la care visase, dar era de o mie de ori mai bine să fie stăpâna domeniului Kelvedon decât îngerul domestic al vreunei parohii de ţară. Fred avea o moşie de 20.000 de acri şi un venit de 10.000 de lire pe an. Era suficient ca să-şi poată permite o casă în oraş pe timpul sezonului, întrucât, deşi Augusta era o admiratoare a lui Walter Scott, nu ţinea să mucegăiască pe veci la poalele

dealurilor scoţiene, precum *Mireasa din Lochinvar*[28].

Păcat că familia avea să piardă averea Lennox odată cu căsătoria lui Charlotte. Fred îi mărturisise că, după moartea tatălui său, reuşise să pună deoparte o sumă substanţială, trăind din dobânda la moştenirea surorii lui. Casa din Bruton Street şi renovarea conacului Kelvedon fuseseră plătite din averea Lennox, astfel încât moştenitoarea să ducă un trai pe măsura rangului ei. Bineînţeles că acest stil de viaţă ar fi continuat şi dacă moştenitoarea rămânea nemăritată, dar Augusta nu credea că Charlotte, în ciuda excentricităţilor ei, va rămâne multă vreme necăsătorită.

Era limpede că Hartopp îi făcea curte, însă Augusta remarcase expresia de pe chipul fetei atunci când Bay o condusese la supeu. Fără îndoială că Middleton era un bărbat atrăgător. Augusta observase şi că era un excelent dansator, deşi pe ea n-o invitase niciodată. Totuşi, era un pretendent total nepotrivit, şi numai o fată naivă şi lipsită de experienţă ca Charlotte nu şi-ar fi dat seama de asta. Augusta se gândi – nu pentru prima dată – ce norocoasă era Charlotte s-o aibă pe ea drept mentor. Fără îndrumarea Augustei, cât de uşor ar fi putut Charlotte să se lase sedusă de vorba meşteşugită şi de pasul agil al lui Bay Middleton, îndepărtându-se de partida excelentă care, fără îndoială, o aştepta. Nu că era vreo grabă, dar perspectivele lui Charlotte ar fi fost mult mai bune după un sezon sau două petrecute sub tutela Augustei.

Augusta nu era singura membră a congregaţiei neatentă la tânărul preot care ţinea o predică pornită din suflet pe tema iubirii frăţeşti. Onorabilul Percy, fratele mai mic al Augustei, era un tractarian[29] înfocat şi, judecând după anteriul sofisticat al preotului şi după citatele alese, acesta avea aceleaşi opţiuni. Lord Crewe admira, ca de

---

28 Poem de Walter Scott, renumit romancier şi poet scoţian din secolul al XIX-lea (n.tr.)

29 Membru al mişcării religioase iniţiate în cadrul Universităţii Oxford în secolul al XIX-lea (n.tr.)

fiecare dată, procesiunea de lei, elefanţi şi zebre suite pe pereţi, grăbite să ajungă la adăpostul Arcei. Soţia lui, care-i stătea alături, se întreba dacă Lady Spencer va organiza o recepţie în onoarea împărătesei Austriei. Nu-şi putea stăpâni curiozitatea. În strana din spatele lor, Lady Lisle se gândea la dejun.

Fred se întreba dacă ar fi fost cazul să-şi comande un veston cu umeri, după noua modă din America, aşa cum îi sugerase croitorul său, iar Charlotte încerca să-şi dea seama dacă senzaţia de înţepături în ceafă însemna că Bay şedea în strana din spatele ei.

Aşa şi era. Bay nu se trezise cu intenţia de a veni la slujbă, dar când îl văzuse pe Hartopp în redingotă şi cu cartea de rugăciuni în mână, îşi dăduse seama că şi el ar putea obţine nişte beneficii din comuniunea cu Atotputernicul. Făcuse tot posibilul să se aşeze în spatele lui Charlotte şi-şi dădea silinţa să cânte cât putea de tare. Se întreba dacă va întoarce capul, însă ea rămase întoarsă cu spatele.

În fundul bisericii, servitorii savurau acest răgaz. Când eşti în picioare încă din zorii zilei ca să faci focul prin camere, o jumătate de oră de stat jos şi de ascultat predici despre importanţa milei creştine era într-adevăr un semn divin.

După slujbă, toţi se împrăştiară care încotro. Lordul Crewe se duse în sala de arme, Lady Crewe şi Lady Lisle luară trăsura ca să viziteze un sătean bolnav, onorabilul Percy rămase să schimbe o vorbă cu vicarul despre o traducere din Iosif, de curând achiziţionată, iar Augusta şi Fred se duseră să vadă dacă îngheţase lacul. Cameristele se ridicară în picioare, cu genunchii trosnind, şi aşteptară ca Charlotte, Bay şi Hartopp să iasă din capelă.

Charlotte păşea grăbită. Nu avea de gând să mai zăbovească, dar dacă cineva ar fi oprit-o din drum, atunci n-ar fi fost vina ei. Urcă şirul de trepte care lega capela de conac. Erau paisprezece trepte, şi când ajunse pe cea de a treisprezecea, auzi glasul lui Bay:

— Domnişoară Baird, cred că a sosit momentul.

Ea se opri în loc şi întoarse capul.

— A sosit momentul pentru ce? întrebă ea, deşi ştia la ce se referea.

Bay urcă în fugă treptele, două câte două, parcă încercând să scape de Hartopp. Ajungând lângă ea, îi spuse:

— Sper că n-aţi uitat de biata Tipsy. Toată dimineaţa s-a făcut frumoasă.

— Mă îndoiesc sincer că voi putea surprinde cum se cuvine o asemenea minunăţie, râse Charlotte, dar voi încerca să vă fotografiez pe amândoi, dacă promiteţi s-o faceţi să stea nemişcată.

— Excelent!

Bay se întoarse spre Hartopp, care rămăsese pe primele trepte, vizibil nemulţumit de conversaţia lor glumeaţă.

— Chicken, bătrâne, ce-ar fi s-o ajuţi pe domnişoara Baird să-şi care echipamentul, în timp ce eu o aduc pe Tipsy în faţa conacului?

Hartopp ezită, dar când Charlotte spuse: „Oh, ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, căpitane Hartopp”, o urmă ascultător.

— Mare tupeu are Middleton că vrea să-i fotografiezi iapa, zise Hartopp în timp ce suiau amândoi scările spre fosta cameră de copii. Are o părere mult prea bună despre animalul ăsta.

— Oh, nu mă deranjează. În plus, chiar vreau să-l fotografiez pe căpitanul Middleton şi presupun că va fi mult mai cuminte în prezenţa calului.

Intrară în camera copiilor şi Hartopp zări pe masă fotografia de grup făcută de Charlotte cu o zi în urmă. O studie cu luare-aminte şi observă că singurul care zâmbea spre aparat era Bay.

— Middleton pare foarte mulţumit de sine în poza asta, spuse îmbufnat Hartopp.

Charlotte întoarse capul de la raftul cu plăci fotografice.

— Nu mulţi sunt în stare să zâmbească aşa într-o

fotografie. Faptul că trebuie să stai nemişcat face ca şi expresia cea mai naturală să pară forţată.

Luă o placă şi se duse cu ea la fereastră, ca s-o examineze.

Hartopp nu răspunse imediat. Continua să privească fix fotografia, din ce în ce mai roşu la faţă, trăgându-se de favoriţi cu degetele lui groase. Pieptul îi tresălta, întinzându-i butonierele vestonului. În cele din urmă vorbi, bolborosind grăbit cuvintele:

— Domnişoară Baird, Charlotte, dacă-mi dai voie să-ţi spun aşa, probabil ţi-ai dat seama că în ultimele luni am ajuns să te admir nespus de mult. Admiraţia mea este atât de mare, încât mă obligă să fac un pas care poate părea prematur, dar pe care, după multă cumpănire, am decis că nu-l mai pot amâna. Vezi bine că mă aflu într-un punct al vieţii în care un bărbat simte nevoia să-şi întemeieze o familie, şi nu există nimeni pe lume pe care aş vrea…

Se întrerupse auzind exclamaţia încântată a lui Charlotte, care era limpede că nu auzise niciun cuvânt din ce spusese el:

— Oh, ia priviţi! Căpitanul Middleton şi-a pus calul să se ridice în două picioare! Să ştiţi că o să cadă!

Fata îşi lipi nasul de fereastră. Hartopp oftă şi-şi drese glasul, pregătindu-se s-o ia de la capăt.

— Domnişoară Baird, Charlotte, dacă-mi dai voie…

— Putem vorbi în timp ce coborâm, spuse Charlotte, care tocmai îşi lua aparatul foto şi plăcile. Trebuie să ne grăbim. Mă tem că, dacă nu mergem jos să-l potolim, căpitanul Middleton o să-şi rupă gâtul.

— Oh, nicio şansă! zise cu părere de rău Hartopp.

Dar Charlotte nu-l auzi, aşa că-i puse în braţe trepiedul.

Afară Bay se făcea, învârtindu-şi calul pe loc, de parcă s-ar fi aflat în arena unui circ. Văzu chipurile palide ale cameristelor, cu nasurile lipite de ferestre, şi nu rezistă tentaţiei de a sări cu picioarele în şa, ţinându-se drept în timp ce iapa mergea la trap în cerc. Apoi se aplecă şi, ţinându-se de bordura şeii, îşi făcu vânt, proptindu-se în

mâini. Reuşi să facă astfel două ture, după care reveni la poziţia normală. Auzi un vag ropot de aplauze venind din casă şi se înclină uşor în faţa spectatorilor.

— Oh, speram să mai rămâneţi puţin în poziţia asta. Ar fi ieşit o poză minunată.

Charlotte stătea pe treptele de la intrare, instalându-şi echipamentul, cu Hartopp alături, furios la culme.

— Eh, făceam şi eu pe grozavul! Nu vreau să întinez renumele lui Tipsy cu giumbuşlucurile mele.

Bay sări jos şi bătu uşor grumazul iepei.

Charlotte îi făcu semn căpitanului Hartopp unde să pună trepiedul.

— Dacă aţi putea trage afară piciorul acela, ar fi perfect. Vă mulţumesc din suflet. Acum sunt gata să imortalizez calul acesta excepţional.

— Ei bine, dacă nu vă mai pot fi cu nimic de folos, poate îmi veţi permite să mă retrag; am de scris câteva scrisori.

Hartopp nu aşteptă ca Charlotte să-i răspundă, ci se îndreptă spre casă.

Bay făcu un gest cu cravaşa în direcţia siluetei care se îndepărta.

— Ce i-aţi făcut lui Hartopp, domnişoară Baird? Are un aer de-a dreptul fioros. S-a oferit cumva să facă din dumneavoastră doamna Hartopp şi l-aţi refuzat râzând strengăreşte? Nu ştiam că sunteţi într-atât de lipsită de inimă. Să ştiţi că trebuie să vă îndulciţi refuzurile cu nişte complimente de circumstanţă, ca să alinaţi mândria rănită a unui bărbat. Bietul Chicken, e bosumflat de-a binelea.

— Nu fiţi absurd. Fără îndoială, căpitanul Hartopp a decis că are lucruri mai importante de rezolvat decât să vă privească făcând tot felul de giumbuşlucuri pe spinarea calului.

— Ei, dacă aşa spuneţi dumneavoastră… dar să ştiţi că mie mi-a făcut impresia că e dezamăgit în dragoste.

Charlotte şovăi; bineînţeles că Bay glumea, şi totuşi, supărarea lui Hartopp era reală. Dar cum ea nu-l încurajase niciodată, nici nu putea fi făcută răspunzătoare de

sentimentele lui.

— Deci, căpitane Middleton, credeţi c-o puteţi convinge pe Tipsy să stea nemişcată?

— Fără îndoială. Cum doriţi să stăm?

Charlotte îi privi. Şi-l imaginase pe Bay stând călare, dar văzându-l alături de cal şi observând cum o privea pe Tipsy, îşi dădu seama că aceasta era imaginea pe care şi-o dorea.

— Ce-ar fi să rămâneţi aşa cum sunteţi, cu mâna pe frâu?

Îşi vârî capul sub pânza aparatului şi privi imaginea răsturnată. Mişcă puţin aparatul astfel încât calul şi călăreţul să fie în centrul cadrului. Apoi, scoţând capul de sub pânză, spuse:

— Nu uitaţi, când ridic mâna, vreau să staţi nemişcat cât timp spuneţi în gând un *Tatăl nostru.* Dacă vă mişcaţi, ori dumneavoastră, ori Tipsy, fotografia va ieşi neclară.

— Vom sta ca două stane de piatră. Nu-i aşa, Tipsy?

Charlotte îşi ridică privirea spre cer şi văzu un şir de nori îndreptându-se spre soarele firav de iarnă. Trebuia să facă fotografia înainte să dispară soarele. Îşi vârî iar capul sub pânză, rămase neclintită şi ridică mâna.

Tocmai ajunsese la „Şi ne iartă nouă greşelile noastre”, când un glas îi întrerupse şirul gândurilor:

— Oh, ce scenă încântătoare! Draga de Mitten fotografiindu-l pe Middleton alături de iubirea vieţii sale.

Charlotte îl îndemnă în gând pe Bay să nu se mişte încă zece secunde, când fotografia avea să fie gata. „Că a ta este împărăţia, slava şi puterea”.

— Iubirea vieţii căpitanului Middleton e un cal? Asta-i culmea! răsună în spatele ei glasul Augustei.

Charlotte era decisă să nu se lase distrasă de la ceea ce făcea. „Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin”. I se păru că Bay se încruntă. Scoase capul de sub pânză şi-i văzu în spatele ei pe cei doi logodnici. Se întoarse spre Fred:

— Zău aşa, Fred, de câte ori ţi-am spus să nu-mi distragi atenţia când fotografiez! Nici ţie nu ţi-ar plăcea să

încep să vorbesc când duci puşca la ochi.

— Asta-i cu totul altceva, Mitten. Trasul cu puşca e o treabă serioasă.

— Şi ce, fotografia nu-i? Atunci de ce nu încerci şi tu să faci o poză, Fred? S-ar putea să constaţi că-i ceva mai complicat decât să aţinteşti o armă asupra unei păsări şi să apeşi trăgaciul.

Fred făcu un pas spre ea.

— Zău? Mie mi se pare că tot ce faci e să îndrepţi aparatul spre cineva sau ceva şi să apeşi butonul declanşator. Ce atâta pricepere?

Bay interveni pe un ton voit plângăreţ:

— Putem continua, domnişoară Baird? Tipsy a început să dea semne de nervozitate. La grajduri e ora mesei şi nu vrea să rateze sacul cu ovăz.

— A pozat minunat, nu i s-a clintit niciun muşchi, spuse Charlotte.

— E teribil de orgolioasă, a vrut ca poza să fie conformă cu realitatea.

Bay încălecă pe Tipsy şi, dându-i uşor pinteni, porni în galop spre grajduri.

Charlotte rămase în capul scărilor împreună cu Fred şi cu Augusta. După o scurtă tăcere, Fred zise:

— Tu şi Middleton păreţi amici de când lumea.

— Mi se pare un tip amuzant.

— Sigur că e amuzant, doar e renumit pentru asta şi pentru talentul lui de dansator, dar trebuie să te previn, Mitten, că e şi ceea ce se cheamă un fustangiu.

Fred rostise cuvântul „fustangiu” cu glas şoptit, parcă pentru a-l face mai puţin şocant.

— Fred, am impresia că de pe lista calităţilor căpitanului Middleton ai omis faptul că e şi cel mai bine îmbrăcat ofiţer al Gărzilor. Nu el ţi l-a recomandat pe croitorul său? întrebă Charlotte.

— Nu văd ce legătură are asta cu ceea ce spuneam, se bâlbâi Fred. Pur şi simplu încercam să te previn că trebuie să fii atentă în privinţa lui. Şi mie îmi place tipul, e ofiţer ca mine şi unul dintre cei mai buni călăreţi din ţară,

dar nu-i bărbatul potrivit.

Charlotte trânti cu zgomot trepiedul.

— Potrivit pentru ce? întrebă ea.

— Pentru tine, evident! exclamă Fred.

— Deci, vrei să spui că e suficient de potrivit pentru tine, pentru contele Spencer şi pentru regina Neapolelui, dar nu şi pentru mine. Nu înţeleg, Fred, zise Charlotte, simţind cum se îmbujorează.

Fred vru să răspundă, dar Augusta îi puse o mână pe braţ.

— Dragul meu Fred, ce-ar fi să duci sus echipamentul surorii tale? Mi-ar plăcea să-i arăt sera de orhidee înainte de dejun.

Atât fratele, cât şi sora se supuseră fără prea mare tragere de inimă. Fred mai avea multe să-i spună lui Charlotte despre cât de nepotrivit era Bay Middleton, iar Charlotte nu avea niciun chef să admire orhideele alături de Augusta, dar nici unuia dintre ei nu-i venea o idee de evadare. Charlotte îi întinse lui Fred trepiedul şi aparatul, păstrând doar placa cu fotografia pe care tocmai o făcuse; se temea că Fred ar fi putut s-o scape din mână. Augusta o luă de braţ şi o trase spre grădina împrejmuită cu un zid, unde fusese construită sera de orhidee.

— Îndrăznesc să spun că niciodată n-ai văzut o seră de orhidee într-o reşedinţă particulară. Tatii i-a venit ideea după ce a vizitat grădina botanică din Kew. Îi plac atât de mult plantele exotice, încât n-a avut linişte până nu şi-a făcut propria seră de orhidee.

Străbătură grădina de zarzavat, acum îngheţată, cu verze înnegrite şi asparaguşi înalţi, şi se îndreptară spre pavilionul rotund de sticlă aflat lângă peretele de miazăzi.

Augusta deschise uşa şi amândouă exclamară când le izbi în faţă aerul cald şi umed. Un fir de orhidee atinse obrazul lui Charlotte şi ea îl dădu deoparte, remarcând petalele reci şi cerate, complet lipsite de parfum.

— Îţi plac orhideele, Charlotte? Desigur, colecţia tatii e renumită. Aici se găsesc specimene aduse tocmai din regatul Sarawak.

— Doamne! Am doar o idee foarte vagă unde s-ar afla Sarawak, şi mi-e greu să-mi imaginez cât de departe este.

— Da, departe, dar nu şi pentru tata, care n-a cruţat nicio cheltuială ca să-şi procure cele mai alese exemplare.

În tonul Augustei se ghicea limpede amărăciunea.

Se lăsă tăcerea. Privind cu atenţie în jur, Charlotte decise că Lord Crewe ar fi făcut bine să-şi cheltuiască banii pe altceva. Nu-i plăceau tulpinile contorsionate care o înconjurau; i se părea că orhideele seamănă cu nişte monarhi în exil, splendoarea lor fiind complet nepotrivită cu noul domiciliu.

Augusta culese o floare de un trandafiriu intens şi începu să mângâie petalele răsfrânte cu un deget vârât în mănuşa din piele de ied.

— Întrucât vom deveni surori, Charlotte, şi fiindcă tu nu ai nici mamă, nici surori, socot de datoria mea să-ţi dau câteva sfaturi.

— Foarte amabil din partea ta, Augusta, numai că uiţi de mătuşa Adelaide, care e foarte conştiincioasă.

— Poate, dar Lady Lisle a stat ani buni departe de societatea londoneză şi, cu toate că e, fără îndoială, o companie încântătoare, judecata ei pe anumite teme e oarecum depăşită. A rămas cumva în afara curentului şi nu înţelege toate posibilele primejdii care-ţi stau în cale.

— Primejdii? repetă Charlotte.

— Sigur, va fi mai simplu când vei locui cu noi. Voi fi în permanenţă la dispoziţia ta ca să te îndrum. Am mult mai multă experienţă în astfel de probleme.

— Bine, Augusta, dar eşti cu numai patru ani mai mare decât mine.

— De fapt, doar trei, dar aceşti trei ani m-au făcut conştientă de capcanele care-ţi stau în cale. Ştiu ce uşor e să fii ademenită pe căi greşite.

— Ademenită pe căi greşite? zâmbi Charlotte. Nu cumva vrei să-mi mărturiseşti o indiscreţie? Ce palpitant! Fred ştie?

Se auzi o plesnitură – Augusta strivise bulbul trandafiriu al orhideei.

— Vorbeam despre tine, Charlotte, după cum sunt convinsă că ţi-ai dat seama. Despre tine şi căpitanul Middleton.

— Ar trebui să fii mai atentă cu orhideele tatălui tău. Era un exemplar superb până să începi tu să te joci cu ea, spuse Charlotte.

Augusta oftă, apoi vorbi rar, cu un aer de răbdare infinită:

— Poate că mai devreme Fred nu s-a exprimat cum se cuvine, dar trebuie să înţelegi că nu voia decât să te protejeze.

— Să mă protejeze de ce? Am dansat cu Middleton o singură dată, am stat lângă el la masă tot o singură dată şi l-am fotografiat de două ori. Nu m-am culcat cu el, iar cea mai mare parte a conversaţiilor noastre au fost despre calul lui. Sincer vorbind, dacă aşa arată un fustangiu periculos, atunci sunt foarte dezamăgită.

— Căpitanul Middleton e faimos în privinţa asta. A avut relaţii apropiate, poate chiar prea apropiate, cu o femeie măritată. Numele ei a fost rostit la cină aseară: Blanche Hozier. Nu se poate să nu fi observat reacţia lui Middleton când mama a pomenit numele ei. Cred că legătura lor s-a încheiat, dar nu despre asta-i vorba.

— Dar eu nu simt măritată şi nici căpitanul nu-i însurat. Întâlnirile noastre se petrec în public şi, deocamdată, n-am pomenit nimic despre Gretna Green[30]. Nu ştiu nimic despre Blanche Hozier, dar dacă purtarea căpitanului Middleton a fost aşa de şocantă, atunci mă surprinde că a fost invitat aici, la Melton.

Charlotte îşi ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare.

Augusta îi adresă o privire menită să exprime compasiunea unei surori.

— Oh, draga mea, de asta mă şi temeam. Acum îi ţii partea, şi asta pentru că ţi-a răscolit emoţiile. Ai prea puţină experienţă în ceea ce priveşte bărbaţii, şi când un

30 Sătuc în sudul Scoţiei, vestit pentru căsătoriile dintre mirii fugari (n.tr.)

tânăr atât de înzestrat cum este căpitanul Middleton te copleşeşte cu politeţuri, devii complet vulnerabilă. Fără îndoială, îţi închipui că-l interesezi. Dar scumpa şi naiva mea Mitten, acesta e un bărbat atras de femei măritate. Şi atunci de ce l-ar interesa o fată complet nesofisticată şi lipsită de experienţă, dacă nu pentru că moşteneşti o avere considerabilă? Mă tem că domnul căpitan Middleton, care, din câte ştiu, provine dintr-o familie modestă, e un vânător de zestre.

Charlotte tare ar fi vrut să smulgă una din orhideele de Sarawak şi s-o înfigă în ochii bulbucaţi ai viitoarei ei cumnate, dar îşi păstră cumpătul, imaginându-şi că în locul Augustei era un pechinez grăsan cu o umbreluţă în mână.

— Un vânător de zestre? Augusta, nu văd din ce motiv ar merita căpitanul Middleton această etichetă. Vrei să zici că pe căpitanul Hartopp nu-l interesează banii mei, sau că tu şi Fred aţi fi la fel de nerăbdători să mă faceţi părtaşă la viitorul vostru paradis domestic dacă aş fi o rubedenie săracă? Se prea poate ca Middleton să fie atras doar de averea mea, dar dacă aşa stau lucrurile, atunci reuşeşte să ascundă asta infinit mai bine decât toţi ceilalţi.

Augusta, fără îndoială cu gândul la diamantele Lennox şi la cât de distinsă ar fi arătat cu ele în ziua nunţii, puse o mână pe braţul lui Charlotte, cu un aer împăciuitor.

— Nu trebuie să ne certăm, Charlotte. Eu nu-ţi vreau răul. Fiecare fată are dreptul să flirteze niţel. Tot ce te rog eu e să-ţi aminteşti că Bay Middleton poate fi un minunat partener de dans şi un încântător subiect de fotografie, dar nu-i o partidă serioasă. Nu vreau să te compromiţi. Cu harurile tale, te-ai putea mărita cu cineva care are o poziţie mult mai importantă, cu un bărbat al cărui statut îţi va conferi şi ţie un rol în viaţă. Am planuri mari cu tine pentru sezonul viitor. Dacă la sfârşitul anului nu ajungi contesă sau măcar marchiză, voi fi foarte dezamăgită.

Charlotte se simţi dintr-odată foarte istovită. Nu nădăjduia să-i poată explica Augustei că dezamăgirea ei era inevitabilă. Şi asta pentru că singura convingere la care ajunsese în urma conversaţiei lor era aceea că nu se va

mărita în veci cu un bărbat ales de viitoarea ei cumnată.

— Mi-ai oferit sfaturi cu mare generozitate, Augusta, şi aş îndrăzni să spun că nu există recomandări mai bune pentru o fată care vrea să facă o partidă strălucită. Acum însă te rog să mă scuzi, dar trebuie să duc placa asta în casă, altfel mă tem că umezeala o s-o deterioreze.

Augusta zâmbi, dezvelindu-şi dinţii de sus, ieşiţi în afară ca la un iepure.

— Desigur, ştiu cât ţii la îndeletnicirea asta a ta. Am vrut doar să avem o mică discuţie înainte să faci şi alte fotografii cu căpitanul Middleton.

Dar Charlotte ajunsese deja la uşă, nerăbdătoare să tragă în piept aerul rece al iernii.

Nu avusese intenţia să se înapoieze la conac trecând pe lângă grajduri, dar se trezi străbătând curtea. Grajdurile erau singura parte a conacului Melton care nu beneficiaseră de stilul gotic. Deşi Lordul Crewe pomenise ceva despre înlocuirea ceasului de la grajduri cu o clopotniţă cu figurine rotative, arhitectul nu se lăsase convins să ducă la bun sfârşit acest proiect.

Cum era începutul sezonului de vânătoare, toate boxele erau pline. Charlotte se uită după silueta cafenie şi lucioasă a lui Tipsy, dar erau atâţia cai acolo, încât nu reuşea să facă deosebirea între ei. Aproape traversase curtea, când îl zări pe Bay. Stătea lăsat pe vine, încercând să prindă un bandaj la piciorul iepei. Îşi scosese vestonul şi-şi suflecase mânecile, dezvelindu-şi braţele vânjoase şi pline de pistrui. Charlotte îl urmări din ochi câteva minute, timp în care el legă strâns bandajul, apoi îşi linişti iapa, care tropăia pe loc şi fornăia nemulţumită. Dar după ce Bay îi vorbi în şoaptă la ureche şi o lăsă să-i lingă mâna, iapa se potoli.

Charlotte îl îndemnă în gând să se întoarcă. În cele din urmă, el privi peste umăr şi o văzu, cu placa în mână. Veni în fugă spre locul unde se oprise ea, sub arcada grajdurilor.

— Să nu-mi spuneţi că e deja gata? Aţi venit să i-o arătaţi lui Tipsy?

Charlotte clătină din cap.

— Chiar dacă procesul durează mult mai puţin ca altă dată, totuşi nu-i chiar atât de rapid. Veţi avea fotografia diseară, dacă nu intervine altceva. Nu, am venit încoace ca să scap de Augusta. Mi-a dat sfaturi ca de la soră la soră, şi mi-am dat seama că ce-i prea mult strică.

Bay îşi trecu o mână prin păr şi Charlotte observă cum i se reliefează muşchii antebraţului.

— Ce fel de sfaturi? întrebă el şi, cum Charlotte nu răspunse imediat, adăugă: După cum v-aţi îmbujorat, îmi dau seama că vă sfătuia în legătură cu mine. Am dreptate?

Fără să ridice ochii, Charlotte dădu deoparte un fir de pai cu vârful botinei.

— E foarte preocupată de viitorul meu.

— Şi, dacă-mi daţi voie să ghicesc, socoteşte că viitorul dumneavoastră nu trebuie să se lege de un degenerat ca mine?

— Nu cred că a folosit cuvântul „degenerat”. Mai curând cred că a spus că sunteţi „nepotrivit”.

Bay râse şi-şi întinse braţele în lături.

— Dar dumneavoastră ce spuneţi, domnişoară Baird? Sunteţi de acord cu Lady Augusta? Urmează să fiu azvârlit în afara societăţii?

Charlotte îşi ridică fruntea şi-l privi în ochi.

— Eu constat că rareori sunt de acord cu Augusta.

— Slavă Domnului! Totuşi, în anumite privinţe are dreptate. Chiar sunt nepotrivit – nu sunt bogat şi, cu toate că sunt un gentleman, n-o să-mi găsiţi numele în *Debretts*[31]. Nu simt genul de bărbat care să le facă fericite pe mamele de fete.

— Singurul avantaj de a fi orfană de mamă, îl întrerupse Charlotte, e că-ţi faci singură o părere despre oameni.

— Aşa s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— Cred că da.

O clipă, tăcură amândoi, apoi vorbiră deodată, Charlotte spunând: „Trebuie să merg înăuntru să mă

31 Ghid al noii nobilimi, publicat la editura cu acelaşi nume (n.tr.)

schimb”, iar Bay: „Mă bucur sincer că aţi venit la Melton. După balul contelui Spencer mi-am dorit să vă revăd. Măcar să mă revanşez după ce v-am stricat rochia. Sper că m-aţi iertat”.

— Eu v-am iertat, însă nu şi croitoreasa mea, declară cu dezinvoltură Charlotte, dar văzând expresia de pe chipul lui Bay, coborî vocea: Am impresia că în seara aceea eraţi cu gândul în altă parte, căpitane Middleton, şi acel lucru v-a descumpănit.

Bay îşi trecu din nou mâna prin păr, şi Charlotte constată cu surprindere că nu se simţea în largul lui.

— Aveţi dreptate, eram cu gândul în altă parte, însă trebuie să vă spun, domnişoară Baird, că acum e de domeniul trecutului.

O privea în ochi. Charlotte îşi încleştă degetele pe placa fotografică. Se simţea deopotrivă emoţionată şi alarmată. Se sili să surâdă şi spuse:

— Oh, croitoreasa mea va fi încântată să afle acest lucru.

Dar Bay nu-i răspunse la surâs.

— Am avut norocul să vă întâlnesc în seara aceea. Nici nu vă pot spune ce norocos am fost. Aţi avut dreptate, îmi pierdusem cumpătul, dar mi-am revenit.

Charlotte simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor.

— Nu-mi dau seama cum v-am ajutat, dar îmi pare bine că am făcut-o.

— Serios? Cred că sunteţi singura care mă poate ajuta. Mi-aş dori nespus să vă pot oferi şi eu ceva în schimb.

Charlotte ar fi vrut să-i spună că deja îi oferise foarte mult – sentimentul unui viitor posibil, care ar fi putut însemna mai mult decât sperase –, dar nu-şi găsea cuvintele. Îi privi braţele şi văzu că i se zbârlise fiecare fir de păr. Ar fi vrut să-l mângâie. Îşi dădea seama că niciodată nu atinsese un bărbat. Aproape fără voia ei, făcu un pas spre el. El dădu să ridice braţele, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar, în acelaşi moment, în spate răsună tropot

de copite şi amândoi se traseră deoparte. Dând cu ochii de Bay, valetul în livrea albastră îşi struni calul şi descălecă.

— Căpitane Middleton? Am o scrisoare pentru dumneavoastră din partea contelui. Mi-a spus să aştept să-mi daţi răspuns.

Valetul scoase de la oblânc o scrisoare pe care i-o dădu lui Middleton.

Bay rupse sigiliul şi citi repede mesajul. Se încruntă uşor şi îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor de călărie, scoţând o jumătate de sovereign.

— Cred că ai gonit ca vântul şi ca gândul să ajungi atât de repede. Contele zice că mi-a scris la ora 12 şi acum e abia 12 şi un sfert. Spune-i Înălţimii Sale că voi veni la Althorp azi după-amiază, dar în ritmul meu. N-am de gând să-mi omor calul ca să-i fac lui hatârul.

Aruncă valetului moneda.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

Bay se întoarse spre Charlotte, clătinând din cap.

— Am fost întrerupţi în chipul cel mai nefericit, domnişoară Baird. Contele Spencer, care ne-a adus unul lângă celălalt, e şi cel care ne desparte. Mi-a scris că are de discutat cu mine o problemă de maximă urgenţă. Eu unul nu cred că lucrurile stau chiar aşa, dar cum contele e protectorul şi comandantul meu, n-am de ales.

Charlotte era deopotrivă dezamăgită şi uşurată. Ştia că Middleton fusese pe punctul de a-i spune ceva important, ceva care i-ar fi determinat să treacă de la stadiul de flirt la ceva mai serios. Îşi dorea să aibă acea conversaţie, dar se şi temea de ea. Lucrurile se întâmplau atât de repede, şi ea nu avea răbdare să asculte părerile Augustei despre Bay, dar îşi dorea să aibă răgazul de a-l studia. Clătină din cap şi spuse:

— Nu-i nicio grabă, nu-i aşa, căpitane Middleton? Fără îndoială că mai putem aştepta câteva ore.

— Sigur că mai putem aştepta. Pentru dumneavoastră pot fi cel mai răbdător om din lume, deşi nu-mi stă deloc în fire.

— Nu alergaţi la o cursă, căpitane, râse Charlotte. Tot

aici mă veţi găsi când vă întoarceţi. Şi, cine ştie? Dacă reuşesc să scap de doamnele casei, poate că vă şi fotografiez.

Ceasul de la grajduri bătu jumătatea de oră, făcându-i pe amândoi să tresară. Charlotte reacţionă prima.

— Doamne, trebuie să mă duc imediat să mă schimb, la fel şi dumneavoastră. Dacă întârziem amândoi la cină, cred că Augusta va cere să fiţi arestat pentru răpire.

Îi întoarse spatele, gata să păşească pe sub arcadă, dar Bay îi puse o mână pe braţ.

— Spuneţi-mi, domnişoară Baird, Charlotte, am dreptate să mă simt norocos că te-am întâlnit?

— Cred că amândoi ne putem socoti norocoşi, zâmbi Charlotte.

SERVICII COMPLETE

Middleton îl găsi pe conte în grajdurile conacului Althorp, vorbindu-i unei iepe cenuşii. Cum el însuşi îi găsise calul, Middleton se bucură să-i confirme contelui că iapa era o frumuseţe, adăugând că nu-i venea să creadă că fusese chemat doar ca să se uite la un cal pe care-l cunoştea mai bine decât propriul său stăpân. Spencer rupse un morcov în bucăţi şi i-l oferi calului din podul palmei. Calul fornăi, umplând grajdul cu aburul răsuflării. Contele se întoarse către Middleton şi-l bătu pe umăr.

— Iartă-mă că te-am chemat într-o zi de duminică, Middleton. E vorba de ceva extrem de important.

— Mi-am dat seama din scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o, dar nu mi-aţi dat alte detalii, spuse Bay.

— E o chestiune mult prea delicată ca să poată fi menţionată într-o scrisoare, Middleton. În plus, anumite lucruri se cer spuse doar de la bărbat la bărbat.

— Mă faceţi curios, ba chiar încep să mă şi tem puţin, zâmbi Bay.

— N-ai motive de teamă, Middleton. E vorba de ceva

ce eu aş numi plăcere deghizată în îndatorire.

Contele îl luă pe Middleton de braţ şi îl conduse la o plimbare prin curtea interioară, oprindu-se câteva clipe în dreptul fiecărui cal.

— Nu ştiu dacă ai aflat, dar Easton Neston a fost închiriat împărătesei Austriei.

— Lady Crewe a pomenit ceva în acest sens la cină, aseară.

— Ieri am mers s-o văd pe împărătească. O femeie remarcabilă, la înălţimea rangului, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cunosc destui monarhi, dar ea e o figură cu totul aparte. Chipul care a lansat o mie de corăbii şi altele asemenea…

— Dar credeam că împărăteasa e deja bunică.

— N-ai zice nicio clipă, Middleton. E suplă ca o fetişcană şi are un ten perfect. Bineînţeles, nu pot să fac remarca asta faţă de contesă, dar cred că-i cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Am impresia că v-a prins în mrejele ei, Lord Spencer, râse Bay. M-aţi chemat aici în rol de Cupidon?

— Aş vrea eu… clătină din capul lui masiv contele. E genul de femeie care poate suci capul unui bărbat. Ar trebui să-i vezi părul, Middleton, prins în creştet ca o coroană. Şi ce profil are…

Contele tăcu o clipă, mut de admiraţie.

Bay, care începuse să-şi cam piardă răbdarea, îşi scoase ceasul din buzunar. Era patru fără un sfert. Dacă Spencer nu trecea la subiect, Bay avea să fie nevoit să plece la Melton pe întuneric.

— Mi-aţi stârnit curiozitatea, şi sper că voi avea ocazia s-o văd pe împărătească în carne şi oase.

— Ai s-o vezi, Middleton. De asta te-am şi chemat. Împărăteasa a venit aici la vânătoare. Mâine va ieşi călare cu cei din clubul Pytchley.

— Abia aştept să văd dacă e cu adevărat la fel de frumoasă cum spuneţi dumneavoastră, zise Bay oarecum agasat. Dar tot nu înţeleg de ce m-aţi chemat aici.

— Nu mă mai întrerupe şi am să-ţi spun, spuse

contele, împărăteasa are nevoie de o călăuză şi, deşi eu unul n-aş pregeta o clipă să-mi ofer serviciile, simt prea bătrân ca să ţin pasul cu ea. Nu există decât un singur om care să poată face asta.

Îşi îndreptă degetul cărnos spre Bay.

Acesta tăcu o clipă, apoi clătină din cap.

— Mă simt flatat, desigur, că-mi încredinţaţi o asemenea răspundere, dar vă anunţ cu regret că sunt nevoit să vă refuz. Ştiţi foarte bine că atunci când regina Neapolelui mi-a cerut să-i fiu călăuză, am spus nu. Ce vă face să credeţi că împărătesei i-aş răspunde altfel? Nu pot să cred că nu există doritori să-i deschidă uşile împărătesei. De pildă, Hartopp ar sări în sus de fericire să-i fie dădacă.

Se străduia să fie dezinvolt, dar nu-şi putea ascunde iritarea.

Spencer pur şi simplu nu-i luă în seamă tonul agasat, ci continuă să zâmbească îngăduitor, ca şi cum ar fi vorbit unui copil.

— E o mică diferenţă între regina detronată a unui principat italian şi soţia celui care domneşte peste cel mai întins regat din Europa, Middleton. Faptul că ai refuzat-o pe regină, departe de a fi fost un gest politicos, a fost problema ta, dar când eu îţi cer să te ocupi de împărăteasa Austriei... Contele se opri în dreptul unei frumoase iepe cenuşii şi-i ridică buza ca să-i inspecteze dinţii... Nu ai cum să refuzi.

Mulţumit de constatare, contele trecu la boxa următoare.

Bay tăcea. Deşi de când se înapoiaseră din Irlanda nu mai lucra pentru Spencer, totuşi contele era comandantul şi protectorul lui. Dacă în următoarele câteva luni Disraeli pierdea încrederea Parlamentului, după cum se aştepta toată lumea, atunci Spencer urma să ajungă iarăşi în guvern. Bay nu-şi dorea din cale-afară o slujbă oficială, însă ştia că o funcţie, indiferent de care, i-ar fi mărit şansele de a o curta pe Charlotte Baird. Cât timp rămânea un căpitan de cavalerie nu prea înstărit, plătit numai pe jumătate, Middleton nu reprezenta o partidă prea grozavă, dar dacă

Spencer urma să-i ofere un post, atunci ar fi avut un salariu şi pretenţia de a fi un om de viitor. Deşi nu avea niciun chef să fie călăuza împărătesei, îl consola cumva gândul că i se oferea o misiune pe care ar fi râvnit-o atât Chicken Hartopp, cât şi Fred.

— Dar ce înseamnă pentru mine o împărătească? Cum să mă ocup de ea?

Middleton îşi aţinti privirea spre chipul congestionat al contelui, care continua să-i zâmbească la fel de răbdător, şi-şi dădu seama că indiferent ce-ar fi spus, trebuia să se supună voinţei acestuia şi să se achite, în acelaşi timp, de obligaţie. Îşi înclină capul şi spuse liniştit:

— Dacă asta e dorinţa dumneavoastră, desigur că am să mă supun, deşi aş fi preferat să nu-mi cereţi asta.

Lovi cu palma în peretele boxei şi iapa fornăi compătimitor.

— Oh, nu te teme, Middleton, nu va trebui să-i deschizi niciun fel de uşă. Împărăteasa călăreşte excelent. În ce priveşte grija pe care trebuie să i-o acorzi, sunt convins că cineva cu experienţa dumitale nu va întâmpina niciun fel de dificultăţi în a-i fi pe plac.

Contele îi făcu semn cu ochiul.

— Şi e important să-i fii pe plac, Middleton. Relaţiile cu Austria sunt delicate în acest moment, dar trebuie să rămânem aliaţi în faţa

Prusiei. Prin urmare, orice poţi face ca să promovezi cauza prieteniei dintre Anglia şi Austria va fi apreciat de către Ministerul de Externe. Am primit veşti de la Berlin: Bismarck e furios că împărăteasa se află aici, şi tot ce-l pune pe jar pe bătrânul Otto e motiv de bucurie pentru noi.

— Sigur că am să-mi dau toată silinţa, dar dumneavoastră ar trebui să ştiţi cel mai bine că eu nu sunt diplomat, spuse Bay.

— Eu cred că vei reuşi să te faci plăcut de o femeie frumoasă. În plus, deşi împărăteasa şi-a adus din Ungaria propriul armăsar, mă bate gândul că va avea nevoie de alţi cai, şi cine ar putea s-o ajute mai bine decât dumneata, Middleton?

Spencer abia îşi stăpâni un hohot de râs.

— Aşa că nu uita, bătrâne, calul de dar nu se caută la dinţi.

Spunând acestea, nu se mai putu ţine şi izbucni într-un hohot de râs răsunător la auzul propriei glume. Bay se pregăti să încaseze pe spate o palmă amicală care, atunci când veni, aproape că-l lăsă fără suflare.

Bay nu se tăvălea pe jos de râs. Ştia din experienţă că Spencer nu avea nevoie de încurajare ca să-şi aprecieze propriile glume.

Contele deja râdea cu lacrimi.

— Vă simţiţi bine, înălţimea Voastră? întrebă unul dintre valeţi, văzându-l cum se îndoaie de şale. Să vă aduc un pahar cu apă?

— Nu vorbi prostii, Hawden, n-ai mai văzut în viaţa ta un om râzând?

Contele îşi îndreptă spatele şi răsuflă adânc, revenind la tonul lui normal:

— Nu intri să bei un păhărel ca să-ţi alungi frigul din oase? Dacă o luăm prin bucătărie, putem ajunge în bibliotecă fără să ne incomodeze vreo femeie.

Bay şovăi; nu simţea nevoia să bea. Se întuneca şi nu voia ca iapa lui să alunece cumva pe drumul de înapoiere taman cu o zi înainte de începerea sezonului de vânătoare.

— Aş vrea să mă înapoiez la Melton înainte să se întunece de tot.

— Păcat. Dar nu mă îndoiesc că ai motivele dumitale, Middleton.

Contele îi făcu din nou cu ochiul, cu un gest departe de a fi discret.

— Mi-a zis nevastă-mea că micuţa Baird e şi ea la Melton.

Bay îl privi surprins.

— Frumuşică fată. Am cunoscut-o pe maică-sa, călărea grozav. Dar teribil de nesăbuită. Sărea peste orice obstacol. Bărbatu-său a tot încercat s-o potolească, dar ea nu asculta de nimeni. N-aş zice că am fost surprins să aud că şi-a frânt gâtul. I-a lăsat fie-sii toată averea Lennox, aşa

că domnişoara Baird prezintă toate avantajele. Ai putea nimeri şi mai rău, Middleton, ce zici? E exact soţia de care are cineva nevoie dacă vrea să câştige competiţia naţională.

Middleton nu zicea nimic. Vorbele fără ascunzişuri ale contelui îl făceau să se simtă stânjenit. Bărbaţii şi femeile din generaţia lui Spencer nu vedeau nimic rău în a discuta despre căsătorii ca despre nişte tranzacţii comerciale, dar lui i se părea dezgustător. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să fie perceput ca un vânător de zestre. Îi plăcea mult Charlotte Baird. Îi plăcea felul în care îşi amintea tot ce-i spunea el, felul în care-l asculta cu capul lăsat într-o parte. E drept că, în urmă cu un an, nici nu s-ar fi putut gândi s-o ceară în căsătorie, dar acum era un alt om. Îşi dorea un loc liniştit, pe care să-l numească „acasă". Şi-o imagina pe Charlotte aşteptându-l în salon, studiind pozele dintr-un album de-al ei, dar ciulind urechea să-i audă pasul pe scări. Pe urmă, mai erau şi banii. Îşi spuse că, atunci când o întâlnise pe Charlotte întâia oară, cu ocazia balului, nu ştiuse că era moştenitoare, sau, mai degrabă, nu-şi amintise amănuntul decât după câteva zile, când Hartopp îl luase deoparte la club şi-i povestise despre averea ei şi despre faptul că el, ca pretendent, avea prioritate.

„Tocmai câştigasem teren când ai apărut tu, Middleton, şi i-ai sucit capul. Las-o în pace, Middleton, e o fată bună şi vreau s-o iau de nevastă".

Lui Bay îi păruse rău pentru Hartopp, dar după primul dans al lui Chicken cu Charlotte, înţelesese că aceasta nu va fi în veci doamna Hartopp. Însă, spre deosebire de el, Hartopp măcar era bogat, şi nimeni nu l-ar fi acuzat că vrea să se pricopsească, deşi Bay ştia că pe Hartopp banii îl atrăgeau tot atât de mult ca farmecele lui Charlotte.

— E timpul să te aşezi la casa ta, Middleton. Să-ţi găseşti o soţie proprie, spuse Spencer, apăsând pe ultimul cuvânt.

Bay şi-ar fi dorit să-i ardă un pumn în faţa bovină şi zâmbitoare, dar recurse la ceea ce el considera a fi o abordare galantă.

— Cu siguranţă, domnişoara Baird e o fată încântătoare.

— Încântătoare şi bogată. O combinaţie perfectă.

Contele ridică braţul şi Bay evită nelipsita palmă între omoplaţi, trăgându-se într-o parte şi făcând semn vaietului să-i aducă iapa în dreptul scării de lemn pentru încălecat.

— Îi voi scrie împărătesei şi-i voi spune că o încredinţez unei persoane pricepute.

Contele era din nou gata-gata să izbucnească în râs.

— Priceput ca nimeni altul la cai şi neîntrecut când vine vorba de femei, din câte am auzit…

Middleton îşi ridică privirea spre cer. O rază joasă a soarelui de iarnă străbătu norii groşi şi cenuşii.

— Se pare că va ninge. Sper că împărăteasa ştie că vânătoarea nu va fi o joacă.

SURORILE REGALE

Împărăteasa primi mesajul contelui Spencer după cină. Însuşi baronul Nopsca i-l înmână în salon. Ştia că stăpâna sa va dori să-l citească imediat. Şambelanul spera din toată inima că scrisoarea nu conţinea vreo veste proastă legată de vânătoarea de a doua zi. Maiestatea Sa aştepta cu nerăbdare să participe la o vânătoare englezească adevărată şi n-ar fi tolerat să fie dezamăgită. În clipa când păşea în salonul format din două săli pătrate identice, îşi dădu seama cu groază că uitase să-şi pună mănuşile. Se întrebă dacă să se întoarcă să le ia, dar era prea târziu; împărăteasa îl văzuse. Şedea lângă sora ei, regina Maria, pe sofaua din faţa şemineului, în timp ce regele, prinţul de Liechtenstein şi contele Esterházy stăteau în picioare lângă foc. Contesa Festetics broda într-un colţ. Nopsca se grăbi să pună scrisoarea în palma întinsă a împărătesei înainte ca ea să remarce că nu purta mănuşi. Dar împărăteasa se mărgini să-i mulţumească în germană, după care deschise plicul şi spuse în engleză:

— Maria, de la prietenul tău, contele Spencer. Zice că mi-a găsit o călăuză pentru partida de vânătoare de mâine. E vorba de căpitanul Middleton. Îl cunoşti?

Sora ei se înroşi la faţă.

— Da. Am auzit de el.

— Nu înţeleg de ce aş avea nevoie de o călăuză, dar contele a insistat. Spune că acest Middleton e cel mai bun călăreţ din Anglia.

— Doar cel mai bun călăreţ din Anglia ar fi în stare să ţină pasul cu dumneavoastră, Maiestate, comentă contele Esterházy.

— Oh, nu fi atât de curtenitor, Felix, spuse împărăteasa râzând. Sunt convinsă că englezoaicele călăresc ca vântul şi ca gândul.

Se întoarse către sora ei.

— Ce părere ai, Maria, oare am să fiu în stare să ţin pasul?

— Nu ştiu de ce mă întrebi pe mine, Sisi. Ştii bine că întotdeauna eşti în frunte.

Chiar dacă Sisi sesizase amărăciunea din tonul ei, nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

— L-ai văzut pe căpitanul Middleton anul trecut, când ai mers la vânătoare? continuă ea.

— Da. Fără îndoială, e un bun călăreţ, dar mă îndoiesc că manierele lui vor fi pe gustul tău, răspunse Maria.

Sisi puse o mână pe braţul surorii ei.

— Vai de mine, s-a purtat urât cu tine? Va trebui să-l dojenesc. Numai că eu m-am săturat de maniere alese, continuă ea, şi de politeţea exagerată a lui Felix şi Rudi, dragii de ei, astfel încât nişte maniere mai puţin alese vor fi o schimbare binevenită.

Se ridică şi se îndreptă către ferestre. Draperiile erau trase, ca să nu se vadă întunericul de afară, dar ea ridică un fald şi privi în noapte.

— Ninge. Mă aşteptam.

Împărăteasa se întoarse către sora ei.

— Cu toate astea, vânătoarea tot se ţine? întrebă ea.

— Fără îndoială. Englezii n-ar suporta să nu aibă parte

de distracţia lor favorită. Mâine va veni toată lumea, ca să te vadă pe *tine.*

— Dar eu mă aflu aici doar în calitate de contesă de Hohenembs. Mâine nu merg la vânătoare ca împărăteasă. Elisabeta stătea cu spatele perfect drept, îmbujorată la faţă. Este o vizită privată. Nu vreau să fiu privită ca o atracţie de circ.

Contele Esterházy şi prinţul Liechtenstein schimbară o privire scurtă. În tonul împărătesei sesizaseră o notă familiară. Contesa Festetics ridică privirea pe de broderie. Primul vorbi contele Esterházy.

— Dar cei care vor veni mâine sunt oameni a căror companie Maiestatea Voastră o agreează cel mai mult: călăreţi animaţi de o singură dorinţă, să aibă parte de o zi bună la vânătoare. Se poate să existe unele emoţii la gândul că printre ei se află şi o faţă împărătească, dar eu am impresia că punctul de atracţie va fi calul dumneavoastră.

Elisabeta îşi aţinti o clipă privirea asupra contelui, apoi chipul i se destinse şi buzele i se arcuiră într-o umbră de zâmbet.

— Care cal? Mi-e teamă că niciunul din ei nu-i obişnuit să sară gardurile englezeşti.

Bărbaţii se grăbiră să profite de acest prilej de conversaţie, începând să discute în detaliu meritele cailor împărătesei. Contesa Festetics se aplecă din nou asupra broderiei.

Elisabeta plecă de lângă fereastră şi se duse să se aşeze lângă sora ei.

— Nu trebuie să le porţi pică englezilor pentru că vor să te privească, Sisi, spuse Maria. Regina lor stă ferecată în casă de la moartea soţului ei. Ziarele nu scriu decât despre tine, deşi călătoreşti incognito. Toţi vor s-o vadă pe cea mai frumoasă femeie din Europa, spuse ea făcând o grimasă către sora ei.

— Dar am obosit să fiu ţinta tuturor privirilor. Poţi să-ţi închipui cum e să ştii că toţi sunt cu ochii pe tine în fiecare clipă?

Elisabeta vorbise cu patimă, dar fără să ridice glasul. Se uită la sora ei, în căutarea unui strop de compasiune, dar pe chipul Mariei nu se citea nimic. După câteva clipe de tăcere, regina Neapolelui spuse:

— În viaţă sunt şi lucruri mai rele decât să se uite toţi la tine, Sisi.

CEREREA ÎN CĂSĂTORIE

De îndată ce Bay ajunse la Melton, începu să ningă. Aşteptă să vină cineva ca să deschidă poarta, cu ochii la fulgii care cădeau şi se aşezau pe pietrişul de sub ferestrele luminate ale căsuţei portarului. Zări înăuntru o femeie hrănind un copilaş aşezat într-un scăunel înalt din lemn, în timp ce soţul ei privea. Copilaşul râdea şi-i punea mâna pe obraz când ea îi întindea lingura. Reuşise s-o mânjească binişor pe faţă cu porridge, şi Bay văzu cum soţul ei, portarul, îi îndepărtează mânuţa cu blândeţe.

Tipsy necheză nerăbdătoare. Auzind-o, bărbatul ridică privirea şi-l văzu pe Bay. În câteva secunde ieşi afară.

— Iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, domnule. Vreţi să vă luminez drumul până la conac? întrebă el, ridicând braţul în care ţinea o făclie.

Bay se simţi inexplicabil de vinovat că tulburase pacea acelei scene domestice. Se căută în buzunar după o monedă şi i-o întinse portarului.

— Nu-i nevoie să ieşi din casă într-o noapte ca asta. Dă-mi mie făclia.

Portarul se arătă încântat.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, domnule. Vă mulţumesc din suflet.

În galop, aşa cum călărea de obicei, Bay ar fi parcurs aleea dintre poartă şi conac în numai câteva minute, dar acum, ninsoarea şi făclia din mână îl încetineau. Simţea cum fulgii i se agăţau în gene şi în mustaţă. Charlotte ar fi râs să-l vadă aşa. Se gândi că nu l-ar fi deranjat dacă

Charlotte ar fi râs de el. Când Blanche Hozier îl ironizase pentru vreo scăpare în exprimare sau vreo stângăcie comisă în societate, simţise dispreţul din spatele zâmbetului ei. Însă Charlotte era altfel. Poate că-l tachina, dar nu râdea de el.

Copilaşul din căsuţa portarului îl dusese cu gândul la Clementine, fiica pe care n-o văzuse niciodată. Nu şi-o putea închipui pe Blanche hrănind un copil cu linguriţa şi lăsându-se mânjită pe obraz cu porridge, în schimb şi-o imagina pe Charlotte dându-i lui un bebeluş să-l ţină în braţe.

Tipsy se poticni, smulgându-l pe Bay din visul lui domestic. Ninsoarea îmbrăcase peisajul într-o tăcere albă şi singura rază de lumină venea de la făclia care pâlpâia. Auzi ceasul de la grajduri bătând de şapte ori. Dacă se grăbea, poate reuşea s-o vadă pe Charlotte înainte de cină. Uitând cât de înşelător putea fi stratul de zăpadă, îi dădu pinteni lui Tipsy, care porni la trap.

Când intră în casă, tocmai bătea gongul pentru cină. Bay ştia că trebuie să-şi schimbe hainele ude, dar se gândea că avea şanse ca Charlotte să fie încă în atelierul ei. Îşi dădea seama că nu era genul de fată care să piardă prea mult timp ca să se schimbe pentru cină. Sui treptele câte două odată, rugându-se să nu întâlnească pe nimeni.

Chiar când ajunse la primul cât auzi un glas:

— Unde aţi fost pe vremea asta, căpitane Middleton? Cred că aţi îngheţat bocnă.

Era Lady Crewe.

Bay îşi muşcă buza. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca gazda să-i aţină calea.

— A trebuit să plec călare până la Althorp, răspunse el scurt. Contele a cerut să-mi vorbească.

— Trebuie să fi fost ceva tare important dacă ai bătut atâta cale, şi încă în zi de duminică, pufni ironic Lady Crewe, care respecta cu sfinţenie duminica.

Bay ştia că, dacă i-ar fi destăinuit ceea ce-i ceruse contele, n-ar mai fi scăpat niciodată de ea. Prin urmare, clătină din cap şi zise:

— Regret să vă spun că domnul conte nu-i un creştin practicant. Când eram în Irlanda, ţineam câteodată spectacolele de teatru de amatori duminica.

Lady Crewe icni surprinsă, şi Bay clătină din cap.

— Vă puteţi închipui ce a fost în sufletul meu, Lady Crewe. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Nu aşteptă răspuns şi o luă la fugă în direcţia fostei camere de copii, sperând că Lady Crewe nu-şi va da seama că dormitorul lui se afla în direcţia opusă.

Răsuflă uşurat când zări geana de lumină strecurată pe sub uşa atelierului. Deschise uşa şi o văzu pe Charlotte stând cu spatele la el. Purta o rochie de seară de mătase albă, tivită cu catifea verde, peste care îşi pusese un şorţ cafeniu de olandină.

Studia o fotografie. Bay observă că avea pe mâini pete maronii. Când ajunse lângă ea, Charlotte scoase o exclamaţie de surpriză, apoi zâmbi larg.

— Căpitane Middleton! Ai ajuns la ţanc!

— Îmi pare bine.

Încercă să se uite la fotografie, dar ea o flutură prin aer, spunând:

— Promite-mi că vei fi sincer. N-am să mă simt ofensată dacă nu-ţi place.

— Zău?

— Ei, s-ar putea să fiu un pic supărată, dar atât, şi nimic mai mult.

Ridică încet fotografia în aer.

Era pentru prima oară când Bay îşi vedea imaginea într-o fotografie. Îl încercă o vagă dezamăgire constatând că nu era nici înalt, nici lat în umeri pe cât se crezuse. În fotografie, capul lui se găsea la acelaşi nivel cu al lui Tipsy, iar calul îşi cuibărise botul pe umărul lui. Legătura fără vorbe dintre cal şi călăreţ reieşea limpede din fotografie. Era dincolo de orice îndoială că formau o echipă.

— Draga mea domnişoară Baird, Charlotte, pot să-ţi spun Charlotte? Nici nu-ţi închipui ce fericit mă face poza asta.

Bay clipi, aproape cu lacrimi în ochi.

— Iar Tipsy arată minunat.

— Dar despre dumneata ce zici? întrebă Charlotte.

Bay ridică din umeri.

— Există oare cineva căruia să-i placă propriul portret?

— Ai fi surprins. Lui Fred i-a plăcut atât de mult cartea de vizită pe care şi-a făcut-o la Gaillevant, încât a comandat trei duzini, pe care le-a trimis tuturor prietenilor.

— Eu nu vreau decât o singură fotografie, dar îţi făgăduiesc că o voi păstra cu sfinţenie cât voi trăi.

Bay luă mâna lui Charlotte şi o cuprinse în palme. Atinse una din petele maronii de pe degetul ei arătător.

Charlotte se îmbujoră.

— De la nitratul de argint pe care-l folosesc la plăci. Intră în piele. Va trebui să-mi pun nişte mănuşi înainte să merg la masă.

— Nu pentru mine, draga mea Charlotte. Petele astea de pe mâinile dumitale simt la fel ca bătăturile pe care le capăt eu la călărie – preţul pentru că facem ceea ce ne place.

Îi mângâie palma cu degetul. Mâna îi tremura uşor.

— Nu cred că Augusta ar fi de acord.

— Puţin îmi pasă de părerile Augustei, ale mamei ei şi, de altfel, ale oricui altcuiva. Dar dumitale?

O ţinea strâns de mână. Ea nu-şi retrase degetele.

— Nu, nu cred că-mi pasă nici mie.

Obrajii ei erau în flăcări.

Bay se aplecă şi o sărută pe unul din obrajii îmbujoraţi.

— Te-am făcut să roşeşti. Ai să mă ierţi? o întrebă el, sărutând-o pe celălalt obraz.

— Probabil, şopti Charlotte.

Bay se aplecă, şi de data asta o sărută pe buze. Simţi cum trupul ei se destinde, sprijinindu-se de al lui, cum buzele i se întredeschid şi cum degetele ei îl ating pe braţ. Îi veni în nări parfum de apă de trandafiri amestecat cu un uşor iz de chimicale. Ar fi vrut s-o lipească strâns de el, s-o absoarbă înăuntrul fiinţei lui.

Scara ce ducea în camera copiilor scârţâi tare, apoi se auzi un gâfâit zgomotos.

Când Fred ajunse în pragul uşii, Bay şi Charlotte studiau atent fotografia.

— Mitten, tocmai voiam să…

Dădu cu ochii de costumul de călărie al lui Bay.

— Oh, noroc, Middleton!

Îl mai privi o dată.

— N-ar trebui să te schimbi pentru cină?

— Asta şi voiam să fac, dar n-am rezistat tentaţiei de a mă uita la Tipsy.

Făcu semn spre fotografia de pe masă.

— Îţi recomand să te grăbeşti. Lady Crewe detestă să aştepte, spuse Fred pipăindu-şi manşetele fracului şi netezind şatenul cu unghiile.

— Într-adevăr, nu se cade să faci o lady să aştepte, îl aprobă Bay, care se înclină apoi în faţa lui Charlotte. Vă mulţumesc pentru fotografie, domnişoară Baird. De fapt, pentru tot.

De cum rămaseră singuri, Fred se întoarse spre Charlotte.

— Mă surprinde să te găsesc aici singură cu Middleton. Ştii bine ce reputaţie are.

— Oh, da. Augusta mi-a dat toate detaliile, replică Charlotte.

— Atunci eşti fie naivă, fie încăpăţânată. O fată trebuie să fie cu ochii în patru când e în joc bunul ei renume. Ceea ce acum pare să fie un flirt inocent ar putea avea consecinţe majore în viitor.

— Aşa sper şi eu, zâmbi Charlotte. Îmi place nespus de mult căpitanul Middleton. Dacă îmi va cere mâna, am să accept.

— Sigur că-ţi va cere mâna, doar eşti din cale-afară de bogată, însă nici să nu-ţi treacă prin minte să accepţi. Nu te poţi căsători fără acordul meu, iar eu nici nu mă gândesc să ţi-l dau.

Fred se ridică pe vârfurile picioarelor, parcă pentru a da şi mai multă greutate vorbelor sale.

— Asta doar pentru încă nouă luni, trei săptămâni şi patru zile, după care voi împlini douăzeci şi unu de ani.

Fred se legănă pe călcâie.

— Uiţi că mai sunt tutorele tău încă patru ani.

— Oh, n-am uitat, dar puţin îmi pasă de bani. Pot să aştept.

Fred îşi dezveli dinţii într-un zâmbet forţat.

— Tu poţi să aştepţi. Dar Middleton? Arătă spre fotografia care-i înfăţişa pe Bay şi pe Tipsy. E un bărbat cu gusturi rafinate.

Charlotte nu zise nimic. Privea ţintă fotografia.

— Să nu ne certăm, Mitten. Nu-mi face plăcere să mă port ca un tiran.

Charlotte îşi ridică privirea spre el.

— Nu sunt Mitten a ta. Numele meu e Charlotte.

Îşi dezlegă băierile şorţului de olandină şi-l împături cu grijă. Îşi luă gentuţa şi scoase dinăuntru o pereche de mănuşi albe de dantelă, pe care şi le trase pe mâini pentru a-şi ascunde petele.

— Să mergem, Fred. Să n-o facem pe Lady Crewe să ne aştepte.

— Dar sper că ai înţeles ce vreau să spun. Charlotte?

Fred puse o mână pe braţul surorii sale.

— Sigur că am înţeles. Ba chiar îţi promit să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Bravo.

— Dar nu promit că am să te şi ascult. Asta o să fie treaba Augustei, când se va mărita cu tine.

Amândoi se gândiră la şansele ca Augusta să devină o soţie ascultătoare. Singura care zâmbea era Charlotte.

Din felul în care fuseseră dispuşi invitaţii în jurul mesei, era limpede că Augusta vorbise cu mama ei. Pe Charlotte o însoţi la cină onorabilul Percy, care o conduse în celălalt capăt al mesei faţă de locul unde şedea Bay.

Nu era o cină prea animată. În general, Lady Crewe prefera să limiteze conversaţia la teme potrivite zilei de duminică, dar, după ce peştele fusese servit aproape în tăcere, aceasta nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea.

— Aţi văzut-o pe Laetitia Spencer la Althorp azi după-amiază, căpitane Middleton? Răcise înainte de Crăciun, dar sper că şi-a revenit complet. Mă gândeam să-i fac o vizită săptămâna asta.

— N-am întâlnit-o pe contesă, Lady Crewe. Oricum, eu şi contele am stat la grajduri, răspunse Bay.

— La grajduri? Ce Dumnezeu aţi căutat acolo în ziua de duminică? întrebă Lady Crewe.

— Mă tem că domnul conte merge la grajduri în fiecare zi. Am avut ceva de discutat cu el, zise Bay cât se poate de neutru.

Numai că Lady Crewe nu se dădu bătută.

— Dar ce putea fi atât de urgent încât să vă duceţi acolo de îndată?

Între timp, comesenii renunţaseră să mai pretindă că discută între ei, astfel că douăsprezece capete se întoarseră spre Bay.

— Contele mi-a încredinţat o însărcinare. Tăcu şi, văzând că Lady Crewe ridicase întrebător din sprânceană, adăugă: O însărcinare confidenţială.

— Am auzit că austriaca va merge mâine la vânătoare cu cei din clubul Pytchley, pufni Lord Crewe. Aş îndrăzni să spun că Spencer vrea să-i fiţi dumneavoastră călăuză.

Lord Crewe nu-şi pierdea timpul cu catolicii, fie ei şi de viţă imperială.

— Am dreptate, căpitane Middleton?

Bay înclină din cap.

— Nu vă pot minţi, Lord Crewe.

Urmă o clipă de tăcere, timp în care cei de faţă digerau vestea, odată cu calcanul în sos de smântână.

Hartopp vorbi primul, încercând fără prea mult succes să-şi ascundă invidia.

— O solicitare de ultimă oră, dacă merge la vânătoare mâine. Crezi că a renunţat careva la rolul ăsta?

— Foarte posibil, zise Bay.

— Prostii, interveni Lord Crewe. Middleton e cel mai bun călăreţ din Anglia. Probabil că lui Spencer i s-a spus să-l aducă pe cel mai bun, iar el s-a conformat. Felicitări. E o

onoare să-i fii călăuză unei împărătese, fie ea şi străină.

— Fără îndoială că-i şi o mare răspundere, adăugă Bay.

— Cred că e teribil de pasionant, spuse Lady Crewe. Sper totuşi că împărăteasa vorbeşte englezeşte cât de cât, desigur, afară de cazul când dumneavoastră vorbiţi nemţeşte, căpitane Middleton.

— Bineînţeles că nu vorbeşte nemţeşte, pufni dispreţuitor Fred. Nu mă îndoiesc însă că vei găsi o cale să te faci înţeles, nu-i aşa, Middleton?

— Sunt convins că împărăteasa vorbeşte o engleză excelentă, răspunse liniştit Bay, dar nu mă aştept să conversăm prea mult. Misiunea mea e să-i fiu călăuză pe timpul partidei de vânătoare. N-o să avem prea mult timp de conversaţie.

— Totuşi noi, doamnele, aşteptăm să ne povestiţi în detaliu despre împărătească, căpitane Middleton, indiferent că staţi sau nu de vorbă cu ea, spuse Augusta. În *Illustrated London News* scrie că a luat lecţii de călărie de la un artist de circ şi că a fost văzută sărind printr-un cerc de foc.

— Ei bine, dacă mâine când ieşim la vânătoare cu clubul Pytchley o voi vedea sărind printr-un cerc de flăcări, voi încerca să memorez scena până în cele mai mici amănunte, Lady Augusta, replică Bay.

Din fericire, tocmai veneau valeţii, aducând tăvile cu ostropel de fazan, astfel încât râsul lui Charlotte se pierdu în clinchetul lingurilor pe platourile de argint.

Lady Crewe rămăsese cu gândul la împărătească.

— Mă întreb dacă va participa la vreun dineu cât timp se află în Anglia. Sunt sigură că Laetitia Spencer nu va pierde ocazia de a se lăuda cu prezenţa ei. Totuşi, ar fi păcat dacă împărăteasa n-ar avea prilejul să viziteze şi alte familii de vază din ţinut. Althorp e un conac frumos, dar atât de vechi, încât ar fi păcat să se întoarcă în Austria fără să vadă cele mai frumoase reşedinţe moderne.

Îşi ridică încântată privirea spre tavanul sălii de mese, cu bârne bătute în piroane, cu medalioane decorate în stacojiu şi auriu, şi la friza înfăţişându-l pe Sir Galahad în

căutarea Sfântului Graal.

— Căpitane Middleton, trebuie să-i spuneţi că Easton Neston şi Althorp nu sunt reprezentative. Dacă doreşte să vadă un conac de ţară englezesc, la modă, va trebui să viziteze Melton.

— Dacă vânează cu clubul Pytchley, atunci marţi va fi aici, spuse Lord Crewe, întrucât aici se întâlneşte grupul.

— Bineînţeles! Ei bine, căpitane Middleton, trebuie să-i spuneţi împărătesei că aş fi nespus de încântată să-i arăt domeniul Melton. Îndrăznesc să spun că nu va găsi aşa un conac în toată Austria.

Zicând acestea, Lady Crewe se aplecă în faţă, privindu-l drept în ochi pe Bay, care se văzu nevoit să răspundă.

— Dacă mă întreabă, Lady Crewe, îi voi transmite invitaţia, dar bănuiesc că nu vom avea multe ocazii să discutăm despre arhitectură. Şi, cine ştie, poate că nu voi fi pe placul împărătesei şi, până marţi, îmi voi pierde slujba, zâmbi el.

— Prostii, Middleton. Toţi ştim ce succes ai la sexul frumos, zise Fred, bulbucându-şi ochii spre Augusta.

Lord Crewe ridică privirea din farfuria cu fazan.

— Căpitane Middleton, nu cumva s-o încurajaţi pe femeia aceea să intre în casa noastră. Dacă insistă, asta e, n-o putem opri, dar nu vreau să văd nicio figură imperială umblând de colo-colo prin Melton. Asta n-ar aduce decât necazuri. Sunt convins că n-ar veni singură şi, până să ne dezmeticim, casa va fi plină de austrieci.

— Dar ar fi o onoare s-o primim pe împărătească, George, protestă Lady Crewe.

— Nu, ar fi o onoare s-o primim pe regina *noastră* la Melton. Nu există comparaţie, zise Lord Crewe, înroşindu-se la faţă.

Lady Lisle, care detesta situaţiile neplăcute, se întoarse spre gazda ei, cu un surâs cuceritor.

— Şi-acum, trebuie să-mi vorbiţi despre superba friză din această sufragerie. Nu am nici cea mai vagă idee despre legende şi altele asemenea, aşa că nu-mi pot da

seama cine e tânărul şi frumosul cavaler cu păr blond şi cârlionţat. Singurul nume pe care-l ţin minte e Lancelot, şi asta fiindcă am un văr pe care-l cheamă aşa, dar care nu seamănă deloc cu tânărul acesta…

În timp ce Lady Crewe continua să peroreze, iar Lord Crewe se apucase să depene legendele cavalerilor Mesei Rotunde, ceilalţi comeseni începură să converseze între ei, consimţind tacit să evite de acum încolo orice aluzie la împărătească.

Bărbaţii nu zăboviră prea mult la vinul de Porto. Fred şi Hartopp îşi dădeau seama că nu puteau discuta despre împărătească în prezenţa gazdei, deşi era singurul subiect pe care doreau să-l dezbată. Dacă i-ar fi întrebat cineva, amândoi s-ar fi declarat amici cu Bay Middleton, în ciuda faptului că li se părea o nedreptate ca acesta să fie acceptat în cercurile imperiale. Pe vremea când toţi trei fuseseră aghiotanţi ai contelui Spencer în Irlanda, se luptaseră zilnic pentru a câştiga întâietate. Şi Fred, şi Hartopp înţelegeau de ce Bay, care călărea mai bine, fusese ales să-i fie călăuză împărătesei, dar li se părea injust ca simplul talent să conteze mai mult decât rangul şi educaţia superioară. Cum putea cineva ca Bay, cu relaţiile lui puţin recomandabile din comitatul Durham, să înţeleagă fineţurile protocolului imperial? În plus, le mai dădea târcoale bănuiala că Bay fusese preferat fiindcă avea la fel de mult succes la femei precum se pricepea la cai. Pe Fred, acest aspect îl deranja mai puţin decât pe Hartopp, fiindcă îşi închipuia că obţinuse mâna Augustei graţie farmecului personal, şi nu disperării ei crescânde. Prin urmare, atunci când Bay se ridică, după primul pahar de Porto, nimeni nu protestă.

În schimb, în salon, conversaţia femeilor se desfăşura nestingherită. Augusta, care observase expresia mirată a lui Charlotte când Bay vorbise despre noua sa îndatorire, nu pierdu vremea şi o întrebă direct ce părere avea despre admiterea lui Bay în cercurile imperiale, după expresia ei, „pe post de rândaş al împărătesei”.

— Ah, o călăuză e totuna cu un rândaş? Credeam că-i

vorba de două lucruri diferite. Sigur, eu nu călăresc, dar sunt convinsă că rândaşul îngrijeşte caii, în timp ce călăuza îndrumă călăreţul, zise Charlotte.

— E o mare onoare pentru căpitanul Middleton, admise Augusta, şi desigur, e un călăreţ minunat, însă mă surprinde că domnul conte l-a socotit un însoţitor demn de o faţă împărătească, fie ea şi străină.

— Ce vrei să spui, Augusta? interveni uimită Lady Lisle. Mie căpitanul Middleton mi se pare a fi un tânăr foarte drăguţ şi manierat. Ce obiecţii ar putea să existe?

— Cred că anumite persoane l-ar putea găsi chiar prea drăguţ şi prea manierat, răspunse Augusta, apoi adăugă cu glas coborât: Am impresia că unii soţi sunt de părere că nu-i chiar atât de încântător.

— Augusta! o dojeni mama ei. N-ar trebui să vorbeşti despre astfel de lucruri, şi încă în zi de duminică. Dă-mi voie să-ţi amintesc că domnul căpitan Middleton e oaspetele nostru. Sunt convinsă că şi contele Spencer ştie ce face. Iar acum, poate vei vrea să ne cânţi ceva la pian, în loc să răspândeşti bârfe.

Înţelegând că mama ei avea de gând să-i ţină partea lui Middleton câtă vreme exista o cât de mică şansă să-i fie prezentată împărătesei, Augusta se aşeză în faţa pianului şi începu să interpreteze propria-i versiune, rece şi tăioasă, a unei nocturne de Chopin.

Tocmai trecuse la o bucată de Beethoven, când se înapoiară în cameră bărbaţii. Fred se duse direct la pian. Bay se îndreptă spre canapeaua unde şedea Charlotte şi se postă în spatele ei. Aplecându-se, îi şopti încet la ureche:

— Încercam să-mi amintesc unde rămăsesem înainte de a fi întreruptţi.

Charlotte continuă să privească drept înainte, cu o figură impasibilă, ca şi când ar fi stat de vorbă despre vreme.

— Cred că tocmai admirai fotografia care te înfăţişa alături de Tipsy.

— După cum ştii, mi-e dragă Tipsy ca ochii din cap, dar nu ea era obiectul admiraţiei mele. Deci în ce punct al

conversaţiei ne aflam?

Charlotte se întoarse să-l privească.

— Cred că tocmai îmi povesteai despre noul tău rol de călăuză a împărătesei Austriei.

— De ce-aş fi irosit vreo clipă din preţioasa noastră intimitate vorbind despre ceva atât de neinteresant? Mi s-a cerut să fac pe dădaca, să alerg călare pe cal după faţa împărătească ce mi-a fost dată în grijă, să mă asigur că nu-şi murdăreşte straiele prea tare şi nu se lasă călcată în picioare de haita de câini, zise Bay, cu mâna pe spătarul canapelei şi cu degetele aproape atingând umerii ei goi.

— Oricât de indiferent ai vrea să pari, totuşi e o onoare să ţi se încredinţeze roiul acesta. Cu siguranţă că Fred aşa gândeşte.

Charlotte îşi privi fratele, care stătea lângă pian, alături de logodnica lui.

— Când ai anunţat vestea, s-a făcut verde la faţă. Nu şi-ar dori nimic mai mult decât să fie la cheremul unei împărătese.

— Dacă doreşti să renunţ la îndatoririle mele de dădacă în favoarea fratelui tău, nu trebuie decât să-mi spui. Aş fi mai mult decât fericit să-ţi îndeplinesc dorinţa.

Charlotte, conştientă de degetele lui care-i atingeau pe furiş umerii, fu cuprinsă de un fior.

— Cred că până şi Fred ar fi nevoit să admită că nu călăreşte ca tine. Pe deasupra, în momentul de faţă sunt de acord cu orice l-ar scoate din sărite.

— Ţi-a ţinut o predică despre căpitani de cavalerie în care nu poţi avea încredere? întrebă dezinvolt Bay.

— A vrut neapărat să-mi amintească să nu fac nimic fără consimţământul lui. Desigur, asta însemnând consimţământul Augustei. Nu cred că Fred mai e capabil să gândească singur.

— Bietul Fred. Se înhamă la o viaţă de sclavie.

— Oh, pe el nu-l deranjează. Pentru el e suficient că-i însurat cu fiica unui pair.

Bay îi atinse o vertebră de la ceafa şi Charlotte icni, surprinsă.

— Sigur nu ţii minte despre ce vorbeam atunci? Poate aşa o să-ţi aduci aminte.

Se aplecă şi-i şopti uşor la ureche:

— Era o conversaţie încântătoare.

Charlotte îşi înfipse unghiile în canapea.

— Poate că-mi amintesc ceva. La urma urmei, nu-s obişnuită cu acest gen de conversaţie.

— Fiecare conversaţie e altfel, dar niciuna într-atât de încântătoare ca acelea pe care le-am purtat cu tine.

Bay îşi trecu unghia peste scobitura din ceafa ei, încântat să constate că Charlotte îşi arcuise gâtul ca o pisică. Numai că acel gest brusc atrase şi atenţia Augustei, care nu era într-atât de adâncită în muzică încât să nu supravegheze ce se petrecea pe sofa. Scena părea intimă, aşa că era timpul să intervină. Încetă să mai cânte şi spuse tare:

— Am cântat destul, e rândul altcuiva. Charlotte, nu vrei să ne interpretezi şi tu ceva?

Charlotte clătină din cap.

— Oh, eu sunt o nepricepută în comparaţie cu tine. Dacă mă obligi să cânt, îi voi face pe toţi cei de faţă nefericiţi.

— Prostii, Charlotte, nu-i nimic în neregulă cu felul tău de a cânta; ai doar nevoie de puţin exerciţiu. Cred că toată lumea ar dori să te asculte. Nu-i aşa, căpitane Middleton? întrebă semnificativ Augusta.

— Poate doriţi să distrez şi eu musafirii? Nu ştiu să cânt la pian, dar îmi place să cânt din gură.

Se răsuci către Charlotte.

— Ştiţi să cântaţi *Maud*?

— Da, dacă nu vă deranjează câteva note false.

— Perfecţiunea e plicticoasă. Începem?

Întinse mâna spre Charlotte.

— Vreau să zic, dacă n-aveţi nimic împotrivă, Lady Crewe.

Lady Crewe încuviinţă din cap zâmbind, iar Augusta, dându-şi seama că manevra ei fusese dejucată, îşi părăsi locul de la pian ca să se aşeze alături de logodnic.

— Habar n-aveam că ştiţi să cântaţi, căpitane Middleton, zise ea când trecu pe lângă Bay.

— Am fost copil unic la părinţi şi mamei îi plăcea foarte tare muzica. N-am avut de ales, iar în ceea ce priveşte calităţile mele muzicale, ar fi bine să vă rezervaţi aprecierile pentru mai târziu.

Charlotte se aşează în faţa pianului, cu Bay exact în spatele ei. Când ea începu să cânte primele acorduri, Bay se sprijini de pian, atingând-o în treacăt cu mâna. În aceeaşi clipă, ea greşi clapa, iar el o privi şi zâmbi.

Vino în grădină, Maud.
Negrul liliac al nopţii a zburat.
Vino în grădină, Maud.
Unde singur, la poartă, aştept.

Avea un glas de bariton, puternic, convingător şi cald, care însufleţea versurile de un romantism generos ale lui Tennyson[32]. Când ea ezita cu acompaniamentul, el încetinea ritmul, ca să fie întotdeauna în tandem. Ajungând la versul despre „planeta iubirii”.

O privi cu subînţeles pe Charlotte. Era limpede că Bay cânta pentru ea. La ultimul vers, când melodia urca o octavă şi el trebuia să cânte „Vino în grădină, scumpa mea comoară”, continuă s-o privească drept în ochi până se stinse şi ultimul acord. Se aşternu o clipă de tăcere, întreruptă de Lady Lisle, care-şi ştergea ochii cu batista.

— A fost unul dintre cântecele preferate ale răposatului meu soţ, dragul de el. Dar nu cred să-l fi auzit vreodată cântat atât de bine. Mulţumesc mult, căpitane Middleton, că mi-aţi trezit amintiri atât de fericite.

Bay făcu o plecăciune.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Nu vreţi să mai cântaţi ceva?

Bay se uită la Charlotte, care încuviinţă din cap.

---

32 Unul dintre cei mai mari poeţi englezi din epoca victoriană (1809-1892) (n.tr.)

— Daţi-mi un sol minor.

Charlotte intonă acordul şi Bay începu să cânte.

Vai, iubito, cât de nedreaptă a fost
A ta purtare dispreţuitoare.
Căci eu iubitu-te-am mereu,
În compania-ţi încântătoare.

Charlotte recunoscu melodia şi începu să-l acompanieze cu dragă inimă:

„Greensleeves[33] îmi umplu sufletul de bucurie”.

În timp ce cânta refrenul, Bay făcu semn spre panglicile de catifea verde care tiveau mânecile bufante ale lui Charlotte. Când termină cântecul, Bay luă mâna lui Charlotte şi o sărută.

— Vă mulţumesc că aţi cântat atât de frumos.

— Am impresia că m-aţi încurajat să mă arăt mai pricepută decât sunt în realitate.

— Nu cred că aşa ceva e cu putinţă, domnişoară Baird.

— Va trebui neapărat ca mâine să-i cântaţi ceva împărătesei, căpitane Middleton, interveni Augusta. Vine de la Viena şi ştim cu toţii cât iubesc vienezii muzica.

Bay răspunse fără să clipească:

— Am impresia că părerea dumneavoastră despre rolul unei călăuze depăşeşte realitatea, Lady Augusta. Mă îndoiesc că mă voi adresa împărătesei, cu atât mai puţin să-i cânt. Nu sunt decât o simplă călăuză, un drapel pe care ea îl urmează, nu un trubadur.

Augusta îşi încrucişă braţele, fără să răspundă.

Lady Lisle se ridică în picioare, cu panglicile bonetei de văduvă fluturând.

— Ce seară superbă! Numai că eu sunt gata să merg la culcare. Charlotte, scumpa mea, vrei să-mi ţii tu lumânarea în timp ce urc scara? Ştii cum îmi tremură picioarele seara.

---

33 Mâneci verzi - cântec popular englezesc tradiţional (n.tr.)

— Sigur, mătuşă, răspunse Charlotte.

Porniră amândouă către ieşire, Charlotte mergând în urma mătuşii. Toţi bărbaţii se ridicară în picioare, fiecare vrând să le deschidă uşa, dar Bay ajunse primul. Când trecu pe lângă Charlotte, îi atinse cotul.

— Noi doi avem de terminat ceva, şopti el.

Ajunsă în dormitorul ei, Charlotte ridică lumânarea în dreptul oglinzii, ca să-şi privească obrazul. Ştia că nu e cu adevărat frumoasă, şi totuşi Bay o sărutase. O clipă se întrebă dacă o sărutase pe ea sau averea Lennox, dar alungă de îndată acest gând. Dacă Bay era un vânător de zestre, atunci se pricepea de minune să-şi ascundă lăcomia.

Uşa se deschise şi intră Jenny, camerista. Charlotte nu avea propria cameristă, întrucât franţuzoaica sclifosită care o slujise la Londra îşi dăduse demisia după un accident cu nişte nitrat de argint, scăpat pe o dantelă. Charlotte nu-i ducea dorul, deoarece detestase felul în care Mademoiselle Solange ofta adânc de fiecare dată când îi aranja părul.

— Am vrut să vin mai devreme, domnişoară.

Charlotte răsuflă uşurată când camerista îi dezlegă şireturile corsetului.

— Dar am stat la uşa salonului, ascultând muzică, şi nu mi-am dat seama cât e ceasul. Ce cânta căpitanul Middleton? Ce tânăr drăguţ! mai devreme a făcut tot felul de acrobaţii pe cal: a stat în cap şi altele asemenea. Ne-am prăpădit de râs. Face ca totul să pară atât de simplu.

— Într-adevăr, încuviinţă Charlotte. Aşa e.

Îşi zări reflexia în oglindă. Arăta mai bine în cămaşă, cu părul lăsat liber pe umeri.

— Jenny?

— Da, domnişoară.

— Crezi că mâine ai putea să mă piepteni altfel? Poate cu nişte cârlionţi lăsaţi liberi. Crezi că mi-ar sta bine?

— Lăsaţi pe mine, domnişoară, vă asigur că domnul căpitan Middleton nu va avea ochi decât pentru dumneavoastră.

CARNEA CRUDĂ DE VIŢEL

La cincisprezece kilometri depărtare, într-un dormitor mult mai mare, contesa Festetics punea fâşii de carne crudă de viţel pe obrazul stăpânei ei.

Sisi se privise în oglindă înainte de culcare şi ajunsese la concluzia că tenul ei îşi pierduse strălucirea. Era inacceptabil, dacă voia să arate sclipitor la prima ei vânătoare în Anglia. Ştia că toate privirile vor fi aţintite asupra ei, fiecare voia să-şi dea seama dacă arăta exact aşa cum îi mersese vestea. Ştia că, de la depărtare, călare pe cal, era exact împărăteasa superbă pe care dorea s-o vadă toată lumea.

Sigur, la costumul de călărie putea să poarte un văl, dar, la un moment dat, va trebui să şi-l ridice. Sisi nici nu suporta să se gândească la dezamăgirea zugrăvită pe chipurile celor din jur când vor trebui să înlocuiască imaginea unei frumuseţi de basm cu chipul îmbătrânit din realitate. Sperase ca vizita ei în Anglia să rămână anonimă şi identitatea să-i fie cunoscută doar de câteva persoane, dar fusese o iluzie zadarnică. Relatările despre frumoasa împărăteasă cu părul lung până la glezne făceau ca ziarele să se vândă mult prea bine pentru ca vizita ei să rămână un secret. În drum spre Easton Neston petrecuse o noapte la hotelul Claridges. În timpul nopţii se dusese vestea că ea se cazase acolo, aşa că dimineaţa, la plecare, se adunase deja ceva lume venită s-o vadă pe regina Austriei. Sisi privise marea de chipuri, majoritatea femei, şi descifrase acel amestec de aşteptare şi dezamăgire atât de greu de îndurat. O tânără din primul rând îi întinsese un bucheţel de violete şi, văzând cât de dornică era fata aceea să i se acorde atenţie, Sisi luase florile, cu un zâmbet pe buze. În timp ce urca în trăsură, auzise un glas spunând: „Mi s-a părut drăguţă, dar ai văzut ce dinţi avea?”

Ştia că nu avea şanse să rămână în ochii lumii prinţesa de basm cu steluţe în păr, aşa cum o înfăţişa

portretul lui Winterhalter, imagine care la Viena vindea orice, de la ciocolată, la săruri pentru ficat, dar nu se putea abţine să nu încerce. Frumuseţea era darul ei de la natură, arma şi puterea ei, şi se temea de ziua în care farmecul ei va începe să pălească.

Încă mai existau soluţii, de pildă să rămână zveltă. Îi plăcea rigoarea gimnasticii de dimineaţă, durerea din muşchii braţelor atunci când făcea exerciţii la inele. Numai că, păstrându-şi o talie de nici cincizeci de centimetri, pierduse din frăgezimea tinerească a obrazului. Erau zile când, trecând pe neaşteptate prin faţa unei oglinzi, vedea reflectat acolo chipul tras al unei femei între două vârste. După una din aceste confruntări cu aspectul muritor al existenţei sale, contesa Festetics o găsise plângând şi-i povestise despre dieta de frumuseţe a prinţesei Karolyi, bunica ei, care la optzeci de ani avusese o piele „netedă şi catifelată ca de bebeluş”. Carnea de viţel trebuia să fie proaspătă şi bine subţiată cu bătătorul, dar dacă aplica tratamentul o dată pe săptămână, tenul ei avea să rămână veşnic proaspăt şi strălucitor.

După ce acoperi complet obrazul împărătesei cu carne crudă, lăsându-i descoperiţi doar ochii, nasul şi gura, contesa Festetics scoase dintr-o casetă o mască de piele şi o lipi pe faţa împărătesei. Prinse la spate şireturile măştii astfel ca împărăteasa să-şi poată mişca noaptea capul fără să-i cadă carnea crudă de pe faţă. Masca era în acelaşi timp un mijloc de a o feri de ogarii imperiali, care, într-o bună zi, confundaseră tratamentul de frumuseţe cu masa lor de seară.

Câteodată, contesa regreta că-i destăinuise stăpânei sale secretul tenului fără cusur al prinţesei Karolyi. Era o poveste de familie, înflorită pe ici, pe colo, pe care o adusese la lumină din negura memoriei într-o încercare disperată de a o consola pe Sisi, care plângea în hohote. După zece ani de experienţă, ştia că singurul lucru pe care-l putea face atunci când stăpâna ei cădea pradă unui acces de ură faţă de propria-i persoană era să-i abată cât mai curând gândul în altă parte. Prin urmare, preschimbase

vaga amintire despre obrazul catifelat şi parfumat al prinţesei într-un elixir al tinereţii fără bătrâneţe.

Sisi insistase să i se trimită imediat carne de viţel. A doua zi declarase că tratamentul era într-adevăr miraculos. Contesa Festetics nu era la fel de sigură ca stăpâna ei de eficienţa cărnii de viţel, dar înţelesese cu multă vreme în urmă că era suficient ca Sisi să creadă în ceva, pentru ca acel ceva să devină realitate. Dacă era convinsă că fleica de viţel o să-i redea strălucirea obrazului, atunci nu avea motive să-i spulbere această iluzie.

— Mâine cred că am să mă îmbrac în verde, spuse împărăteasa, cu vocea răzbătând înăbuşit de sub stratul de carne şi masca de piele.

— O alegere excelentă, Maiestate. Întotdeauna vă face să arătaţi superb, şi culoarea vă pune minunat de bine în evidenţă părul.

— Şi nu uita să le spui servitorilor că, la întoarcere, voi avea nevoie de o baie foarte fierbinte. N-am mai vânat de săptămâni întregi şi nu vreau să mi se înţepenească trupul.

— Le-am spus deja, Maiestate.

— Mulţumesc, Festetics. Nu ştiu ce m-aş face fără dumneata.

Împărăteasa îşi arătă faţa cu degetul şi încercă să râdă.

— N-am nicio îndoială că mâine Maiestatea Voastră va arăta strălucitor. Sunt convinsă că lorzii englezi vor rămâne uimiţi când vor da cu ochii de dumneavoastră. Am văzut imagini cu regina lor, care-i scundă şi rotundă ca o găluşcă.

Sisi clătină din cap.

— Oh, sunt sigură că şi ea a fost cândva tânără şi suplă. Câţi copii a adus pe lume? Probabil că soţul ei a găsit-o atrăgătoare.

— Sau poate o fi fost vreun bavarez căruia îi plăceau găluştile, comentă sec contesa.

— Presupun că, dacă eşti o regină bună, nu contează cum arăţi.

— Probabil englezii nu ştiu că reginele pot fi şi frumoase, aşa încât mâine vor rămâne cu gura căscată.

Acum însă trebuie să mergeţi la culcare, Maiestate. Ştiţi doar, carnea de viţel îşi face efectul numai dacă dormiţi bine.

— De fapt, vrei să spui că abia aştepţi să mergi şi dumneata la culcare. Hai, du-te, dar vezi să te înfăţişezi aici dis-de-dimineaţă. Vreau să-mi aranjezi părul fără cusur.

— Desigur, Maiestate.

Aruncă o ultimă privire către împărătească, apoi închise uşa dormitorului. Festetics se întrebă ce-ar zice lumea de această nouă Elenă din Troia dacă ar vedea-o acum, cu o mască din piele, cu firicele de suc de carne prelingându-i-se pe gât, cu părul prins în tavan cu două funii. Numai că nimănui în afară de contesă nu-i era dat să vadă asta, taina fiind cunoscută doar de ele două.

CERCEII DE DIAMANT

Cele trei cameriste şedeau stânjenite pe canapeaua din fosta cameră a copiilor. Se străduiau să-şi ascundă mâinile bătătorite de muncă sub şorţuri sau împreunându-le în poală. Charlotte ar fi vrut să le spună să nu-şi facă griji, ba chiar îşi dorea să le vadă mâinile aşa cum erau, cu pielea înroşită şi crăpată, dar îşi păstra gândul numai pentru ea. Cameristele îşi puseseră ţinutele cele mai frumoase şi se vedea limpede că-şi dăduseră silinţa să-şi aşeze bonetele cât mai bine.

Charlotte le aşteptă să-şi găsească locul, apoi le spuse:

— Când ridic mâna, vreau ca toate să trageţi adânc aer în piept şi pe urmă să-i daţi drumul, spunând *bosom*[34].

Camerista din stânga, cea mai frumuşică, începu să chicotească. Charlotte scoase un oftat.

— Ştiu că vi se pare ciudat, dar cuvântul acesta face ca gura voastră să capete exact forma potrivită pentru o

34 Sân, în engleză, în original (n.tr.)

fotografie. Uitaţi-vă la mine.

Se îndepărtă un pas de aparatul foto şi rosti cuvântul, exagerând puţin pronunţia pe ultima silabă.

— *Bosom, bosom, bosom.*

Cameristele începură să exerseze cuvântul şi chicotelile lor sporiră până când toate trei ajunseră să se prăpădească de râs.

Charlotte se apropie de fereastră ca să-şi ascundă nerăbdarea. Se întrebă când se va înapoia grupul plecat la vânătoare. Sperase ca în dimineaţa aceea să iasă cu aparatul afară şi să facă fotografii la întrunirea grupului, dar ninsese prea tare. Se întoarse spre cameriste şi bătu din palme.

— Sunteţi gata? Nu vă pot ţine aici decât o jumătate de oră, aşa că, dacă nu vă fac poza acum, n-o mai fac niciodată.

Cameristele sesizară asprimea din tonul ei. Îşi îndreptară spatele, încercând să capete un aer serios. Charlotte le privi prin vizor. Îi ceru lui Grace, cea mai drăguţă dintre ele, să se aşeze în mijloc şi le poziţionă pe celelalte două din profil. Veselia lor se mai potolise, deşi din când în când câte una mai pufnea într-un chicotit nestăpânit. Aşteptă o clipă, apoi ridică mâna.

— *Bosom,* şoptiră cameristele.

Charlotte era cu sufletul la gură. Oare erau în stare fetele astea să stea nemişcate un minut? Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase… vedea că una dintre ele începea să se înroşească la faţă, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs; cincizeci şi unu, cincizeci şi doi… zări o lacrimă prelinsă din colţul ochiului lui Grace; cincizeci şi nouă, şaizeci. Lăsă mâna în jos şi fetele căzură una peste alta, cutremurându-se de râs.

— Mulţumesc, fetelor, acum vă puteţi întoarce la treabă.

Ar fi vrut să ia mai multe cadre, dar îşi dădea seama că fetele n-ar fi stat niciodată neclintite cât timp era nevoie.

— Nu ne arătaţi şi nouă poza, domnişoară?

— Mai întâi trebuie s-o developez. Veniţi mâine şi am

să v-o arăt.

Fetele ieşiră tropăind din picioare şi glasurile lor se pierdură în jos, pe trepte.

Charlotte se uită la ceasul de pe consola şemineului. Cinci fără zece. Ar fi trebuit să coboare la ceai, dar n-ar fi rezistat să audă toată trăncăneala despre nuntă. Augusta şi Fred se hotărâseră pentru luna aprilie, şi Lady Crewe se plângea oricui era dispus s-o asculte că trusoul nu va fi niciodată gata la timp.

Charlotte ştia că ar fi trebuit să se preocupe de aceste pregătiri, dar cu greu se putea concentra la pălăvrăgeala nesfârşită despre cel mai bun loc de unde se putea cumpăra dantela de Valenciennes.

Grace, camerista, se iţi de după uşă.

— Lady Crewe întreabă dacă doriţi să vi se aducă ceaiul în cameră, domnişoară.

Charlotte oftă, deoarece în felul acesta i se transmitea că absenţa ei fusese remarcată, stârnind dezaprobare. Acum era nevoită să coboare. În altă zi ar fi pretextat că o durea capul, dar de data asta voia să-l vadă pe Bay la cină.

— Mulţumesc, Grace. Te rog, spune-i înălţimii Sale că vin imediat.

La ora când sună clopoţelul ca lumea să se îmbrace pentru cină.

Bay încă nu se înapoiase. Charlotte zăbovi în hol până în ultimul moment, dar nici urmă de el. Fred şi Chicken Hartopp se întorseseră pe la jumătatea ceaiului de ora cinci. Charlotte aşteptă până când Fred încetă să tot povestească despre cât de adâncă era zăpada şi-l întrebă:

— Dar căpitanul Middleton n-a fost cu tine?

— Dumnezeule, nu! râse Fred. Nu l-am văzut pe Middleton toată ziua. A fost prea ocupat cu împărăteasa. Sau să-i zic contesa Hohenembs?

Era limpede că Fred nu-i fusese prezentat împărătesei, lucru pentru care îl făcea răspunzător pe Middleton. Charlotte decise să nu insiste.

Prin urmare, îl abordă pe Chicken Hartopp.

— Cum arată? E chiar aşa frumoasă cum se spune?

Chicken clătină din capul lui uriaş.

— N-aş putea să vă spun, deoarece tot timpul a fost înconjurată de lume care mai de care mai servilă. Cred că şi-a adus cu ea cel puţin şase însoţitori. Austrieci şi alţii asemenea. Ar fi putut să-şi organizeze propria vânătoare.

— Te şi miri de ce a avut nevoie de Middleton, zise Fred. E limpede că austriecii ştiu să sară peste un obstacol englezesc. Călăresc destul de bine.

— Poate că faima lui Middleton a ajuns până la Viena, zise Augusta. Sau mai degrabă reputaţia lui?

Zicând acestea, o privi cu asprime pe Charlotte, moment în care Lady Crewe se ridică greoi în picioare şi toţi se răspândiră care încotro.

Charlotte se gândi, nu pentru prima oară, că garderoba ei nu era la înălţimea sejurului la Melton. Îşi închipuise că trei rochii de seară vor fi de ajuns, dar îşi dăduse curând seama de greşeală văzând cum Augusta schimba rochiile în fiecare seară. Avea de ales între rochia de moar albastru, cea cambrată, din mătase trandafirie, şi cea albă, tivită cu verde. Se hotărî pentru cea trandafirie. De fapt, ar fi dorit să poarte rochia albă, cea care-l inspirase pe căpitanul Middleton să cânte *Greensleeves* cu o seară în urmă, dar ştia că şi Augusta îşi va aminti de acest lucru şi, fără îndoială, va avea ceva de comentat.

Cea trandafirie era destul de drăguţă, având o croială cambrată, la modă în acest sezon.

— Uitaţi, domnişoară, ce părere aveţi?

Grace, camerista, lăsă deoparte drotul ca să-şi admire opera în oglindă. De regulă, Charlotte îşi purta părul strâns într-un coc simplu, cu cărare la mijloc, aşa că, dând cu ochii de propria-i imagine în oglindă, i se tăie răsuflarea. Camerista îi strânsese părul în creştet, lăsându-i câţiva cârlionţi liberi la spate, în timp ce nişte şuviţe îi încadrau fruntea.

— Vă place, domnişoară? întrebă neliniştită Grace.

— Nici nu mă mai recunosc, răspunse Charlotte.

Era cât se poate de adevărat; arăta cu totul altfel. Ştia că nu era frumoasă, dar măcar o dată în viaţă o încânta

imaginea ei reflectată în oglindă. Pieptănătura îi îndulcise conturul uşor colţuros al feţei. Şuviţele de pe frunte îi scoteau în evidenţă ochii, care astă-seară păreau aproape verzi. Părul ei de un castaniu comun căpătase un luciu neobişnuit. Gura, prea mare pentru a fi frumoasă, de data asta nu mai arăta disproporţionată pe chipul ei minion. Cândva ar fi avut nevoie să-şi adune tot curajul ca să coboare în salon şi să înfrunte privirile iscoditoare ale celorlalte femei, cu cârlionţii lor perfecţi, dar de când îl cunoscuse pe Bay, privirile lor n-o mai afectau.

— Sper să-i placă domnului căpitan Middleton, spuse Grace. Pare genul de bărbat care remarcă micile detalii din înfăţişarea unei femei.

— Da, aşa cred şi eu.

Charlotte îşi zise că Bay cu siguranţă o va cere în căsătorie în seara aceea. N-ar fi sărutat-o aşa cu o zi în urmă dacă n-ar fi avut intenţii serioase. Era cu neputinţă s-o considere genul de fată pe care s-o sărute fără urmări. Şi totuşi, în adâncul sufletului, ceva îi spunea că poate el o socotea suficient de „fără fasoane” şi de „mondenă” ca să-i accepte îmbrăţişarea drept un lucru normal. Fusese primul ei sărut, dar sperase ca Bay să nu-şi dea seama de asta. Iar dacă-i cerea mâna, ea ce-i putea răspunde? Se gândi la predicile ţinute de Fred şi de Augusta cu privire la faptul că Bay nu era soţul potrivit pentru ea. Bay Middleton nu reprezenta partida visată de ei pentru averea Lennox, dar Charlotte bănuia că cei doi ar fi fost cu adevărat fericiţi doar dacă ea ar fi murit fată bătrână, lăsând averea intactă ca moştenire unui şir de mici Frezi şi Auguste.

Indiferent ce spuneau ei, Charlotte socotea că Bay o voia pe ea însăşi, nu averea ei, şi, cu toate că nu avea niciun termen de comparaţie, îşi zicea că pornirea lui de a o săruta cu o zi în urmă fusese una sinceră. În ceea ce o privea, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i răspundă la sărut.

Îşi prinse cerceii cu perle în urechi şi admiră efectul. Erau frumoşi, dar nu ostentativi. În cinstea noii pieptănături, înfăţişarea ei avea nevoie de mai mult.

— Grace, poţi să-i spui mătuşii mele să-mi trimită caseta cu bijuterii?

În seara asta avea de gând să poarte diamantele Lennox. Până acum nu se simţise la înălţimea frumuseţii lor, dar astă-seară intuia că va avea succes. Poate nu toată garnitura, dar chiar şi numai cerceii ar fi făcut o impresie puternică. Luase cu ea bijuteriile la Melton pentru ca Augusta să le poată proba la rochia de nuntă, dar nu strica să amintească tuturor cui îi aparţineau de fapt.

Grace se întoarse cu caseta de bijuterii, însoţită de Lady Lisle, care începu să vorbească de cum paşi în încăpere.

— Charlotte, draga mea, când mi-a spus camerista că ai cerut diamantele, am vrut să mă asigur că aşa stau lucrurile. Chiar vrei să le porţi tu? Eşti sigură că-i înţelept din partea ta? Sunt nişte bijuterii prea serioase pentru o fată tânără.

Charlotte zâmbi.

— Nu te teme, n-am să mă împodobesc ca un pom de Crăciun. M-am gândit să-mi pun doar cerceii şi, poate, broşa. Iar dacă arăt ridicol, sper că nimeni dintre cei de aici nu mă va judeca prea aspru.

Deschise cutia şi privirea îi fu răsplătită de sclipirile dinăuntru. Charlotte nu-şi mai amintea aproape deloc de mama ei, dar avea impresia vagă că o sărutase cândva pe mama ei înainte să plece la un bal şi că o fascinaseră pietrele sclipitoare de la gâtul şi de pe braţele acesteia.

Cerceii erau în formă de lacrimă, pietrele mai mari din mijloc fiind înconjurate de altele, mai mici şi faţetate. Charlotte le duse la urechi şi diamantele scânteiară în lumina lumânărilor.

Grace îi zâmbi lui Charlotte în oglindă.

— Arată superb, domnişoară.

Dar Lisle era îngrijorată.

— Mă întreb dacă e înţelept să le porţi astă-seară, Charlotte. Mă tem că Augusta te va socoti lipsită de tact. La urma urmei, dragul de Fred nu va fi în stare să-i ofere asemenea giuvaeruri.

— Deja i-am promis că-i împrumut diamantele pentru nuntă. Cred că nu-i cazul să se supere dacă port într-o seară nişte cercei care-mi aparţin, declară Charlotte destul de categoric.

Lady Lisle bătu în retragere, ca de fiecare dată când cineva îi opunea rezistenţă.

— Probabil ai dreptate, draga mea. În definitiv, sunt diamantele tale, aşa că de ce să nu le porţi?

Îşi privi atent nepoata, remarcând noua pieptănătură, diamantele şi sclipirea din ochii ei verzi.

— Trebuie să-ţi spun că astă-seară arăţi absolut superb.

— Mulţumesc, mătuşă. Grace a făcut minuni cu părul meu.

— Într-adevăr, e aranjat foarte frumos, dar nu-i numai asta. Parcă ai alt aer. Poate datorită cerceilor, care-mi amintesc de fiecare dată de sărmana ta mamă. Astă-seară se vede limpede că-i semeni.

— Dar mama era frumoasă, pe când eu nu sunt nici pe departe ca ea, protestă Charlotte.

— Vorbeşti prostii, copilă. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta. Semeni foarte mult cu mama ta. Nu doar ca trăsături, dar şi prin felul cum îţi ţii capul, prin maniera de a vorbi. Dacă te-ar vedea acum, ar fi mândră de tine.

Lady Lisle era o femeie cumsecade, iar Charlotte era atât de sigură pe ea, încât i-a fost uşor să uite că, la urma urmei, rămăsese orfană.

— Îmi pare rău că n-am nicio fotografie cu ea. Tata a cerut să i se facă una în sicriu, dar eu n-am fost niciodată în stare să mă uit la poza aceea. Sigur, mai este şi portretul de la Kelvedon, dar nu-i acelaşi lucru.

— Eu am un desen în tuş şi creion cu mama ta, făcut imediat după căsătorie. Am să-l caut şi am să ţi-l dau. Evident, nu-i o fotografie, dar îmi amintesc de faptul că, la vremea aceea, mama ta s-a declarat mulţumită de el, spuse Lady Lisle.

Charlotte se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— E tare frumos din partea dumitale.

Charlotte şi mătuşa ei au fost ultimele care se alăturară, înainte de dineu, grupului de oaspeţi adunaţi sub picturile murale cu legende ale cavalerilor Mesei Rotunde, din sala mare. Stilul gotic al încăperii făcea ca unicele jilţuri să fie atât de încărcat sculptate şi atât de incomode, încât lumea prefera să rămână în picioare. Augusta şi Fred stăteau cel mai aproape de foc, frunzărind o revistă. Fratele Augustei, onorabilul Percy, purta o conversaţie cu parohul local, Lordul Crewe îi arăta pictura murală cu *Doamna din Shalott*[35] lui Hartopp, care o privea cu indiferenţă, iar Lady Crewe şedea pe unicul jilţ tapiţat din toată sala. Nici urmă de Bay. În timp ce se apropiau de grup, Charlotte zări licărul din ochii Augustei la vederea noii ei pieptănături şi a cerceilor. Fred o privi nedumerit, de parcă nu şi-ar fi dat seama ce anume era schimbat în înfăţişarea ei. Apoi, logodnica lui îi şopti ceva la ureche. Fred se înnegură la faţă şi, măcar de data asta, Charlotte se simţi recunoscătoare faţă de căpitanul Hartopp pentru încercarea acestuia de a flirta cu ea. Acesta părea să-şi fi recăpătat buna dispoziţie, aşa că se năpusti spre ea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în ziua precedentă. Îi povesti încântat despre o bandă desenată din revista *Punch,* al cărei umor, după părerea lui Charlotte, nu răzbătea nicicum din relatarea lui. Totuşi ea zâmbi, încuviinţând din cap, de parcă ar fi ascultat cea mai amuzantă povestire din lume.

Augusta însă merse drept la ţintă.

— Doamne, Charlotte, arăţi superb astă-seară! E vreo ocazie anume? Am senzaţia că, pe lângă tine, eu n-am pic de eleganţă sau de stil, spuse ea, şi buzele-i subţiri schiţară un surâs înţepat.

— Camerista ta, Grace, s-a priceput de minune să-mi aranjeze părul. Îţi sunt recunoscătoare că i-ai dat dispoziţie să se ocupe de mine.

Zâmbetul lui Charlotte îl imita exact pe al Augustei.

— Se pricepe grozav la meşe. E uimitor ce efect poate avea un mic artificiu, continuă Augusta. Iar cerceii sunt ai

35 Renumită baladă victoriană semnată de lord Alfred Tennyson (n.tr.)

tăi, desigur. Lucesc… de-ţi iau ochii.

— Au fost ai mamei mele.

Hartopp, care ascultase schimbul lor de replici fără să-l înţeleagă, interveni, încântat că găsise un motiv:

— Faimoasele diamante Lennox, nu? Era şi păcat să stea încuiate într-un seif.

— Exact aşa mi-am zis şi eu, căpitane Hartopp. La ce bun să ai nişte lucruri frumoase, dacă nu le foloseşti? întări Charlotte spusele lui.

Augusta tocmai se pregătea să răspundă când răsună gongul pentru cină. Cum Bay nu era nicăieri, Charlotte puse o mână pe braţul cărnos al lui Chicken.

În timp ce intrau pe rând în sala de mese, simţi o atingere pe umăr.

— Mă bucur să văd că Chicken se ocupă de dumneavoastră în lipsa mea, spuse Bay. Era îmbujorat la faţă, de parcă abia atunci ar fi venit de afară, deşi era îmbrăcat în ţinută de seară.

— Trebuie să merg să-mi cer scuze faţă de Lady C. Am întârziat nepermis de mult.

Bay trecu pe lângă ei şi intră în sufragerie. Inima lui Charlotte zvâcni de bucurie. Bay se întorsese şi venise după ea.

Îl privi zâmbind pe căpitanul Hartopp.

— Ştiţi, căpitane Hartopp, va trebui să-mi spuneţi din nou istorioara aceea. O povestiţi nemaipomenit de bine.

Bay şedea lângă Augusta. Charlotte îşi dădu seama că statutul lui la Melton se îmbunătăţise de când devenise călăuza împărătesei Austriei. Poate că Augusta nu-l plăcea, dar era limpede că nu rezista aureolei pe care el o căpătase din asocierea cu o faţă împărătească. Charlotte ascultă cum Augusta se străduia să-l facă pe Bay să-i povestească despre personalitatea imperială care-i fusese dată în grijă, dar era limpede că lui îi făcea plăcere s-o ţină pe jăratic şi nu povestea decât despre isprăvile clubului Pytchley. În cele din urmă, Augusta nu mai rezistă şi zise:

— Căpitane Middleton, m-am săturat de atâtea detalii despre vânătoare şi pradă. Tot ce vreau să ştiu e dacă e

într-adevăr frumoasă precum îi merge vestea.

— La cine vă referiţi, Lady Augusta? făcu Bay pe miratul.

Augusta se lăsă pe spătarul scaunului, enervată.

— Cum la cine? La împărătească, la cine altcineva? E adevărat că-i cea mai frumoasă femeie din Europa?

Bay tăcu o clipă, şi Charlotte îşi stăpâni un zâmbet. O amuza curiozitatea nesatisfăcută a Augustei.

— Ştiţi ceva? răspunse el. N-aş prea putea spune.

Augusta îşi trânti cu zgomot furculiţa în farfurie.

— Bine, căpitane Middleton, dar am crezut că aţi stat cu ea toată ziua. Cum e posibil să nu ştiţi cum arată? Sau poate călăuza merge atât de mult în faţă încât să nu vadă niciodată persoana pe care o îndrumă?

Hartopp, care, aflat de cealaltă parte a mesei, asculta asemenea lui Charlotte acest schimb de replici, zise cu glas tunător:

— Ei, haide, Middleton, doar eşti un bun cunoscător al formelor feminine. Nu se poate să nu-ţi fi făcut o părere!

Bay îşi netezi cu degetul vârfurile mustăţii, tărăgănând răspunsul.

— Fără îndoială, împărăteasa călăreşte foarte bine. Nu cred să fi văzut vreodată o femeie care să ţină frâul cu atâta siguranţă. N-a fost uşor să ieşim pe zăpadă, dar tot timpul era în spatele meu. A sărit toate gardurile, ba chiar şi porţile. Ar fi fost un excelent ofiţer de cavalerie.

Îi zâmbi lui Charlotte peste masă.

Dar Augusta nu voia să renunţe. În lumea ei, informaţia era aur curat, aşa încât decisese să obţină ceea ce dorea. Văzând că Bay îi zâmbea lui Charlotte, zise:

— Charlotte, vrei să fii amabilă şi să mă ajuţi să-l conving pe căpitanul Middleton să catadicsească a ne împărtăşi părerea lui despre cum arată împărăteasa?

Charlotte şovăi. Şi ea dorea să ştie la fel de mult ca Augusta, dar nu voia să se alieze cu ea împotriva lui Bay.

— Trag speranţă s-o văd cu ochii mei pe împărătească chiar mâine. Vreau să fac nişte fotografii când se întâlneşte grupul, pentru că tare mi-aş dori să am o poză cu ea.

Bay îşi goli paharul.

— Mă tem că veţi fi dezamăgită. Motivul pentru care nu pot să vă spun părerea mea despre înfăţişarea împărătesei este că a purtat văl. Nu şi l-a scos decât la sfârşitul zilei, când se făcuse prea întuneric ca să-i mai văd faţa.

Hartopp râse şi zise:

— Regret, Middleton, dar nu-i suficient. Un bărbat ca dumneata poate aprecia frumuseţea unei femei, fie că poartă văl sau nu. Ştim amândoi că frumuseţea are un miros al ei.

— Chiar ştim? i-o întoarse Bay. Eu unul n-am simţit niciun miros venind dinspre împărătească, doar mirosurile obişnuite ale terenului de vânătoare. Tot ce pot spune e că-i foarte înaltă pentru o femeie şi foarte suplă. În plus, pare să aibă un păr enorm de lung, într-o nuanţă de castaniu. Are o ţinută frumoasă şi vorbeşte încet. De câteva ori aproape că n-am înţeles ce spune.

— Înaltă, suplă şi cu ţinută frumoasă, repetă Augusta. Sună de parcă v-aţi fi îndrăgostit de ea, căpitane Middleton.

— Concluziile vă aparţin, Lady Augusta, răspunse Bay. Eu n-am făcut decât să vă răspund la întrebări.

— Şi cum vorbeşte englezeşte? întrebă Charlotte. Cu accent puternic?

— Nu, aproape fără accent. Am fost surprins cât de bine vorbeşte englezeşte, mult mai bine decât cei din suita ei. Dar, ca să fiu sincer, n-am conversat prea mult. Împărăteasa ia vânătoarea foarte în serios.

— La fel ca tine, interveni Hartopp.

Bay zâmbi drept răspuns, dar Charlotte îl văzu cum îşi încleştează degetele pe mânerul cuţitului. În acel moment, din capul mesei răsună glasul arţăgos al lui Lady Crewe:

— Vreau să aflu tot despre împărătească, căpitane Middleton.

— E înaltă, suplă şi are părul foarte lung, mamă, răspunse Augusta. Vorbeşte englezeşte fără accent şi călăreşte excelent.

— Bine, bine, dar are un aer aparte? Sunt de părere

că femeile străine au întotdeauna ceva misterios, spuse Lady Crewe.

— Fără îndoială că are ceva misterios, Lady Crewe, răspunse Middleton. Cât priveşte acel aer aparte, nu cunosc nicio altă împărătească cu care s-o compar.

Lady Crewe îşi pierdu interesul şi conversaţia se îndreptă spre alte subiecte.

După ce femeile se retraseră, Charlotte zăbovi în holul mare cât putu de mult înainte să se alăture grupului în salon. Din fericire pentru ea, Lady Crewe insistase să se joace bridge, aşa că Charlotte avu ocazia să rămână într-un colţ îndepărtat al salonului, în spatele unui ghiveci enorm în care creştea un palmier. Petrecu acolo vreo douăzeci de minute, plimbându-şi neliniştită privirea de la uşă la imaginea ei reflectată distorsionat în vasul de alamă în care se găsea ghiveciul cu palmier. Când îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, vedea cum îi sclipesc cerceii.

Jocul de bridge se apropia de sfârşit. Din clipă în clipă Augusta urma să scape de obligaţia de a juca cărţi, şi atunci, Charlotte avea să fie nevoită să facă conversaţie cu ea. În cele din urmă, bărbaţii veniră în salon şi Bay o zări din prima clipă pe Charlotte în spatele palmierului.

— De ce te-ai ascuns aici? o întrebă el amuzat.

— Am vrut să stau la umbră, răspunse ea.

Bay îi zâmbi. Urmă o pauză.

— Ce părere ai de părul meu? întrebă Charlotte, nemaisuportând tăcerea. Sper că merită efortul. De regulă, mă îmbrac în câteva minute, dar de data asta a durat vreo oră.

Îşi întoarse capul într-o parte şi în alta.

Bay îşi înclină capul, privind-o printre pleoapele întredeschise, ca şi cum ar fi admirat o pictură.

— Cred că arăţi încântător, dar, de fapt, mereu arăţi încântător. Şi când ai cârlionţi, şi când te împodobeşti cu diamante, şi când porţi şort şi ai mâinile pătate. Eu unul nu văd nicio diferenţă.

Charlotte se simţi flatată de cele auzite, dar şi cumva iritată. În definitiv, îşi dăduse destulă osteneală pentru el.

Bay păru să-i ghicească gândul.

— Dar dacă tot am spus asta, cred că diamantele şi cârlionţii îţi stau grozav de bine, zise el.

Ezită o clipă.

— Charlotte…

Fata se înfioră uşor auzindu-şi numele rostit de el.

— Aş vrea să mergem undeva unde să putem sta de vorbă între patru ochi. Mereu simt în ceafa ochii Augustei.

Charlotte ridică privirea spre el.

— Vrei să stăm de vorbă despre ceva anume, Bay?

Glasul îi tremură puţin când îi rosti numele.

— Cred că înţelegi… sau mai curând sper să înţelegi că da. Dar înainte de asta trebuie să-ţi spun câte ceva despre mine. Nu sunt un om bogat. Tatăl meu vitreg îmi dă periodic nişte bani, pentru că-i un om generos şi pentru că o adora pe mama mea, dar, după moartea lui, banii vor reveni copiilor lui. Am solda mea de ofiţer şi profiturile pe care le obţin de pe urma vânzărilor de cai. Măcar n-am datorii şi trăiesc destul de bine ca burlac, dar nu sunt un om cu stare. Numai că tu eşti moştenitoare. Astă-seară ţi-am văzut diamantele şi mă întreb dacă nu cumva diferenţa dintre noi e mult prea mare.

Se opri, cu privirea în pământ.

— E drept că am diamantele, se grăbi ea să răspundă, dar tu o ai pe Tipsy, viitoarea câştigătoare a cursei naţionale. E greu de spus a cui comoară e mai preţioasă.

Bay ridică privirea şi zâmbi.

— Sigur că sunt de acord cu tine, dar mă întreb dacă şi lumea va gândi la fel.

Charlotte începu să-şi scoată mănuşile de seară.

— Uită-te la mâinile mele, cât de pătate sunt. Chiar crezi că-mi pasă ce crede lumea?

Bay îi luă mâna fără mănuşă şi, chiar când o ducea la buze, răsună glasul tărăgănat al Augustei, spulberând vraja momentului:

— Vai de mine, oare am întrerupt ceva?

Bay o strânse de mână pe Charlotte, după care îi dădu drumul.

— De fapt, eu şi cu domnişoara Baird discutam ceva de mare importanţă pentru amândoi. Dar, fiind o conversaţie particulară, ar fi trebuit să ne gândim s-o purtăm undeva unde nu vom fi întrerupţi.

Îi făcu semn cu ochiul lui Charlotte, apoi se întoarse spre Augusta.

— Şi dacă tot vă interesează atât de mult împărăteasa, zise el, ar trebui să vă spun că ceea ce m-a impresionat cel mai mult la ea a fost lipsa de fasoane. O calitate rară la o doamnă de rangul ei.

Ochii Augustei sclipiră la auzul acestei informaţii. Atenţia îi fusese distrasă, exact cum dorise Bay, şi nu părea să fi remarcat ofensa subînţeleasă.

— Cum aşa, căpitane Middleton? Eu am auzit de la Fred că sora ei, fosta regină, ţine foarte mult la protocol. Când i-a fost prezentat, Fred a făcut greşeala de a nu se retrage cu spatele, deşi se aflau într-o sală de bal! Pe urmă, şambelanul a venit la el să-l dojenească.

— Bietul Fred, zise Charlotte, cred că s-a simţit tare umilit.

— Umilit de ce? întrebă fratele ei, apropiindu-se de ei.

— De faptul că n-ai respectat protocolul cu oribila aceea de regină a Neapolelui, răspunse Augusta.

Fred avea un aer stânjenit.

— N-am avut intenţia s-o ofensez. Nu mi-am închipuit că până şi dintr-o sală de bal trebuie să ieşi cu spatele. Periculoasă treabă!

— Ei bine, Baird, sunt convins că mâine, împărăteasa nu va avea asemenea pretenţii, zise Bay.

— Crezi că ai să mă poţi prezenta? întrebă Fred, fără a reuşi să-şi ascundă nerăbdarea.

— Dacă se iveşte prilejul. Dar, desigur, eu nu sunt decât o călăuză.

— Poate că prilejul se va ivi mâine, când grupul se întâlneşte aici, la Melton, interveni Augusta pe un ton rugător, atât cât îi permitea mândria.

— Fără îndoială că voi face tot ce-mi va sta în putinţă, declară Bay.

Din celălalt capăt al salonului se auzi hârşâit de scaune, iar Lady Crewe îşi anunţă intenţia de a merge la culcare. Augusta se pregăti s-o urmeze şi-i făcu semn cu degetul lui Charlotte, zicând:

— E semnalul că trebuie să ne retragem. Mama nu stă târziu duminica.

Bay se înclină în faţa Augustei, apoi se întoarse spre Charlotte şi spuse:

— Se pare că mâine va trebui să ducem conversaţia noastră la bun sfârşit.

— Abia aştept, răspunse Charlotte, clătinând uşor din cap şi făcând diamantele să scânteieze.

— La fel şi eu, domnişoară Baird, la fel şi eu.

După ce doamnele au fost conduse până la uşă, Fred se întoarse spre Chicken şi Bay:

— Ce ziceţi de un biliard?

Bay clătină din cap.

— Nu în seara asta. Trebuie să văd ce face Tipsy.

Ieşi înainte ca cei doi să poată protesta.

Se lăsase frigul şi, păşind afară, Bay se cutremură de un fior. Totuşi, temperatura scăzută îi prindea bine, fiindcă voia să-şi limpezească gândurile. Se simţea teribil de frustrat că Augusta îi întrerupsese conversaţia cu Charlotte într-un moment atât de important. Aproape ajunsese la miezul problemei. Acum însă trebuia să aştepte până a doua zi ca s-o ceară în căsătorie. De fapt, nu conta atât de mult, fiind convins că Charlotte nu-şi va schimba sentimentele peste noapte, şi totuşi, ar fi fost mult mai liniştit dacă ar fi aranjat lucrurile din seara asta.

De fapt, nu fusese chiar sincer când îi spusese Augustei că nu-şi putuse face o impresie despre împărătească. Într-adevăr, n-ar fi putut spune dacă era frumoasă, dar impresia lui avea prea puţin de a face cu înfăţişarea. În schimb, îşi amintea silueta împărătesei călare pe cal – cu spatele drept şi capul înclinat – la fel de limpede de parcă ar fi avut-o în faţa ochilor.

Ziua începuse foarte prost. Când Spencer îl prezentase împărătesei, aceasta înclinase aproape

imperceptibil din cap, apoi îşi reluase conversaţia cu trei bărbaţi, care, după culoarea şi croiala costumelor de vânătoare, probabil veniseră cu ea din Austria. Aceşti trei curteni nu schiţaseră niciun gest cum că ar fi remarcat persoana lui Middleton, socotindu-l fără îndoială un fel de servitor, iar Bay fusese nevoit să umble de colo-colo în jurul grupului, aşteptând să înceapă vânătoarea. Când, în cele din urmă, răsunase cornul şi haita se năpustise înainte, Middleton se ţinuse la câţiva metri în faţa împărătesei şi a suitei ei, care călăreau în rând cu aceasta. Ea nu se uitase la el şi nu dăduse niciun moment vreun semn că i-ar fi remarcat prezenţa, aşa că, privind peste câmpul de un alb orbitor, presărat cu mărăcini negri, Bay îl blestemase în gând pe Spencer fiindcă-i stricase ceea ce ar fi putut fi o splendidă partidă de vânătoare. Nu-l trăgea inima câtuşi de puţin să fie doar un rândaş ceva mai spilcuit.

Ogarii adulmecaseră o urmă de vânat şi porniseră în goană în direcţia unui crâng. Între câini şi pradă se înălţa un gard viu înalt de cel puţin trei metri şi jumătate. Ogarii găsiseră o gaură la baza gardului şi se strecuraseră prin ea unul câte unul, lătrând veseli. Şeful grupului de vânători se oprise, fără îndoială socotind că obstacolul era prea înalt ca să poată fi sărit, aşa că acum înainta de-a lungul gardului, în căutarea unei spărturi prin care să se poată trece. Bay văzu că restul grupului îl urma spre capătul mai îndepărtat al câmpului, unde se găsea o poartă. Ogarii trecuseră cu toţii dincolo de gard şi Bay îi auzea schelălăind de cealaltă parte. Aveau să ajungă la crâng cu mult înainte ca vreunul dintre călăreţi să străbată cel de-al doilea câmp. Toţi vânătorii se aliniaseră frumos în faţa porţii, aşteptând să sară peste ea.

Bay şovăise o clipă, cu gândul la ceea ce-i ceruse contele Spencer şi la nenumăratele obligaţii care-i reveneau, apoi o simţise pe Tipsy tremurând sub el şi îl năpădise un val de entuziasm. Îşi înfipsese călcâiele în coastele calului şi pornise direct spre gard. Preţ de o clipă îi trecuse prin minte că poate Tipsy va refuza să-l sară, dar iapa îşi luase avânt şi săriseră împreună gardul la mustaţă,

aterizând pe troianul de zăpadă din cealaltă parte. Asta-i plăcea lui Bay cel mai mult, să fie înaintea tuturor, fără altă grijă decât aceea de a călări mai departe. Auzea câinii lătrând în pădure şi, ridicându-se în şa să vadă încotro o apucaseră, zărise cu colţul ochiului o mişcare de o clipă. Întorsese capul, cumva agasat că mai îndrăznise cineva să sară gardul şi, spre uimirea lui, văzuse silueta împărătesei călărind la câţiva metri în urma lui. Stătea dreaptă în şa, la fel de dichisită ca în primele ore ale zilei, cu silueta elegantă profilată limpede pe albul zăpezii.

Gardul fusese o piatră de încercare chiar şi pentru Bay, dar împărăteasa îl sărise fără efort, desprinzându-se de suita ei. Bay nu-l crezuse pe contele Spencer atunci când îi spusese că împărăteasa era o bună călăreaţă, închipuindu-şi că era genul de legendă creată în jurul oricărei persoane de rang înalt. Dar realitatea depăşea spusele contelui Spencer: împărăteasa nu numai că era o bună călăreaţă, dar călărea aproape la fel de bine ca el. Bay nu cunoştea mulţi bărbaţi, şi cu atât mai puţin femei, care să fi sărit peste acel gard. Ridicase admirativ biciuşca spre împărătească, dându-şi seama că, probabil, încălca vreo regulă a etichetei regale, însă simţise nevoia să recunoască, cel puţin pentru moment, că erau egali.

Nu aşteptase să vadă reacţia ei, pentru că deja restul grupului străbătea câmpul în galop, în direcţia lor. Distingea în depărtare vestoanele verzi ale austriecilor, aşa că o îndemnase pe Tipsy să intre în crâng. Pătrunsese printre copaci în goana calului şi, fără a întoarce capul, ştiuse că ea se afla imediat în urma lui. Ajunseseră la ţanc să vadă ogarii înhăţând prada. Bay constatase cu surprindere că împărăteasa privea fără să clipească la câinii care sfâşiau vulpea. Abia când şeful grupului îi oferise coada drept trofeu, păruse să-şi piardă cumpătul o secundă, după care schiţase un semn de refuz.

Pe drumul de înapoiere, Bay observă că împărăteasa îl urma pe el, în loc să se alăture propriei suite. Lumina zilei începuse să pălească, aşa că Bay o lăsase pe Tipsy să meargă încet la trap. În timp ce se gândea că Tipsy poate

era pregătită pentru competiţia naţională din primăvară, auzise glasul împărătesei:

— Căpitane Middleton!

Se întorsese, surprins şi cumva încântat că ea îi reţinuse numele.

— Am impresia că iapa dumitale şchiopătează de piciorul stâng din faţă.

Bay călărise chiar în faţa ei, aşa că, la început, n-o auzise, iar ea fusese nevoită să-i atragă atenţia bătându-l uşor pe braţ cu evantaiul de piele atârnat de şa. Vorbea cu glas jos şi liniştit, aproape lipsit de accent. Numai precizia exprimării o trăda ca fiind de altă naţionalitate, fiindcă nu tărăgăna cuvintele şi nu vorbea afectat, ca o englezoaică din înalta societate. Bay cercetase piciorul lui Tipsy, dar nu constatase nimic în neregulă.

— Mă mai uit o dată când ne întâlnim cu grupul, Maiestate.

Ea bătuse uşor cu evantaiul în şa.

— Cred că nu poţi amâna până atunci, căpitane.

Bay sesizase tonul de comandă din glasul ei, aşa că trăsese de frâu şi descălecase pentru a se uita mai bine la piciorul stâng din faţă al iepei. Împărăteasa avea dreptate; o pietricică intrase sub potcoavă, făcând-o pe Tipsy să şchiopăteze. El nici nu observase. Desprinsese piatra cu ajutorul unui briceag. Pielea sub potcoavă devenise roşie şi inflamată şi, dacă Tipsy ar mai fi mers aşa multă vreme, ar fi şchiopătat săptămâni la rând după aceea, ratând orice şansă de a participa la competiţia naţională. Bay era surprins că nu remarcase nimic. Pusese piciorul iepei în pământ şi, când ridicase privirea, constatase că împărăteasa avea vălul ridicat şi se uita drept la el.

— A avut ceva sub potcoavă?

Chipul ei era palid în lumina difuză a înserării şi Bay abia îi distingea trăsăturile – sprâncenele negre, pielea albă, nasul drept, pomeţii înalţi, uşoare riduri în jurul ochilor.

Bay întinsese mâna cu palma desfăcută, arătându-i piatra. Ea o împunsese uşor cu evantaiul.

— Bine că aţi scos-o, căpitane Middleton. Ar fi fost păcat ca un cal aşa frumos să ajungă să şchiopăteze chiar la începutul sezonului de vânătoare.

— Vă rămân îndatorat, Maiestate. Recunosc că nu mi-am dat seama.

— Am crescut cu cai, căpitane Middleton. Tata nu s-a interesat prea mult de educaţia noastră, în schimb ne-a învăţat pe toţi să călărim.

— V-a învăţat bine, Maiestate, dacă mi-e îngăduit s-o spun.

Împărăteasa privise în jos la el şi zâmbise fără să-şi arate dinţii.

— Dacă am fi în Austria, ar fi o necuviinţă să-mi vorbiţi atât de deschis, dar aici nu suntem în Austria. Înţeleg că în arborele dumitale genealogic nu există şaisprezece blazoane heraldice.

Middleton clătinase din cap. Se întrebase ce-ar spune împărăteasa dacă ar şti cât de umilă era originea sa.

— Iată de ce n-ai putea face parte din suita imperială, căpitane.

Chipul împărătesei era sobru.

Middleton săltase în şa. Acum, feţele lor erau la acelaşi nivel şi împărăteasa zâmbise din nou, cu gropiţe în obraji.

— Acesta e şi motivul pentru care prefer să merg la vânătoare aici, adăugase ea, dând pinteni calului.

MAIORUL POSTLETHWAITE

Pe Charlotte o trezi un zgomot puternic, ca şi cum mii de farfurii s-ar fi făcut ţăndări pe pardoseala de piatră. Îi trebuiră câteva minute să-şi dea seama că era lătratul câinilor. Camera lui Charlotte de la conacul Melton dădea spre grajduri şi, când câinii năvăliră pe poartă, lătratul lor stârni ecouri între zidurile de piatră ale curţii interioare, într-o hărmălaie de nedescris, care făcea imposibil somnul.

Rămase în pat, ascultând sunetele casei care se trezea la viaţă. Zdrăngănitul găleţilor cu cărbune cărate de cameriste, servitorul care lăsa în faţa fiecărui dormitor cizmele de călărie lustruite, valeţii care periau şi apretau vestoanele costumelor de vânătoare. Mergând să aprindă focul, cameristele vorbeau cu entuziasm, dar în şoaptă, despre vânătoare, despre şansa de a o vedea pe împărătească.

— Bucătăreasa zice că are părul lung până la glezne.

Când grupul de vânători se întrunea acasă, la Kelvedon, Charlotte se retrăgea în cele mai ascunse cotloane ale casei, developând fotografii în camera obscură sau închizându-se în spălătorie, unde-i plăcea să se uite la cearşafurile din trusoul mamei ei, fiecare brodat cu monograma DAB – Dora Alice Baird – şi cu blazonul ei, înfăţişând o bufniţă micuţă. În scurta-i viaţă, cea de-a doua doamnă Baird nu avusese timp să lase o urmă durabilă la Kelvedon, fiind prea ocupată cu călăria şi cu petrecerile, aşa încât existau puţine lucruri care să-i amintească lui Charlotte de existenţa ei, cu excepţia giuvaerurilor din seif şi a unui număr din ce în ce mai mic de cearşafuri de in irlandez. Charlotte căuta acele puncte minuscule care, agăţate din greşeală cu unghia de la picior, ar fi sfâşiat materialul. Se bucura când descoperea firele desprinse înainte să se deşire. Era felul ei de a păstra vie amintirea mamei.

Simţindu-se în siguranţă în răcoarea cu miros de apret a spălătoriei, îşi îngădui să-şi amintească de ultimul moment când îşi văzuse mama. Charlotte aşteptase pe palier, ţinând în braţe păpuşa ei cea nouă, pe care o botezase, pictându-i o cruce roşie pe fruntea de porţelan. Într-un târziu, mama coborâse, cu costumul de călărie pe braţ. Charlotte îşi amintea pantalonii de călărie tiviţi cu dantelă şi butonii lucitori ai cizmelor. Fiecare detaliu al costumului de călărie al mamei îi rămăsese adânc întipărit în memorie, nu însă şi chipul ei. Văzând păpuşa botezată, mama ei râsese:

— Ce fetiţă sobră eşti tu, Lottie.

Simţea şi acum asprimea costumului de călărie din serj cenuşiu pe obrazul şi mâinile ei, când îşi îngropase faţa în poala mamei. Auzea şi acum clinchetul cravaşei lovindu-se de balustradă în timp ce mama cobora scara, îndepărtându-se de ea. Fusese atât de tânără; se măritase la optsprezece ani şi murise la douăzeci şi trei. Calul ei se poticnise de un gard, şi Dora Alice Baird, născută Lennox, fusese azvârlită cu capul înainte într-un şanţ şi-şi frânsese gâtul. Îi aduseseră acasă trupul lungit pe o targă improvizată şi acoperit cu mantaua unuia dintre vânători. Charlotte privise scena de la fereastra camerei de copii, întrebându-se ce era acel ceva trandafiriu pe care vânătorii îl cărau atât de încet peste câmp, până când doica o găsise şi o luase de la fereastră.

După accident, tatăl lui Charlotte declarase că el nu va mai merge niciodată la vânătoare, dar iernile la graniţa cu Scoţia erau foarte lungi, iar distracţiile puţine, ca atare exilul său autoimpus la Orrington ţinuse numai până la Crăciunul următor. Totuşi, tatăl ei se arătase neînduplecat în privinţa unicei sale fiice, de teamă să nu păţească la fel ca mama ei. Poneiul de Shetland fusese dus de acasă, iar Charlotte era trimisă să se joace în camera copiilor de fiecare dată când vânătoarea se desfăşura la Kelvedon. Abia când naşa ei, Lady Hawarden, îi dăruise aparatul foto şi o învăţase cum să-l folosească îşi găsise şi Charlotte o ocupaţie care să dea un sens zilelor lungi de iarnă.

Astăzi însă nu avea cum să scape de vânătoare. Desigur, ar fi putut pretexta că o doare capul, rămânând în camera ei până la plecarea călăreţilor, dar asta ar fi însemnat să nu-l vadă pe Bay, iar dacă ea şi Bay aveau să se căsătorească, nu se putea ascunde în spălătorie din noiembrie până în aprilie. În plus, voia s-o vadă şi pe împărăteasă.

Charlotte era curioasă să afle dacă era într-atât de frumoasă pe cât zicea lumea. Văzuse în *Illustrated London News* o reproducere după unul dintre portretele realizate de Winterhalter, în care împărăteasa avea un aer melancolic şi romantic, cu părul ei lung, împodobit cu stele de diamant.

Dar, judecând după crinolină, acea imagine era veche de cel puţin zece ani. Oare Elisabeta era la fel de atrăgătoare şi după un deceniu? Când fusese întrebat la cină, cu o seară în urmă, Bay nu dăduse prea multe informaţii. Charlotte îl admirase pentru asta. Era limpede că refuzase să se coboare la nivelul Augustei, răspunzându-i la întrebări, deşi în materie de frumuseţe feminină, bărbaţii nu erau întotdeauna martori prea credibili. Din experienţa lui Charlotte, exista o prăpastie între farmecele care aveau efect asupra bărbaţilor şi genul de frumuseţe care rezista unei analize feminine. Lentila aparatului foto era la fel de necruţătoare. Acele femei denumite de mătuşa ei ca fiind „fluşturatice” nu dădeau prea bine în fotografii. Toată fasoanele care, de regulă, ţineau de farmecele feminine – buzele ţuguiate, genele lăsate, tremurai sânilor – îşi pierdeau efectul în urma expunerii îndelungate în faţa obiectivului. Nu era simplu să priveşti spre lentila aparatului timp de un minut, fără să clipeşti, şi, din experienţa lui Charlotte, pentru femei era mai greu decât pentru bărbaţi. Lucrurile începuseră să devină mai simple odată cu apariţia noilor aparate foto, care necesitau un timp de expunere mai mic, dar femeile care nu aveau nevoie decât de un gest al mâinii ca să ia ochii dezamăgeau întotdeauna în fotografii.

După micul dejun, Charlotte se duse în camera copiilor ca să-şi aducă echipamentul. Se uită la fotografia care-i înfăţişa pe Bay şi pe Tipsy. Ochii lui de un albastru-deschis sclipeau chiar şi în fotografie. Mai târziu, îşi zise ea, va retuşa fundalul, astfel încât nimic să nu distragă atenţia de la cal şi călăreţ.

În timp ce traversa holul, cărându-şi echipamentul, aproape că dădu peste un valet care ducea o tavă de argint cu băuturi fierbinţi ce urmau a fi servite vânătorilor înainte de plecare. Când valetul deschise uşa de la intrare, Charlotte întrezări grupul de vânători – un amestec de roşu, negru şi cafeniu, cu pete argintii ici şi acolo –, auzi strigăte, fornăit de cai, simţi în nări mirosul animalelor stârnite şi-şi dădu seama că nu se putea urni din loc. Era exact

combinaţia de lumină, culoare şi sunet din ziua în care mama ei pornise la vânătoare călare pe calul ei favorit, de culoare cenuşie. Şi-ar fi dorit să se ascundă în încăperile întunecoase şi reci, pretinzând că nu văzuse nimic.

— Doriţi o băutură fierbinte, domnişoară? întrebă valetul, întinzându-i tava.

Charlotte luă unul dintre păhărelele de argint şi sorbi o înghiţitură din lichidul fierbinte. Crezuse că era vorba de vin fiert, dar băutura era mai tare decât tot ce gustase până atunci şi-i ardea gâtlejul, topindu-i ghemul de nefericire din stomac. Un cal necheză în depărtare. Charlotte mai sorbi o înghiţitură.

Când Bay îşi făcu apariţia la trap în celălalt capăt al parcului, împreună cu Chicken Hartopp, ea deja golise paharul. În clipa când săriră pârleazul care despărţea grădina de parc, deşi nu distingea chipul lui Bay, Charlotte ştiu că zâmbea.

Răsuflă adânc şi ieşi pe terasă.

Bay struni calul în dreptul ei. Din locul unde se găsea pe terasă, Charlotte îl putea privi în ochi. El îşi duse degetul la chipiu în semn de salut.

— Nu porţi bijuterii în dimineaţa asta, Charlotte?

— Sunt de părere că e vulgar să porţi diamante în timpul zilei.

Charlotte îşi ţuguie buzele, imitând-o pe Augusta. Bay izbucni în râs şi se aplecă spre ea.

— Tare aş vrea să călăreşti cu mine în dimineaţa asta. E o zi superbă, perfectă pentru vânătoare. Nimic nu se compară cu vânătoarea.

— Nu şi dacă eşti vulpe, replică Charlotte.

Bay păru surprins de tonul ei, apoi se înroşi stânjenit.

— Oh, Doamne, am spus ce nu trebuie, aşa-i? Dar pur şi simplu mi-aş dori nespus să ies cu tine pe câmp.

— Iar eu mi-aş dori nespus să fii cu mine azi în camera obscură.

Băutura o făcea să spună exact ce gândea.

— Te-aş însoţi cu dragă inimă în camera obscură, însă mă tem că lui Tipsy nu i-ar plăcea. Ia uită-te la ea, abia

aşteaptă s-o pornească în galop.

— În plus, mai trebuie să te ocupi şi de împărătească.

— Aşa e.

Bay făcu un gest cu mâna, parcă vrând să alunge imaginea împărătesei.

— A şi venit? Mi-aş dori mult s-o văd. Sper s-o pot fotografia. Încep să am experienţă cu caii şi călăreţii.

— Împărăteasa încă n-a sosit. Cred că va veni călare de la Easton Neston. Bineînţeles că nu putem porni fără ea.

— Sigur că nu. Dar credeam că punctualitatea e o însuşire regală, comentă Charlotte.

— Nu şi imperială, din câte se pare. Ogarii deja au adulmecat urma vânatului de două ori în dimineaţa asta. Au înnebunit de tot. Sunt disperaţi s-o ia la goană. Ştiu şi ei că-i o zi perfectă pentru vânătoare.

Bay întoarse privirea către cai şi către câini şi salută cu glas răsunător un gentleman în vârstă, cu obrazul rumen, urmare a unor ani de zile de călărie în condiţii aspre şi băutură multă. Acesta stătea călare pe o iapă castanie şi lucioasă.

— Bună dimineaţa, colonele. Cum se comportă Salamandra?

Colonelul se opri, întinzând gâtul la auzul glasului lui Bay. Întorcând capul spre ei, Charlotte văzu că avea ochii acoperiţi de o pieliţă albă.

— Dumneata eşti, căpitane Middleton? Nu te-am văzut din prima clipă. Salamandra se comportă foarte bine. Merită până la ultimul bănuţ preţul pe care ţi l-am plătit pe ea.

Bay izbucni în râs.

— Sunt gata în orice clipă s-o iau înapoi, colonele. În aceleaşi condiţii.

Colonelul bătu uşor cu palma gâtul iepei.

— Acum nu m-aş mai putea despărţi de ea, aşa-i, fetiţo? spuse acesta, ridicându-şi privirea în încercarea de a-l localiza pe Bay, aflat la câţiva metri depărtare. Charlotte îşi dădu seama că omul era aproape orb.

— Aici sunt, colonele, zise Bay. Dă-mi voie să ţi-o

prezint pe domnişoara Baird.

Colonelul se uită în direcţia opusă.

— Domnişoara Baird, colonelul Postlethwaite, cel mai vechi membru al clubului Pytchley şi cel mai aprig călăreţ din toate comitatele.

Charlotte salută cu o înclinare a capului, dar, dându-şi seama că gestul ei era lipsit de sens, spuse cât putea de tare:

— Îmi pare bine, domnule colonel Postlethwaite.

Colonelul întoarse spre ea capul masiv, cu privirea opacă.

— Sunt onorat, domnişoară Baird.

— Urma vânatului se simte bine, se grăbi să spună Bay. Cred că va fi o zi grozavă pentru vânătoare. Îi poţi da pinteni Salamandrei.

— Asta şi vreau, Middleton.

Colonelul îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi se pierdu printre ceilalţi vânători.

Charlotte se întoarse spre Bay.

— Vede cât de cât?

— Foarte puţin, dar Salamandra e un cal bun. Se orientează singură.

— Dar nu-i cumplit de riscant? întrebă Charlotte.

Bay era gata să râdă, dar se înfrână şi spuse cu blândeţe:

— Postlethwaite nu crede că-i riscant, Charlotte. Toată viaţa a umblat călare prin ţinutul ăsta. Nu de pericol se teme el.

Charlotte înţelese ce voia să spună şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi, fără voia ei. Bătrân orb şi imprudent. Privi spre aparatul foto şi începu să-şi facă de lucru cu declanşatorul, astfel încât Bay să nu-i citească emoţia de pe chip. În aceeaşi clipă răsună un strigăt, şi grupul începu să murmure. Charlotte îşi ridică privirea şi văzu că îşi făcuse apariţia suita imperială. Ştia că era vorba despre suită fiindcă toţi cei prezenţi, cu excepţia colonelului Postlethwaite, se întorseseră ca să se uite la împărătească şi la însoţitorii ei, care coborau colina la trap, îndreptându-se

către conac.

Charlotte îşi zise că nici nu se putea cadru mai bun. De nu s-ar fi mişcat atât de repede, ar fi ieşit o fotografie superbă. Împărăteasa, în costum de culoare verde-închis, suplă şi dreaptă pe calul ei murg, încadrată de doi curteni în vestoane trandafirii şi pinteni argintii, şi un lacheu călărind în spate. Charlotte văzu că împărăteasa călărea de parcă ar fi fost lipită de şa: silueta ei zveltă nu se legăna, nici nu se clătina în timp ce calul cobora panta. Auzi cum adunarea icneşte de surpriză în clipa când suita imperială trecu pârleazul peste care sărise şi Bay ceva mai devreme. Cei doi călăreţi aflaţi de o parte şi de alta a împărătesei se aplecară în faţă în timpul săriturii, în timp ce ea rămase neclintită în şa, lăsând impresia că zbura împreună cu calul.

— În sfârşit! exclamă Bay.

Dădu pinteni lui Tipsy şi, făcând un semn scurt de rămas-bun spre Charlotte, se îndreptă la trap către suita imperială. Împărăteasa se oprise în mijlocul curţii, în continuare încadrată de cei doi curteni. Stătea de vorbă cu contele Spencer, ţinând bărbia ridicată, dată fiind statura lui uriaşă. Când îşi ridică vălul, Charlotte îi distinse profilul delicat, în contrast puternic cu părul bogat, adunat la ceafă. Ceilalţi călăreţi se ţineau la o distanţă respectuoasă de suita imperială, şi Charlotte îşi spuse că acum avea cadrul mult dorit. Îşi vârî capul sub pânza aparatului şi-l orientă astfel încât împărăteasa să se afle în centrul cadrului. I se părea straniu să facă o fotografie fără ştirea celei pe care o imortaliza, însă Charlotte ştia că, probabil, nu va mai prinde un cadru atât de bun. Mişcă obiectivul astfel încât împărăteasa să ajungă în treimea superioară a plăcii foto, o uşoară asimetrie de mare efect, după părerea ei. Găsi declanşatorul şi-l apăsă. Auzi sunetul lui înfundat şi începu să spună *Tatăl nostru* în gând. Ajungând la „Sfinţească-se numele Tău”, îşi zise că expunerea fusese suficientă, aşa că eliberă declanşatorul şi-şi scoase capul de sub pânză. Împărăteasa continua să stea de vorbă cu Spencer, dar îşi întorsese puţin calul, astfel că acum i se vedea toată faţa. Se găsea la nici cinci metri depărtare, şi Charlotte constată

că avea trăsături regulate, nasul drept, ochi de culoare închisă, umbriţi de sprâncene dese şi drepte. Era frumoasă? Lui Charlotte îi era cu neputinţă să-şi dea seama, însă privirea acestei femei avea o intensitate neobişnuită. Intui că împărăteasa avea o latură emoţională puternică, încât aproape că o vedea fremătând. Charlotte se întrebă ce i-ar fi putut spune contele împărătesei ca să stârnească un asemenea efect. Trebuia cu orice preţ să surprindă momentul. Puse repede o nouă placă în aparat şi privi scena prin vizor. Mişcă puţin aparatul spre dreapta şi apăsă iar declanşatorul. De data asta recită rugăciunea până la „Precum în cer, aşa şi pe pământ”, ca să fie sigură.

Charlotte îşi îndreptă spatele. Privind scena pe care tocmai o fotografiase, observă două lucruri. Unu: că împărăteasa ţinea în dreptul obrazului un evantai. Şi doi: că alături de contele Spencer se afla Bay Middleton. Evantaiul era mare şi urât. Se vedea limpede că nu-l folosea ca ornament, nici ca să-şi facă vânt, ci ca pe o barieră de protecţie.

Deşi ziua era rece, Charlotte simţi cum urcă în ea un val fierbinte de ruşine, înţepându-i obrazul şi gâtul, de parcă tocmai ar fi primit o palmă. Se uită la Bay, încercând să-i prindă privirea. Fără îndoială că el i-ar fi putut explica împărătesei că Charlotte era un simplu fotograf amator şi că nu intenţionase să dea dovadă de lipsă de respect. Dar Bay nu părea s-o vadă, complet captivat de chipul din spatele evantaiului.

ACCIDENT LA VÂNĂTOARE

Bay se îndreptă către împărătească, care stătea de vorbă cu contele Spencer. Apropiindu-se, îi văzu limpede profilul, întrucât azi nu purta văl. Ieri îi privise obrazul doar în penumbra argintie a amurgului, acum însă soarele de iarnă strălucea puternic, aşa că o privi cu luare-aminte. Era

plină de contraste: sprâncenele negre şi dese contrastau cu pielea albă, părul de culoarea mahonului contrasta cu vestonul verde, cu buzele roşii şi cu gâtul alb. Probabil că împărăteasa îi simţi privirea pironită asupra ei întrucât întoarse capul, dar în aceeaşi clipă observă ceva ce o făcu să se încrunte şi să-şi strângă buzele într-o linie subţire. Smuci furioasă plasa ataşată la şa şi scoase dinăuntru ceva ce aducea a baston. Îl scutură cu o mişcare scurtă şi Bay văzu că obiectul era, de fapt, un evantai din piele cafenie şi moale. Împărăteasa îşi ridică evantaiul în dreptul obrazului, astfel încât să nu poată fi văzută din faţă. Bay se uită să vadă de ce anume se ferea şi zări silueta micuţă a lui Charlotte în picioare lângă aparatul foto, cu declanşatorul în mână. În spatele contelui văzu că cei doi curteni încremeniseră, schimbând între ei o privire alarmată.

Împărăteasa îi remarcă prezenţa.

— Bună dimineaţa, căpitane Middleton. După cum vezi, făcu ea un gest supărat cu evantaiul, nicăieri nu mă pot simţi în siguranţă.

Contele Spencer interveni imediat.

— Maiestate, vă asigur că vânătoarea clubului Pytchley nu prezintă niciun fel de riscuri pentru persoana dumneavoastră.

— Mă tem că vă înşelaţi. Acolo e cineva care mă fotografiază, domnule conte Spencer.

Nu ridicase tonul, dar Bay îşi zise că glasul ei coborât avea o intensitate şi mai înfricoşătoare.

— Am venit aici ca persoană particulară, ca să vânez, Lord Spencer, nu ca să fiu vânată. Credeam că aici, discreţia e la ea acasă, dar şi de data asta constat că sunt o atracţie de circ, demnă de a fi imortalizată pe post de suvenir. O captură care să vândă mai bine ziarele.

Contele privi în jur nedumerit şi dădu cu ochii de Charlotte, care se grăbea să-şi demonteze echipamentul de pe terasă.

— Oh, Maiestate, nu-i decât domnişoara Baird, unul dintre oaspeţii de la conac. Sunt convins că nu a avut intenţii rele. În zilele noastre, multe tinere îşi fac de lucru

cu aparate foto. Pe timpul meu existau caiete de desen şi şevalete, dar îmi închipui că trebuie să ţinem pasul cu vremurile. Nu-i aşa, Bay?

Contele îşi întoarse capul uriaş spre Middleton, şi expresia din ochii lui albaştri şi bulbucaţi vorbea de la sine: Bay era răspunzător de Charlotte, şi dacă ea comisese această gafă, atunci Bay era cel care trebuia s-o îndrepte.

Bay remarcă bărbia ridicată a împărătesei, semn că era supărată, şi i se păru incredibil de atrăgătoare. Nu înţelegea ce o înfuriase în aşa măsură, dar îi plăcea felul în care supărarea îi punea în valoare trăsăturile. Nu putea să n-o admire ca femeie, cu talia îngustă, părul bogat, ochii adânci şi impenetrabili. Observă că avea o mică aluniţă pe buza de sus, singura pată de culoare pe pielea ei albă. Îşi dădu seama că dorea s-o atingă, dar o mişcare scurtă a evantaiului îi aminti că avea de-a face totuşi cu un monarh. Şovăi. Ştia că ar fi trebuit s-o apere pe Charlotte, dar intuia că împărătesei nu i-ar fi plăcut să-l audă luând apărarea altei femei.

— Măcar de-am putea ţine pasul cu vremurile. În sensul propriu. Tare aş vrea să am o poză cu Tipsy în plin galop.

Bay zâmbi, dorindu-şi ca femeia din faţa lui să-i răspundă în aceeaşi notă. Împărăteasa îl privi în ochi, uimită de felul în care el îi îndepărtase supărarea, şi, pentru o clipă, Bay se gândi că-i va da peste nas, apoi însă văzu cum expresia ei se îmblânzeşte şi cum îşi destinde umerii.

— Am o fotografie superbă cu mine şi cu Tipsy, dar vă imaginaţi cum ar fi s-o am imortalizată în plin galop?

— Dacă-i posibil în imaginaţie, căpitane Middleton, atunci sunt sigură că într-o zi va deveni realitate.

Împărăteasa coborî încet evantaiul şi-şi ridică uşor colţurile buzelor, într-un început de surâs. Spencer oftă din rărunchi, iar cei doi austrieci se relaxară în şa. Bay văzu că austriecii îl studiau atent, catadicsind să-i acorde atenţie pentru prima oară.

Tocmai se pregătea să-i răspundă împărătesei când deodată haita se porni pe urlete, semn că adulmecase

urma vânatului. Bay se uită la împărătească şi ea ridică biciuşca, făcându-i semn să pornească. Bay o întoarse pe Tipsy şi porni pe alee în urma celorlalţi. La poartă, când împărăteasa trecu înaintea lui, el privi în urmă, căutând-o din ochi pe Charlotte, dar fata dispăruse în casă.

Ziua era frumoasă şi senină, iar stratul subţire de zăpadă scârţâia sub copitele cailor. Ogarii adulmecaseră urma pe la jumătatea colinei, în vârful căreia se găsea un mic templu grecesc, poziţionat astfel încât să poată fi văzut din salonul conacului. Trecând la trap pe lângă el, Bay văzu că înăuntru era o statuie a Dianei, zeiţa vânătorii, cu arcul în mână. Bay nu avusese parte de prea multă educaţie clasică, însă o recunoscu pe Diana; îl interesau divinităţile care aveau legătură cu vânătoarea. Cunoştea povestea Dianei şi a lui Acteon, vânătorul preschimbat în pradă fiindcă privise pe furiş la zeiţa care se îmbăia. La Althorp, Spencer avea o pictură cu Acteon privind la Diana şi la însoţitoarele ei, toate dezbrăcate. Dând cu ochii de tablou pentru prima oară, Bay îşi spusese că trupul planturos al Dianei ar fi avut nevoie de o ramă mai groasă. Însă statuia era zveltă. Avea trupul încordat şi răsucit, gata să ochească. Arăta ca o femeie care n-ar fi greşit ţinta. Limpezimea profilului ei avea ceva familiar. Întoarse capul să se mai uite o dată şi chiar atunci împărăteasa ajunse în dreapta lui, astfel că asemănarea dintre statuia subţire ca o silfidă şi silueta suplă şi graţioasă de lângă el era incontestabilă. Bay ridică cravaşa ca să-i arate împărătesei statuia, dar ea deja trecuse mai departe, pornind pe urma câinilor.

Mergeau bine. Lui Bay îi plăcea să călărească pe distanţe mari în zorii zilei. Momentul lui preferat era când haita se mai împrăştia şi călăreţii se răspândeau care încotro, fiecare după abilitate şi curaj. Nu voia să dovedească nimic, dar tot îi făcea plăcere să fie în frunte. Existau atâtea situaţii în care se vedea nevoit să-şi stăpânească instinctele, dar pe terenul de vânătoare nu trebuia să respecte nimic, nicio ordine în afară de cea firească; aici nu avea nevoie să se înfrâneze. Până şi

împărăteasa, aflată pe o treaptă socială mult superioară din toate punctele de vedere, aici era obligată să-i acorde lui întâietate.

Ogarii se opriseră la un pârâu. Pierduseră urma. Şeful grupului îi îndemna înainte, dar câinii erau nedumeriţi şi deloc dornici să traverseze pârâul rece ca gheaţa. Bay se uită în jur după un vad, dar pârâul era prea lat pentru a fi sărit şi el nu voia să se ude chiar de la începutul zilei, dacă putea evita acest lucru. La vreo sută de metri mai încolo pârâul cotea, şi Bay o îndemnă pe Tipsy să apuce într-acolo, ca să vadă dacă nu cumva exista un loc mai bun de traversat. Privi peste umăr şi văzu că împărăteasa venea după el, spre surpriza lui Bay, urmată de colonelul Postlethwaite. Cum de venise acesta pe urmele împărătesei, Bay n-ar fi putut spune. O fi fost el orb, dar tot reuşea să găsească cea mai frumoasă femeie de pe terenul de vânătoare. Colonelul fusese unul dintre marii admiratori ai lui Schittles, faimoasa curtezană care vânase cu clubul Quorn. Fusese renumită pentru hainele strâmte, pe dedesubtul cărora se pare că nu purta nimic, precum şi pentru maniera aprigă de a călări. Umbla zvonul că şi ea fusese îndrăgostită de colonel atât de mult, încât îi trecuse cu vederea că nu era bogat.

Hărmălaia câinilor lăsa să se înţeleagă că vreo câţiva trecuseră pârâul şi regăsiseră urma de cealaltă parte. Bay cercetă pârâul. În acest loc era ceva mai îngust, iar malul nisipos cobora în pantă. Putea fie să încerce să sară pe malul celălalt, fie să aleagă varianta mai udă şi mai sigură de a trece prin apă. Nu şovăi, o îndemnă pe Tipsy să-şi ia vânt şi, spre marea lui uşurare, sări peste pârâu. Împărăteasa îl ajunse din urmă o clipă mai târziu, urmată de colonelul Postlethwaite, cu un zâmbet larg întipărit pe obrazul rumen.

Unul dintre austriecii care călăreau împreună cu împărăteasa – Bay îi socotea nişte lingăi – iuţise pasul ca s-o ajungă din urmă şi acum se pregătea să sară peste pârâu. Bay văzu cum calul se poticneşte, şi abia îşi stăpâni râsul când călăreţul căzu pe brânci în apă. Pârâul nu era adânc,

aşa că omul reuşi să se caţere pe mal, dar se udase leoarcă, fireturile aurii ale vestonului se îmbibaseră de apă şi pantalonii transparenţi i se lipiseră de piele – o privelişte teribil de amuzantă.

Bay auzi pe cineva pufnind în râs şi, întorcând capul, văzu că împărăteasa râdea în hohote. Îi prinse privirea şi ea ridică din umeri.

— Esterházy şi-a strunit calul prea din scurt. Ar fi trebuit să aibă acelaşi curaj cu care-şi apără convingerile. Dacă vrei să sari, atunci nu trebuie să eziţi. N-ai timp să te răzgândeşti, spuse ea, pornind la trap după colonelul Postlethwaite, care călărea ca tras de o aţă invizibilă.

Bay zăbovi o clipă, cu ochii la bietul Esterházy, care reuşise într-un târziu să-şi recupereze calul, întorcându-l în direcţia câinilor.

Câinii se agitau, dispuşi într-un mare semicerc. Pe Bay îl impresiona de fiecare dată să vadă cum vulpea nu aleargă în linie dreaptă. Nesfârşitele mişcări în cerc şi stânga-împrejur făceau vânătoarea nespus de fascinantă. Nu aveau nicio logică, nicio ordine. Căile ferate care brăzdau întreaga Anglie mergeau la infinit în paralel, însă sistemul feroviar britanic n-ar fi putut în veci să fie pus în ordine de vreun sistem cartografic. Lui Bay îi plăcea imprevizibilitatea evenimentelor unei zile de vânătoare, nesăbuinţa goanei după vânat, urmată de momentele de răgaz în care câinii adulmecau mirosul prăzii. Toate celelalte zile erau pentru el o succesiune de mese, schimbări de ţinută şi ritualuri de distracţii, dar pe terenul de vânătoare se putea întâmpla orice. Nicio zi nu semăna cu cealaltă. În timpul sezonului londonez, Bay ştia în fiecare clipă unde urma să se găsească la fiecare oră din fiecare zi a fiecărei săptămâni, dar la vânătoare era ca un soldat aflat pentru prima oară pe câmpul de luptă. Pax Britannica[36] făcuse din Shires câmpul lui de luptă.

---

36 Perioadă de relativă pace în Europa şi în lume (1815-1914), în timpul căreia Imperiul Britanic a devenit cel mai mare din lume, asumându-şi rolul de „jandarm mondial“, (n.tr.)

Restul grupului începea să-i ajungă din urmă. Încă de dimineaţă, numărul lor se rărise continuu. Însoţitorii imperiali renunţaseră şi se înapoiaseră la conac de îndată ce-şi dăduseră seama cât îi costa să ţină pasul cu împărăteasa. Bay îl văzu pe Spencer dând năvală în mijlocul haitei, cu coastele calului acoperite de o fină peliculă de transpiraţie. Spencer era un călăreţ excepţional, dar trupul său mătăhălos îl împiedica să ajungă vreodată în capul haitei. Bay întoarse capul şi văzu că împărăteasa îl întrecuse încă o dată. Galopa uşor aplecată în direcţia unui obstacol periculos, cu colonelul Postlethwaite la mai puţin de o lungime de cal în urma ei. Bay simţi un nod în stomac dându-şi seama că împărăteasa avea de gând să sară o poartă înaltă, în faţa căruia până şi el ar fi stat pe gânduri.

— Atenţie! îi strigă Bay şi-i dădu pinteni lui Tipsy, sperând să treacă în faţa împărătesei.

Dar ea fie nu-l auzise, fie nu voia să-l audă. Bay o văzu cum dă frâu liber calului, lăsându-l să-şi ia avânt. Trecu poarta cu bine, dar oare atinsese pământul dincolo fără probleme? Bay nu vedea dincolo de poartă. Îşi îndemnă iapa să sară şi ea gardul, simţind-o cum tremură în clipa când trecea peste stinghia cea mai înaltă. Ajunseră de cealaltă parte. Bay ridică privirea şi văzu calul împărătesei chiar în faţa lui. Singur. Simţi cum i se usucă gura.

Apoi, auzi nechezatul îngrozitor şi inconfundabil al unui cal rănit. Întorcând capul, o văzu pe Salamandra, iapa castanie pe care i-o vânduse colonelului Postlethwaite, trântită la pământ peste trupul stăpânului. Împărăteasa încerca să liniştească animalul, dar calul avea piciorul rupt şi îndoit, durerea făcându-l să zvârle din copite în toate părţile. Nechezatul înfiorător al iepei deveni şi mai puternic. Bay sări jos din şa şi alergă spre împărătească. Ea stătea aproape nemişcată. Bay o văzu ridicând braţul.

În prima clipă i se păru că împărăteasa ţinea în mână evantaiul, apoi văzu însă că era un revolver. Ea ţinti încet şi hotărât în fruntea calului şi apăsă pe trăgaci. Nechezatul încetă brusc şi trupul iepei rămase inert la pământ. Bay

icni, şi împărăteasa întoarse capul. Ochi îi ardeau pe chipul alb ca varul.

— Îngerul morţii e cu noi în fiecare clipă, spuse ea şi-şi făcu cruce, încă ţinând în mână revolverul.

Bay ocoli calul mort, ajungând lângă capul colonelului Postlethwaite. Ochii lui alburii ţinteau cerul, şi buzele îi înţepeniseră într-un zâmbet grotesc. Bay îngenunche şi-i închise pleoapele. Încercă să-i tragă corpul de sub Salamandra, dar era prea greu.

Vestonul lui Postlethwaite era prins cu un ac de aur de forma unei potcoave. Bay se gândi cum îşi prinsese bătrânul acul pe bâjbâite în aceeaşi dimineaţă şi simţi cum lacrimile i se preling pe obraji. Postlethwaite fusese un bărbat curajos şi, probabil, sperase cumva că va sfârşi aşa. Cu toate acestea, privind cele două cadavre, calul şi călăreţul, Bay simţi cum îl doare sufletul. Se căută prin buzunare după o batistă, dar nu găsi decât sticluţa cu brandy. Îşi şterse obrazul pe cât posibil cu mâneca aspră de lână şi trase o duşcă din sticluţă. Alcoolul îi arse gâtul, făcându-l să tuşească, dar măcar acum putea să-şi înfrâneze lacrimile.

Simţi o atingere pe braţ.

— Îmi pare rău, căpitane Middleton. Eraţi prieteni?

Împărăteasa îi întinse o bucată de material brodat cu dantelă. Bay îşi dădu seama că i se oferea o batistă. Revolverul dispăruse.

— A fost cândva şef al clubului Pytchley. Eu i-am vândut…

Nu se simţi în stare să-şi ducă fraza la bun sfârşit. Luă batista din mâna împărătesei ca să-şi şteargă ochii. Batista mirosea a lavandă şi a încă ceva ce nu reuşea să identifice.

— Cred totuşi că o astfel de moarte e o binecuvântare, nu? Să sari direct pe lumea cealaltă.

Împărăteasa îl privi în ochi, şi Bay observă că irişii ei întunecaţi aveau punctişoare aurii.

Bay încuviinţă din cap.

— Era sortit să cadă într-o bună zi. Nesocotitul era aproape orb. Azi nici n-ar fi trebuit să meargă la vânătoare.

— Deci poate că şi-a ales singur cum să sfârşească, ce zici, căpitane Middleton?

Continua să se uite în ochii lui, el fiind nevoit să-i susţină privirea.

— Da, dar cu ce preţ!

Bay arătă spre iapa moartă, fără să-şi ia ochii de la împărăteasă.

— Nu, nu. Trebuie să te gândeşti că a avut un sfârşit frumos. A murit liber.

Bay auzi zarva grupului de vânători de cealaltă parte a gardului. Peste câteva clipe aveau să fie înconjuraţi de lume. Împărăteasa continua să-l privească. Bay se gândi la curajul orb al lui Postlethwaite, care gonise în galop fără a se gândi la posibilele urmări. Luă mâna împărătesei şi o sărută.

Ea nu-şi retrase imediat mâna. Bay făcu primul un pas înapoi, parcă mirat de propria-i îndrăzneală.

Tocmai voia să-şi ceară iertare, când ea i se adresă:

— Eu mă simt liberă numai când vânez. Poate la fel ţi se întâmplă şi dumitale, căpitane Middleton.

Glasul ei era blând şi cald, însă ea nu zâmbea.

— Am întrecut măsura, Maiestate. Vă rog să mă iertaţi, mi-am pierdut cumpătul.

Bay se aştepta la o reacţie necruţătoare, dar ea doar îşi lăsă puţin capul într-o parte.

— Nu-ţi cere scuze, căpitane Middleton. Îmi închipui că aduceai omagii prietenului dumitale.

Îi zâmbi.

Bay se sili să surâdă şi el. Era uluit că ea spusese purul adevăr: aşa era, îl inspirase nesocotinţa lui Postlethwaite.

— Cred că Postlethwaite v-ar fi sărutat amândouă mâinile.

Elisabeta râse. Bay văzu că avea dinţii micuţi şi uşor aduşi în faţă.

Deşi râsul îi încreţea pielea în jurul ochilor, în acelaşi timp o făcea să pară mult mai tânără. Bay îşi dădu seama că nu era şocată de gestul lui.

— Constat că am scăpat ca prin urechile acului. Şi acum, căpitane Middleton, m-ai putea ajuta să încalec?

Bay îşi împleti degetele şi se aplecă, astfel încât ea să poată pune piciorul pe mâna lui ca pe o scăriţă. Când îşi ridică uşor poala fustei, el văzu că nu purta jupon, iar când îşi puse în palma lui piciorul încălţat în botină cu elastic, Bay observă că sub fusta de călărie împărăteasa purta pantaloni strâmţi din piele întoarsă. Îşi dădu seama că nu se uitase întâmplător. Simţi că-i tremură mâinile, dar ea îşi luă avânt şi săltă în şa. Când împărăteasa privi în jos spre el, Bay văzu că-şi recăpătase expresia demnă şi alura imperială.

— Mulţumesc, zise ea, făcându-i semn din cap ca unui slujitor.

Vânătorii ajunseră lângă ei, împreună cu Spencer. Contele văzu ce se întâmplase şi-şi plecă fruntea în piept câteva clipe.

— Cine e? îl întrebă el pe Bay.

— Postlethwaite. Şi-a rupt gâtul, răspunse Bay.

— Ai împuşcat calul? întrebă iarăşi Spencer.

— Avea un picior rupt.

Bay nu se grăbi să-i spună că, de fapt, împărăteasa fusese cea care-i dăduse lovitura de graţie.

— Grozav om, Postlethwaite! comentă contele. Păcat şi de cal.

Bay îi ajută pe rândaşi să scoată poarta din ţâţâni. Poarta fusese cauza morţii colonelului, tot ea avea să servească şi de targă pentru a-i transporta cadavrul. A fost nevoie de cinci oameni ca să-i tragă corpul de sub calul mort. Bay încrucişă mâinile bătrânului pe piept şi-i puse alături cravaşa de argint. Unul dintre vânători suflă prelung din corn, iar slujitorii ridicară catafalcul improvizat şi porniră cu el pe câmp, îndreptându-se către conac.

Vânătorii rămaşi apucară şi ei pe drumul de întoarcere. Bay o ajunse din urmă pe împărătească, dar ea îşi coborâse vălul pe faţă şi amândoi îşi continuară în tăcere drumul spre casă. Ajungând la conac, contele Esterházy, care-şi luase un rând de haine uscate, ieşi s-o întâmpine pe

împărătească şi porni călare împreună cu aceasta spre Easton Neston. Împărăteasa nu-şi luă rămas-bun de la Middleton, dar când o luă pe alee, întoarse capul şi-i făcu semn cu mâna.

Bay o urmări cu privirea până când o pierdu din ochi. Abia când trase de frâu ca s-o ducă pe Tipsy înapoi la grajd îşi dădu seama cât de încordat îi era tot trupul. Îl durea maxilarul de parcă ar fi stat cu dinţii încleştaţi vreo două ceasuri. Descălecă, simţind cum îi tremură picioarele. Rămase locului o clipă, sprijinindu-se de zid şi proptindu-se în călcâie ca să-şi recapete echilibrul. Închise ochii, aşteptând să-şi domolească tremurul. Mai devreme dăduse dovadă de o mare îndrăzneală, urmând exemplul nesocotitului de Postlethwaite.

Deschise ochii şi o văzu în faţa lui pe Charlotte, cu o figură îndurerată. Fata îşi puse mâna micuţă pe braţul lui.

— Oh, Bay, îmi pare atât de rău.

El se strădui să-şi ia o expresie potrivită momentului.

— Sărmanul Postlethwaite. Şi totuşi, s-a dovedit a fi la înălţime. Nu-i un sfârşit prea rău.

Pe chipul lui Charlotte apăru o umbră de mirare.

— A murit colonelul Postlethwaite?

— A căzut de pe cal după ce a sărit un gard, şi calul s-a rostogolit peste el. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

Grupul care aducea trupul lui Postlethwaite la conac urma să ajungă în curând. Bay o luă pe Charlotte de braţ şi o conduse din curtea interioară înspre parc. Nu era cazul să asiste la momentul în care trupul strivit al colonelului urma să fie transportat în casă. Îi simţea braţul tremurând sub al lui. Se îndreptară în tăcere spre pajiştea care se întindea până la Templul Dianei. Ajungând la pârleaz, Bay vru să deschidă portiţa, dar Charlotte îl opri.

— Erai acolo când a căzut colonelul Postlethwaite? întrebă ea.

— N-am văzut cum s-a întâmplat. Eram de cealaltă parte a gardului, dar m-am dus acolo imediat. A murit instantaneu.

Bay se strădui să-şi ia un ton liniştitor, amintindu-şi că mama lui Charlotte murise în urma unui accident de vânătoare.

— Astfel de lucruri se întâmplă într-o clipă.

— Dar împărăteasa? Era şi ea acolo? întrebă Charlotte.

Bay tăcu o clipă. Îi veni în minte imaginea împărătesei cu pistolul aţintit spre capul Salamandrei şi gestul lui de după aceea. Încuviinţă din cap şi spuse:

— Postlethwaite era cu noi în fruntea grupului. Împărăteasa a ajuns la locul accidentului înaintea mea.

Spre uimirea lui, ochii lui Charlotte erau plini de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? Nu pot să cred că plângi pentru Postlethwaite, pe care l-ai întâlnit numai o dată şi care şi-a ales cum să moară.

Îi prinse mâna micuţă între palme.

— Nu plânge pentru el, Charlotte. A murit cu zâmbetul pe buze.

Charlotte clătină din cap, parcă pentru a-şi scutura lacrimile. Ridică fruntea şi-l privi drept în ochi.

— Şi mâine mergi la vânătoare cu împărăteasa?

Bay se uită la ea. Nu înţelegea întrebarea sau, mai curând, insistenţa ei. Fata nu avea cum să ştie de gestul lui necugetat faţă de împărătească.

— Sigur că da. Spencer mi-a cerut să-i fiu călăuză pe toată durata şederii ei aici.

Auzindu-l, chipul ei se destinse. Bay se căută prin buzunare după ceva cu care să-i şteargă ochii şi scoase o batistă cu care-i tamponă obrajii uzi de lacrimi. Îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că era batista pe care i-o dăduse împărăteasa când stătuseră amândoi lângă trupul neînsufleţit al colonelului. Se întrebă dacă Charlotte va observa ceva, dar ea era cu gândurile prea departe ca să remarce cu ce-i ştergea el ochii.

— Vezi tu, m-am gândit că poate am supărat-o când am fotografiat-o. Şi-a ascuns faţa după evantai. Pe urmă te-am văzut pe tine lângă ea şi am fost teribil de îngrijorată ca

nu cumva să se supere şi pe tine. Din pricina mea.

Bay îşi aminti expresia încrâncenată a împărătesei în spatele evantaiului şi culoarea din obrajii ei.

— Mi-am închipuit că va avea urmări şi asupra ta, izbucni Charlotte. Din pricina legăturii dintre noi.

Bay şovăi. Nu-i venea să recunoască faţă de Charlotte că nu-i vorbise împărătesei despre legătura lor, că nu-i luase apărarea câtuşi de puţin şi că, pur şi simplu, schimbase subiectul. Charlotte se aştepta la mai mult din partea lui, iar lui îi plăcea părerea pe care fata şi-o făcuse despre el. Şi-ar fi dorit să fie aşa cum îl credea ea, şi nu bărbatul care sărutase mâna împărătesei chiar lângă cadavrul prietenului său.

— Vorbeşti ca şi când oricine ţi-ar sta alături ar avea parte de asemenea urmări, draga mea Charlotte, spuse Bay.

Parcă pentru a-şi întări spusele, se aplecă şi o sărută pe buze.

Buzele lui Charlotte erau uscate şi uşor sărate din pricina lacrimilor. Fata tremura din tot corpul şi, mulţumit de reacţia ei, Bay o sărută încă o dată, înconjurându-i mijlocul cu braţul şi lipind-o de trupul lui. Era prea târziu ca să mai dea înapoi. Sosise momentul, nu trebuia să mai stea pe gânduri.

— Abia aştept ziua în care ai să-mi fii soţie, îi murmură el la ureche. Vreau să mă căsătoresc cu tine. De îndată ce va fi posibil.

Simţi cum ea se destinde în braţele lui. Apoi, fata îl sărută la rândul ei, dându-i limpede a înţelege care era răspunsul ei.

În cele din urmă, Charlotte se desprinse din îmbrăţişare ca să-l privească în ochi. Îşi lipi palma de obrazul lui.

— Bay, ar trebui să ştii că nu mă pot căsători fără consimţământul lui Fred. Cel puţin până împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— Am să vorbesc cu el chiar astă-seară.

— Iar el îţi va ţine un discurs despre avantajele unei

logodne de durată. El şi Augusta aşteaptă de un an întreg.

Bay simţi în nări miros de apă de lavandă şi o uşoară undă de teamă.

— Ştiu că există motive întemeiate să mai aşteptăm, dar oare sunt ele chiar atât de importante?

Ar fi vrut să-şi lipească buzele de pielea ei deasupra coleretei rochiei, să-i acopere cu sărutări petele roşietice care începeau să i se întindă pe gât.

— Mă tem că banii sunt întotdeauna importanţi. Fred e tutorele meu şi, pentru moment, el e cel care se bucură de venitul adus de moştenirea mea. Când mă voi mărita, el va pierde toţi aceşti bani, perspectivă care nu o să-l încânte prea tare.

Bay n-o asculta, tot ceea ce-şi dorea fiind să-i sărute pielea învăpăiată. Se aplecă din nou spre ea, dar de data asta simţi pe piept mâna lui Charlotte, ca o piedică.

— Nu mă pot mărita cu tine imediat, oricât de mult mi-aş dori, aşa că trebuie să fim…

Se strădui să surâdă în timp ce el o lipea de trupul lui.

— … trebuie să fim prudenţi.

— Prudenţi? repetă Bay, prinzând-o de mâna cu care protesta şi lipindu-şi buzele de gâtul ei.

Charlotte se cutremură şi, o clipă, păru să cedeze, apoi trupul îi deveni ţeapăn şi se desprinse cu totul din îmbrăţişare.

Numai că el nu voia să-i dea drumul la mână. Îi privi faţa micuţă şi îngrijorată, obrajii în flăcări şi privirea strălucitoare.

— Am eu aerul unui bărbat prudent? Cred că mă iei drept altcineva.

Ea aproape că zâmbi, însă în glasul lui se ghicea nerăbdarea.

— Charlotte… sunt… nestatornic.

Mâna lui aproape că îi strivea degetele.

— Nu în sentimentele ce ţi le port, nici pomeneală. E vorba de mine. Aş vrea să-mi fac un rost.

Zicând acestea, Bay îşi dădu seama că nu avea dorinţă mai arzătoare decât să-şi facă un rost alături de

Charlotte, undeva la ţară.

— Hai să fugim împreună, Charlotte. Pentru început ne-am putea descurca cu venitul meu. Mi-aş putea vinde câinii de vânătoare şi, un timp, am putea duce un trai fără griji.

Charlotte îşi zise că-i înţelegea deruta. Îşi amintea scena de la dineu, când venise vorba despre copilaşul lui Blanche Hozier. Totuşi, nu-i înţelegea graba.

— Să-ţi vinzi câinii de vânătoare? Ai renunţa la sezonul de vânătoare doar ca să fugi cu mine? Ei bine, mă simt peste măsură de flatată, dar eşti sigur că-i un sacrificiu necesar? La toamnă împlinesc douăzeci şi unu de ani; nu văd de ce nu putem aştepta vreo nouă luni şi să ne căsătorim după aceea. Nu văd de ce ar trebui să fim doi fugari. Se prea poate ca pe Fred să nu-l încânte cu cine mă căsătoresc, dar odată ce ajung la majorat, nu va mai putea face nimic ca să mă împiedice. Nu ne sileşte nimic să fugim ca doi tâlhari în miez de noapte, când ne-am putea căsători după datină peste un an.

Bay îşi întoarse chipul frumos de la ea.

— Sigur că ai dreptate, e absurd din partea mea să mă aştept să renunţi la trusou şi la fineţurile unei nunţi cum se cuvine. Ştiu că o femeie pune mare preţ pe astfel de lucruri, dar îmi doresc nespus să facem acest pas acum, Charlotte.

Charlotte se întoarse astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Dar de ce? Puţin îmi pasă de fineţurile unei nunţi, în schimb îmi pasă de familia care mi-a mai rămas. Uneori, Fred poate fi un nesuferit şi un încrezut, mai ales acum când e logodit cu Augusta, dar tot îmi doresc să mă conducă el la altar.

Făcu o pauză, încercând să-i ghicească gândurile.

— De ce ţii neapărat să fugi? Nu cred să nu ştii că sentimentele mele pentru tine vor fi aceleaşi şi în septembrie. Nu mă voi schimba.

Bay oftă. Îşi dădea seama că procedase greşit. Singurul motiv al grabei sale era propria-i nestatornicie. Nu-

i putea spune lui Charlotte că se temea de propriile-i sentimente. Nu-i putea cere să fugă acum cu el fiindcă se temea de ce simte pentru altă femeie.

— Iartă-mă, scumpa mea Charlotte, nu sunt în apele mele. Moartea colonelului Postlethwaite m-a afectat profund. M-a făcut să mă gândesc că trebuie să încercăm să fim fericiţi câtă vreme stă în puterea noastră.

Charlotte îl sărută pe obraz.

— Cred că suntem suficient de tineri ca să mai aşteptăm câteva luni. Între timp va trebui să te porţi frumos cu Augusta. Dacă ea te va socoti un soţ potrivit pentru mine, atunci Fred nu va îndrăzni s-o contrazică. Ce-ar fi s-o prezinţi împărătesei? Ai remarcat ce frumos se poartă cu tine de când eşti călăuza unei împărătese?

Bay încuviinţă din cap.

— Îţi făgăduiesc că am să mă mărit cu tine de îndată ce va fi posibil, zâmbi ea. Iar tu nu vei fi pus în situaţia să-ţi vinzi ogarii, nici să renunţi la poziţia de călăuză a împărătesei. Cred că ar regreta nespus să te piardă.

O INVITAŢIE

Invitaţia sosi după cină. Femeile se duseseră la culcare şi doar câţiva bărbaţi mai zăboveau în sala de biliard. La fel ca întreg conacul Melton, sala fusese decorată în cel mai recent stil gotic, cu o lampă din fier forjat care arunca o lumină sumbră, ca de catedrală, asupra mesei de biliard. Fiecare tac îşi avea propria nişă, sculptată şi lipită de perete, ansamblul amintind de stalurile unui cor bisericesc. Nu exista nimic confortabil pe care să te aşezi, vechile jilţuri tapiţate fiind înlocuite cu nişte banchete din lemn sculptat, total străine de ideea de confort.

Partida era pe cale să se încheie. Hartopp era pe punctul să câştige şi obrazul i se înroşise până sub favoriţi. Bay şi Fred făceau eforturi să-l egaleze, convinşi în sinea lor că pierduseră partida. Bărbaţii aproape terminaseră

coniacul de pe tava lăsată de majordom, aşa că Hartopp sună din clopoţel, cu gând să ceară încă im rând, dar Fred îi puse mâna pe braţ.

— Nu cred că-i cazul să mai cerem băutură, Chicken. Să nu lăsăm o impresie greşită.

Şi, ca să-l împace, goli clondirul în paharul lui Chicken.

— Prada se cuvine învingătorului.

Pe când cei trei bărbaţi toastau în cinstea victoriei lui Hartopp, uşa se deschise. Toţi trei întoarseră capul, cu un aer vinovat. Băutura îi făcuse cam gălăgioşi, dar în prag nu apăruse un majordom supărat, ci un băieţaş. În mâna lui se vedea o scrisoare.

— Vă rog, domnilor, am un mesaj urgent.

Băiatul, care nu avea mai mult de unsprezece ani, era pătruns de importanţa sarcinii ce i se încredinţase. Era pentru prima oară când trecea dincolo de uşa capitonată cu verde – de regulă, treaba lui era să cureţe încălţările în încăperea din spatele bucătăriei –, dar când sosise lacheul de la Easton Neston aducând mesajul, majordomul socotise că nu merita să se îmbrace din nou doar de hatârul unuia dintre tinerii domni, aşa că-l trimisese pe băiat. Mesajul sosise deja de vreo jumătate de oră, numai că băiatul, care nu cunoştea această aripă a conacului, se rătăcise pe întuneric şi bâjbâise prin multe unghere întunecate şi pline de ecouri până să dea de sala de biliard.

— Şi pentru cine-i mesajul, puştiule? întrebă Fred, întinzând mâna.

Băiatul îşi lăsă capul în piept. Tot bâjbâind înspăimântat prin tot felul de încăperi întunecate, uitase numele pe care i-l spusese majordomul. În loc să răspundă, întinse scrisoarea, dar Fred, care golise o bună parte din clondirul cu coniac, avea chef de glumă.

— Ei bine, care dintre noi, cele trei graţii, e fericitul câştigător al mărului fermecat? întrebă el, râzând zgomotos de propria-i glumă.

Băiatul habar nu avea despre ce vorbeşte domnul Baird, dar ghicindu-l după glas că era cam ameţit, se abţinu să răspundă. Rămase pe loc, fără un cuvânt, continuând să

ţină în mână mesajul.

— Nu mă îndoiesc că ştii să descifrezi literele. Există acolo un M de la magnificul căpitan Middleton, un H de la gloriosul căpitan Hartopp sau un B de la Baird, viteazul de la graniţă?

Băiatul clătină din cap şi Fred, aflat de cealaltă parte a mesei de biliard, clătină şi el din cap, imitându-l. În lumina verzuie, chipul lui părea cadaveric şi avea ceva dement. Băiatul începu să tremure de frică. Ştia prea bine de ce sunt în stare bărbaţii atunci când beau peste măsură. Îşi dorea din tot sufletul să se poată întoarce la bucătărie, lângă foc, şi să lustruiască cizme până când se oglindea în ele.

— Hai, băiete, nu ne mai fierbe atât. Ia zi, cine-i norocosul?

Micul lustragiu tăcea mâlc. Pentru el, literele de pe plic nu erau decât nişte mâzgălituri negre, din care nu înţelegea nimic.

Baird se întoarse către Chicken.

— Sub acoperişul meu, un servitor vorbeşte când stăpânul îi adresează cuvântul. Nu se chirceşte de spaimă, ca o javră de pripas, când i se pune o întrebare.

Bay, care până atunci nu acordase prea mare atenţie grozăvelii la beţie a lui Fred, simţi unda de cruzime din tonul lui şi se întoarse să se uite la băiat. Văzu cum îi tremura braţul cu care întindea scrisoarea. Lăsă din mână paharul de coniac şi ocoli masa de biliard, apropiindu-se de micul servitor.

— Stai pe loc, Middleton, lua-te-ar dracu’! I-am pus băiatului o întrebare şi vreau să primesc răspuns.

Fred trecuse de la glumă la agresivitate. Bay mai fusese martorul unor astfel de scene în popota din Irlanda, unde Fred îşi câştigase faima de a fi rău şi arţăgos la băutură. Nu se opri, ci se duse la băiat, atingându-l uşor pe umăr. Puştiul rămăsese cu braţul înţepenit. Bay luă scrisoarea şi, găsind un şiling britanic în buzunar, îl puse în palma tremurândă a băiatului, închizându-i pumnul peste bănuţ ca pe un plic. Micuţul mai zăbovi o clipă, după care o

şterse pe uşă afară, fugind cât îl ţineau picioarele.

— Mucos obraznic! Iar tu, Middleton, de ce naiba te bagi? I-am pus copilului o întrebare şi aşteptam un răspuns, aproape că strigă Fred.

Bay se uită la numele de pe plic, apoi întoarse scrisoarea şi, văzând acvila cu două capete de pe sigiliul negru, puse mesajul în buzunarul vestonului.

— Fără îndoială că puştiul nu ştia să citească şi era prea speriat să spună. N-ai văzut cum tremura? Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, scrisoarea e pentru mine.

Baird era din ce în ce mai furios. Cum nu fusese lăsat să-l hărţuiască pe băiat, îşi revărsă mânia asupra lui Middleton.

— Şi, mă rog, cine-ţi trimite ţie scrisori în miez de noapte, Middleton? Una dintre amicele tale? Poate chiar împărăteasa în persoană? Ce zici, Chicken?

Din spatele favoriţilor, Hartopp scoase un sunet ce putea fi luat drept râs.

— Mai curând un creditor, zâmbi Bay.

Se îndreptă spre uşă.

— Şi acum, domnilor, vă urez noapte bună.

Dar Baird nu renunţă aşa uşor.

— Arată-mi scrisoarea, Middleton. Mă gândesc că putea fi destinată oricăruia dintre noi.

— Numai că-mi este destinată mie, replică Bay, cu mâna pe clanţă.

— Atunci de ce nu ne-o arăţi? Ai ceva de ascuns? Nu vrei să aflăm că primeşti scrisorele de amor în toiul nopţii?

Bay îşi dădea seama că trebuia să apese pe clanţă şi să iasă din încăpere. Ştia că, odată ce Fred făcea o criză de furie la beţie, trebuia lăsat în pace până când se risipeau aburii alcoolului. Şovăi o clipă, iar Fred, cu o iuţeală neaşteptată pentru un om beat, ocoli masa de biliard şi-l apucă de umăr.

— Vreau să văd scrisoarea aia.

Scoase triumfător scrisoarea din buzunarul lui Bay.

Bay nu se clinti din loc. Fred începu să învârtă mesajul pe toate părţile.

— Ia te uită, Hartopp, un sigiliu elegant din ceară neagră. Probabil că-i de la împărătească. Trebuie să recunosc că n-ai pierdut vremea până să-ţi găseşti o altă amantă. Unde mai pui că arată şi teribil de bine.

Fred îşi mişcă sugestiv mâinile, imitând silueta împărătesei, apoi se întoarse spre Chicken, care, la fel de beat, schiţă acelaşi gest.

— Nemaipomenit de bine.

— Dă-mi scrisoarea, ceru Bay pe un ton cât mai indiferent posibil.

— De ce? Ţi-e teamă că i-aş putea povesti lui Charlotte despre corespondenţa ta imperială? Că ţi-aş putea strica idila?

Fred flutură scrisoarea prin faţa lui Bay, cu un licăr răutăcios în privire.

— Poate că n-ar mai avea o părere chiar atât de bună despre tine dacă ar şti că primeşti scrisori de la împărătească în miez de noapte.

Bay simţi în nări răsuflarea cu iz de băutură a lui Fred.

— Mă flatezi, Baird. E, fără îndoială, un mesaj legat de întâlnirea de luni. Împărăteasa nu pune mai mult preţ pe mine decât pe caii ei, poate nici atât, fiindcă îi plac nespus de mult animalele.

Vorbea sigur pe el, dar în sinea lui se îndoia puţin. Dacă împărăteasa făcea vreo aluzie la nechibzuinţa lui din acea după-amiază? Poate că prin scrisoare îi dădea de ştire că nu mai avea nevoie de serviciile lui de călăuză. Simţi că i se opreşte inima în loc. Vru să smulgă mesajul de la Baird, dar acesta se dovedi mai iute de mână şi se refugie în celălalt capăt al sălii.

— Ei bine, eu cred că aici e vorba de fericirea surorii mele, Middleton, aşa că am toate motivele să încerc să aflu dacă spui adevărul sau nu.

Baird înşfăcă un tac şi se apucă să desfacă scrisoarea, folosindu-l ca pe un cuţitaş de corespondenţă.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de scrisoarea aceea, Fred.

Dar Fred nu asculta. Cu o mişcare scurtă atacului,

rupse sigiliul şi scoase nerăbdător scrisoarea din plic.

Bay încremenise. Ştia că mesajul nu putea să conţină nimic care să-l pună într-o situaţie penibilă, şi totuşi îl încerca un sentiment paralizant de vinovăţie. Astăzi, împărăteasa îl impresionase într-o asemenea măsură încât până şi lui îi era greu să realizeze. Cu toate astea, la întoarcere, o ceruse în căsătorie pe Charlotte. Dacă scrisoarea conţinea vreun secret, atunci vina era numai a lui. Ştia că e un om complet lipsit de caracter.

Baird îi aruncă scrisoarea peste masa de biliard. Mesajul căzu pe fetrul verde.

— E de la şambelanul împărătesei. Te invită mâine seară la dineu.

Fred tăcu, parcă încercând să asimileze informaţia.

— Vezi bine că începi să urci pe scara socială. Mai adineauri te trata ca pe un servitor, şi acum te invită la cină, zise el.

Bay simţi invidia din glasul lui Fred. Îşi dădu seama, prea târziu, că Fred nu-şi închipuise nicio clipă că ar putea fi ceva între el şi împărătească. Nu fusese decât o ieşire de om beat. Acum însă Fred îi purta pică, nu fiindcă Bay ar fi lezat cu ceva onoarea surorii lui, ci fiindcă nu i se făcea chiar lui acea onoare. E drept că urma să aibă un conte drept socru, dar nimic nu se compara cu o invitaţie la cină din partea împărătesei. Ce făcuse Middleton ca să merite asemenea cinste? Bay citea pe chipul congestionat al celuilalt cum încep să i se înfiripe în minte astfel de gânduri. Se străduia să-şi păstreze o expresie indiferentă. Invitaţia făcuse să-i zvâcnească inima; în definitiv, nu-l acuzase de lezmaiestate, dar o părticică din el intuia că acest dineu era un început. Împărăteasa îl remarcase ca bărbat, aşa cum şi el, văzând-o în acea după-amiază cu pistolul în mână, o remarcase ca femeie.

Nu era o invitaţie, ci mai curând o poruncă, dar Bay îşi dădea seama că nu trebuia să se ducă. Îşi aminti de buzele uscate şi catifelate ale lui Charlotte şi de disperarea ei la gândul că poate o supărase pe cea care-i era temporar stăpână lui Bay.

— Nu pot refuza invitaţia, spuse el cu glas tare, aproape fără voie.

Din clipa în care rosti aceste vorbe şi furia lui Fred se preschimbă în uimire, Bay îşi dădu seama că făcuse o prostie.

— Nu poţi refuza invitaţia? Şi de ce, mă rog, să refuzi? Împărăteasa Austriei, care-i şi regina Ungariei, te invită la cină, şi tu te întrebi dacă să accepţi?

Fred se întoarse spre Hartopp şi zise cu glas piţigăiat, prinzând cu degetele poalele unei fuste imaginare:

— Stimate căpitan Hartopp, sunt împărăteasa Austriei. Îmi faceţi onoarea de a catadicsi să acceptaţi invitaţia mea la cină?

Hartopp, vizibil uşurat că cearta dintre Baird şi Middleton părea încheiată, intră în joc:

— Mi-ar face mare plăcere, Maiestate, dar i-am promis reginei Angliei că astă-seară voi accepta invitaţia ei, iar mâine e rândul împărătesei Eugénie, cândva împărăteasa Franţei. Se prea poate să onorez amabila dumneavoastră invitaţie într-una din zilele săptămânii viitoare. Aveţi ceva împotrivă?

— Dar nu ştiţi că eu sunt cea mai frumoasă femeie din Europa? zise şi Bay, pe un ton ofensat.

Hartopp îl măsură din cap până în picioare cu o privire neruşinată şi spuse:

— Se prea poate, Maiestate, dar celelalte două m-au invitat înaintea dumneavoastră, aşa că va trebui să vă aşteptaţi rândul.

Bay se sili să zâmbească. Îl bucura schimbarea de dispoziţie a lui Baird. Bineînţeles că trebuia să accepte invitaţia. Nimeni nu refuza o invitaţie venită de la o împărătească, fie ea şi a unei ţări străine. Dacă invitaţia nu ar fi fost făcută publică, poate ar fi răspuns în scris că era o onoare mult prea mare pentru un om atât de neînsemnat ca el, însă acum nu mai era posibil. Lui Baird şi lui Hartopp li s-ar fi părut bizar şi s-ar fi întrebat care era motivul.

Luă scrisoarea şi o îndesă în buzunar.

— Ştiţi de ce avem nevoie acum, domnilor? De încă

un pahar. Am în cameră altă sticlă de coniac. Vă propun să ne ocupăm de ea.

În timp ce se îndreptau spre aripa în care se găseau camerele burlacilor, fiecare mergând sau clătinându-se pe picioare, după caz, Bay îşi dădu seama în ce situaţie delicată se afla. Măcar dacă Charlotte ar fi acceptat să se căsătorească imediat, dar ea refuzase, şi Bay nu avea de ce să-i poarte pică. Nu-i putuse destăinui adevăratul motiv al grabei sale, aşa încât se înţeleseseră să aştepte până la încheierea sezonului de vânătoare ca să-şi anunţe logodna. Charlotte fusese categorică. „Dacă îl abordăm acum pe Fred, se va simţi obligat să refuze, dat fiind că m-a prevenit în atâtea rânduri că nu eşti o partidă potrivită. Dar dacă aşteptăm până la sfârşitul sezonului, cine ştie, poate că împărăteasa îţi va dărui un titlu de duce austriac, şi atunci Fred nu va mai avea niciun motiv să se opună căsătoriei, în afară de invidie. Iar dacă el nu-şi va da consimţământul, oricum mă voi căsători cu tine în septembrie, când ajung la majorat şi nimeni nu-mi va mai sta împotrivă. Bineînţeles, nu-mi voi putea căpăta moştenirea fără acordul tutorelui înaintea vârstei de douăzeci şi cinci de ani, dar sunt convinsă că ne vom descurca, numai că va fi mult mai simplu dacă nu vom întâmpina niciun fel de neplăceri.

Bay ştia că Charlotte sugerase calea cea mai raţională. Una din calităţile pe care le aprecia cel mai mult la ea era tăria de caracter: iată o fată care ştia ce vrea. Şi totuşi, îşi dorea s-o fi putut lua în braţe, pornind cu ea în galop prin noapte până la Gretna Green. Desigur, ar fi fost o nebunie, dar, în acelaşi timp, un gest irevocabil. Ar fi izbucnit un scandal, el ar fi fost etichetat drept vânător de zestre şi bădăran, însă îşi spunea că asta nu l-ar fi deranjat prea mult dacă ar fi reuşit să se însoare cu Charlotte. Şi iată că acum primise o invitaţie din partea împărătesei, invitaţie pe care nu o putea refuza, chiar de ar fi vrut.

În timp ce urca scările, îşi zări chipul într-o oglindă. Se răsuci spre luciul ei şi lumânarea pe care o ţinea în mână îi lumină obrazul de jos în sus, aruncând umbre stranii, făcând să-i strălucească ochii şi dinţii şi dându-i un aer

aproape diavolesc. Până atunci, Bay nu se considerase niciodată un om rău, acum însă se întreba ce fel de persoană era: diavolul din oglindă sau tânărul cu alură nobilă din fotografia făcută de Charlotte. Nu reuşi să ajungă la o concluzie întrucât Chicken Hartopp îl ajunse din urmă şi-i spuse cu limba împleticită:

— Te admiri cât eşti de arătos? Căpitanul Middleton, renumit pentru succesul la femei?

— Sper că, dacă sunt renumit pentru ceva, acela e felul în care călăresc, răspunse Bay pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Chicken clătină din capul lui mare.

— Orice bărbat poate învăţa să călărească, dar nu oricine poate face ca toate femeile să fie topite după el. Cum reuşeşti, Bay? Cum de nu-şi dă seama niciuna cât eşti de fluşturatic?

— Poate că tocmai asta le şi place la mine, răspunse Bay.

O ALTĂ INVITAŢIE

Când Charlotte se trezi din somn, camera era atât de întunecată, încât ei i se păru că era încă noapte. Uşa se deschise şi intră camerista cu cele necesare focului. Charlotte îşi puse şalul şi se duse la fereastră. Dincolo de colină se iveau zorile, îmbrăcând Templul Dianei într-o lumină perlată şi trandafirie. Charlotte îşi duse degetele la buze ca să simtă pielea uscată, sărutată de Bay cu o zi înainte.

Seara se dusese la culcare imediat după cină, pretextând că o durea capul. O părticică din ea, mai libertină, şi-ar fi dorit mult să rămână în salon alături de Bay, mândră că acest renumit Lothario[37], zdrobitor de inimi femeieşti, îi ceruse mâna ei, Charlotte Baird, fata cu

37 Prototipul seducătorului în romanul picaresc (n.tr.)

degetele pline de pete. Ştia însă că victoria nu era de durată, fiindcă, dacă Augusta ar fi bănuit adevărul, atunci urma să aibă loc tocmai scena pe care Charlotte sperase s-o evite.

Păcat că Bay nu flirtase niciodată cu Augusta, îşi zise Charlotte. Dacă viitoarea ei cumnată s-ar fi descotorosit de Bay ca de un admirator pe care-l jucase pe degete, pentru ca apoi să-l părăsească, atunci ar fi suportat mai uşor interesul lui faţă de Charlotte. Numai prin intermediul împărătesei îşi putea salva Bay reputaţia. Măcar de-ar convinge-o pe Elisabeta a Austriei să-i acorde cât de cât atenţie Augustei.

Ocolise privirea lui Bay la cină şi se mărginise să-i arunce o ocheadă în timp ce doamnele se retrăgeau, fiind răsplătită cu un zâmbet larg. Abia la vreo zece minute după ce ajunsese în dormitor începuseră obrajii ei învăpăiaţi să revină la paloarea lor obişnuită.

Camerista făcuse focul, şi lemnul proaspăt pocnea şi trosnea.

O scânteie sări din foc, aterizând pe carpeta din faţa şemineului, unde continuă să ardă mocnit până când camerista o stinse călcând pe ea. Mai sări încă o scânteie şi dormitorul se umplu de miros de ars. Fumul acrişor o ajută să se dezmeticească de tot.

Îşi cufundă faţa în ligheanul cu apă rece ca gheaţa.

— Îmi pare rău, domnişoară, se scuză camerista. Am vrut să vă aduc apă fierbinte, dar n-am ştiut că o să vă treziţi aşa devreme.

Charlotte simţi cum o furnică pielea.

— Uneori chiar am nevoie de apă rece.

Se auzi gălăgie pe coridor – un glas ridicat, urmat de râsete.

— Trebuie să fie cei care vor pleca la vânătoare, domnişoară. Azi, întâlnirea are loc la Grevstock, la treizeci de kilometri de aici.

Charlotte privi pe fereastră la burniţa cenuşie din zori.

— E cale lungă de mers prin ploaie.

La micul dejun o aştepta o scrisoare. Era de la naşa ei,

Lady Hawarden. Îi scria că se pregătea pentru o expoziţie organizată în luna martie de Societatea Fotografică Regală. „Pentru mine e o mare onoare şi, în acelaşi timp, o provocare. Galeria va fi inaugurată chiar de regină, ceea ce reprezintă un adevărat eveniment, întrucât, după cum ştii şi tu, de la o vreme regina iese arareori în lume. Dar răposatul prinţ consort era un fotograf pasionat. Mă întrebam, draga mea Charlotte, dacă ai fi dispusă să mă ajuţi la pregătiri. Fără discuţie că eşti cea mai talentată elevă a mea, aşa că talentul şi ochiul tău priceput sunt cât se poate de binevenite. Aş vrea să incluzi în expoziţie şi câteva cadre de-ale tale. Înţeleg că s-ar putea să nu vrei să pleci de la Melton, dacă zvonul care mi-a ajuns la ureche, legat de o înţelegere între tine şi un anume domn, e adevărat, dar expoziţia e o ocazie deosebită, de care cu greu ai profita ca femeie măritată”.

Celia Hawarden era verişoară cu mama lui Charlotte. Se căsătorise cu un baronet înstărit, mult mai în vârstă decât ea, Sir Alfred Hawarden, şi-i folosise banii ca să-şi facă un salon de artă la reşedinţa ei din Holland Park. Zilele de joi ale Celiei Hawarden erau renumite, ea oferind unor artişti în devenire ocazia de a cunoaşte potenţiali protectori din înalta societate. În ultimii ani, Celia Hawarden începuse să se ocupe de fotografie, impresionantele ei cadre cu fete tinere costumate în sclave circaziene sau în personaje din *Idilele regelui*[38] bucurându-se de mare admiraţie în cercul ei, şi cum acest cerc includea orice persoană de bun-gust, faima lui Lady Hawarden era asigurată. Într-adevăr, unii oaspeţi preferaseră zilele de joi înainte ca ele să includă şi vizionări ale ultimelor ei compoziţii fotografice, dar, dată fiind ospitalitatea ei şi calitatea superioară a oaspeţilor pe care-i atrăgea, astfel de comentarii erau rostite cu glas tare doar în trăsurile care făceau drumul până la Holland Park.

Lady Hawarden se oferise s-o „scoată în lume” pe Charlotte la Londra, dar Fred nu se arătase prea încântat ca

---

38 Poem epic despre cavalerii Mesei Rotunde, scris de Lord Alfred Tenysson (n.tr.)

sora lui să facă parte din „decorul de la Holland Park”. Auzise prea multe poveşti despre genul de „artişti” care frecventau faimoasele „zile de joi”. Prin urmare, Charlotte fusese trimisă la mătuşa ei din partea tatălui, Lady Lisie, ale cărei ambiţii artistice nu depăşeau o acuarelă cu ţinuturile muntoase din Scoţia. Charlotte ar fi preferat să stea cu Lady Hawarden la Holland Park, unde şi-ar fi putut petrece toată ziua în studio sau în camera obscură, în loc să fie târâtă pe la baluri de către Lady Lisie. Bineînţeles însă că nimeni nu-i ceruse părerea.

Charlotte era conştientă că Augusta o urmărea cu privirea din celălalt capăt a mesei, pândind momentul potrivit pentru atac. În dimineaţa aceea, Augusta nu primise nicio scrisoare şi nu-i plăcea ideea – nici măcar pentru scurt timp – de a fi mai puţin populară decât şoarecele de cumnată-sa. Erau singure în salonul unde se servea micul dejun, bărbaţii plecaseră la vânătoare, iar femeile mai vârstnice se duseseră s-o vadă pe soţia unuia dintre paznicii de vânătoare, care tocmai născuse al zecelea copil. Naşterea fusese grea şi detaliile nu erau socotite potrivite pentru domnişoare.

Charlotte continua să stea cu bărbia în piept, studiind scrisoarea, în speranţa că Augusta o va lăsa în pace, dar, după numai două-trei minute, Augusta zise pe un ton afectat:

— Pari foarte încântată de scrisoare. Cred că ai citit-o de cel puţin cinci ori.

Charlotte ridică privirea. Îşi dădu seama că nu avea scăpare.

— E de la Lady Hawarden. Urmează să participe la o expoziţie organizată de Societatea Fotografică Regală şi m-a rugat să merg la Londra ca s-o ajut să-şi pregătească exponatele.

— Societatea Fotografică Regală? Nici nu ştiam că există aşa ceva. Ce-o să mai urmeze? Societatea Regală a Baloanelor cu aer cald? spuse Augusta râzând ironic.

— Regina şi răposatul ei soţ erau pasionaţi de arta fotografică. Regina însăşi va deschide expoziţia.

— Ei bine, sper că Lady Hawarden nu va fi prea dezamăgită că nu poţi să mergi.

Augusta zâmbi, dar privirea ei rămase rece.

Charlotte nu zise nimic. Până în acel moment nu se gândise serios să accepte. În cele din urmă însă, se gândi la alte şase săptămâni în care trebuia să suporte îngâmfarea fratelui ei şi răutatea Augustei. Bay era singurul motiv de a rămâne, dar oricum acesta avea să lipsească de acasă destul de mult, având în vedere că el şi Hartopp închiriaseră o cabană de vânătoare în Rutland până la sfârşitul sezonului. Cum Charlotte îi spusese limpede că nu va fugi cu el, poate era mai bine ca deocamdată să nu locuiască sub acelaşi acoperiş. Nu avea încredere că-i va putea rezista; graba lui din ajun o tulburase. O atrăgea şi ideea că, de-ar fi plecat neîntârziat din Melton, nu numai că ar fi adormit bănuielile Augustei în privinţa ei şi a lui Bay, dar ar fi scos-o şi din sărite. Charlotte ştia că principalul ei rol la Melton era acela de fată nemăritată care s-o pună şi mai mult în valoare pe Augusta în calitate de viitoare mireasă.

Cu aceste gânduri în minte, Charlotte îşi ridică bărbia şi răspunse:

— Dar nici nu mă gândesc s-o dezamăgesc. Lady Hawarden e verişoara mamei mele şi întotdeauna s-a arătat extrem de binevoitoare faţă de mine. Şi, din moment ce mi-a cerut ajutorul, nu văd cum aş putea s-o refuz. Mâine plec la Londra. Expoziţia este luna viitoare şi nu mă îndoiesc că sunt multe de făcut. Sunt sigură că mama ta va înţelege că nu am încotro.

— Cred că mamei i se va părea foarte bizar, la fel şi mie. De ce-ar trebui să mergi la Londra să-ţi faci de lucru cu nişte chimicale urât mirositoare, când aici sunt atâtea pregătiri? Ce contează expoziţia, când *eu* mă mărit cu fratele tău în aprilie? Iartă-mă dacă mi se pare că acest eveniment e mult mai important.

— Bine, Augusta, dar, aşa cum ai subliniat adesea, eu ştiu prea puţine despre ceea ce trebuie făcut. De ce vrei să fac parte din suita ta, când e limpede că nu sunt la

înălţimea pretenţiilor tale? Iartă-mă dacă prefer să merg undeva unde chiar pot fi de folos.

Augusta o privi surprinsă. N-o auzise niciodată pe Charlotte vorbind cu atâta vehemenţă.

— Mă întreb ce va spune căpitanul Middleton de plecarea ta neaşteptată? Aveam impresia că sunteţi foarte apropiaţi.

— Sunt convinsă că va înţelege.

Augusta o privi nedumerită câteva clipe, apoi îşi îngustă pleoapele şi schimbă tactica.

— Desigur, căpitanul Middleton e foarte prins de actualele îndatoriri. Mi-a spus camerista mea că aseară a primit o scrisoare, care i-a fost înmânată personal.

Făcu o pauză pentru efect, dar Charlotte nu zise nimic.

— Era de la împărătească, care l-a invitat astă-seară la cină. E limpede că a impresionat-o.

Augusta rosti apăsat ultimele cuvinte.

— Ce bine! exclamă Charlotte. Doar e călăuza ei. Sper ca relaţia cu împărăteasa să-i fie de folos. Cred că invitaţia la cină e semn bun.

Charlotte vorbea ceva mai sigură pe sine decât se simţea, dar acum că-şi declarase deschis intenţia de a pleca la Londra, nu avea de gând să se lase influenţată de insinuările Augustei.

— Nu cred că aş fi prea încântată dacă Fred ar lua cina cu cea mai frumoasă femeie din Europa, zise gânditoare Augusta.

— Atunci, Augusta, mare noroc pe tine că împărăteasa nu l-a invitat. Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să încep să-mi fac bagajele.

Charlotte ieşi din salon cu un aer semeţ şi cu obrajii în flăcări. Ştia că era o mare greşeală să aibă discuţii în contradictoriu cu Augusta, ale cărei rezerve de răutate le întreceau cu mult pe ale ei, însă nu-şi putea stăpâni satisfacţia că măcar o dată avusese şi ea ultimul cuvânt. Acum însă trebuia să meargă la Londra şi să-l lase în urmă pe Bay, ca să nu-şi închipuie Augusta că ea se răzgândise

doar fiindcă împărăteasa îl invitase la cină.

LA GRAJDURI

Când valetul deschise uşile duble ale holului mare, Bay încercă un sentiment de uşurare că, în cele din urmă, luase decizia de a îmbrăca uniforma de gală. Asta însemnase să închirieze o cabrioletă, cheltuială pe care cu greu şi-o putea permite după ce în ajun pierduse bani la jocul de whist. Dar, privind în jur, îşi dădu seama că, cel puţin ca ţinută, era la înălţimea ocaziei. Esterházy şi Liechtenstein stăteau în picioare lângă uriaşul şemineu sculptat, amândoi în uniformele alb cu auriu ale cavaleriei austriece, cu piepturile încărcate de medalii şi ordine încrustate cu pietre preţioase. Bay se întrebă cât avuseseră cei doi de-a face cu serviciul activ. Poate făcuseră parte din armata imperială bătută măr de prusaci în urmă cu trei ani. El, unul, nu deţinea decât o panglică de aghiotant, dar era de o mie de ori mai bună decât un piept plin de medalii căpătate în urma unei înfrângeri răsunătoare. Îi părea bine că aparţinea regimentului cu cea mai frumoasă uniformă din întreaga armată britanică; husarii erau porecliţi „culegători de cireşi”, din pricina vipuştii lungi şi roşii de pe pantalonii de călărie. Bay îşi săltă vestonul pe umăr în unghiul cel mai potrivit şi intră în salon.

Când majordomul îl anunţă pe Bay, Liechtenstein şi Esterházy nici nu întoarseră capul. Doar o uşoară tresărire a umerilor cu fireturi aurii trăda faptul că ar fi înregistrat prezenţa lui. Două femei şedeau la taclale pe sofa, în celălalt capăt al încăperii. Bay de-abia le distingea, atât de vastă era sala, dar îşi dădu seama din prima clipă că una dintre ele era împărăteasa. Şovăi, conştient că cei doi bărbaţi intenţionau să-l trateze cu dispreţ, dar, deşi se simţea ceva mai încrezător în privinţa felului în care-l vor întâmpina femeile, nu prea ştia cum să ajungă până la ele fără ca pintenii să-i răsune pe pardoseala de piatră. Privi

disperat în sus, ca şi cum ar fi admirat fresca de pe tavan. *Încercă să se* prefacă absorbit de zeiţele şi heruvimii care pluteau deasupra lui, dar îi era greu să-şi ascundă stânjeneala. Acum îi părea rău că nu avusese curajul să refuze invitaţia. Ar fi trebuit să rămână la Melton şi să-şi petreacă seara ocupându-se de Charlotte, care nu i se păruse niciodată mai atrăgătoare. Dar chiar când începuse să-i înţepenească gâtul de atâta stat cu ochii în tavan, auzi uşile deschizându-se şi pe valet anunţându-l pe contele Spencer.

— Middleton, ce surpriză plăcută! exclamă contele, bătându-l pe umăr. Mă bucur să văd că împărăteasa nu se mai poate lipsi de dumneata.

Pălăvrăgeala lui Spencer îl făcu să încremenească locului, dar, în clipa următoare, îşi dădu seama că Spencer nu făcuse nicio aluzie. Se înclină în faţa contesei Spencer, care-i aruncă o privire sugerând că prezenţa lui acolo era o dezonoare. Bay observă că soţia contelui îşi dăduse mai multă silinţă ca de obicei să arate bine. Purta o rochie de mătase de un roşu strălucitor, cu un corsaj din diamante cam ponosit, cu o fundă mare la spate şi o trenă care-i accentua corpolenţa şi aşa considerabilă. Părul ei blond şi spălăcit era prins cu o diademă. Middleton n-o văzuse niciodată atât de încărcată de bijuterii, nici chiar când prezidase balurile viceregelui la Dublin. Giuvaerurile contrastau puternic cu obrazul veştejit, cu trăsături tipic englezeşti. În mâna mare şi încărcată de inele ţinea un evantai cu care bătea uşor în poalele rochiei, ca şi cum ar fi fost o biciuşcă. Nu se simţea în largul ei.

În schimb, contele nu era câtuşi de puţin intimidat. Spencer privi de jur-împrejur prin holul mare, salută cu o scurtă înclinare a capului pe cei doi austrieci şi-l prinse de umăr pe Middleton.

— Nu mi-ai spus că împărăteasa a fost cea care a împuşcat calul sărmanului Postlethwaite. O adevărată amazoană. Călăreşte magnific. Nu cred că-i cineva în stare să ţină pasul cu ea, Middleton.

Contesa Spencer îl scuti de răspuns, întrucât i se

adresă, fără a-i da vreo atenţie soţului:

— Probabil că Violet Crewe răsuflă tare uşurată că Augusta se măritǎ, în cele din urmă. Şi mie mi s-a luat o piatră de pe inimă când fetele s-au dus la casa lor înainte să împlinească douăzeci şi patru de ani. Un soţ din familia Baird e o partidă bună. Nici nu-i nevoie să-ţi spun asta, căpitane Middleton. Înţeleg că nutreşti o profundă afecţiune pentru familia Baird.

Bay făcu un gest cu mâinile în lături, semn că se dădea bătut. Ştia din experienţă că pe contesă n-o puteai abate din drum. Aceasta se adresa aghiotantului soţului ei pe acelaşi ton pe care-l folosea cu câinii, aşteptându-se la aceeaşi supunere oarbă.

— Dacă reuşeşti s-o cucereşti pe domnişoara Baird, poţi să-i spui că-i voi face cu plăcere o vizită.

Bay se înclină din nou. Intuia că Charlotte nu se va arăta copleşită de recunoştinţă faţă de această dovadă de bunăvoinţă din partea contesei, şi gândul acesta îl înveseli.

— Numai să fii sigur în privinţa ei, căpitane Middleton. Nu-ţi poţi permite să…

Nu apucă să-şi ducă fraza la bun sfârşit că se deschiseră uşile şi intră împărăteasa.

Bay făcu o plecăciune până în pământ, fără să-şi pocnească pintenii, cum făcuseră austriecii. Îndreptându-şi spatele, văzu că împărăteasa îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. Purta o rochie de catifea verde, care-i lăsa la vedere umerii şi decolteul. În păr avea câteva stele de diamant, prinse la întâmplare, parcă presărate de o mână divină.

Umerii ei goi păreau uimitor de albi în contrast cu verdele-pădure al rochiei. Când ea îi întinse mâna, Bay îşi dădu seama că tremură. Se aplecă să-i sărute mâna, abia atingându-i pielea cu buzele şi făcând eforturi să-şi recapete stăpânirea de sine. Privi în sus printre gene şi i se păru că, pentru o clipă, ochii lor se întâlnesc, dar în secunda următoare ea se duse să-i salute pe soţii Spencer.

Împărăteasa avea mâna uscată, cu pielea uşor înăsprită, mâna unei femei căreia îi plăcea să călărească. Îi

plăcea să-şi amintească prima atingere a pielii unei femei, încântător preludiu a multe alte lucruri, însă de astă dată se străduia să-şi ţină firea. Îşi impuse să se gândească la chipul micuţ şi serios al lui Charlotte, la felul cum tremurase atunci când o sărutase. Era convins că fusese primul ei sărut.

Îndreptându-şi spatele, văzu că în urma împărătesei venea altă femeie. Middleton îşi dădu seama cu o strângere de inimă că era sora împărătesei, fosta regină a Neapolelui. Pentru a doua oară în seara aceea regretă că nu rămăsese la Melton. Îşi blestema naivitatea de a nu se fi gândit prin *ce* avea să treacă. Fără îndoială că regina îşi va aminti de cel care refuzase până şi să dea ochii cu ea la balul contelui Spencer. Fusese o necuviinţă absolut nejustificată, lucru de care Bay îşi dădea seama abia acum, şi, o clipă, îşi regretă gestul. Femeia din faţa lui era frumoasă, dar nu la fel de strălucitoare ca sora ei. Avea faţa mai prelungă, buzele mai subţiri şi sprâncene drepte, spre deosebire de sprâncenele graţios arcuite ale surorii ei. Şi ea avea un păr foarte bogat, dar fiind mai scundă cu câţiva centimetri decât împărăteasa, părul o făcea să pară şi mai mică. În seara aceea purta o diademă la fel ca a împărătesei, dar pe fruntea ei părea mai degrabă un simbol decât o coroană.

Baronul Nopsca făcu prezentările:

— Maiestate, îmi permiteţi să vi-l prezint pe căpitanul Middleton? E călăuza împărătesei.

Bay se aplecă din nou pentru a săruta mâna ce i se întindea. Mâna reginei era mai catifelată ca a surorii ei, dar – observă Bay – uşor umedă. Spera ca regina să treacă mai departe, dar ea se încruntă, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi aducă aminte de ceva.

— Căpitanul Middleton… parcă-mi spune ceva numele acesta.

Îl privi în ochi, şi Bay îşi dădu seama că regina ştia perfect cui i se adresa.

— Sora mea mi-a spus că nu se poate lipsi de dumneata. Nu-şi poate închipui cum s-a descurcat până acum fără ajutorul dumitale.

Regina zâmbi, dar privirea îi rămase rece.

— I-am răspuns că a avut noroc dacă a putut să beneficieze de serviciile dumitale. Renumitul căpitan Middleton nu poate fi închiriat la fel de uşor ca o trăsură. E un bărbat care ţine cont numai de propriile-i îndemnuri. Sisi nici nu-şi imaginează cât a fost de norocoasă, numai că ea a obţinut întotdeauna fără efort tot ce şi-a dorit.

Regina îi aruncă o privire surorii ei, care stătea între Liechtenstein şi Esterházy, în timp ce asculta ce-i spunea contele Spencer.

Bay se întrebă dacă era cazul să-i ceară scuze reginei, dar intui că n-ar fi servit la nimic. Maria avea să fie întotdeauna pe locul doi, ca înfăţişare, ca poziţie, ca tot.

— Sper să am onoarea să călăresc alături de împărătească şi de sora ei, spuse el.

— Apreciez oferta dumitale, căpitane Middleton, dar mă tem că hotărârea îi aparţine surorii mele. Chiar şi în Anglia, rămânem tot supuşii ei

Auzind acestea, baronul Nopsca, cel care până atunci se tot învârtise pe lângă fosta regină, căutând un moment propice ca să întrerupă această conversaţie deplasată, făcu un pas înainte şi-i murmură reginei la ureche:

— Îmi daţi voie să vă prezint contesei Spencer, Maiestate?

Spre uşurarea lui Bay, se îndepărtară amândoi. Restul suitei imperiale îl includea pe fostul rege, un omuleţ cu un barbişon dat cu ceară, care nu vorbea deloc engleza şi care făcu ochii mari când Nopsca i-l prezentă pe Bay drept *le chef d'équipe de l'impératrice*[39]. Regele se uită la Bay şi clătină din cap, parcă gândindu-se cât de mult decăzuse lumea din moment ce monarhii ajunseseră să stea la masă cu rândaşii.

Bay primi misiunea de a o conduce la masă pe una dintre doamnele de onoare ale împărătesei. Baronul o prezentă drept contesa nu-ştiu-cum, dar numele i se păru lui Bay străin şi greu de pronunţat, aşa că se bâlbâi când

39 Şeful suitei imperiale, în franceză, în original (n.tr.)

încercă să-l repete.

— Îmi cer scuze că nu ştiu să pronunţ un nume nemţesc. Singurele limbi învăţate în şcoală au fost limbi moarte.

Contesa, o femeie subţirică şi cu câţiva ani mai vârstnică decât împărăteasa, îi adresă un surâs neaşteptat de încântător.

— Nu vă faceţi griji, căpitane Middleton. Numele meu e Festetics. Nu-i nemţesc, ci unguresc. Zice-se că limba asta e cea mai grea din lume.

Avea un glas adânc şi vorbea cu accent puternic, rostind cuvintele sacadat.

— Atunci mulţumesc lui Dumnezeu că vorbiţi engleza atât de bine, răspunse Bay.

— Noi, ungurii, nu avem de ales. Nu ne putem aştepta ca alţii să ajungă să vorbească limba noastră. Din câte ştiu eu, singura persoană care a reuşit s-o vorbească fluent e împărăteasa.

Dădu din cap.

— Da, da. Împărăteasa a învăţat bine. Uneori când stăm de vorbă, dacă închid ochii, am impresia că discut cu cineva din ţara mea.

Bay, ale cărui cunoştinţe despre Ungaria nu depăşeau cu mult noţiunea de viori ţigăneşti şi vin de Tokay, întrebă care era motivul pentru care împărăteasa îşi dăduse osteneala să înveţe o limbă atât de stranie.

— Dar ea e şi regina Ungariei, nu doar împărăteasa Austriei, căpitane Middleton. Şi încă ce regină! Noi, ungurii, îi suntem nespus de recunoscători că s-a căsătorit cu Kaiserul. El nu cunoaşte limba noastră, nu ştie decât să spună „Fidelii mei supuşi”, însă împărăteasa chiar vrea să ne înţeleagă. Oamenii spun că are suflet unguresc.

Cu ochii licărind, privi spre locul unde şedea împărăteasa, la mijlocul mesei, între contele Spencer şi cumnatul ei, regele cel mărunţel. Când împărăteasa întoarse capul spre conte, lumina lumânărilor se răsfrânse într-una din stelele de diamant din părul ei şi scânteierea trimise alte stele lucitoare pe chipurile celorlalţi meseni.

Bay şi contesa şedeau la capătul mesei. Bay nici nu se aşteptase la altceva şi, cu toate acestea, se simţea stânjenit de poziţia lui inferioară. Pe terenul de vânătoare, diferenţa de rang nu însemna nimic. Tot ce conta era să fii un călăreţ de elită, or din acest punct de vedere, Bay se socotea egalul oricărui împărat. Dar aici, în vasta sufragerie cu tavan cofrat, unde singurele lui atuuri erau înfăţişarea şi uniforma militară, nu se simţea deloc în largul lui. Măcar se putea face plăcut femeii de lângă el.

— Vă place în Anglia, doamnă contesă?

— Mie mi se pare… cum spuneţi dumneavoastră?… o ţară superbă.

Bay dădu din cap văzând-o cum îşi căuta cuvintele şi contesa continuă:

— … asta dacă eşti cal sau poate câine. Pe împărăteasă n-o preocupă mâncarea, dar eu una n-am norocul acesta. Chiar şi când am vizitat-o pe regina dumneavoastră în palatul ei, mâncarea semăna cu nişte pietre cenuşii, iar gustul era cam tot pe acolo.

Bay nu-şi putu stăpâni râsul când observă cât era de pornită. Făcu un semn spre farfurie, spre calcanul Véronique gătit fără cusur.

— Nu toată mâncarea englezească e aşa de rea, doamnă contesă.

Contesa Festetics se aplecă spre el.

— Asta voiam şi eu să spun, căpitane Middleton. Bucătarul e ungur. A venit cu împărăteasa. Desigur, a trebuit să alcătuiesc eu meniul. Dacă ar fi după împărăteasă, ea ar trăi doar cu supă şi pâine de secară, numai că nu-i îngădui eu. Aveţi mare noroc că sunt aici. Datorită mie nu trebuie să mâncaţi pietre cenuşii.

— Prezenţa dumneavoastră e o răsplată în sine, doamnă contesă, zâmbi Bay, oricare ar fi meniul.

— Sunteţi foarte galant, domnule căpitane, râse contesa. Împărăteasa mi-a spus că sunteţi un călăreţ excelent, nu şi că ştiţi să vorbiţi atât de…

Se strădui să găsească cuvântul potrivit.

— … rafinat.

Se întoarse să-l privească în ochi pe Bay şi el simţi un firicel de transpiraţie la baza gâtului.

— Când am mers călare alături de împărătească n-am prea avut timp să stăm de vorbă. Împărătesei îi place să fie mereu în frunte. Aproape tot timpul am făcut eforturi să ţin pasul cu Maiestatea Sa.

— Cam asta facem toţi, căpitane. Dar împărăteasa vă place, iar eu mă bucur, pentru că atunci când ea e fericită, şi eu sunt fericită.

— Nu ştiu dacă şi suita Maiestăţii Sale e de aceeaşi părere, zise Bay.

Contesa îl văzu aruncând o privire spre Liechtenstein şi Esterházy.

— Max şi Rudi? Nu, ei nu simt câtuşi de puţin încântaţi să ia masa cu cineva de la grajduri.

Contesa arătă spre Bay şi zâmbi.

— Totuşi, nu trebuie să uitaţi că ei sunt vienezi, iar pentru vienezi nimeni nu-i îndeajuns de bun. Bineînţeles, nu le convine să aibă un rival. Vreme de trei ani au însoţit-o pe împărătească pretutindeni, la Bad Ischl, la Godollo, şi desigur în Viena. Sunt nişte *chevaliers servants* excepţionali. Împărăteasa i-a poreclit Castor şi Pollux[40]. Şi iată că, dintr-odată, împărăteasa vorbeşte numai despre dumneavoastră şi vă invită la cină. Le-aţi mai tăiat din lungul nasului.

Îşi făcură apariţia valeţii cu antreurile. De cealaltă parte a lui Bay nu şedea nimeni, astfel încât, atunci când contesa se întoarse spre bărbatul din stânga ei, lui nu-i mai rămase cu cine să stea de vorbă. Încercă să pornească o conversaţie cu femeia din faţa lui, dar aceasta nu vorbea englezeşte, astfel că se mărginiră să-şi zâmbească unul altuia. Bay se uită pe furiş la împărătească. Exact cum prevăzuse contesa, împărăteasa nu mânca, dar paharul de vin era aproape gol şi pe obrazul palid îi apăruseră două pete de culoare, împărăteasa întoarse capul şi-i surprinse privirea. Spre uimirea lui Bay, ea i se adresă:

---

40 În mitologia elenă, fraţi gemeni, fiii Ledei (n.tr.)

— Căpitane Middleton, aş dori să aud părerea dumitale despre caii mei.

Făcu un gest spre Spencer.

— Domnul conte spune că eşti expert. Sunt caii mei de vânătoare la fel de buni precum cei englezeşti?

În jurul mesei se lăsă tăcerea. Când împărăteasa se adresa direct cuiva, era un semn clar de favoare imperială. Bay simţi schimbarea de atitudine a celorlalţi şi intui că începeau să-l privească cu alţi ochi. Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Caii dumneavoastră sunt minunaţi, Maiestate. Aş fi mândru să călăresc pe oricare dintre ei.

Tăcu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să continue, dar, văzând expresia de pe chipul lui Esterházy, decise să spună exact ce gândea.

— Însă un cal de vânătoare bun are nevoie şi de altceva, nu doar de frumuseţe. Ca să porneşti la vânătoare cu clubul Quorn şi să fii de faţă atunci când e încolţit vânatul, nu este suficientă doar rasa, calul mai trebuie să aibă şi vână. Mă refer la acel gen de cai capabili să galopeze treizeci de kilometri în câmp deschis, fără să obosească. Caii dumneavoastră, Maiestate, se vor supune oricărei comenzi, dar unui cal bun nu trebuie să-i ceri nimic, el va face tot ce trebuie fără să i se spună, şi chiar când crezi că a ajuns la capătul puterilor, tot mai găseşte în el forţa pentru un ultim salt.

Se aşternu o scurtă tăcere, apoi Liechtenstein spuse:

— Vreţi cumva să spuneţi că armăsarii pur-sânge ai Maiestăţii Sale, rasă veche de cinci sute de ani, sunt mai prejos de murgul îndesat pe care-l călăreaţi ieri?

— Se prea poate ca iapa mea să nu fie o frumuseţe, domnule, dar trebuie să recunoaşteţi că s-a descurcat bine pe asemenea distanţă, la fel ca toţi ceilalţi cai plecaţi la vânătoare, răspunse Bay, amintindu-şi cum, în ajun, calul lui Liechtenstein refuzase să sară un gard.

— Presupun că acei cai la care faceţi dumneavoastră referire, cei înzestraţi cu rezistenţa de care aţi amintit, sunt englezeşti.

Liechtenstein întoarse capul spre el şi Bay văzu că avea obrazul brăzdat de o cicatrice lucioasă, urmare a unui duel.

— Sunt convins că astfel de cai focoşi şi curajoşi există pretutindeni, dar până acum, eu, unul, nu i-am întâlnit decât în Anglia.

Liechtenstein vru să-i răspundă, dar interveni împărăteasa:

— Domnule conte Spencer, vreau neapărat şi eu un asemenea cal englezesc. Mă ajutaţi să găsesc unul?

— Bay e omul cel mai potrivit, Maiestate. În toată ţara nu există altul mai priceput la cai ca el.

Împărăteasa întoarse capul spre Bay. El se înclină şi murmură că pentru el ar fi o onoare. Împărăteasa bătu din palme şi se răsuci spre cumnatul ei, regele Neapolelui, traducându-i repede în italiană discuţia de mai devreme. În timp ce asculta, fostul rege se întoarse şi-l privi ţintă pe Bay, clătinând din nou din cap, încă neîmpăcat cu privire la prezenţa lui acolo.

Din nou se înfiripă conversaţia în jurul mesei şi, când valeţii aduseră budinca, contesa se aplecă spre Bay şi-i spuse în şoaptă:

— Ei bine, căpitane, cum spun nemţii, aţi ajuns la ciocolată, adică acolo unde totul e dulce. Vreau să zic că sunteţi în graţiile împărătesei. Visul oricărui curtean.

— Numai că eu nu sunt curtean, replică Bay, puţin cam tare.

Contesa zâmbi şi Bay zări sclipirea unui dinte de aur.

— Se prea poate. Însă sunteţi bărbat.

Făcând această precizare, contesa schimbă subiectul:

— Acesta e un tort unguresc cu cireşe, căpitane. Îi place până şi împărătesei.

Bay, care nu se dădea în vânt după dulciuri, se simţi obligat să-şi mănânce porţia până la ultima fărâmă.

După cină, împărăteasa părăsi sufrageria împreună cu celelalte doamne, dar, spre uşurarea lui Bay, bărbaţii nu rămaseră pe loc să bea vin de Porto. Primul plecă fostul rege, urmat de ceilalţi bărbaţi, în ordinea strictă a rangului,

şi, ca atare, Bay rămase ultimul. Îl durea obrazul după atâta efort de a se face agreabil. Rămase singur în sufragerie pentru o clipă şi schiţă un urlet mut, deschizând gura până la urechi.

În spatele lui se auzi un zgomot şi cineva îşi drese discret glasul. Bay îşi reluă aerul serios şi se întoarse. În prag se afla baronul Nopsca, cu mâinile împreunate în faţă.

— Căpitane Middleton, vin cu un mesaj din partea împărătesei.

Tăcu o clipă, cu ochii în podea.

— Maiestatea Sa doreşte să vă întâlniţi la grajduri.

Transmise mesajul cu tonul cuiva care exersase îndelung să nu reacţioneze la capriciile stăpânei.

În schimb, Bay nu reuşi să-şi ascundă uimirea.

— Acum? Doreşte să ne întâlnim acum?

— Nu ştiu precis când anume va decide împărăteasa să vină, dar cred că intenţia Maiestăţii Sale e ca dumneavoastră s-o aşteptaţi acolo.

Şambelanul se aplecă din talie, după manierele de pe continent, semn că discuţia se încheiase, apoi se grăbi să părăsească încăperea. Bay porni după el pe un coridor care părea să ducă în aripa locuită de servitori.

— Domnule baron Nopsca!

Şambelanul se întoarse spre el. Deşi coridorul era slab luminat, Bay văzu că baronul era alb la faţă şi năduşise tot.

— Unde sunt grajdurile? Cum ajung acolo?

Chipul lui Nopsca se destinse.

— Vă rog să mă iertaţi.

Îi explică lui Bay cum să ajungă la grajduri, apoi spuse:

— E o noapte rece. Poate veţi fi nevoit să aşteptaţi. Uneori, Maiestatea Sa e... imprevizibilă. Rămâneţi aici o clipă, Herr căpitan.

Nopsca dispăru pe o uşă şi reveni după câteva momente, însoţit de un valet care aducea o tavă de argint cu un clondir plin cu un lichid transparent. Turnă un pahar generos pentru Middleton şi umplu altul pentru el.

— Schnapps, domnule căpitan. La Viena i se spune

„prietenul santinelei”. E un excelent mijloc de a vă feri de frig.

Duse paharul la buze şi-l goli. Bay îi urmă exemplul, savurând alcoolul care-i ardea cerul gurii.

Baronul clipi, zâmbind uşor.

— Cred că mai merge unul.

Bay nu-l refuză. Baronul avea în el un fel de disperare. Ridicară o clipă paharele şi baronul zise, zâmbind ceva mai convingător:

— În sănătatea împărătesei!

Bay repetă urarea, simţind cum alcoolul îi coboară în genunchi.

— Noapte bună, căpitane. Sper să nu aşteptaţi prea mult.

În drum spre grajduri, Bay îşi zări chipul reflectat în oglinda înaltă atârnată într-una din numeroasele firide ale sălii. Făcu un pas spre ea, neputând rezista tentaţiei de a-şi admira superba uniformă. Chiar când îşi aranja mantaua, zări în colţul oglinzii ceva alb şi, în acelaşi timp, auzi nişte voci. Erau Liechtenstein şi Esterházy. Cei doi vorbeau încet în germană, dar Bay îşi desluşi numele, rostit dispreţuitor de unul din ei, după care răsună un hohot de râs răutăcios. Îi distingea cu greu în apele oglinzii uşor pătate, în care siluetele lor albe când se mişcau, când se contopeau. La un moment dat, umbrele albe deveniră una, de parcă cei doi s-ar fi îmbrăţişat cu patimă. Bay îşi încordă privirea, dar îi era cu neputinţă să vadă ce se petrecea în spatele lui. În cele din urmă, pata cea mare şi albă se despărţi în două siluete distincte şi Bay auzi bocănit de cizme şi zăngănit de pinteni, semn că cei doi urcau scara mare de piatră. Bay se simţea uşor nesigur pe picioare, semn că schnappsul începea să-şi facă efectul. Oare chiar îi zărise cu adevărat pe Castor şi Pollux într-o îmbrăţişare deloc fraternă? Alungă gândul, socotindu-l o vedenie cauzată de alcool. Fusese suficient de mult timp în armată ca să ştie că astfel de scene chiar aveau loc între soldaţi, dar între doi ofiţeri? îşi spuse că era cu neputinţă.

Găsi cu uşurinţă grajdurile. Ca şi conacul în sine,

grajdurile fuseseră şi ele construite în stil baroc. Basoreliefurile tavanului nu erau mai prejos de cele din holul mare al conacului. În boxe se găseau vreo douăzeci de cai, şi Bay se relaxă simţind în nări mirosul familiar de cai şi fân. Porni printre boxe, întrebându-se oare de ce râdeau austriecii părul cailor. După părerea lui, era un lucru nefiresc, o lipsă de respect la adresa unor animale atât de nobile, însă, aşa cum începea să-şi dea seama, pe austrieci îi preocupa mult aspectul exterior al lucrurilor: fireturile aurii ale uniformelor, ordinea exactă în care oaspeţii mergeau la masă, până şi căpăstrul cailor, împletit din fire de mătase. Se gândi la talia imposibil de îngustă a împărătesei, aşa cum arăta în costumul de călărie, şi la ţinuta ei impecabilă. Întotdeauna era imaculată, chiar şi după o zi întreagă de călărit pe teren noroios. Era o femeie preocupată de felul cum se vedeau lucrurile din exterior, şi totuşi îl chemase s-o întâlnească aici. Ce ar fi înţeles Castor şi Pollux, fostul rege şi însuşi împăratul din treaba asta?

Iapa castanie din faţa lui îşi flutură nervoasă coada, zvârlind din copite, ca pentru a alunga un demon nevăzut. Ceasul din grajduri începu să bată deja ora zece. Bay se gândi la cabrioleta închiriată şi se întrebă oare cât va mai avea de aşteptat. Entuziasmul care-l cuprinsese la auzul invitaţiei, sporit şi de schnappsul lui Nopsca, începu treptat să facă loc unui sentiment de stânjeneală, la care se adăuga şi ameţeala de la băutură.

Când într-un târziu îi auzi vocea undeva în spatele lui, şovăi o clipă înainte de a se întoarce. Voia să-i vadă chipul şi, în acelaşi timp, se temea de ce i se va ivi în faţa ochilor.

Împărăteasa zâmbea. Peste rochia de seară îşi pusese o pelerină de catifea, cu gluga tivită cu blană de hermină. Când Bay se răsuci spre ea, împărăteasa îşi lăsă gluga pe spate şi el văzu stelele de diamant sclipind în părul castaniu şi bogat. În urma ei venea contesa, cu nasul roşu şi curgând din pricina frigului.

— Te-am făcut să aştepţi.

Nu era o scuză, ci o afirmaţie.

Bay se înclină. Nu-i venea în minte niciun răspuns.

Împărăteasa se întoarse spre Festetics.

— Cred că domnului căpitan Middleton îi e frig. Poţi să-l rogi pe Nopsca să ne aducă o băutură fierbinte?

Contesa se uită la ea o clipă şi ieşi din grajd.

Împărăteasa privi în jur câteva momente, apoi arătă cu mâna ei albă spre caii din boxe.

— Chiar crezi că am nevoie de alţi cai, căpitane Middleton?

Bay îşi înghiţi nodul din gât.

— Maiestate, cred că aveţi nevoie de nişte cai demni de dumneavoastră.

— Demni de mine? Dar caii mei sunt cei mai buni din Austria.

— Se poate, dar tot nu sunt destul de buni pentru dumneavoastră.

Bay făcu un pas spre ea.

— Nu am văzut în viaţa mea o femeie care să călărească aşa ca dumneavoastră. Meritaţi să aveţi caii cei mai buni.

Ea se mişcă puţin spre stânga, ca să mângâie botul unui cal, şi una din luminile grajdului îi căzu pe faţă, făcând să-i sclipească diamantele din păr. Împărăteasa puse mâna sub botul calului, lăsând animalul să-i lingă degetele.

— E chiar atât de important? Caii mei sunt cai buni. Poate ar trebui să mă mulţumesc cu ce am.

— Poate, Maiestate. Fiecare dintre noi ar trebui să se mulţumească cu ce are, dar dumneavoastră meritaţi perfecţiunea.

Ea clătină uşor din cap.

— Vorbeşti ca un curtean, căpitane.

Bay simţi ironia din glasul ei.

— Numai că eu nu vă flatez ca să-mi oferiţi un titlu. Eu vă spun purul adevăr. Dacă nesocotiţi spusele mele şi le luaţi drept linguşire, atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră, nu pentru mine, Maiestate.

Ea ridică ochii, mulţumită de răspuns.

— Să ştii că la Viena nimeni n-ar îndrăzni să-mi vorbească astfel. Dar dacă nu eşti curtean, atunci ce cauţi

aici?

— Cred că ştiţi bine ce, răspunse Bay foarte încet.

— Câtă supunere, zâmbi ea. Sora mea ar fi uimită.

Bay privea paiele de la picioarele lui. În viaţă îi plăceau două lucruri: caii şi femeile. Dacă oricare altă femeie i-ar fi cerut să-l întâlnească noaptea la grajduri, între patru ochi, n-ar fi avut nicio îndoială ce aştepta de la el. La un moment dat ar fi cuprins-o de talie şi totul ar fi luat o turnură previzibilă, dar, în situaţia de faţă, un astfel de gest i se părea imposibil. Împărăteasa nu era ca celelalte femei. Desigur, avea un rang, un soţ împărat, *chevaliers servants,* dar nesiguranţa lui Bay nu se datora doar rangului şi poziţiei împărătesei. Nu citise în privirea ei că ar fi fost pe cale să cedeze, nu se uitase la el cu ochii mari, cum se uita orice femeie care-şi dorea să fie atinsă de un bărbat.

— Spune-mi ceva, vorbi împărăteasa. De unde vine numele de Bay?

El ridică privirea.

— Aşa îl chema pe unul dintre câştigătorii Marii Curse Naţionale, care a învins cu şanse de unu la sută. După cursă, toţi amicii mei au început să-mi spună Bay, deoarece presupun că mă considerau un norocos.

— Şi chiar eşti?

— Uneori. Cu un cal bun şi cu un teren propice mă simt norocos ca nimeni altul.

— Dar acum? Acum eşti norocos, Bay Middleton?

Îl privea drept în ochi, şi Bay îi susţinu privirea, căutând pe chipul ei vreun semn că i-ar fi îngăduit să facă ceea ce-şi dorea să facă. Îi despărţea mai puţin de un metru. Ca s-o sărute, ar fi trebuit să facă un pas înainte. Dar dacă ar fi făcut pasul, intenţiile lui ar fi fost clare. Dacă ea se trăgea înapoi, nu mai putea pretinde că gestul lui fusese întâmplător. Voia să facă ceva, să pună capăt nesiguranţei, să-şi apropie obrazul de chipul acesta palid, însă ştia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost pierdut.

— Şi da, şi nu, spuse el încet.

Ea clătină din cap.

— Un răspuns de curtean. Vreau să ştiu ce va face Bay Middleton în situaţia de faţă.

În timp ce împărăteasa vorbea, calul din spatele ei fornăi puternic şi-şi flutură coada printre stinghiile boxei, atingând mâneca împărătesei. Ea făcu un pas în faţă, speriată, şi Bay întinse braţul ca s-o sprijine. Mâna lui îi atinse pielea albă şi catifelată de pe umăr şi, până să-şi dea seama ce face, Bay îi cuprinse capul în palme şi-şi lipi buzele de ale ei. Ea încremeni o clipă, apoi Bay îi simţi mâna luându-l de gât. Sărutul ei era ca un oftat. Bay respiră parfum de violete, miros de coniac şi un vag iz de mosc din părul ei. Îi simţea capul greu în palme. În spatele lor, un cal necheză încetişor.

În cele din urmă, ea se desprinse din îmbrăţişare şi-şi întoarse capul într-o parte. Bay nu-i putea vedea expresia de pe chip. Îi luă mâna într-a lui şi-i spuse cu glas coborât şi disperat:

— Am făcut o necuviinţă. Vă rog din suflet să mă iertaţi. A fost o nebunie de o clipă. Sunteţi aşa frumoasă şi atât de aproape. Nu m-am putut stăpâni.

Ea zâmbi şi-i puse un deget pe buze.

— Nu-i nevoie să spui nimic…

Bay îi desluşi încreţiturile de la coada ochilor, semn că zâmbea, şi se aplecă s-o sărute din nou, dar în aceeaşi clipă auzi un glas bărbătesc tuşind uşor şi, ridicând privirea, îl văzu pe baronul Nopsca, însoţit de contesă, aducând o tavă cu două căni mari cu capac, împărăteasa observă schimbarea de expresie a lui Bay şi întoarse capul, afişând un calm desăvârşit.

— În sfârşit, exclamă ea veselă. Sărmane căpitane Middleton, ai îngheţat până în măduva oaselor. Ce ne-ai adus, Nopsca? Miroase minunat.

— Ceva care se cheamă Negus, Maiestate.

Bay luă cana pe care i-o oferea Nopsca şi sorbi o înghiţitură din lichidul aromat. Era călduţ, şi Bay se întrebă de câtă vreme stătea baronul acolo să-i privească. Chipul lui Nopsca era impasibil; dacă văzuse ceva, era prea mult trăit la curte ca să arate.

Împărătesei îi plăcea băutura.

— Cafeaua de aici e oribilă, dar băutura asta e grozavă. Cred că am să beau aşa ceva în fiecare seară, Nopsca.

Se întoarse spre Bay şi-i întinse mâna.

— Îţi mulţumesc mult pentru ajutor, căpitane Middleton. Abia aştept să călăresc unul din caii englezeşti. Sunt sigură că ne vom împăca de minune.

— Fără îndoială, Maiestate.

Bay zăbovi cu buzele pe degetele ei o clipă în plus.

— Aşadar, noapte bună. Mâine unde mergem la vânătoare?

— Cu clubul Quorn, Maiestate. Cel mai grozav club din trei comitate.

— Atunci chiar am ce să aştept cu nerăbdare, căpitane Bay Middleton.

Pentru Bay, felul în care ea îi rostea numele întreg era la fel de intim ca sărutul de mai devreme. Se uită să vadă dacă şi ceilalţi îşi dăduseră seama. Nopsca deja se întorsese să plece, dar Festetics îl privea ţintă. Când el îi surprinse privirea, contesa îi zâmbi şi-i făcu semn cu ochiul fără fereală, după care ieşi din grajd, în urma stăpânei ei.

CORESPONDENŢA ÎMPĂRĂTESEI

Bay dormi în cabrioletă tot drumul până la conacul Melton. Un somn la fel de adânc ca după o zi de vânătoare reuşită. Pentru ziua aceea se declara mulţumit. Rămânea destul timp pentru îndoieli a doua zi. Deocamdată închise ochii, desfătându-se cu amintirea capului împărătesei cuprins de palmele lui şi a buzelor lor contopite într-un sărut.

În timp ce el dormea, femeia din visele lui era perfect trează. Stătea lângă fereastra dormitorului şi privea afară la câmpurile acoperite de zăpadă şi scăldate în lumina lunii. În colţul camerei, contesa Festetics nu dormea nici ea. Nu se

gândea la dragoste, ci la patul care o aştepta. Era frântă de oboseală, dar nu se putea duce la culcare fără îngăduinţa împărătesei şi ştia din proprie experienţă că atunci când stăpâna ei era pradă unor emoţii puternice, pur şi simplu uita de somn. Festetics căscă pe cât de tare îndrăznea, şi împărăteasa întoarse capul.

— Ah, ce m-ai speriat! Uitasem că eşti aici.

— Iertaţi-mă, Maiestate, a fost o zi lungă.

— Dar bună. Cred că dineul a decurs foarte bine.

Festetics zâmbi…

— Eu, una, cu siguranţă am avut parte de o companie foarte plăcută. Căpitanul Middleton e atât de galant, aproape ca un ungur.

— Stai să-l vezi călărind. Poţi să juri că are sânge unguresc în vine.

Împărăteasa purta o cămaşă de noapte din mătase şi avea părul despletit pe umeri. Se lumina toată la faţă vorbind despre Bay. Festetics îşi zise că de ani de zile nu-şi mai văzuse stăpâna atât de fericită.

— Fără îndoială că vă este la fel de devotat ca toţi supuşii dumneavoastră. La masă v-a lăudat aproape tot timpul. Cred că i-aţi lăsat o impresie de neşters.

Împărăteasa îşi răsuci o buclă între degete.

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva, spuse ea încet.

Festetics se apropie de împărătească şi-şi puse mâna pe mâna ei.

— Nimeni nu vă doreşte fericirea mai mult ca mine, Maiestate, însă vă implor să fiţi cu băgare de seamă. Ştiţi bine că eu şi Nopsca suntem ai dumneavoastră trup şi suflet, dar aici mai sunt şi alţii, care nu vă iubesc la fel ca noi.

Împărăteasa îşi scutură capul şi părul îi flutură greu, ca un fald de catifea.

— Ştii, Maria, mi-am petrecut toată viaţa atentă la ce fac. Am fost privită, cântărită şi judecată încă de la cincisprezece ani. Am fost studiată la fel de minuţios ca un animal sălbatic dintr-o menajerie. Din clipa în care m-am măritat, toţi au fost cu ochii pe mine.

Se aplecă în faţă şi părul îi învălui obrazul.

— Ştii că în ziua nunţii mele, soacra mea mi-a spus că aveam dinţii atât de strâmbi, încât, dacă voi zâmbi în public, va trebui să ţin întotdeauna gura închisă? Luni întregi n-am deschis gura.

Zâmbi dezvelindu-şi dinţii puţin strânşi unul în altul, cu incisivii uşor aduşi în faţă. Dantura contrasta cumva cu simetria feţei, dând chipului ei perfect şi melancolic alura unui prădător.

— Dar acum nu mă mai tem.

Îşi arătă toţi dinţii spre Festetics, dar văzând expresia alarmată a doamnei ei de companie, zise:

— Oh, nu te speria, n-am să muşc pe nimeni, dar să ştii, urmă ea pe un ton grav, că dacă îmi va ieşi în cale un strop de fericire cât de mic, am să-l culeg.

Contesa înclină din cap.

— Unica mea dorinţă e să vă protejez, Maiestate.

Împărăteasa o strânse de mână.

— Da, ştiu. Iar acum, du-te la culcare. Nu mai am nevoie de dumneata astă-seară.

Contesa făcu o plecăciune.

— Cum doreşte Maiestatea Voastră.

Ajunsă în prag, deja cu gândul la patul care o aştepta în celălalt capăt al coridorului, auzi din nou glasul împărătesei:

— Am nevoie de nişte hârtie de scris; mi-au rămas doar câteva foi. În seara asta vreau să-i scriu împăratului.

„Iubitul meu Franzl,

Tocmai am citit scrisoarea ta din data de 15. Te plângi că eu nu-ţi prea scriu, dar vezi tu, dragul meu! Franzl, am fost atât de ocupată, că n-am avut răgaz să aştern acea scrisoare lungă pe care o meriţi pe deplin. Aici particip la atâtea evenimente şi, desigur, merg la vânătoare aproape în fiecare zi. Sunt zile lungi şi grele, când călărim fără oprire, iar când ajung acasă mă simt atât de istovită, încât Festetics şi Nopsca trebuie să mă ducă în braţe până la pat.

Aici dorm foarte adânc, pur şi simplu închid ochii şi mă cufund în uitare.

Astă-seară Maria şi Ferdinand au venit la dineul dat de soţii Spencer – contele e un gentilom englez cu barbă roşcovană, stăpânul unui vast domeniu şi soţul unei femei cu nasul roşu. Maria e mai fericită aici decât era în Franţa, dar se gândeşte tot timpul la ce a pierdut. Am impresia că Ferdinand e mai împăcat cu soarta. Bineînţeles că amândoi au şi acum dificultăţi cu banii. Cred că Maria se bizuie foarte mult pe generozitatea baronului Rothschild. Mă tot îndeamnă să vizităm împreună familia Rothschild. Se pare că grajdurile de la Waddeson sunt superbe. Din păcate, caii mei nu sunt potriviţi pentru vânătoarea de aici. Însă am parte de un sfătuitor excelent în persoana căpitanului Middleton, care mi-a promis că-mi va găsi nişte cai mult mai potriviţi condiţiilor de aici. Insişti mereu să-mi fac prieteni printre englezi – ei bine, cred că voi deveni foarte populară în rândul crescătorilor de cai!”

Îi era foarte uşor să-i scrie lui Franzl astă-seară, fiindcă deborda de fericire. Sisi nu-şi putu stăpâni un fior de bucurie scriind pentru prima oară numele căpitanului Middleton. Nu ar fi fost nevoie să-i pomenească numele, dar nu rezistase tentaţiei de a-l include în scrisoare, chiar sub nasul soţului. Bineînţeles că Franzl nici nu va băga de seamă, ar fi fost nevoie de mult mai mult ca să-l facă să-şi ridice ochii de la vrafurile lui de cutii cu documente şi să simtă un vag ghimpe de gelozie. Totuşi, împărăteasa simţea că, scriind numele lui Middleton, cumva îşi prevenise soţul.

„Ai fi atât de fericit s-o vezi acum pe Sisi a ta! Festetics zice că niciodată n-am arătat atât de bine. Sfârşeala care m-a ţintuit la pat vara trecută a dispărut fără urmă. Ce idee grozavă a fost această vânătoare! Mă gândesc la tine, cum stai acum şi-ţi studiezi cutiile cu documente, şi mă doare sufletul că eşti singur. Nu mă îndoiesc însă că inima ta mare şi generoasă preferă să mă

ştie aici şi fericită, decât în starea în care mă aflam vara trecută. Aşadar, dragul meu Franzl, nu-mi cere să-ţi spun când mă voi înapoia. Sunt fericită în acest loc şi, după cum ştii, n-am prea avut parte de fericire de când ne-am cunoscut, cu ani în urmă, la Bad Ischl. Bineînţeles că fericirea mea ar fi supremă de-ar fi să vii şi tu aici, cred că ţi-ar plăcea grozav să mergi la vânătoare, dar din păcate ştiu că simţul datoriei te ţine legat de biroul tău de lucru, ca părinte al naţiunii tale, deşi poate niciodată soţ al meu.

Te rog, sărut-o pe Valeria din partea mea. Aş dori nespus s-o am aici cu mine, dar nu vreau să te lipsesc de grăsunica ta. Ştiu bine câtă mângâiere îţi aduce, aşa că voi renunţa la dorul meu de mamă ca s-o poţi păstra alături de tine.

Îţi sărut mâinile şi fruntea.

Soţia ta credincioasă, Sisi".

Împături scrisoarea şi o sigilă. Când Festetics se înapoie cu hârtia, împărăteasa râse şi spuse:

— Până la urmă n-am avut nevoie de hârtie, am reuşit să-mi aştern gândurile pe o singură foaie. Poţi trimite scrisoarea. După aceea insist să mergi la culcare. Arăţi tare obosită. Trebuie să te odihneşti, Festetics, să nu care cumva să te îmbolnăveşti, căci aş fi pierdută fără tine.

Contesa făcu din nou o plecăciune şi ieşi din dormitor. De astă dată chiar reuşi să ajungă în dormitorul ei şi, în ciuda încordării de peste zi, adormi în câteva minute.

HOLLAND PARK

Când trăsura trase în faţa reşedinţei din Holland Park, era aproape întuneric. Charlotte vedea turnul rotund al clădirii profilat pe cerul albastru închis şi luminile din interior licărind prin ferestrele înguste. La acest ceas al zilei casa arăta ca un castel fermecat, ridicându-se din pădurea întunecată a străzilor din Kensington. Arhitectura ei fantezistă o încânta pe Charlotte, care se simţea de parcă

ar fi ajuns, nu doar la o destinaţie, ci la un refugiu.

Fusese o călătorie lungă. Cu o noapte în urmă stătuse trează până târziu doar ca să prindă momentul în care Bay se întorcea de la Easton Neston. Timpul petrecut în salon după cină, în vreme ce bărbaţii îşi beau vinul de Porto, fusese un supliciu. Augusta abia dacă îi adresase un cuvânt. Era limpede că i se plânsese mamei ei de Charlotte, întrucât contrar obiceiului, Lady Crewe n-o invitase să stea alături de ea, lângă foc. Până şi mătuşa ei se arătase distantă. Lady Adelaide Lisle n-o agrea pe Lady Hawarden, iar când Charlotte o înştiinţase că a doua zi pleca la Holland Park, mătuşa îşi ştersese ochii, spunând pe un ton plângăreţ că dintotdeauna se străduise din răsputeri pentru binele lui Charlotte, dar se părea că nici asta nu era de ajuns. Vorbele ei o tulburaseră pe Charlotte, până când îşi dăduse seama că unicul motiv al supărării mătuşii era acela că, în calitate de însoţitoare şi îndrumătoare a lui Charlotte, toate cheltuielile ei erau acoperite de administratorii averii fetei. Când Charlotte îi dăduse asigurări că, după expoziţie, va veni să stea cu ea, Lady Lisle devenise vizibil mai binevoitoare, din moment ce reşedinţa ei din Curzon Street era plătită din banii lui Charlotte.

Charlotte rămăsese într-un colţ al uriaşului salon gotic, neluată în seamă de celelalte doamne, pretinzându-se cufundată în lectura unei reviste *Punch.* De fiecare dată când cineva intra în salon, ridica nerăbdătoare ochii, în speranţa iraţională că Bay îşi va face năvalnic apariţia şi o va salva de izolarea de care avea parte. Dar pe la ora unsprezece, el încă nu se înapoiase, iar când Lady Crewe anunţase că mergea la culcare, Charlotte nu avusese încotro şi trebuise s-o urmeze.

Totuşi, nu urcase imediat la etaj, ci zăbovise pe cât posibil în holul mare, privind cu atenţie una din cele două picturi de Canaletto[41] înfăţişând Veneţia, aduse de lord Crewe din voiajul său prin Europa. Rămăsese cinci minute bune în faţa şirului de bărci şi biserici iluminate difuz, după

41 Pictor peisagist italian (1697-1768) (n.tr.)

care Moss, majordomul, apăruse în spatele ei, întrebând-o dacă nu dorea să-i fie adus un sfeşnic. „Voia să se uite la ceva anume?” Charlotte îşi dăduse seama că era modul lui discret de a-i semnala că toţi se pregăteau de culcare şi că nu se cădea ca o tânără domnişoară să admire picturi pe întuneric. Charlotte urcase scara spre dormitor cât de încet putea şi, auzind cum bate ceasul unsprezece şi un sfert, înţelesese că nu mai avea cum să zăbovească. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-l vadă pe Bay când se întorcea la conac, risca prea mult să fie zărită stând la pândă de către Augusta sau de mama ei.

Totuşi, trebuia neapărat să-l vadă pe Bay înainte de plecare. Să-i explice de ce pleca. Nu voia ca Bay să creadă că fugea de el. Trebuia să-i spună că sentimentele ei faţă de el erau aceleaşi. Trebuia să-i spună că va fi binevenit la casa naşei ei din Holland Park.

În calitate de fată nemăritată, cu o poziţie nu tocmai importantă în societate, Charlotte fusese cazată într-un dormitor mai mic, pe partea opusă faţadei de miazăzi, aşa că nu putea nici măcar pândi de la fereastră întoarcerea lui Bay. Acum era nevoită să-i lase un mesaj prin care să-i ceară să se întâlnească a doua zi de dimineaţă. Trenul ei pleca devreme, dar tot ar fi avut timp să se vadă înainte de micul dejun. Mesajul era scurt:

„Plec la Londra mâine, cu trenul de dimineaţă. Voi locui la naşa mea, Lady Hawarden. Sper să ne vedem înainte de plecare. A ta, CB”.

Ar fi vrut ca ultimele cuvinte să sune ceva mai tandru, de pildă „Pe veci a ta”, dar într-o casă mare cum era conacul Melton, o scrisoare putea fi lesne interceptată. Deşi toţi erau la curent cu „înţelegerea” dintre ea şi Bay, totuşi nu erau logodiţi oficial, iar fetele respectabile nu-şi dădeau întâlnire cu tineri domni în absenţa unei însoţitoare. Charlotte se întrebase cum să facă să-i parvină mesajul lui Bay. Nu-i prea venea să se încreadă într-un servitor, dar cum camera lui se găsea în aripa unde locuiau bărbaţii

necăsătoriţi, nu avea cum să i-o strecoare ea însăşi pe sub uşă.

Trăsese de şnurul clopoţelului şi aşteptase un timp care i se păruse o eternitate, apoi îşi făcuse apariţia Grace, camerista cea drăguţă din fotografie, căscând şi făcându-se la ochi. Se vedea că o sculase din pat, întrucât uniforma era doar pe jumătate încheiată şi părul îi atârna pe spate.

— Iartă-mă că te-am luat din pat la ora asta. Îi poţi da acest mesaj căpitanului Middleton?

Camerista se holbase la ea.

— Vezi tu, mâine plec la Londra cu trenul de dimineaţă şi trebuie neapărat să-i vorbesc înainte de plecare.

Grace clătinase din cap.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar eu n-am voie să merg noaptea în acea parte a casei. Dacă mă vede cineva, îmi pierd slujba.

— Poţi da altcuiva scrisoarea? întrebase Charlotte. Unuia dintre valeţi? E foarte important.

Grace stătuse puţin pe gânduri şi Charlotte îşi dăduse seama că aştepta ceva.

— Am să te răsplătesc cu dragă inimă pentru osteneală.

Se uitase în jur după gentuţa ei şi scosese dinăuntru o guinee. Ştia că e prea mult şi că, astfel, se trăda.

Văzând moneda pe care i-o întindea Charlotte, camerista făcuse ochii mari.

— Să văd dacă-l pot găsi pe lustragiu, domnişoară. Probabil că la ora asta lustruieşte cizmele domnilor. N-o să-i fie greu să-i dea mesajul căpitanului.

— E de încredere?

— Eu zic că da, domnişoară.

Privirea fetei lunecase spre gentuţă.

Charlotte mai scosese o monedă de şase pence şi-i spusese:

— Dă-i băiatului bănuţul. E foarte important ca scrisoarea să ajungă la căpitanul Middleton.

Camerista pusese scrisoarea şi monedele în buzunar.

— Nu vreau să plec de la Melton fără să-mi iau rămas-bun de la el, înţelegi?

Charlotte vorbise atât pentru Grace, cât şi pentru sine, dar camerista zâmbise şi spusese:

— Înţeleg, domnişoară. E un domn deosebit. Nici eu n-aş pleca fără să-mi iau rămas-bun.

Ieşise din dormitor încă zâmbind şi Charlotte se aruncase pe pat cu obrajii arzând. Întotdeauna se mândrise cu faptul că observa comportamentul celorlalţi, şi iată că acum ajunsese la fel ca cei pe care-i bârfeau servitorii. Îi părea bine că se hotărâse să plece.

A doua zi de dimineaţă la ora şapte era deja în picioare şi îmbrăcată. În lumina dimineţii, holul mare părea uriaş şi mirosea a fum. Nu se vedea nimeni, doar o cameristă cu şorţ cafeniu de olandină, care curăţa enormul şemineu. Charlotte se dusese în salonul pentru mic dejun, unde valeţii aşezau platouri fierbinţi cu ouă şi costiţă, rinichi condimentaţi şi budincă de peşte cu orez. Lord Crewe şedea la un capăt al mesei, citind *Times.* Regula la Melton spunea că la micul dejun nu se face conversaţie, fiecare mânca şi bea ca şi cum ar fi fost învelit în propria-i membrană, precum ouăle. Charlotte băuse ceai şi mâncase o felie de pâine prăjită, în timp ce Lord Crewe curăţa meticulos un peşte afumat, lingându-se pe buze. Unul câte unul îşi făcuseră apariţia şi ceilalţi: doar femeilor măritate li se îngăduia luxul de a lua micul dejun în dormitor. Charlotte se aşezase cu spatele la fereastră, ca să poată vedea cine intră şi nu se putuse stăpâni să nu ridice capul de fiecare dată când se deschidea uşa. Însă nici urmă de Bay. Auzise ceasul de la grajduri bătând ora opt. Era timpul să plece pentru a prinde trenul.

Stătea în hol, cu boneta pe cap, aşteptând să-i fie adusă trăsura, când simţise o atingere pe umăr. Se răsucise pe călcâie, plină de speranţă, dar dădu cu ochii de chipul radios şi de favoriţii roşcovani ai lui Chicken Hartopp.

— Mă bucur nespus că v-am prins înainte de plecare, domnişoară Baird. Mi-a spus Fred aseară că în dimineaţa asta urmează să plecaţi. N-am vrut să plecaţi fără să-mi iau

rămas-bun de la dumneavoastră.

Hartopp luase mâna înmănuşată a lui Charlotte în palma sa uriaşă şi-i strânsese degetele într-ale sale.

— Să ştiţi că Melton nu va mai fi la fel după ce plecaţi. Sper din toată inima să vă pot face o vizită la Londra.

Hartopp o privise cu o expresie care ar fi trebuit să-i dea de înţeles ce dor îi va fi de ea.

— Ei bine, şi mie îmi pare rău că plec de la Melton, dar naşa mea spune că nu se descurcă fără mine. Regina urmează să inaugureze o expoziţie şi se pare că prezenţa mea acolo e indispensabilă.

Îşi retrăsese mâna dintr-a lui.

— Aţi putea să-mi faceţi o favoare, căpitane Hartopp? Îi puteţi spune la revedere căpitanului Middleton din partea mea? Speram să-l văd în dimineaţa asta, dar s-a făcut târziu.

Hartopp încuviinţase din capul lui masiv.

— Probabil că a întârziat mult aseară cu împărăteasa. Camera mea e lângă a lui şi, când m-am dus eu la culcare, încă nu venise. Am găsit un amărât de lustragiu adormit pe pragul lui, care cică trebuia să-i înmâneze un mesaj. L-am trimis la culcare şi i-am spus că am să-i dau chiar eu mesajul căpitanului.

Charlotte simţise cum se înroşeşte.

— Mă tem că mesajul era de la mine. N-am avut când să-i spun că urmează să plec.

— Nici eu n-am avut răgaz să schimb o vorbă cu Middleton zilele astea. Acum că-i în graţiile unei persoane imperiale nu mai are timp de noi, muritorii de rând.

Hartopp zâmbea, dar Charlotte îi sesizase iritarea din glas.

— E o mare onoare să fii călăuza împărătesei. Îndrăznesc să cred că-i o sarcină istovitoare, spusese Charlotte, făcând faţă provocării.

Hartopp se trăsese de favoriţi. Charlotte îşi zisese că rareori văzuse pe cineva al cărui chip să-i oglindească atât de vizibil gândurile. Parcă-i vedea creierul umflându-se de efort. Dar cugetarea îi fusese întreruptă de Fred, care

cobora agale scara.

— Deci chiar pleci, Mitten? Să ştii că Augusta nu-i deloc încântată. Zice că o părăseşti chiar când are nevoie de tine. Vrea ca eu să-ţi interzic să pleci, dar i-am răspuns că n-are sens. Ştiu cât de mult îţi place să fii cu Lady Hawarden şi amicii ei iubitori de artă. La fel de mult cum îi place şi lui Middleton să fie printre feţe împărăteşti, aşa-i, Hartopp?

— E un curtean ideal. Curând va purta ciorapi de mătase şi pantaloni până la genunchi, zise Hartopp.

Amândoi bărbaţii izbucniseră în râs.

Charlotte nu le urmase exemplul. Văzuse că trăsura era deja trasă în faţa intrării principale, iar camerista care urma s-o însoţească în călătoria la Londra deja se instalase înăuntru.

— Nu mă îndoiesc, Fred, că vei găsi o cale s-o îndupleci pe Augusta. Rămas-bun, căpitane Hartopp.

Coborâse treptele până la trăsură, în timp ce un valet îi ţinea portiera deschisă. De cum urcase în trăsură, aruncase o privire în urmă spre treptele conacului, unde îi lăsase pe Fred şi Hartopp. În clipa în care trăsura se pusese în mişcare îl zărise şi pe Bay, care tocmai ieşise şi se postase între ei. Hartopp îi zisese ceva şi toţi trei izbucniseră în râs.

Pe tot parcursul călătoriei cu trenul spre Londra, Charlotte încercase să nu se gândească la râsul acela. Nu voia să-şi amintească de cei trei bărbaţi, relaxaţi şi râzând complice pe treptele de la intrare. Nu voia să calculeze momentul în care Bay aflase de plecarea ei, nici să facă presupuneri cu privire la ce-i spuseseră Fred şi Hartopp legat de motivele ce-l împiedicaseră să coboare în fugă treptele ca să-şi ia rămas-bun. Oare Hartopp îi relatase povestea cu biletul? Sau râseseră de cu totul altceva, de vreo întâmplare din seara precedentă? Indiferent ce fusese, Charlotte resimţea nedreptatea acelor râsete, şi amintirea aceasta îi rămăsese ca un nod în gât toată ziua. Când trăsura oprise la Melton Halt, mai că nu voise să accepte mâna vizitiului care voia s-o ajute să coboare, ba chiar

fusese cât pe ce să spună: „M-am răzgândit, te rog du-mă înapoi la conac”, însă cumva nu se simţise în stare să rostească acele vorbe. Coborâse pe peron, aproape aşteptându-se s-o bată iarăşi cineva pe umăr şi, întorcându-se, să dea cu ochii nu de Hartopp, ci de Bay. Dar nu simţise nimic de felul acesta. Urcase în tren, alegând un loc la geam, în caz că Bay s-ar fi ivit pe peron în ultima secundă, dar impiegatul suflase în fluier şi locomotiva se urnise din loc fără ca el să-şi fi făcut apariţia. Treizeci de minute mai târziu, când trenul intrase în St. Albans, Charlotte îşi dăduse seama că-i înţepenise gâtul tot privind în urmă.

În clipa în care cabrioleta se oprise şi Charlotte coborâse, uşa casei unde locuia Lady Hawarden se dăduse de perete şi un bărbat ieşise, coborând treptele cu spatele, în timp ce-şi lua rămas-bun de la gazdă. În graba lui, nu nimerise ultima treaptă şi se trezise pe neaşteptate în braţele lui Charlotte. Era foarte înalt şi mirosea a tutun şi lămâie verde. Totodată, era foarte bine făcut, iar greutatea lui aproape că o lăsase pe Charlotte fără suflare.

— Vai de mine, ce situaţie!

Bărbatul, un tânăr cu accent american, după cum intuise Charlotte, îşi recăpătase echilibrul şi se întorsese cu faţa către ea. Purta o pelerină de catifea grena şi un fel de pălărie moale cum Charlotte văzuse doar în desenele din *Punch.*

— Acum că ne-am şi ţinut în braţe, poate nu mai e nevoie de o prezentare oficială. Dar dacă tot e să începem aşa cum avem intenţia şi să continuăm, ar trebui să-ţi spun că numele meu mic e Caspar, deşi, dacă ţi se pare prea distant, poţi să-mi spui „iubitule”.

Charlotte zâmbi fără voia ei. Caspar avea o faţă lătăreaţă şi pistruiată şi-i surâdea larg, de parcă întâlnirea lor ar fi fost experienţa cea mai încântătoare a vieţii lui.

— Sunt Charlotte Baird, iar Lady Hawarden este naşa mea.

Charlotte îi întinse mâna şi el i-o strânse.

— Sunt onorat să te cunosc, Charlotte Baird, răspunse Caspar. Lady H vorbeşte tot timpul despre dumneata. Eşti

un talent neasemuit într-ale artei fotografice, creaţia de care se simte cea mai mândră. Mi-a arătat şi mie câteva din lucrările dumitale. Dacă n-am fi ca şi logodiţi, m-aş simţi gelos. Acum însă, că suntem aproape o singură fiinţă, sunt dispus să-ţi accept talentele, de fapt chiar cred că vom face o echipă formidabilă. Vom lua cu asalt New York-ul, Charlotte Baird.

— Voi reuşi cumva să scot şi eu o vorbă, domnule...?

— Hewes! interveni Lady Hawarden, care se ivise în prag. Las-o în pace pe Charlotte, trebuie să fie istovită după călătorie şi probabil că n-are chef de tine.

Lady Hawarden coborî treptele şi o sărută pe Charlotte pe obraz.

— Sunt tare bucuroasă să te văd, draga mea. Domnul Hewes e neîntrecut în camera obscură, dar e şi un vorbăreţ fără pereche!

Caspar Hewes nu se sfii câtuşi de puţin.

— Oh, Lady H, ai vrea dumneata să lucrezi în tăcere, dar am impresia că lui Charlotte Baird îi place conversaţia. O cameră obscură nu-i un mormânt, ci un confesional. Cred că, lucrând umăr la umăr, plimbând plăcile foto încoace şi încolo, o să stăm de vorbă, ba chiar ne-am putea face confidenţe. N-am dreptate?

Îşi încheie pledoaria făcând o plecăciune exagerat de adâncă în faţa lui Charlotte.

— Iar eu, domnule Hewes, cred că dumneata vei vorbi şi eu voi asculta, aşa că amândoi vom fi mulţumiţi.

Charlotte îşi duse palma la obraz, brusc conştientă că se putea să aibă vreo pată de funingine din timpul călătoriei cu trenul.

— Doar mulţumiţi? Oh, Charlotte, Charlotte, ce decent e acest cuvânt englezesc! Poate că dumneata vei fi mulţumită, dar eu, ca un american vulgar ce sunt, voi fi pe cele mai înalte culmi ale fericirii.

— Gata cu prostiile, Caspar, i-o tăie Lady Hawarden. Acum du-te acasă, oriunde o fi asta, şi ne vedem mâine dimineaţă. Domnişoara Baird nu-i obişnuită cu americanii.

— Eu nu sunt totuna cu americanii, Lady H. Nu trebuie

să sădeşti în mintea divinei dumitale nepoate prejudecăţi la adresa naţiei mele. Eu sunt Caspar Hewes, din San Francisco, California, actualmente cu reşedinţa în Tite Street 21. Poţi străbate ţara mea în lung şi-n lat, dar n-ai să găseşti altul ca mine.

— Slavă Domnului! Acum, te implor să te duci acasă, altfel mă văd obligată să-ţi închid uşa în nas.

Lady Hawarden o conduse pe Charlotte pe scări, lăsând camerista să se descurce cu toate cuierele şi cutiile.

— Prea bine, îmi accept exilul. Noapte bună, Charlotte Baird, abia aştept să intru mâine în camera obscură în compania dumitale.

Caspar îşi trase poalele pelerinei grena în jurul trupului şi se pierdu pe strada cufundată în întuneric, silueta lui înaltă şi deşirată apărând când şi când în lumina lămpilor cu gaz. Charlotte se pregăti să intre în casă.

— Ce tânăr deosebit! Talentat, dar tare imprevizibil. Nu ştii niciodată ce-o să spună sau ce-o să facă în clipa următoare. Poate că-i o trăsătură tipic americană.

— Cum l-ai cunoscut?

— A venit la una din întrunirile mele de joi. Evident, cu hainele lui ridicole, l-am remarcat din prima clipă, de parcă aveam un stârc în mijlocul salonului.

Celia Hawarden purta un chimono roşu. Charlotte văzuse fotografii cu gheişe japoneze înveşmântate astfel, dar pe Lady Hawarden, care era înaltă şi destul de corpolentă, chimonoul arăta altfel. Vizibil croit pentru cineva mai scund, îi ajungea până la jumătatea gambei, expunând cu generozitate orientală o porţiune suficient de mare de botină cu nasturi. Dar Lady Hawarden nu se lăsa intimidată de detalii, aşa că vorbea mai degrabă cu sine însăşi decât cu Charlotte, şi vocea ei puternică urca şi cobora în octave ca aceea a unui papagal.

— Am presupus că-i unul din esteţii lui Violet. Doar ştii cum îi place să fie în permanenţă însoţită de o suită de poeţi. Pe urmă însă, el ne-a informat că se numeşte Caspar Hewes, că e din San Francisco şi că a călătorit aproape opt mii de kilometri ca să vadă cum lucrează un mare fotograf.

De atunci practic locuieşte aici, mă ajută în fel şi chip şi-mi dă sugestii. Tot timpul îl auzi zicând: „Te-ai gândit să procedezi aşa?” în viaţa mea n-am întâlnit pe cineva care să pună atâtea întrebări.

Lady Hawarden străbătu holul, trăgând-o după ea pe Charlotte până în salon.

— Am vorbit destul despre domnul Hewes. Trebuie să-ţi scoţi boneta, iar eu am să sun să ni se aducă ceaiul. Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur să te văd. Avem o mulţime de lucruri de făcut.

În seara aceea, când Charlotte se duse la culcare în camera ei din turn, se întrebă de ce mătuşa nu-i pomenise nimic în scrisoare despre Caspar Hewes. După cum constatase în studioul naşei ei, americanul era mai mult decât capabil s-o ajute la pregătirea expoziţiei şi, evident, mai priceput ca ea. Cu toate acestea, Lady Hawarden insistase ca Charlotte să vină.

Charlotte privi în jurul ei prin camera decorată după ultima modă, la tapetul cu păuni şi rodii şi la colecţia de porţelanuri alb cu albastru aranjate pe un raft amplasat la înălţimea ochiului, de-a lungul celor patru pereţi. Nu era o încăpere mare, dar Charlotte era încântată de tot ce vedea acolo. Îi plăceau nuanţele discrete de gri şi verde ale tapetului şi mobilierul simplu din bambus. În cele mai multe reşedinţe, de pildă Melton, Charlotte avea impresia că e un fel de Alice în Ţara Minunilor, monstruos de mică pe lângă obiectele din jur. Dar în această cameră, îşi recăpăta dimensiunea normală.

Cufărul şi valizele care conţineau echipamentul foto şi plăcile se găseau în colţ. De regulă, Charlotte despacheta plăcile de îndată ce ajungea într-un loc nou. Era modul ei de a-şi impune personalitatea într-o ambianţă nouă, dar astă-seară nu simţea nicio tragere de inimă să deschidă valiza de piele în care se aflau plăcile foto.

Se auzi o bătaie în uşă şi în cameră intră Lady Hawarden. Era pregătită de culcare: chimonoul roşu fusese înlocuit de un şal de lână, iar părul îi atârna pe spate, împletit într-o coadă lungă şi căruntă.

— Te-ai instalat confortabil, draga mea Charlotte? Ai tot ce-ţi trebuie?

— Sigur că da, mătuşă Celia. E minunat că mă aflu aici.

Lady Hawarden îşi roti privirea prin încăpere, dând cu ochii de valiza cu plăci foto rămasă pe pat.

— Îmi dai voie să mă uit?

Charlotte ar fi vrut s-o refuze, dar ştia că n-ar fi avut nicio şansă. Lady Hawarden nu accepta niciodată un refuz.

Prima placă pe care naşa ei o extrase din învelitoarea de catifea era fotografia cu cameristele. Lady Hawarden o ridică spre lumină, examinând-o cu un ochi critic.

— Foarte bună compoziţie!

Următoarea placă reprezenta grupul fotografiat de Charlotte pe treptele de la Melton. Lady Hawarden îl studie cu atenţie.

— Vai de mine, ce s-a îngrăşat Lady Crewe! Tânăra asta trebuie să fie viitoarea ta cumnată. Cu o asemenea bărbie nu poate fi decât fiica lui Sophie Crewe. Fred arată tare mândru de el, chiar dacă n-are motive. Toţi cei din familia Crewe au un temperament oribil. Câţi ani are fata, douăzeci şi patru? Cred că Sophie răsuflă uşurată s-o vadă plecată la casa ei.

Celia Hawarden se aplecă peste placă şi cercetă fotografia cu şi mai mare atenţie.

— Mă întreb care dintre aceşti distinşi tineri e cel căruia i-ai dăruit inima ta. Hram? Să fie cel vânjos cu favoriţii aceia superbi? Nu, îmi dau seama după expresia ta că nu el e alesul. Rămâne domnul cel elegant din rândul al doilea. El să fie renumitul căpitan Middleton?

Tonul Celiei era glumeţ, dar o fixa pe Charlotte cu o privire pătrunzătoare.

— Nu ştiu cât e de renumit, dar da, el e căpitanul Middleton, răspunse Charlotte.

— În poza asta nu-mi dau prea bine seama cum arată, nu mai ai şi alta? Sunt sigură că da.

Charlotte ezită, deoarece în tonul naşei ei sesiza ceva care n-o prea îndemna să-i îndeplinească dorinţa, dar Lady

Hawarden aştepta.

Charlotte întinse mâna şi luă placa înfăţişându-l pe Bay alături de Tipsy, în faţa grajdurilor de la Melton. El privea drept înainte, profilul lui fiind perfect aliniat cu cel al calului.

— Ce animal frumos! Iar căpitanul Middleton e şi el un bărbat foarte atrăgător.

Văzând expresia lui Charlotte, Lady Hawarden pufni în râs.

— Nu prea am parte de ofiţeri la primirile mele de joi. Uitasem cât pot fi de prezentabili. Sunt subiecte excelente pentru fotografii.

— Nu toţi ofiţerii de cavalerie arată precum căpitanul Middleton, mătuşă, spuse Charlotte, luându-i din mână placa şi punând-o repede la loc în învelitoarea ei.

— Oh, sunt conştientă de asta. L-am văzut cândva la balul Airlie, pe vremea când încă mai mergeam la baluri. Ştia perfect cum să se facă plăcut domnişoarelor. A dansat de trei ori cu Blanche Hozier. Noroc că soţul ei nu era acolo. Hozier e exact genul de om căruia îi place să facă scene.

Tăcu, privind-o pe Charlotte, să vadă cum reacţionează.

— Am înţeles că Bay Middleton are un trecut, mătuşă Celia, spuse încet Charlotte. Dar am întâlnit bărbaţi fără trecut şi pot spune că-l prefer pe căpitanul Middleton. Iar el mă preferă pe mine.

— Sigur că da. Tu ai face fericit orice bărbat, ca să nu mai pomenesc de averea ta destul de frumuşică.

Lady Hawarden îşi puse mâna peste a lui Charlotte şi se aplecă, astfel încât fata îi putea simţi răsuflarea caldă, cu miros de cuişoare.

— Eu n-am nimic împotriva căpitanului Middleton. Văd bine că-i exact genul de bărbat care ar face orice fată să se îndrăgostească de el.

Văzu expresia de pe chipul lui Charlotte.

— Se prea poate să fie prima ta iubire, draga mea, dar asta nu înseamnă că va fi şi ultima.

O bătu uşurel pe mână pe Charlotte şi se ridică.

— Şi acum, te las să te odihneşti. Mâine dimineaţă vei avea nevoie de toate forţele ca să-i faci faţă domnului Hewes. Îţi garantez că va fi aici înainte să-ţi termini tu micul dejun.

Charlotte se întinse pe patul îngust de alamă. Despachetase tot, aşa că acum nu-i mai rămânea decât să se culce. Închise ochii şi-i veni în minte Bay, stând pe treptele de la Melton şi râzând. Se răsuci şi-şi îngropă faţa în saltea, trăgându-şi perna peste cap, ca să-şi înăbuşe temerile. Trase în piept mirosul dulce şi liniştitor al saltelei de puf şi se sili să-şi îndrepte gândurile în altă parte, până când, într-un târziu, rămase cu mintea la silueta deloc atrăgătoare a lui Caspar Hewes, păşind apăsat pe trotuar într-un nor de catifea grena. Contrastul cu silueta elegantă a lui Bay era atât de absurd, încât aproape că zâmbi înainte s-o fure somnul.

VERDE CA PĂDUREA

Bay avea necazuri cu cizmele. Îi plăcea să fie lustruite ca oglinda, astfel ca cel puţin în zorii zilei să-şi vadă reflectat în luciul lor roşul tunicii. De regulă, le lăsa seara în faţa uşii, pline de praf şi de noroi, ca dimineaţa ele să-şi recapete ca prin minune luciul şi sclipirea, însă în dimineaţa asta cizmele lui nu luceau. Servitorul le curăţase de noroi, dar nu mai pierduse cele circa douăzeci de minute necesare pentru a le da lustrul cuvenit. Bay se enervă: era vorba chiar de puştiul pe care-l protejase de răutatea beţivanului de Fred în seara precedentă, în salonul de fumători. Îl deranja că gestul lui cavaleresc nu fusese răsplătit prin devotament. Încercă să şi le lustruiască singur cu partea interioară a vestei din piele de căprioară, dar pielea crăpată nu reuşi să aducă nicio urmă de luciu. Ar fi putut suna clopoţelul ca să-l cheme pe nenorocitul de servitor, dar asta ar fi însemnat să piardă micul dejun. În plus, era nerăbdător s-o vadă pe Charlotte înainte de a

pleca la vânătoare.

Cu o seară în urmă se înapoiase la Melton peste poate de fericit: singura dată în viaţă când se mai simţise aşa fusese atunci când câştigase cursa de cai de la Dublin. Călărise cu o îndemânare şi o îndrăzneală de care nici el nu se ştiuse capabil. Alesese pista din exterior, făcându-şi calculul că armăsarul lui îi va întrece pe ceilalţi, iar el va evita îmbulzeala de cai şi jochei inevitabilă după fiecare săritură. Meritase să rişte. Sărise obstacolele frumos, fără să le atingă, şi ajunsese primul la potou. Cu o seară în urmă fusese blocat de cei doi austrieci slugarnici şi de călugăriţa aceea cu figură acră, dar izbutise să le dejoace planurile: trecuse de toate obstacolele şi-şi căpătase premiul. Riscase tot, dar câştigase şi de astă dată.

Nu se gândi nicio clipă că poate victoria lui fusese pregătită. Nu-i trecu prin minte că toate obstacolele fuseseră îndepărtate cu abilitate din calea lui, iar el fusese astfel amplasat înainte de ultimul obstacol încât să nu poată sări decât într-o singură direcţie. În plus, copleşit de triumf, în ajun nu se gândise la cele întâmplate după victoria de la Dublin. Agnes, iapa cenuşie care-l purtase cu atâta eleganţă, se prăbuşise la pământ. Îi cedase inima. Bay plânsese. Chiar şi acum i se umpleau ochii de lacrimi când îşi amintea cum se îndoiseră sub el picioarele iepei. Fusese cel mai bun cal al lui şi cursa o costase viaţa.

Dar în această dimineaţă îşi amintea de Agnes. În timp ce-şi lustruia cizmele de piele, nu reuşea să alunge imaginea trupului prăbuşit al iepei cenuşii. Azvârli cât colo pielea de căprioară. Avea să poarte cizmele aşa cum erau. Trebuia s-o găsească pe Charlotte înainte de plecare. Trebuia să-i vadă chipul micuţ înainte să înfrunte încercările zilei.

Îşi trase cizmele, care erau vechi de cel puţin trei ani, aşa că pielea lor luase conturul picioarelor. Putea călări încălţat cu ele chiar şi o zi întreagă, fără să le simtă. Majoritatea bărbaţilor aveau mai multe perechi, dar Bay nu mai găsise altele care să i se potrivească la fel de bine ca acestea, aşa că le purta în fiecare zi.

Porni pe coridorul lung şi îngust, aşternut cu linoleum, din aripa celibatarilor. Pe măsură ce se apropia de partea centrală a conacului, materialele care acopereau pardoseala erau tot mai scumpe şi mai luxoase. Ajungând la scara principală, păşi pe un covor frumos, de culoare roşie, ţesut cu motive înfăţişând grifoni şi flori de crin, în cel mai pur stil gotic.

Bay vârî capul în salonul unde se servea micul dejun, căutând-o pe Charlotte, dar în încăperea tăcută şi mirosind a peşte afumat nu-i văzu decât pe Augusta şi pe tatăl ei. Înapoindu-se în holul mare observă că uşa masivă de stejar bătută în ţinte era deschisă, la fel şi poarta pentru trăsuri. Privi pe fereastră şi-i văzu pe Fred şi Hartopp în capul scărilor. În clipa când li se alătură, remarcă şi trăsura care pornise în pas vioi pe alee.

Fred îl văzu primul şi-l salută cu prefăcută curtoazie.

— Iată-l şi pe Sir Lancelot în persoană. Ce surpriză să te vedem aici, Middleton. Nu ai cumva de îndeplinit nişte îndatoriri pe lângă o faţă împărătească?

— Dacă te referi cumva la obligaţia de a mânca supă rece la coada mesei, în compania unei bătrâne guvernante unguroaice cu chef de vorbă, şi la papagalii ăia de austrieci care rânjeau la mine pe sub mustaţă, atunci eu unul sunt gata să mă declar republican.

Bay se gândi o clipă că-i făcea o nedreptate încântătoarei contese Festetics, dar trebuia neapărat să alunge expresia de invidie de pe chipul lui Fred.

— Ce dezamăgire! Şi noi care credeam că ţi se va conferi cel puţin Ordinul Lânei de Aur.

Bay ridică din umeri.

— Singura decoraţie imperială pe care o am e ruptura de la mânecă, unde m-a agăţat pintenul împărătesei în timp ce o ajutam să salte în şa. Nu-i chiar cel mai înalt ordin de cavalerie.

Râse împreună cu Fred şi Hartopp. Acesta fusese momentul surprins de Charlotte când privise în urmă pe geamul trăsurii şi-i văzuse pe cei trei bărbaţi pe trepte.

Încurajat de râsul lor, Bay continuă:

— O ţii minte pe fosta regină a Neapolelui, Chicken? Cea care mi-a cerut să-i fiu călăuză cu ocazia balului Spencer. Era şi ea acolo aseară şi nu s-a bucurat deloc să-l vadă pe Bay Middleton. Am aflat că-i soră cu împărăteasa. Prin urmare, îmi închipui că zilele mele în calitate de călăuză imperială sunt numărate.

La această remarcă, pe chipul lui Fred se aşternu o expresie satisfăcută, iar Chicken îl bătu pe Bay pe umăr.

— N-are a face, bătrâne, noi, muritorii de rând, vom rămâne alături de tine. Întotdeauna am fost de părere că n-ai stofă de curtean.

— Să ştii că nu. Nu mă ţin nici genunchii, nici firea, încuviinţă Bay, apoi se întoarse spre Fred: Speram să pot vorbi cu sora ta. Ai văzut-o în dimineaţa asta?

Fred şi Chicken schimbară o privire şi Bay citi în ochii lor ceva ce nu reuşi să înţeleagă.

— Tocmai a plecat, răspunse Hartopp. Noi am venit s-o conducem. Păcat că nu te-ai trezit ceva mai devreme. Presupun că ai fost obosit după invitaţia imperială.

Bay observă încântarea de pe chipurile lor. Îi bucura faptul că el nu pricepea despre ce-i vorba. Fred ar fi acceptat bucuros orice lucru care l-ar fi împiedicat pe Bay să-i devină cumnat, iar Chicken Hartopp fusese întotdeauna gelos pe faptul că acesta era în graţiile lui Charlotte. Bay se simţea sfâşiat între dorinţa de a şti unde şi de ce plecase Charlotte, şi frustrarea că ea plecase fără să-i spună. În ciuda frigului dimineţii, îşi simţea palmele asudate. Era oare posibil ca Charlotte să fi aflat de scena de la grajduri? Cu neputinţă. În plus, acum când respira aerul dimineţii, nici lui nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmplase azi-noapte fusese aievea.

Încercă fără succes să-şi păstreze zâmbetul.

— Of, dragă Bay, am impresia că te-ai certat cu toate prietenele tale, zise Chicken, zâmbind cu gura până la urechi. Steaua ta începe să pălească. Sfatul meu e să te limitezi la cai. Măcar cu caii nu rişti să ai surprize.

— Păi tu ar trebui să ştii asta cel mai bine, Chicken, băiete.

Bay nu se putuse abţine de la această replică, dar văzând roşeaţa care cuprinsese obrazul lui Chicken până la favoriţi, îi păru rău. Hartopp era renumit pentru insuccesul lui la sexul frumos. Refuzul unei cereri în căsătorie venite din partea căpitanului Hartopp devenise o regulă chiar şi pentru fetele care abia îşi făceau intrarea în societate. Poate ar fi avut mai mult noroc cu vreo văduvă sau cu cineva mai puţin implicat în viaţa socială, numai că Hartopp făcea curte asiduă tinerelor moştenitoare, care, la rândul lor, îl refuzau cu aceeaşi asiduitate.

Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi o clipă, apoi Fred spuse:

— Ei, acum mă duc la grajduri. Curând începe slujba de dimineaţă şi nu vreau să pună mâna pe mine Lady Crewe. Ieri m-a obligat să citesc rugăciunea şi pe urmă m-a certat că o citisem prea repede.

Porni în jos pe trepte, urmat de Hartopp. Bay observă că ceafa lui Chicken era stacojie.

Bay şovăi o clipă. Trebuia să meargă şi el la grajduri, dar nu voia să se întâlnească iar cu Fred şi Hartopp. Intră din nou în casă, sperând să găsească un trabuc în salonul pentru fumători, dar îl abordă Augusta, cu atâta precizie de parcă l-ar fi aşteptat.

— Aţi avut o seară plăcută, căpitane Middleton? Desigur, aici v-am simţit lipsa, dar sunt convinsă că dumneavoastră nu ne-aţi dus dorul.

Bay se înclină cu răceală.

— Într-adevăr, a fost un eveniment de seamă.

— Ei, haideţi, nu fiţi aşa zgârcit cu amănuntele. Îmi închipui că, dacă vă părăsiţi prietenii pentru farmecele unei împărătese, puteţi măcar ca la înapoiere să relataţi totul în detaliu.

— Atunci am să vă dezamăgesc, Lady Augusta. Dacă aţi dori să vă descriu caii împărătesei, aş face o treabă bunicică, dar când vine vorba de rochii şi bijuterii, mă tem că, din păcate, n-am competenţa necesară.

— Dar eu credeam că vă pricepeţi la femei, căpitane Middleton. Cum arăta împărăteasa în ţinută de seară? Era

superbă? În definitiv, e bunică, aşa că probabil arată mai bine la lumina lumânărilor.

— Eu zic că toate femeile arată mai bine la lumina lumânărilor, nu credeţi? replică Bay.

Dar Augusta nu se lăsă deloc intimidată.

— I-aţi văzut maimuţa? Mi-a povestit camerista mea că tot personalul de la Easton Neston vrea să-şi dea demisia din pricină că animalul e lăsat liber şi muşcă oamenii.

— Regret, am văzut-o doar pe împărătească, nu şi maimuţa.

— Ei bine, consider că sunteţi tare plicticos. Probabil aţi văzut şi ceva ce merită povestit.

— Dacă aveţi cumva sentimentul că poate am văzut ceva ce merită povestit, după cum v-aţi exprimat dumneavoastră, atunci eu unul prefer să fiu mai curând plicticos decât indiscret.

Augusta îşi îngustă neîncrezătoare pleoapele peste ochii de un albastru spălăcit.

— Dumnezeule, câtă emfază, căpitane Middleton! Nu ştiam că sunteţi atât de ataşat de împărătească.

— Poate că am o slăbiciune pentru bunici, i-o întoarse Bay.

Îşi scoase ceasul din buzunar.

— Oh, s-a şi făcut timpul? Vă rog să mă scuzaţi. Nu vreau s-o fac pe împărătească să mă aştepte.

— Nu, sigur că aşa ceva nu se cade. Ce norocoasă e să aibă pe cineva atât de devotat şi de loial.

Bay tăcu o clipă. Desigur, ar fi putut s-o întrebe pe Augusta unde plecase Charlotte, dar ea s-ar fi bucurat de faptul că Charlotte plecase şi ar fi apăsat degetul pe rană mai mult decât Fred şi Hartopp. Ar fi fost însă o prostie să şi-o facă duşman.

— Poate nu comit chiar o indiscreţie dacă vă spun că împărăteasa purta o rochie verde şi podoabe de diamant în păr. Sora ei, regina Neapolelui, era îmbrăcată în roşu.

— Ce nuanţă de verde? vru să ştie Augusta.

— Oh, una foarte închisă, ca pinul scoţian. Combinaţia

dintre stelele de diamant din părul ei castaniu-închis şi acea nuanţă de verde m-a dus cu gândul la imaginea unei păduri la ceas de noapte.

— Imaginea unei păduri la ceas de noapte? Căpitane Middleton, sunteţi un adevărat poet. Acum înţeleg limpede cum a fost dineul. Neapărat să-i spuneţi şi lui Charlotte. E genul de detalii care nouă, femeilor, ne plac la nebunie.

Middleton îşi dădu seama că vorbise prea mult, dar măcar putea afla unde plecase Charlotte.

— Speram s-o pot vedea pe domnişoara Baird în această dimineaţă, însă când am apărut eu, trăsura ei tocmai pleca.

— Nu v-a aşteptat să-şi ia rămas-bun? Sunt uimită, zise Augusta, făcând ochii mari. Credeam că sunteţi prieteni apropiaţi. Vreţi să spuneţi că a plecat fără să sufle un cuvânt?

Bay nu răspunse şi Augusta continuă, cu ochi strălucitori:

— Înţeleg de ce n-a vrut să-şi ia rămas-bun de la mine. Ştie că sunt foarte supărată că mă părăseşte în ajunul nunţii. Dar dumneavoastră? Probabil aţi făcut ceva de v-a scos de la inimă, căpitane Middleton.

Îşi duse un deget la frunte.

— Mă întreb ce-aţi fi putut face ca s-o supăraţi atât de tare. Nu cred să fie de vină dineul cu împărăteasa îmbrăcată în rochia ei verde ca pădurea. Ce păcat că v-aţi întors atât de târziu aseară. Îmi amintesc că Charlotte a fost ultima femeie care a plecat la culcare. Majordomul a surprins-o la miezul nopţii plimbându-se prin holul mare şi admirând tablourile lui Canaletto.

— Ştiţi cumva unde s-a dus? întrebă Bay pe un ton cât mai neutru cu putinţă. Aş dori să-i scriu.

— Mă întreb dacă să vă spun, căpitane Middleton, spuse Augusta, lăsându-şi capul pe o parte. Cum domnişoara respectivă a plecat fără să-şi ia rămas-bun, poate că nu doreşte să mai comunice cu dumneavoastră.

Bay îşi dădu seama că-şi încleştase pumnii, aşa că îşi ascunse mâinile la spate.

— Nu prea-mi vine să cred, dar n-am să vă cer să trădaţi o confidenţă. La revedere, Lady Augusta.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre grajduri, dând cu piciorul în pietrele care pavau accesul până acolo. Era atât de furios, încât nu lua în seamă că-şi distrugea cizmele preferate. Bay presupunea că Augusta se jucase cu el şi că, dacă s-ar fi dat bine pe lângă ea, ar fi aflat unde plecase Charlotte, dar nu suporta ideea de a-i da această satisfacţie. Era furios pe Fred şi pe Hartopp, furios pe Augusta şi chiar pe Charlotte. De ce plecase fără să-l anunţe? Probabil că exista o explicaţie cât de poate de simplă, dar el tot era supărat. Fusese la un pas de a fugi cu ea, dar ea îl convinsese că trebuiau să aştepte şi că era nevoie ca el să intre în graţiile împărătesei. Nu făcuse decât ceea ce-l îndemnase ea. Nu era prea departe de adevăr să afirme că până şi scena de la grajduri se datora tot lui Charlotte.

N-ar fi ajuns până acolo dacă Charlotte ar fi acceptat să fugă împreună. Iar acum, chiar când avea atâta nevoie s-o vadă, ea dispăruse.

Până să ajungă la grajduri, reuşise să devină un pachet de nervi. Tipsy îl aştepta, pregătită şi înşeuată, dar când o bătu pe grumaz şi o mângâie pe coaste în semn de salut, îşi aminti fotografia făcută de Charlotte chiar în acel loc şi furia începu să i se topească. Sări în şa şi o îndemnă pe Tipsy să pornească la galop. Nu avea rost să-şi obosească iapa chiar din primele ceasuri ale dimineţii, însă avea nevoie să-şi alunge proasta dispoziţie.

Nu fusese o dimineaţă prea prielnică. Acum trebuia s-o întâlnească pe împărătească şi nu avea cizmele lustruite.

CLUBUL QUORN

Era prima zi a sezonului de vânătoare. În cele din urmă zăpada se topise. Cerul era limpede şi albastru, şi vântul se oprise. La asta se aşteptaseră şi cei din clubul

Quorn. Desigur, ar fi mers la vânătoare în orice condiţii, dar se potrivea de minune ca pentru cea mai mare partidă a anului vremea să fie perfectă. Dumnezeul pe care-l venerau duminica în bisericile din fiecare parohie era, fără îndoială, membru Quorn, deoarece înţelegea importanţa vremii frumoase, cu vizibilitate bună. Şi căile ferate înţelegeau însemnătatea zilei şi ofereau trenuri suplimentare cu plecare din Londra, înţesate de bărbaţi şi femei care aşteptau de un an întreg să petreacă o zi alături de clubul Quorn. Gândul de a călări în urma ogarilor peste câmpurile bine îngrijite ale comitatului Leicestershire, cu inimile bătând năvalnic, cu toţi muşchii încordaţi, ca să poată fi de faţă la încolţirea vânatului, le însenina zilele petrecute în birourile lor mohorâte de avocatură, în cele mai ascunse cotloane ale Ministerului de Externe sau în cadrul comitetului care se ocupa cu furnizarea de răcoritoare la acele *tableaux vivants*[42], organizate de Lady Mackinnon pentru ajutorarea orfanilor din Bulgaria. În plus, evenimentul se bucura de şi mai mare interes datorită prezenţei unor figuri imperiale. În acest sezon, şi prinţul de Wales vâna cu clubul Quorn, iar acum ziarele erau pline de isprăvile ecvestre ale împărătesei Austriei. Ideea unei regine gonind în galop era ieşită din comun, şi imaginea căpăta strălucire în minţile călătorilor din trenurile speciale, în contrast cu imaginea propriei lor regine, o făptură micuţă, înveşmântată în negru, care păstra aceeaşi atitudine posomorâtă de la moartea soţului, survenită cu cincisprezece ani în urmă. Chiar dacă unii pasageri socoteau cumva ciudat ca soţia unuia dintre cei mai puternici oameni din Europa să-şi lase îndatoririle de consoartă şi de suverană ca să vâneze vulpi într-o ţară străină, nu zăboveau prea mult asupra gândului – la urma urmei, era vorba despre clubul Quorn.

Poate că singura persoană aflată în tren în acea dimineaţă care nu înţelegea că vânătoarea Quorn trecea înainte de orice altceva era ambasadorul austriac. Acesta

42 Tablouri vii, în franceză, în original (n.tr.)

primea cu regularitate sumare de presă de la Viena, unde ziariştii erau mult mai puţin toleranţi faţă de o împărătească absentă, care prefera vânătoarea cu câini într-o ţară protestantă în loc să-şi îndeplinească îndatoririle de monarh catolic. Dar, în timp ce citea aceste rapoarte, cu care, în sinea lui, era de acord, ştia bine că nu putea să-i împărtăşească împărătesei temerile lui. Ambasadorul constatase că, în cazul împărătesei, sentimentul datoriei impuse de poziţia ei avea o interpretare personală. Împărăteasa se găsea în Anglia de câteva săptămâni şi încă nu mersese s-o viziteze pe regina Victoria. La sosirea în Londra, când el îi sugerase că o asemenea vizită avea o importanţă politică, împărăteasa aruncase nuci maimuţei şi replicase că, după părerea ei, regina Victoria o antipatiza, aşa că ar fi răsuflat uşurată să nu se vadă obligată s-o primească. Ambasadorul încercase să-i scrie împăratului şi să-l convingă cât era de important ca împărăteasa să respecte eticheta regală, subliniind că unii miniştri de externe chiar făcuseră aluzii din care reieşea fără putinţă de tăgadă că regina Victoria era „surprinsă” că împărăteasa încă n-o vizitase. Dar împăratul nu făcuse decât să-i reproşeze ambasadorului lipsa lui de înţelegere, scriindu-i că „împărăteasa călătoreşte incognito ca să-şi recapete starea de sănătate, şi că puterea şi bunăstarea ei sunt, cum bine ştii, infinit mai preţioase pentru mine, aşa că am decis că trebuie lăsată în pace până când se va fi restabilit îndeajuns cât să-şi reia îndatoririle. Nu vreau să sacrific bunăstarea soţiei mele pe altarul democraţiei”. Ambasadorul nu putea să nu constate că o femeie care pleca la vânătoare cu ogari aproape în fiecare zi nu avea nici pe departe mintea şi trupul şubrede, aşa cum făcea referire împăratul în scrisoarea lui.

Ambasadorului îi plăcea postul său de la Londra; se distra excelent şi se bucura de o relaţie specială cu Lady Hertford. Nu ţinea câtuşi de puţin să cadă în dizgraţie şi să fie rechemat la Viena, dar se temea că exact asta se va întâmpla dacă şi în presa britanică vor apărea articole care să sugereze că împărăteasa Austriei o evita cu bună ştiinţă

pe regina Victoria. Ambasadorul se simţise extrem de tulburat după o conversaţie avută cu editorul ziarului *Morning Post* la una din recepţiile date de Lady Hertford, fapt care-l determinase azi să facă drumul până în Leicestershire. Editorul părea deosebit de bine informat cu privire la deplasările împărătesei, de unde rezulta că sursa era fie cineva din Ministerul de Externe, fie – mai rău – cineva de la curte. Oricum, era un avertisment. Regina nu era încântată şi-şi manifesta deschis nemulţumirea. Ambasadorul urcase în tren, nu pentru distracţie, deşi aprecia atracţiile unei vânători organizate de clubul Quorn, ci fiindcă voia să-şi convingă împărăteasa să-şi facă datoria faţă de regină. Nu era deloc convins că va reuşi.

În mulţimea adunată în faţă la Quomdon Hall, celebra canisă care dăduse şi numele clubului de vânătoare, împărăteasa atrăgea privirile de departe. Şedea cu spatele drept, călare pe iapa ei de vânătoare cenuşie, cu restul vânătorilor aşezaţi în semicerc în jurul ei, la o distanţă respectuoasă. Stătea de vorbă cu un alt călăreţ, pe care, după corpolenţă şi poziţia relaxată a umerilor, ambasadorul îl bănuia a fi prinţul de Wales. Ambasadorul oftă. Misiunea lui tocmai devenise şi mai grea. Dacă împărăteasa urma să călărească azi alături de prinţul de Wales, atunci cu siguranţă avea să considere că şi-a îndeplinit îndatorirea faţă de familia regală britanică. Dar, aşa cum ştia prea bine ambasadorul, o audienţă sau chiar o zi de vânătoare în compania fiului nu putea substitui o întrevedere formală cu mama. Într-adevăr, dacă – sau mai degrabă când – regina avea să afle despre evenimentele zilei, se va considera de două ori nedreptăţită. Deşi Victoria încă trăia aproape în izolare, totuşi o nemulţumeau eforturile fiului de a reprezenta public monarhia în locul ei şi o deranja ideea că popularitatea lui ar fi putut s-o umbrească pe a ei. Dacă împărăteasa Austriei avea să fie văzută călărind în compania prinţului de Wales înainte de a o vizita pe suverană, atunci o situaţie până acum îngrijorătoare urma să se preschimbe într-un grav incident diplomatic. Ambasadorul trebuia să încerce să stea de vorbă cu

împărăteasa înainte să înceapă vânătoarea. Ştia că pe terenul de vânătoare nu mai avea nicio şansă s-o prindă din urmă.

Prinţul de Wales tocmai povestea ceva. Ambasadorul profită de râsul care urma obligatoriu după anecdota spusă de prinţ şi se postă într-un loc unde putea fi remarcat de împărătească. Ea îl zări, se încruntă şi smuci frâul calului, ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze, dar nu apucă să plece, căci prinţul de Wales strigă către ambasador:

— Bună ziua, Karolyi, deci ai venit şi dumneata să participi la deliciile vânătorii Quorn? În toate comitatele nu se vorbeşte decât despre Maiestatea Sa.

Karolyi se înclină cât putea de graţios, dat fiind că era călare.

— Regret că nu pot spera să-mi reprezint ţara la vânătoare cu aceeaşi nobleţe ca împărăteasa.

Împărăteasa înclină scurt din cap în direcţia lui, confirmând că era purul adevăr, apoi se întoarse către prinţ.

— Mare păcat că nu-l pot convinge pe împărat să mă însoţească. E un călăreţ fără pereche şi ştiu că i-ar plăcea vânătoarea la fel de mult cum îmi place mie, dar susţine că ţara nu se poate lipsi de el.

— Ei bine, atunci îi putem fi recunoscători că se poate lipsi de Maiestatea Voastră, ca să ne arătaţi cum călăresc austriecii.

Prinţul îşi netezi mustaţa cu mâna înmănuşată, parcă în semn de apreciere faţă de gestul împăratului.

— Sper ca, într-o bună zi, să puteţi veni la Godollo, reşedinţa noastră de lângă Budapesta. Acolo îmi place mie să călăresc când sunt acasă. Nu avem garduri şi şanţuri ca aici, dar se poate galopa kilometri întregi fără oprire.

— Ce perspectivă! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Cred că ţara mea s-ar putea lipsi de mine pentru a galopa nestingherit pe plaiurile ungureşti. Prinţul de Wales ridică îndurerat din umeri, apoi îşi recăpătă buna dispoziţie şi zise: Acum însă, Maiestatea Voastră, trebuie să prezint omagiile mele conducătorului partidei de vânătoare, altfel

n-o să mai pornim niciodată la drum.

Sesizând momentul prielnic, Karolyi îşi aduse calul cât îndrăznea de aproape de al împărătesei.

— Sunt tare fericit să văd că Maiestatea Voastră arată atât de bine. Se pare că vă priește aerul din Anglia.

Deşi cuvintele îi veniseră pe buze automat, fiind complimentele unui curtean cu experienţă, totuşi, de data asta, rosteau chiar purul adevăr. Obrajii ei palizi erau acum îmbujoraţi, şi albul ochilor devenise curat. Karolyi era obişnuit s-o vadă la Viena, unde expresia ei trăda plictiseală şi agasare, în timp ce aici arăta ca şi cum nu şi-ar fi dorit pentru nimic în lume să se afle în altă parte.

— Da, trebuie să recunosc că sunt fericită aici.

Zâmbi ca pentru a-şi întări spusele, şi Karolyi, care n-o mai văzuse până atunci zâmbind, începu să regrete că venise aici din proprie iniţiativă. Văzu că ogarii erau deja scoşi din canisă şi vânătorii începuseră să se adune. Trebuia deci să spună ce avea de spus.

— Maiestate, mă întrebam dacă v-aţi mai gândit când aţi putea să-i faceţi o vizită reginei. Ştiu bine că sunteţi aici neoficial, dar mă tem că ea se va simţi ofensată dacă nu mergeţi s-o vedeţi curând. Mai ales acum că l-aţi cunoscut pe prinţul de Wales. Ar fi o nenorocire ca presa britanică să facă unele comentarii. Ziarele de aici au obiceiul să spună lucrurilor pe nume.

Karolyi se pregăti pentru reproşurile împărătesei, dar, spre mirarea lui, ea continua să-i zâmbească. Nu se uita la el, ci peste umărul lui, de parcă ar fi căutat din ochi pe cineva.

— Sărmanul meu Karolyi, îţi faci prea multe griji. Îţi promit că am să merg s-o întâlnesc pe regină. De fapt, am să merg chiar duminică, ziua când nu se ţine nicio vânătoare. Te rog să faci dumneata tot ce-i de trebuinţă. Ai dreptate, nu mai pot amâna vizita.

Ambasadorul era cât pe ce să cadă de pe cal de surpriză. Ultimul lucru la care se aştepta era o încuviinţare însoţită de un zâmbet. Era limpede că aerul Angliei îi pria nespus de mult împărătesei.

— O hotărâre foarte înţeleaptă, Maiestate. Desigur, în mod normal, regina nu primeşte vizite duminica, dar sunt convins că, în cazul dumneavoastră, va face o excepţie.

Dar împărăteasa nu-l mai asculta. Peste umărul ambasadorului văzuse pe cineva care, evident, o interesa mai mult. Karolyi întoarse capul şi observă apropiindu-se un tânăr cu părul şi mustaţa aproape de aceeaşi culoare cu a calului său murg. Împărăteasa ridică mâna în semn de salut.

— Bay Middleton, credeam că nu mai vii.

Se întoarse spre Karolyi.

— Conte Karolyi, ţi-l prezint pe căpitanul Middleton, călăuza mea. De n-ar fi fost el, probabil că acum aş zace pe fundul cine ştie cărui şanţ din Leicestershire.

Middleton se înclină către ambasador.

— E prima oară când vânaţi cu clubul Quorn, domnule conte? E cea mai grozavă partidă de vânătoare din această parte a ţării, dar să nu încercaţi să ţineţi pasul cu împărăteasa. Călăreşte ca o nălucă.

Karolyi aruncă o privire spre împărătească. Remarca lui Middleton i se păruse mai mult decât familiară. Era greu de imaginat că la Viena cineva ar fi îndrăznit să vorbească astfel despre membrii familiei regale în prezenţa lor. Dar se vede treaba că în Anglia lucrurile se petreceau cu totul altfel. Era limpede că omul acesta nu era un simplu rândaş, deşi nu avea un titlu. Karolyi observase şi că împărăteasa i se adresase pe ciudatul lui nume de botez. Nici asta nu s-ar fi întâmplat vreodată la Viena. Îşi scormoni memoria după vreun amănunt legat de căpitanul Middleton. Era un nume pe seama căruia circulaseră bârfe la vremea când sosise el la Londra.

— Am avut plăcerea s-o văd pe împărătească la şcoala de călărie de la Viena. Niciun austriac nu s-ar încumeta să ţină pasul cu ea.

— Atunci e un adevărat noroc să am drept călăuză un englez, zise împărăteasa şi zâmbi din nou.

Karolyi observă că surâsul îi era adresat lui Middleton şi flerul lui de curtean îi spuse că prezenţa lui acolo

devenise indezirabilă. Totuşi, decise să mai zăbovească. Îl interesa acel ceva care simţise el că o lega pe împărăteasă de tânărul acela.

— Într-adevăr, mare noroc. Sunt convins că noi, austriecii, trebuie să-i fim recunoscători căpitanului Middleton că fereşte de rău pe cel mai de preţ giuvaer al nostru.

— Îmi dau toată silinţa, zâmbi Middleton, dar împărăteasa pune plăcerea vânătorii mai presus de propria-i siguranţă.

Dinspre ogari se stârni brusc hărmălaie, semn că luaseră urma vânatului. Împărăteasa trase de frâul calului.

— Trebuie să plecăm, spuse ea, înclinând din cap spre Karolyi, semn incontestabil că-i îngăduia să plece.

Ambasadorul făcu iarăşi un efort să se încline.

— Maiestatea Voastră poate lăsa în seama mea toate aranjamentele legate de palatul regal.

Împărăteasa se crispă; era limpede că deja îşi uitase promisiunea de a o vizita pe regină. Acum însă răsuna chemarea cornului de vânătoare şi ea era nerăbdătoare să plece.

— Mulţumesc, Karolyi, atunci ne vedem duminică, da?

Acestea fiind zise, ea se îndepărtă împreună cu Middleton, iuţind pasul până se alăturară grupului pestriţ de călăreţi care se risipise pe coasta dealului din faţă. Ambasadorul urmări cu privirea cum cele două siluete, împărăteasa în bleumarin, Bay în roşu, îşi croiau drum printre ceilalţi vânători călare. Când grupul se apropie de un gard viu, ogarii încercară să se strecoare prin el, găsind o spărtură şi trecând dincolo în haită compactă şi nerăbdătoare. Călăreţii porniră pe câmp, în căutarea unui loc de trecere, dar împărăteasa şi Middleton nu-i urmară. Karolyi icni văzând cum împărăteasa se îndreaptă spre gard, fără să schimbe pasul. O clipă îşi închipui că ea apreciase greşit distanţa şi se imaginã în biroul împăratului din castelul Hofburg, încercând să-i explice cum soţia lui căzuse de pe cal şi-şi rupsese gâtul. Apoi, Middleton o ajunse din urmă, îndemnându-i calul odată cu al lui şi, ca

prin minune, amândoi caii săriră gardul în acelaşi timp. Ambasadorul îşi ţinu respiraţia până când îi pierdu din vedere, după care, ridicând privirea, îi zări din nou, două puncte, unul albastru şi unul roşu, urcând colina în galop, pe urmele ogarilor.

Ambasadorul dădu pinteni calului, pregătindu-se să se alăture gloatei gălăgioase a celor sosiţi mai târziu, majoritatea londonezi care preferaseră să profite din plin de micul dejun oferit de club. Erau acolo şi câteva doamne, care stăteau în trăsuri oprite pe marginea terenului de vânătoare şi urmăreau evenimentele prin binocluri. Karolyi era pe punctul de a se alătura călăreţilor când recunoscu pe una dintre doamne ca fiind Maria Festetics, verişoară cu el din partea mamei şi o veche parteneră de dans. Porni la trap spre ea, dar contesa era atât de preocupată să urmărească vânătoarea prin binoclu, încât nu-l observă. În cele din urmă, el îi strigă ceva în ungureşte şi ea întoarse capul imediat.

— Ah, Bela, ce plăcere să te văd! Ai venit pentru vânătoare?

Karolyi descălecă şi se duse s-o sărute pe Maria Festetics de trei ori pe obraz, după obiceiul unguresc.

— Am venit să vorbesc cu împărăteasa. Pare să fie singura cale de a o vedea. Scurtele tale bilete nu erau de fapt invitaţii.

Maria clătină din cap.

— Ştiu, Bela, şi-mi pare rău, dar ştii bine cum e ea când nu vrea ceva. Pur şi simplu clatină din cap şi-mi spune să te amân. Am încercat s-o fac să mă asculte, dar nu aude decât ceea ce vrea să audă.

— Biata Maria! Maiestatea Sa are mare noroc să te aibă alături.

— Nu, Bela, pentru mine e un privilegiu s-o slujesc în orice fel.

Micuţa contesă îl fixă cu o privire aprigă.

— Ştiu că unii o consideră câteodată dificilă, însă cu ştiu ce suflet bun şi nobil are.

Îşi ridică bărbia, aproape sfidător.

Karolyi izbucni în râs.

— După cum ţi-am mai spus, Maria, mare noroc pe ea să te aibă alături. Azi însă n-a fost deloc dificilă. Am venit s-o întreb când ar dori s-o viziteze pe regina Angliei şi mi-a răspuns cu amabilitate că se va duce duminică, ba chiar m-a rugat să pun eu la punct toate detaliile. Am rămas uimit s-o văd atât de maleabilă, Maria.

Continuă, privind-o cu atenţie pe contesă, ca să-i vadă reacţia:

— Se pare că-i prieşte voiajul în Anglia. De fapt, de mult n-am mai văzut-o arătând atât de bine şi într-o stare de spirit atât de bună. Cred că de la încoronarea ei la Budapesta. Mă întreb ce anume îi face atât de bine aici, în Anglia?

Maria Festetics clătină din cap.

— Bela, Bela, mă cunoşti prea bine ca să-mi pui întrebarea asta. N-am s-o bârfesc pe împărătească nici faţă de tine, nici faţă de alţii. Ar trebui să te bucuri, la fel ca mine, că-i într-o dispoziţie atât de bună.

Karolyi răspunse reproşului ei cu un surâs.

— Chiar mă bucur. Trebuie totuşi să-ţi spun că mă îngrijorează vânătoarea. Am impresia că împărăteasa nu prea ştie ce-i frica. Adineauri am crezut că o să-şi rupă gâtul încă de la primul gard.

— Of, ştiu. De fiecare dată când pleacă la vânătoare stau cu inima cât un purice. Azi a trebuit să vin să văd cu ochii mei: Oricum, parcă-i mai bine decât să stau acasă şi să-mi imaginez tot felul de accidente, oftă contesa. Uneori mă gândesc că încearcă să-şi pună singură capăt zilelor.

Karolyi ridică din umeri.

— Şi totuşi are toate motivele din lume să trăiască. Soţul o adoră şi-i dă voie să facă tot ce-i place. E încă frumoasă, ba chiar aş zice că acum e mai atrăgătoare ca oricând.

Contesa oftă.

— Adevărat. E încă frumoasă, dar ea nu-şi dă seama. Tot ce vede când se uită în oglindă sunt ridurile.

Îşi luă binoclul şi privi cu atenţie în depărtare, dar

împărăteasa şi însoţitorul ei nu se mai zăreau. Se întoarse iar spre conte.

— Ce păcat! E înzestrată cu toate harurile: vorbeşte curgător şase limbi, scrie poezie. Uneori îmi spun că mintea ei e ca un muzeu plin de comori nevăzute şi nefolosite. Măcar de-ar avea o cauză nobilă, un scop căruia să i se dedice în întregime. Ar face lucruri măreţe.

— E împărătească, Maria. Poziţia cea mai înaltă în stat. Are toate ocaziile să facă bine în ţară, şi totuşi, preferă să vină să vâneze în Anglia, comentă Karolyi.

— Nu mă refeream la faptul că trebuie să deschidă spitale şi să dea de pomană la orfani, Bela, ci la o cauză adevărată, ceva în care să creadă. Uite ce multe a făcut pentru Ungaria. Crezi că Franz Josef ar fi fost încoronat rege la Budapesta dacă n-ar fi fost ea? Eu, una, îi rămân veşnic îndatorată pentru asta. Dar timpul a trecut şi, în prezent, nu are nicio cauză pentru care să lupte.

— Are clubul Quorn, zâmbi Karolyi.

— Întocmai, dar mi-aş dori să aibă altceva.

Amândoi tăcură.

— Şi ce mai fac cei doi *chevaliers servants,* Castor şi Pollux? Parcă nu i-am văzut în dimineaţa asta, remarcă contele Karolyi.

— Nu… nu se simt bine. Împărăteasa le-a dat limpede a înţelege că vrea să vâneze singură.

— Singură, cu excepţia galantului căpitan Middleton, desigur.

— Cu excepţia lui, confirmă contesa, strângând din buze.

— Maiestatea Sa a avut bunăvoinţa să mi-l prezinte. Mă bucur că are aşa un… Făcu ostentativ o pauză, căutând cuvântul potrivit… bărbat drept călăuză. Din câte ştiu, căpitanul Middleton e renumit pentru îndemânarea sa în ale călăriei.

— I-a fost recomandat Maiestăţii Sale de lordul acela englez cu părul roşu, Spencer. Regina Neapolelui a fost furioasă, l-ar fi vrut pentru ea, dar el a refuzat-o.

— Oh, deci e ambiţios? De ce să călăreşti cu o simplă

regină când poţi avea o împărătească?

— Ambiţios? Există vreun cuvânt în ungureşte pentru asta? Nu, nu cred. Nu-i curtean şi, clar, nici spion. Nu-i cazul să-ţi faci griji pe tema asta, Bela.

— Dar pe altă temă? Din câte ştiu eu, căpitanul Middleton e renumit şi pentru altceva pe lângă îndemânarea la călărie. Are foarte mare trecere la femei, mai puţin la bărbaţii lor, zise încet Karolyi.

Acum îşi amintea unde mai auzise numele de Middleton. Era vorba despre o idilă cu o femeie măritată, care în plin sezon plecase la ţară, la bărbatul ei. Doamna cu pricina, cum s-o fi numit, parcă Blanche, nu fusese văzută în oraş o vreme, după care familia se mai îmbogăţise cu un membru, care, din fericire, fusese o fetiţă. Provenienţa fetiţelor putea fi ceva mai vagă.

— Arată grozav de bine în uniformă, aşa că de ce l-ar plăcea soţii? zise contesa, ridicând din umeri.

Karolyi îşi dădu seama că nu era cazul să insiste pe lângă contesă. Nu era genul de femeie pe care s-o flatezi ca să comită o indiscreţie. O doamnă de companie austriacă i-ar fi spus totul despre împărătească şi despre căpitanul Middleton, ba ar mai fi adăugat şi de la ea, dar Maria Festetics era unguroaică şi socotea o datorie aproape patriotică să reziste oricăror bârfe şi lupte pentru obţinerea unei poziţii, atitudini tipice pentru curtea de la Viena.

În spatele lor se stârni hărmălaie şi ogarii se prăvăliră la vale, pe coasta colinei din faţa conacului. Contesa îşi duse iar binoclul, la ochi. Ambasadorul decise că putea foarte bine să profite de o zi de vânătoare cu clubul Quorn, aşa că se săltă în şa.

— Rămas-bun, Maria. Mă bucur că te-am văzut. E tare plăcut să pot vorbi din nou ungureşte. Aproape că mi-am pierdut obişnuinţa.

— Eu am noroc. Împărăteasa îmi vorbeşte tot timpul în maghiară. E foarte mândră de fluenţa ei.

— Noroc că vorbeşte la fel de bine englezeşte. Presupun că acest căpitan Middleton nu vorbeşte ungureşte şi nici măcar nemţeşte.

— Ajunge, Bela, ajunge! râse contesa. Du-te şi vânează vulpi. Puţină mişcare o să-ţi facă bine.

Ambasadorul înţelese că discuţia se încheiase. Deşi Maria nu-i spusese nimic, el, ca diplomat de carieră, aflase tot ce trebuia să ştie.

ACCIDENTUL

Vine un moment, către sfârşitul unei zile de vânătoare, când lumina începe să pălească şi până şi calul cel mai sigur ajunge să se poticnească. E ceasul când gardurile se profilează ameninţător în lumina de iarnă şi muşchii amorţesc de la prea mult stat în şa. După câteva căzături de la sfârşitul ultimului sezon, Bay învăţase să recunoască momentul când forţele scad brusc şi mintea nu mai cunoaşte limitele trupului. Era primul semn că, la treizeci de ani, nu mai avea fizicul neîmblânzit pe care-l avusese la douăzeci şi unu. Era un călăreţ mult mai priceput decât atunci, forma lui fizică nu avusese nimic de suferit, însă un timp, Bay nutrise ideea că viaţa nu avea cum să devină mai bună. Azi însă nu regreta nimic. Soarele strălucise toată ziua şi vulpea fugea de ei de trei ore, făcând din această zi cea mai grozavă partidă de vânătoare din viaţa lui. Bay spera că acest animal deosebit va reuşi, în cele de urmă, să păcălească ogarii; merita o răsplată pentru spectacolul pe care-l oferise.

Câinii goneau peste un ogor arat, în direcţia unui mic crâng. Bay privi într-o parte spre împărătească, care călărea alături de el. Avea hainele împroşcate cu noroi şi o şuviţă de păr i se desprinsese din agrafe şi-i flutura pe spate ca un laţ. Dar îşi ţinea spatele la fel de drept ca întotdeauna şi sălta atât de uşoară pe cal, încât părea că pluteşte în şa. Abia dacă îşi vorbiseră în ziua aceea. Goana fusese prea năvalnică, dar de fiecare dată când Bay îi surprindea privirea, simţea fiorul unei legături înfiripate între ei. Toate neliniştile dimineţii fuseseră alungate de hăituirea fără

răgaz a prăzii. Acum nu simţea decât o bucurie intensă pentru clipa în sine, în timp ce gonea peste câmpiile din Leicestershire alături de împărăteasă.

Ajunseră în crâng. Întrebarea era dacă să aştepte să vadă dacă ogarii fugăreau vulpea până în vizuina ei sau să ocolească pe la marginea crângului, să vadă dacă ogarii îşi făceau apariţia din partea cealaltă. Majoritatea călăreţilor, între care şi prinţul de Wales, îşi struneau caii, fericiţi să-şi tragă sufletul câteva clipe. Bay vru să le urmeze exemplul, dar împărăteasa ridică biciuşca şi-şi îndemnă calul mai departe. Bay dădu uşor pinteni calului şi porni după ea.

Terenul începea să coboare şi calul lui Bay şovăi în faţa pantei abrupte. Când reuşi să-l facă să capete viteză şi privi în sus, împărăteasa dispăruse dincolo de coama dealului. Bay ridică cravaşa şi o lovi pe Tipsy peste coaste. Iapa ajunse în vârf, dar vrând să coboare celălalt versant al dealului abrupt, se poticni, iar Bay, care o căuta din ochi pe împărăteasă, văzu cum pământul se ridică brusc spre el.

Auzi ca prin vis un glas vorbind nemţeşte şi simţi pe obraz picături de ploaie. În cele din urmă, îl năpădi un val de durere, făcându-l să-şi vină în simţire. Deschise ochii şi văzu chipul împărătesei foarte aproape de al lui. Observă că avea dinţi foarte mici şi neregulaţi. Vru să zâmbească, dar durerea era prea intensă şi-şi auzi propriul geamăt.

— Bay, Bay Middleton? Mă auzi?

Bay se forţă să dea din cap.

Ea îşi scoase mănuşa şi-şi puse mâna într-a lui.

— Dacă mă auzi, strânge-mă de mână.

Bay îi simţi degetele reci şi aspre, dar, când încercă s-o strângă de mână, simţi o durere sfâşietoare în umăr şi o senzaţie de desprindere. Îi veni în gură gust de fiere. Înţelese că, probabil, îşi dislocase umărul. I se mai întâmplase o dată, când căzuse în timpul unei curse cu obstacole. Chicken Hartopp fusese de faţă şi ştiuse ce să facă. Îi dăduse cravaşa s-o ţină între dinţi în timp ce-i pusese umărul la loc. Pe urmă îl tachinase pe Bay pentru urmele de muşcături care aproape rupseseră pielea de porc a biciuştii.

Bay încercă să vorbească, însă de pe buze nu-i ieşi niciun cuvânt.

— Eşti rănit? Îţi poţi mişca mâinile şi picioarele?

Glasul împărătesei era răguşit de emoţie. Îl fixa cu o privire arzătoare. El încercă din nou să vorbească, dar nu reuşi decât să scoată un geamăt de durere. Împărăteasa vârî mâna în buzunarul vestonului şi scoase de acolo o sticluţă de argint, din care îi picură printre buze câţiva stropi de coniac. Alcoolul îi ajunse în gâtlej, făcându-l să tuşească şi totodată limpezindu-i mintea, astfel încât reuşi să îngaime:

— ... umărul... dislocat... Ajutaţi-mă să-l pun la loc.

Împărăteasa încuviinţă din cap.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Mai vreau coniac.

Ea îi ţinu sticluţa la buze şi-i mai turnă în gură câţiva stropi, dar văzând expresia de pe chipul lui, înclină sticluţa astfel încât alcoolul să i se prelingă pe gât. Bay aşteptă o clipă ca alcoolul să amorţească intensitatea durerii, apoi se sili din nou să vorbească.

— Simţiţi unde-i încheietura?

Împărăteasa îi pipăi cu grijă umărul.

— Da, simt că ceva nu-i în regulă.

— Îmi puteţi roti braţul şi, în acelaşi timp, să-l împingeţi la loc?

Împărăteasa îşi muşcă buza.

— Nu vreau să te doară, poate ar trebui să aşteptăm să vină ajutoare.

Bay simţi un val de greaţă şi de ameţeală.

— Vă rog mult, faceţi-o acum. Nu mai suport durerea.

Nu-şi putea stăpâni lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

O simţi prinzându-l de mână şi zise:

— Acum, întoarceţi-mi braţul în afară şi împingeţi-l în jos.

Îşi auzi propriul urlet când împărăteasa îi roti braţul, punându-i-l la loc. Brusc, durerea încetă. Deşi umărul continua să-i pulseze, durerea aceea ascuţită dispăruse,

încetând să mai constituie miezul sfâşietor şi insuportabil al fiinţei sale. Continuă s-o ţină de mână pe împărătească, ba chiar încercă să-i ducă degetele la buze, dar era un efort prea mare pentru el.

— Mulţumesc, şopti Bay.

Ea întoarse capul. Bay o văzu frecându-şi mâna pe care i-o strânsese el. Îi veni în minte scena petrecută cu biciuşca lui Chicken.

— Iertaţi-mă. Vă doare mâna? Măcar n-a fost nevoie să mă împuşcaţi, încercă el să zâmbească.

Ea îl privi cu chipul palid şi brăzdat de lacrimi, dar reuşi să-i răspundă la surâs.

— Eu sunt cea care ţi-a provocat durere. Vezi bine că nu sunt atât de neîndurătoare. Dacă ai fi cal, cred că n-aş fi în stare să te împuşc nici dacă ţi-ai rupe piciorul.

— Vă simt recunoscător pentru asta, dar v-aş fi şi mai recunoscător dacă mi-aţi mai da puţin coniac.

Ea îi mai turnă puţin alcool în gură, apoi, fără să şteargă gâtul sticluţei, trase şi ea o duşcă.

— Iartă-mă, dumneata ai mai mare nevoie de asta decât mine, dar când te-am văzut căzând, am crezut că ai şi murit.

Bay încercă să râdă.

— Nu vă daţi seama că ar fi cea mai proastă idee să mor la vânătoarea Quorn? N-aş mai putea în veci să merg la vânătoare. L-aţi văzut pe maestrul de vânătoare? Mi-e mai frică de el decât de moarte.

Ea îi surâse din nou în colţul gurii.

— Cred că nu te temi suficient de mult de moarte. Probabil aşa sunt şi eu. Dar m-am speriat când am crezut că ai murit *dumneata.*

— Atunci trebuie să fim nesăbuiţi ori împreună, ori deloc, spuse Bay.

— Te previn că nu prea ştiu să fiu precaută.

Îl privi drept în ochi, şi Bay văzu pe obrajii ei urmele lacrimilor zvântate.

— Nici eu.

Ar fi vrut s-o atingă, dar braţele lui refuzau să se

mişte, aşa că rămaseră câteva clipe nemişcaţi, Bay zăcând pe pământul mocirlos, cu împărăteasa îngenuncheată lângă el, până când de pe celălalt versant al colinei răzbătu zvon de glasuri şi lătrături.

Împărăteasa ciuli urechea în direcţia dinspre care venea larma.

— Să merg după ajutoare?

— Cred că mă descurc, dacă mă ajutaţi dumneavoastră. Dar voi avea nevoie de ceva cu care să-mi prind braţul.

— Ceva? Ce anume?

— Ceva care să-mi ţină braţul ridicat.

Sisi se ridică şi, prinzând poalele lungi ale costumului de vânătoare, rupse o bucată de la cusătură. Se apucă să sfâşie materialul în formă de triunghi şi Bay văzu că pe sub fustă purta pantaloni de călărie din piele de căprioară, strânşi pe picior ca la jochei, scoţându-i în relief coapsele zvelte şi gambele lungi. Era totodată şocant şi excitant să vadă atât de explicit formele unei femei. Dincolo de durere, îl săgetă un fior de dorinţă.

Ea îngenunche din nou alături de el.

— Poţi sta în capul oaselor?

Bay încercă să se salte cu ajutorul braţului teafăr, dar efortul era peste puterile lui.

— Îmi dai voie să te ajut? întrebă ea cu glas şovăielnic.

Bay se sili să zâmbească.

— V-aş fi foarte recunoscător dacă m-aţi ajuta, Maiestate.

Ea îşi strecură cu grijă o mână pe sub umărul rănit şi, aplecându-se, îl prinse cu amândouă braţele. Trupul ei era lipit de al lui, iar Bay îi simţea răsuflarea pe obraz.

— Eşti gata? întrebă ea. Sper să am destulă forţă.

Bay o auzi trăgând aer în piept, apoi îl săgetă o durere ascuţită când ea îl trase în sus. Acum se priveau direct în ochi, cu nasurile aproape atingându-se. El n-ar fi trebuit decât să se aplece puţin în faţă ca s-o sărute. Încercă să descifreze expresia din ochii ei, dar acea scurtă ezitare îl

făcu să piardă momentul. Împărăteasa se depărtă de el, începând să învârtă între degete bucata de material ruptă din poalele fustei.

— Dacă-l leg aşa, e bine?

Prinse capetele materialului într-un nod strâns la ceafa lui Bay.

— Poate ceva mai strâns.

Eşarfa sprijinea bine braţul lui Bay, dar lui îi plăcea atingerea degetelor ei reci pe ceafă.

— Aşa?

— Perfect.

Bay se lăsă uşor pe spate, simţindu-i conturul sânilor la ceafă. Se gândi cât ar fi fost de plăcut să rămână aşa. Dar lumina zilei începea deja să pălească şi zgomotele intermitente care răzbăteau în amurg îi aminteau că grupul Quorn nu putea fi departe.

Sprijinindu-se în pământ cu braţul bun, se strădui să se ridice în picioare. Se clătină puţin pe picioare în timp ce-şi îndrepta spatele. Sisi întinse braţul ca să-l ajute. El râse cu amărăciune.

— În calitate de călăuză a dumneavoastră, Maiestate, sunt silit să recunosc că nu mi-am îndeplinit îndatoririle. Se presupune că mă aflu aici ca să vă feresc de rău pe dumneavoastră.

— Oh, eu am parte de toată protecţia necesară. În schimb, nu mi se întâmplă prea des să mă pot face utilă.

Caii lor păşteau împreună ceva mai departe pe taluz. Bay o fluieră pe Tipsy printre dinţi şi iapa se apropie, punându-şi botul în palma lui. Bay îşi dădu seama că-l aştepta o nouă încercare.

— Acum chiar că nu vă pot fi de niciun folos. Cred că sunt în stare să mă salt în şa doar cu un braţ, dar n-am să vă pot ajuta pe dumneavoastră.

Sisi râse.

— Crezi că sunt genul de femeie care nu poate sui pe cal fără ajutor?

Îşi chemă calul cu un plescăit din limbă şi, spre uimirea lui Bay, acesta îşi îndoi picioarele din faţă şi

îngenunche în faţa împărătesei. Ea săltă în şa fără efort şi calul se ridică din nou în picioare.

— În altă viaţă aş fi putut face carieră la circ.

Bay o privi atent. Acum că-şi rupsese poalele fustei ca să-i improvizeze lui o eşarfă, nimic nu-i mai ascundea picioarele în pantaloni de călărie.

— Cu siguranţă că aveţi picioare care v-ar fi ajutat la asta, Maiestate.

Sisi privi în jos.

— Noroc că se întunecă. Altfel amândoi am stârni un adevărat scandal.

Bay se cutremură. Deveni brusc conştient de situaţia lor aproape neverosimilă. Faptul de a fi văzut călărind alături de o împărătească pe jumătate dezbrăcată i-ar fi compromis pe amândoi. Dacă ar fi plecat singur, iar n-ar fi fost bine, fiindcă atunci ar fi abandonat o femeie într-un ţinut necunoscut. Dar poate că a doua opţiune era mai înţeleaptă.

— Ar trebui să vă las. Easton Neston e la numai un kilometru de aici. Cred că nu-i cazul să merg până la conac. Baronul Nopsca ar face o criză dacă ne-ar vedea acum. În cazul în care plec chiar acum, pot ajunge la Melton Mowbray înainte de lăsarea întunericului, ca să găsesc un doctor. Sper că mă veţi ierta dacă vă las singură.

Zâmbi cu tristeţe.

— Nu sunt o călăuză prea grozavă, aşa-i? Mai întâi cad de pe cal şi, pe urmă, vă las să găsiţi singură drumul spre casă.

O întoarse pe Tipsy în direcţia drumului şi vru să plece, dar Sisi îi bară calea cu cravaşa.

— Îţi interzic să pleci, căpitane Middleton.

Tonul era glumeţ, dar fusese o poruncă.

— Dar eu mă gândesc doar la dumneavoastră, Maiestate.

— Nu-i treaba dumitale să te îngrijeşti de reputaţia mea, replică ea.

Apoi, îndulcindu-şi glasul, adăugă:

— Problema în situaţia mea e că lumea va vorbi

despre mine indiferent ce fac. Am învăţat de mult că n-are rost să-mi fac griji pentru asta. Cel puţin acum vor avea parte de un eveniment real.

Îşi ridică bărbia.

— Trebuie să mergi la Easton Neston chiar acum, căci nu poţi călări până la Melton Mowbray în situaţia dumitale. Am să trimit după doctor şi vei sta cu mine până când te vei vindeca definitiv. Voi trimite să-ţi fie aduse lucrurile.

Dădu pinteni calului şi porni la deal.

Bay nu avu de ales şi trebui s-o urmeze. Tentativa lui de a se purta cavalereşte fusese refuzată scurt. Nu-i părea deloc rău. Nu avea niciun rost să se înapoieze la rivalităţile şi prieteniile nesincere de la Melton Hall, acum că Charlotte plecase. Ba chiar îl încânta gândul că Fred, Chicken şi mai ales Augusta vor afla că locuieşte cu împărăteasa. Apoi se întrebă ce va zice Charlotte când va afla vestea şi cum ar putea să-i trimită o scrisoare înainte să-i scrie Augusta. Numai că nu avea adresa ei şi nu era prea sigur ce soartă ar avea un mesaj trimis prin bunăvoinţa celor de la Melton. Augusta era perfect capabilă să intercepteze orice misivă pe care ar fi presupus-o a fi de la Bay. Se înfurie din nou pe Charlotte, la fel ca dimineaţă. De ce naiba trebuise să plece pe furiş, fără un cuvânt? Era unul din acele misterioase capricii feminine? În acest caz, însemna că nu era aşa cum o credea el.

O groapă din drum o făcu pe Tipsy să se poticnească şi zgâlţâitura îi provocă lui Bay un junghi dureros în umăr. Ştia că împărăteasa avea dreptate; el nu avea destulă forţă să călărească cincisprezece kilometri prin întuneric pe teren accidentat. Risca enorm să cadă şi să moară din pricina frigului. Deja simţea cum şocul iniţial al căderii începe să pălească şi cum, în schimb, îşi face loc o senzaţie oribilă de frig şi de osteneală. Ştia că, de-ar fi căzut de pe cal acum, n-ar fi fost în stare să urce iar în şa. Fusese o mare uşurare că ea luase decizia în locul lui. Îşi dorea atât de mult să stea lungit, încât îşi impuse să creadă că nu accepta o invitaţie, ci se supunea unei porunci.

DORMITORUL FOSTULUI REGE

Drumul de înapoiere dura, de regulă, douăzeci de minute, dar deşi Bay putea călări foarte bine ajutându-se de o singură mână, totuşi nu putea înainta decât la pas, ca să nu-l doară umărul, aşa că le trebui mai mult de un ceas ca să ajungă la conac. Bay o îndemnase pe împărătească s-o ia înainte, dar ea refuzase.

— Dacă ai cădea din nou, n-aş mai putea să te ajut.

— N-am să mai cad.

— Nimeni nu ştie dinainte dacă o să cadă, căpitane Middleton.

Imediat după această conversaţie, în timp ce călăreau încet de-a lungul albiei înguste a râului care ducea la Easton Neston Park, în depărtare apăru conacul Quorn, ca o pată stacojie la poalele dealului, de cealaltă parte a râului. Vulpea se vedea clar în faţă, alergând în zigzag, în strădania de a scăpa de ogarii care veneau cu zecile pe urma ei. Erau ceva mai puţini călăreţi ca dimineaţă. Apropiindu-se de conac, Bay desluşi silueta masivă a contelui celui roşcovan, alături de prinţul de Wales. Vulpea păru o clipă că vrea să traverseze râul, cu toţi gonacii în spatele ei, dar în clipa următoare, animalul înspăimântat schimbă direcţia şi se pierdu într-un pâlc de copăcei cu crengile plecate peste apă, refugiindu-se în vreo vizuină de bursuc abandonată, de unde nu mai apăru. Ogarii stârniră o hărmălaie asurzitoare, iar călăreţii îşi struniră caii, aşteptând momentul când prada avea să fie ucisă.

Împărăteasa nu se opri să vadă ce fac câinii, ci continuă să călărească pe celălalt mal, cu Bay pe urmele ei. Se auzi însă strigată de unul dintre călăreţi, aflat pe malul opus, care, recunoscând-o, veni până la malul apei.

— Maiestate! Mă temeam că v-aţi rătăcit!

Era ambasadorul austriac. În tonul lui se simţea uşurarea, dar şi o undă de avertisment.

Împărăteasa întoarse capul şi spuse:

— După cum vezi, conte, sunt teafără şi nevătămată. În schimb, e rănit căpitanul Middleton.

Bay îl salută din cap pe conte.

— Mi-am dislocat umărul. Mi l-a pus la loc împărăteasa.

Karolyi avea o experienţă prea îndelungată ca să-şi trădeze surprinderea, deşi făcu ochii mari când împărăteasa îşi controlă calul şi el îi văzu picioarele în pantaloni din piele de căprioară atârnând din şa.

Fără vreun alt cuvânt, împărăteasa îşi întoarse calul spre drumul de la capătul văii. Bay îl salută din nou din cap pe Karolyi şi porni după ea.

De îndată ce se îndepărtară suficient de mult de ambasador, împărăteasa începu să chicotească.

— Ei bine, află că noul meu costum de călărie va ajunge subiect de discuţie la Hofburg, zise ea. Karolyi ar face bine să-şi ţină gura, dar lui îi place la nebunie să bârfească şi nu va rezista tentaţiei de a broda o întreagă istorioară pe tema asta. Totul va porni de la gestul meu eroic de a-ţi pune umărul la loc, dar nu se va abţine să nu aducă în discuţie şi fusta mea.

Bay nu zise nimic. Remarcase expresia de pe chipul lui Karolyi când dăduse cu ochii de fusta împărătesei. Spera ca ambasadorul să nu frecventeze vreun club. Ştirea despre bărbatul cu braţul prins într-o o eşarfă făcută din costumul imperial de călărie avea să fie deliciul cluburilor Brooks şi White’s săptămâni la rând. Nu era un gând prea liniştitor. Dar temerile lui legate de un posibil scandal se risipiră în clipa când zări porţile de la Easton Neston şi porni pe urmele împărătesei, pe aleea cea lungă ce ducea la conac.

Descălecă, abia ţinându-se pe picioare şi, văzându-l, împărăteasa bătu din palme şi porunci lacheilor să-l cheme imediat pe baronul Nopsca.

O clipă mai târziu sosi şi baronul, roşu la faţă. Acesta reuşi să-şi ascundă în bună măsură uimirea văzând costumul împărătesei, împărăteasa i se adresă în nemţeşte

şi baronul cel mititel încuviinţă din cap, netezindu-şi vârfurile mustăţilor, parcă vrând să-şi confirme sieşi că măcar unele lucruri rămăseseră ca înainte.

Sisi îşi puse mâna pe braţul sănătos al lui Bay.

— Acum trebuie să te odihneşti. Baronul se va îngriji de dumneata.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, dar am impresia că sunt o grijă în plus pentru dumneavoastră.

Ea ridică mâna, obligându-l să tacă.

— Una din prerogativele imperiale este că nimănui nu-i e permis să mă contrazică. Am dreptate, Nopsca?

Baronul încuviinţă din cap.

— Da, Maiestate.

Baronul îl ajută pe Bay să urce treptele scării mari de marmură până într-un dormitor spaţios de la etajul întâi.

— Acesta e dormitorul folosit până acum de Maiestatea Sa, regele Neapolelui. Împărăteasa mi-a poruncit să vă găzduiesc aici.

Lui Bay nu-i scăpă dezaprobarea din tonul baronului.

— Mi-a vorbit despre accidentul dumneavoastră şi mi-a poruncit să chem doctorul. Vă rog să-mi spuneţi dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Bay murmură câteva cuvinte de mulţumire şi, aşezându-se pe pat, se lăsă pe spate şi adormi pe loc.

Se trezi brusc. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepţia focului din şemineu. Bay se mişcă cu grijă şi durerea îi săgetă din nou umărul. Umărul îi era atât de înţepenit, încât abia se putea mişca. Cineva îi scosese cizmele şi-l învelise cu o pătură, în rest rămăsese îmbrăcat în costumul de călărie. Îi era cu neputinţă să-şi dea seama cât era ceasul. Putea să fi dormit la fel de bine câteva minute sau câteva ore. Prin minte începură să-i roiască fel şi fel de gânduri îngrijorătoare. Oare trimisese cineva vorbă la Melton despre accidentul său? Ştia că trebuie să scrie o scrisoare înainte ca bârfele să transforme accidentul în ştirea sezonului: „Călăuza salvată chiar de împărăteasa aflată în grija sa”. Trebuia să-i scrie lui Charlotte înainte ca fata să audă vreo relatare răuvoitoare despre evenimentele

zilei, prin bunăvoinţa Augustei. Dar chiar dacă se putea da jos din pat, Bay nu credea că va fi în stare să ţină în mâna dreaptă un toc, din pricina umărului rănit.

Pentru el, senzaţia de neputinţă era ceva neobişnuit – imobilizat într-o casă necunoscută, înconjurat de străini în propria sa ţară. Şi totuşi, era conştient că neajutorarea asta avea în ea şi ceva provocator. Ştia că se va întâmpla ceva, dar era oare un lucru plăcut sau dureros?

Se simţea ca şi cum ar fi fost pe punctul de a sări un gard necunoscut, când elanul necesar desprinderii de sol era urmat de teama de a nu şti unde anume avea să aterizeze.

Afară, un vânt puternic mătura câmpiile din Leicestershire, făcând să zăngăne geamurile ferestrelor mari în stil baroc, să pătrundă curenţi de aer prin fiece crăpătură din zid şi spărtură din vitralii. Bay se trezi ciulind urechea la fiecare scârţâit şi geamăt al casei în care se afla. Se crispă, părându-i-se că aude glasuri şoptite urmate de un ţipăt, dar se destinse dându-şi seama că nu era decât şuierul vântului şi scârţâitul unei uşi. Urechea lui mai percepu un zgomot, un scârţâit ritmic. I se părea oare sau chiar auzise un pas grăbit şi cunoscut în dreptul uşii?

Uşa se deschise şi el încercă să se salte în capul oaselor, dar durerea din umăr îl împiedică să se ridice.

Chipul lui Sisi era luminat de jos în sus de lampa pe care o ţinea în mână. Lumina arunca o strălucire stranie, care făcea ca faţa ei să aibă o expresie demonică. Umbra ei avea ceva neobişnuit, astfel încât Bay nu-i recunoscu forma capului, dar apoi îşi dădu seama că purta părul despletit pe umeri.

— Eşti treaz? întrebă ea cu glas înăbuşit.

— Da. Sunt aici, răspunse el tot în şoaptă.

Când lumina coborî spre el, Bay observă că împărăteasa purta o cămaşă albă, iar când îşi scuturâ capul, văzu că părul îi cădea despletit pe umeri până la pământ. Ea se apropie de pat şi Bay înţelese că nu trebuia, şi nici nu putea, să se mişte. Dacă întindea mâna să-i atingă părul, nu mai putea da înapoi. Ar fi fost la fel ca

startul unei curse. Acum însă, ea era atât de aproape, încât Bay îi simţea parfumul, un amestec de violete, coniac şi ceva mai sumbru, pe care el îl asocie cu vulpea. Mâna i se ridică automat spre părul ei, parcă trasă de o sfoară nevăzută, una pe care n-o putea rupe. Părul ei era cald şi elastic, de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Apucă o şuviţă şi o răsuci pe degetele mâinii sănătoase. Era atât de lungă, că ar fi putut-o răsuci pe degete de trei ori fără să-i atingă pielea capului.

— Îţi place părul meu, căpitane? şopti ea din nou.

— Da, Maiestate.

Bay trase uşor de şuviţă şi-i apropie obrazul de al lui.

— Îi e de mare folos unui rănit.

Bay îşi lipi buzele de ale ei şi părul ei îl învălui ca o cascadă mătăsoasă. Ridică mâna teafără şi-i simţi şoldurile rotunde şi tari, eliberate de corset, sub cămaşa de mătase.

— Mă poţi săruta încă o dată, căpitane Middleton.

— E o poruncă?

— Nu-i o poruncă, mai degrabă o dorinţă.

— Atunci, Maiestate, va trebui să vă lungiţi alături de mine, dacă vreţi să vă sărut aşa cum trebuie. Nu uitaţi că sunt rănit la umăr.

— Oh, sunt foarte îngrijorată pentru rana dumitale.

Îşi puse un deget pe umărul care fusese dislocat.

— Te doare?

— Nu.

— Dar aici?

Se aplecă şi, dându-i cămaşa la o parte, îşi lipi buzele de pielea lui. El îi simţi limba atingându-l, aspră ca de pisică, şi atingerea îi răspândi un fior de plăcere dureroasă în tot trupul.

— E cea mai plăcută formă de durere.

Ea îl atinse din nou cu limba, de data asta prin părul de pe piept.

— Ai un gust sărat... plus încă ceva care parcă-mi aminteşte de grajduri.

— Ar fi trebuit să-i porunciţi baronului Nopsca să mi se facă o baie, zise Bay.

— Oh, dar îmi place gustul dumitale, râse ea. Mi se pare interesant.

— Cât timp vă pot amuza, Maiestate, mă declar mulţumit.

Sisi începu să-i descheie nasturii cămăşii, apoi îşi culcă fruntea pe pieptul lui. El îi simţi răsuflarea pe piele şi părul ei gâdilându-l la subţiori.

— Inima dumitale bate năvalnic, căpitane Middleton. Poate ar trebui să trimit după doctor.

— Nu cred că va fi nevoie. Dacă Maiestatea Voastră ar pleca acum, în clipa următoare inima mea şi-ar recăpăta ritmul normal.

— Înţeleg. Doreşti să plec? Nu vreau să-ţi pun în pericol sănătatea.

Se aplecă deasupra lui şi el îi simţi sânii grei pe pieptul lui.

— Nu, Maiestate, nu doresc să plecaţi.

Ea mai rămase o clipă cu capul pe pieptul lui, plimbându-şi degetele pe conturul buzelor lui Bay.

— Nu poţi dormi aşa, în costumul de călărie, ca un ţăran.

— Mi-e foarte greu să mă dezbrac cu o singură mână.

— Atunci ai nevoie de ajutor. Poate ar trebui să-l chem pe Nopsca. Nu, ar fi o cruzime din partea mea să-l trezesc la ora asta. Va trebui să te ajut chiar eu, căpitane Middleton. Sper să fiu la înălţimea sarcinii.

Oftă şi răsuflarea ei făcu să se zbârlească firele de păr de pe pieptul lui Bay.

— Şi eu, Maiestate. Dar nu mă îndoiesc că amândoi vom fi la înălţime.

Ea râse şi-i duse un deget la buze.

— Acum taci. Încerc să mă concentrez.

Mai târziu, el rămase să-i asculte răsuflarea pe întuneric şi-şi închipui că Sisi adormise. Îşi plecase capul pe pieptul lui şi părul ei îl învelea ca o cuvertură. Se întrebă cât putea să fie ceasul. Undeva în întuneric auzi un gong bătând ora patru. Mai era timp până când casa va începe să se trezească la viaţă.

Nu era o reşedinţă asemenea altora în care Bay mai rămăsese peste noapte. Aici se suna din clopoţel în zorii zilei, pentru ca infidelii să se înapoieze în paturile lor.

Sisi se mişcă şi Bay simţi cum sângele începe să-i circule din nou prin braţul sănătos. Prin întunericul încăperii abia desluşi o formă albă când ea se ridică în picioare. Bay simţi atingerea răcoroasă a cearşafului de in pe care ea şi-l trase în jurul trupului şi oftă.

— Te doare? Te-am lovit cumva? auzi glasul ei neliniştit în întuneric.

— Nu chiar…

Făcu o pauză.

— … Maiestate.

Simţi mâna ei pe obraz.

— Când suntem aici, să-mi spui întotdeauna Sisi. Aşa-mi spun familia şi prietenii.

Bay nu-şi putu stăpâni un ghimpe de gelozie.

— Ai mulţi prieteni?

— Nu în Anglia. Aici n-am niciunul în afară de tine. Tu eşti prietenul meu din Anglia, Bay. Şi acum, trebuie să dormi. Vreau să te faci bine. Nu pot vâna fără tine.

— Cum rămâne cu cei doi curteni cu fireturi de aur?

— Max şi Rudi nu sunt de încredere. Nu se concentrează.

Bay îşi aminti ce văzuse prin oglindă în galerie, după cina de la Easton Neston.

— Atunci va trebui să călăresc cu o singură mână. Sper să mă descurc.

— Oh, cred că ai să te descurci. Până acum ai reuşit.

Bay auzi scârţâitul podelei în timp ce ea traversă încăperea.

— Noapte bună, Bay.

— Noapte bună, Sisi.

ÎN CAMERA OBSCURĂ

— Ei bine, Charlotte, Lady H mi-a spus că eşti întruchiparea tuturor virtuţilor posibile, dar nu mi-a spus şi că ai un ochi atât de format. Sunt chiar invidios. Ce compoziţie inspirată… toate fetele astea adunate într-un grup minunat şi vesel. Totul pare întâmplător, când, de fapt, scena e studiată până în cele mai mici detalii.

Caspar Hewes ţinea în mână fotografia făcută de Charlotte grupului de cameriste de la Melton. Se găseau amândoi în studioul din casa unde locuia Lady Hawarden, în Holland Park, o încăpere spaţioasă, cu o fereastră înaltă care dădea spre nord şi care zăngănea din pricina vântului de afară. În şemineu nu ardea focul, căci Lady Hawarden era adepta convinsă a vieţii trăite în frumuseţe, nu totdeauna şi în confort.

În timp ce el vorbea, Charlotte vedea cum răsuflarea i se condensa în aerul rece din cameră, ca a unui dragon sau ca a unui abur de locomotivă.

— Când se înapoiază Lady H, am să-i spun că poza asta trebuie neapărat inclusă în expoziţie. Tot ce avem noi e foarte sobru. Fotografia asta va da o notă esenţială de decadenţă, e lejeră, languroasă, aminteşte cumva de un harem.

Caspar se întoarse spre Charlotte şi zâmbi: un zâmbet orbitor, total ne-englezesc, dezvelind un şir sclipitor de dinţi albi şi ascuţiţi. Aburul care-i însoţi zâmbetul chiar arăta ca un dragon, îşi zise Charlotte. Un dragon chinezesc. Astăzi, Caspar purta un veston de catifea verde, vestă galbenă de brocart şi pantaloni de nanchin. Această ţinută bătătoare la ochi contrasta violent cu şorţul de olandină, cafeniu şi plin de pete, dar, cumva, el reuşea ca această combinaţie să pară mai curând neobişnuită decât ridicolă. Aşa cum anticipase Lady Hawarden, americanul abia dacă-şi trăsese sufletul de când sosise dimineaţa. Vorba lui era complet diferită de cea a unui englez. Când Fred şi amicii lui vorbeau la club în felul lor tărăgănat, parcă le lipsea energia de a duce frazele la bun sfârşit, în schimb, Caspar dădea fiecărui cuvânt dreptul la o existenţă de sine stătătoare, rostogolindu-l prin gură înainte de a-l lăsa liber

în lume. Charlotte îşi zise că nu întâlnise niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult să vorbească. Singurul cuvânt inexistent în vastul lui vocabular era „tăcere”.

— Mă flatezi, domnule Hewes, dar mă îndoiesc că pe regină o va interesa un grup de tinere servitoare. Toate celelalte portrete înfăţişează distinse personaje: lordul Beaconsfield, laureat pentru poezie, domnişoara Nightingale, persoane de la curte. Nu ştiu dacă o fotografie cu nişte cameriste, oricât de decadentă, va putea fi agăţată alături de aceştia.

— Toată lumea, oricât de distinsă, are nevoie de tinereţe şi de frumuseţe, zise Caspar, după care se răsuci pe călcâie, venind cu faţa atât de aproape de Charlotte, încât ea simţi colonia mirosind a lămâie.

— De ce nu vrei să-mi spui pe nume: Caspar? „Domnul Hewes” sună ca un nume de popă, şi trebuie să-ţi spun, Charlotte, draga mea Charlotte, că eu, unul, nu cred în Dumnezeu, aşa încât atunci când îmi spui „domnul Hewes”, mă simt un impostor. Oricum, nu cred că o tânără atât de încântătoare şi de sigură pe ea ca tine şi-ar dori ca un biet străin ca mine să aibă impresia că-l trage pe Dumnezeu pe sfoară acceptând ca lumea să i se adreseze pe numele de familie. Am sau nu dreptate?

Charlotte râse şi-şi ridică palmele în semn că cedează.

— Ajunge, ajunge. Am să-ţi spun Caspar, dar numai dacă-mi făgăduieşti că taci măcar o clipă.

— Păi de ce? Ce rost are să fii în aceeaşi cameră cu o femeie tânără şi talentată dacă nu-ţi dai toată silinţa să faci conversaţie cu ea? Tăcând, aş rata o ocazie minunată. Sigur, afară de cazul când ai prefera să tac şi să-ţi acopăr obrazul cu sărutări fierbinţi.

— Sărutări înflăcărate? Păi, e cam frig aici, deci numai dacă-mi garantezi că vor fi chiar fierbinţi.

— Acum mă tachinezi. Pe mine, im orfan rămas fără familie şi fără prieteni într-o ţară străină.

— Fără prieteni! Sunt convinsă că ai mai mulţi prieteni la Londra decât mine. Îmi închipui că nu există prea mulţi pe care să vrei să-i cunoşti fiindcă nu-ţi sunt deja prieteni

apropiaţi, replică Charlotte.

— Simple cunoştinţe. Nu sunt prieteni de suflet. Ah, de-ai şti, dragă Charlotte, de cât timp îmi doresc un confident. Cred că n-am mai avut o discuţie sinceră de la plecarea din America.

În timp ce vorbea, Caspar scoase celelalte fotografii din portofoliul lui Charlotte şi le întinse pe masă, în faţa lui. Charlotte observă că, aşa lungan şi deşirat cum era, avea mişcări rapide şi precise. Mâna lui zăbovi deasupra fotografiei cu Bay şi calul lui, pe care Caspar o arătă cu degetul lui lung.

— Ei bine, Carlotta – cred că-mi place Carlotta mai mult decât Charlotte; ţi se potriveşte mai bine – să ştii că nu eşti o domnişoară englezoaică sobră şi cuminte cum pari la prima vedere. Fotografiile tale dezvăluie că ai un suflet periculos. Iată că deja mă faci gelos. Ştii cât pot fi de înfricoşător când mă cuprinde o pasiune dezlănţuită?

Întinse mâna cu un gest actoricesc.

Ea simţi cum se îmbujorează până în vârful urechilor. La micul dejun nu primise niciun semn de la Bay, nici scrisoare, nici telegramă. E drept că Bay nu ştia unde plecase ea. Îi veni brusc în minte imaginea lui pe treptele conacului Melton, râzând împreună cu Fred şi Chicken, şi simţi cum i se usucă gura. Decise să-i scrie mătuşii ei, cu rugămintea de a-i transmite lui Bay unde plecase. Poate că Adelaide Lisle avea unele rezerve în privinţa lui Bay, dar perspectiva casei de la oraş şi a cabrioletei cenuşii cu cai de aceeaşi culoare, care-i reveneau în calitate de însoţitoare a lui Charlotte, o va ajuta să-şi învingă scrupulele.

Caspar remarcă îmbujorarea lui Charlotte şi sporovăi mai departe:

— Uite că deja mă pui la încercare cu acest Adonis călare, cu pantalonii lui strâmţi şi cu cizmele lui sclipitoare. Dar n-am să-mi pierd nădejdea, nu, n-am să mă descurajez, fiindcă, uitându-mă la poza asta, constat că omul acesta nu-i îndrăgostit de tine. Nu, el n-are ochi decât pentru calul lui, care-i un animal superb, desigur, dar pe lângă tine,

Carlotta… Probabil că are apă în vine.

— Aşa vorbeşti cu toate femeile care-ţi ies în cale?

Caspar făcu ochii mari, prefăcându-se indignat la culme.

— Carlotta, cum poţi rosti o astfel de cruzime? Chiar arăt a bărbat care să facă amor cu toate femeile pe care le întâlneşte? Ce-s eu, un ticălos? Un renegat? Un Lothario?

Charlotte scutură din cap, râzând. Venind din partea altui bărbat, declaraţiile lui Caspar n-ar fi fost doar excentrice, ci de-a dreptul alarmante. Dar vorba lui curgătoare şi felul minuţios în care studia fotografiile chiar şi în clipa când îi declara iubire până la moarte o făceau să creadă că gesturile şi cuvintele lui extravagante erau la fel de exagerate ca şi stilul vestimentar.

— După cum arăţi, nu prea ştiu ce eşti… poate american.

— Of, Carlotta, pe buzele tale, naţionalitatea mea sună ca o boală nefericită. Şi totuşi, am senzaţia că ţi-ar plăcea America. E ţara libertăţii, ştii bine.

Începu să intoneze imnul american cu un glas frumos de bariton, în timp ce lua cutia cu plăci nedevelopate a lui Charlotte.

— … ţara libertăţii şi căminul celor bravi.

Se întrerupse.

— … ai aici două plăci pe care încă nu le-ai developat. Vrei să ţi le developez eu? Ar fi o onoare pentru mine. Abia aştept să văd ce-ai realizat. Te rog, dă-mi voie să-ţi fac acest mic serviciu.

— Dacă ţii neapărat…

Charlotte ezită o clipă. Nu se simţea în largul ei în privinţa ofertei lui Caspar, ca şi cum el s-ar fi oferit să-i poarte hainele, dar nu-i venea în minte niciun motiv ca să-l refuze.

— Acum că mi-ai văzut portofoliul, pot să-l văd şi eu pe al tău? întrebă ea.

— Vai, Carlotta, nimic în lume nu m-ar putea face mai fericit. N-am multe fotografii la mine. Poate într-o zi te voi convinge să vii la mine acasă, în Tite Street, dar Lady H a

fost tare amabilă şi a ales câteva creaţii ale mele pe care le-a considerat demne de a fi prezentate într-o expoziţie.

Caspar scoase de pe un raft o mapă de marochin.

— Iată-le. Sunt teribil de ruşinos, aşa că, în timp ce te uiţi la lucrările mele, eu am să mă sechestrez în camera obscură, în compania clişeelor tale. Prin urmare, nu va fi nevoie să-ţi ascunzi dispreţul pe care fără îndoială că îl meritã.

În ciuda celor spuse, Caspar nu părea prea temător. Deschise mapa cu un gest elegant.

— Acesta, Carlotta *mia,* este rodul strădaniilor mele. Fii îngăduitoare şi aminteşte-ţi că eu n-am avut norocul s-o am pe Lady Hawarden profesoară.

Luă cutia ei cu plăci fotografice şi intră în cabina de lemn construită de Lady Hawarden în colţul studioului, pe post de cameră obscură. Charlotte îl auzea mişcându-se înăuntru şi cântând imnul american. Îşi îndreptă atenţia spre mapa lui, recunoscătoare că se poate bucura de un mic răgaz în torentul lui de vorbe. Primul teanc de poze înfăţişau un deşert presărat cu cactuşi uriaşi şi stranii formaţiuni stâncoase, roase de vreme. Charlotte nu mai văzuse până atunci astfel de peisaj, fără plante, fără iarbă, doar nisip, piatră şi cer. Marele Canion. În altă fotografie se vedea un tânăr lângă un cactus mai înalt decât el cu cel puţin şase metri. După imaginile cu deşertul urma o serie de poze cu familii de chinezi, zece sau mai multe persoane, de la bătrâni cu codiţă la ceafă şi costume tradiţionale la copiii lor îmbrăcaţi în stil occidental şi la bebeluşi căraţi în spate. Unele cadre erau portrete făcute în studio, altele erau luate în faţa prăvăliilor de familie. Charlotte rămase uimită văzând că toate firmele erau scrise cu caractere chinezeşti. Se întrebă unde făcuse Caspar fotografiile. Oare aşa trăiau oamenii în America, fiecare cu limba şi costumul propriu, la fel ca acasă? Era extraordinar să ia contact vizual cu astfel de imagini din celălalt capăt al lumii, scenele respective fiind neobişnuite, şi totuşi, neîndoielnic reale.

Charlotte compară acele fotografii înfăţişând

personaje stranii şi peisaje sălbatice cu imaginile ei ce imortalizau petreceri şi grupuri de cameriste minuţios aranjate şi o săgetă un ghimpe de invidie la adresa lui Caspar şi a oportunităţilor lui. Îşi dori nespus să meargă în lumea largă şi să fotografieze ţinuturi necunoscute, în loc să se chinuie la nesfârşi*t să* găsească noi moduri de a face ca lucrurile cunoscute să pară deosebite în ochii privitorilor. Charlotte nu fusese niciodată în străinătate, cel mai sălbatic loc pe care-l vizitase fiind Insula Wight. Fred şi Augusta se oferiseră s-o ia cu ei în călătoria de nuntă prin Italia, pentru a-şi deconta cheltuielile, după cum bănuia Charlotte, dar nici perspectiva de a admira Colosseumul la lumina lunii n-o convinsese să petreacă două luni în compania tinerilor însurăţei.

Ultimele din teanc erau câteva portrete în prim-plan, toate ale aceluiaşi băiat, cel care pozase lângă cactus în deşert. Avea o faţă colţuroasă, pomeţi înalţi şi turtiţi şi un maxilar pătrat.

Charlotte observă cu surprindere că părul lui negru era foarte lung, fiind prins la ceafă. În unele fotografii, băiatul, care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, privea direct spre aparat, serios şi neclintit, dar în alta, privea peste umăr, zâmbind, şi Charlotte intui că personajul din faţa şi cu cel din spatele obiectivului erau uniţi de un sentiment de adâncă afecţiune. Rareori se întâmpla să surprinzi o astfel de expresie: un instantaneu, nu o poză. Se întrebă cine era băiatul. În ultima imagine, el ţinea în mână un ciorchine de struguri şi-şi lăsase capul pe spate, dezvelindu-şi gâtul lung şi suplu. Ochii lui ţinteau spre aparatul foto, şi Charlotte desluşi în ochii lui o expresie pe care o recunoscu. O văzuse cândva pe chipul lui Bay.

După imnul american urmă „Silver threads among the gold[43]”, pe care Caspar îl cântă în mai multe părţi.

„Draga mea, îmbătrâneşti”, intonă cu glasul lui plin, de bariton, urmat apoi de „îmbătrâneşti” cu voce sonoră de

---

43 Cântec extrem de popular de la sfârşitul secolului al XIX-lea-începutul secolului XX (n.tr.)

bas, şi de „Şuviţe argintii printre şuviţe blonde”, cântate într-un falset înalt. Ca şi cum ar fi încercat să reconstituie singur un cvartet, neacompaniat de nici o orchestră.

Charlotte lăsă din mână fotografia băiatului cu strugurii şi-şi roti privirea prin încăpere. Era plină de diverse obiecte folosite de Lady Hawarden la şedinţele ei foto. Pe un scaun se vedea un drapel britanic, împăturit, alături de un coif şi un scut de carton utilizate în renumita fotografie cu Ellen Terry[44] în postura de Britania, multiplicată pe scară largă. Pe un cuier lăcuit erau agăţate mai multe tunici de muselină albă în clini, iar pe raftul de deasupra, o stivă de cunune de lauri. Pe masă se găsea un glob de cristal, alături de un craniu şi de un candelabru de argint cu trei lumânări arse aproape până la fitil, în jurul căruia se adunaseră stalactite de ceară. Pe peretele de lângă uşă, atârnată pe o prăjină, se afla o robă de mandarin chinezesc, bogat ornamentată, iar deasupra ei, pe un mic raft care înconjura întreaga încăpere, o colecţie de farfurii albe cu albastru, nişte căni lucioase şi un îngeraş din marmură, cu un picioruş dolofan îndreptat către podea. Lângă bancheta pe care şedea Charlotte se înălţa un şevalet cu fotografia unei tinere înveşmântate în chip de Diana, zeiţa vânătorii, cu arcul încordat şi săgeata ţintind spre înalturi. Charlotte recunoscu în cea care pozase pe una dintre cameristele lui Lady Hawarden. Nici chiar cele mai meşteşugite retuşuri nu reuşiseră să ascundă în întregime contrastul dintre mâinile înroşite ale fetei şi albeaţa clasică a gâtului şi a umărului dezgolit. Dar în privirea ei, Lady Hawarden surprinsese un licăr sălbatic, care dădea imaginii o ferocitate neobişnuită. Această Diană arăta gata să-şi ucidă prada. Charlotte se întrebă la ce oare se gândise fata de-i imprimase pe chip aşa un aer de cruzime. Visa să ia arma în mână şi să-şi răpună duşmanii, sau poate îi venise în minte colecţia de porţelanuri chinezeşti a lui Lady Hawarden, care putea fi ştearsă de praf doar cu o singură

---

44 Celebră actriţă britanică din cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea – începutul secolului XX. (n.tr.)

pană de gâscă?

Cântecul încetă în mijlocul unui vers, moment în care lui Charlotte i se păru că aude un oftat, apoi Caspar începu din nou să cânte, exact din punctul în care se oprise.

— Am impresia că mariajul nostru artistic s-a împlinit, draga mea Carlotta. Am dat viaţă superbelor tale negative, iar tu ai luat cunoştinţă de umilele mele contribuţii.

— După cum prea bine îţi dai seama, n-ai niciun motiv să te simţi umilit, se auzi ea spunând. Ai făcut nişte fotografii excepţionale. În viaţa mea n-am văzut ceva asemănător. De-ai şti cum te invidiez pentru deşert şi pentru lumina aceea nesfârşită. Aici nu avem nimic asemănător, de asta creăm doar cadre în studiouri.

Făcu semn spre fotografia de pe şevalet.

— ... cameriste costumate în zeiţe, în timp ce tu nu trebuie decât să ieşi din casă pentru a găsi cadrul ideal, la doar doi paşi de tine.

Caspar se înclină uşor, în semn de încuviinţare, dar cum de data asta el tăcea, Charlotte se simţi obligată să adauge:

— Dar numai un fotograf de mare pricepere şi talent putea pune în valoare acele peisaje. N-ai teamă, ştiu cât eşti de bun. Chiar de n-ai fi avut la îndemână aşa un material, eu tot mi-aş fi dat seama, fie şi numai din această fotografie.

Charlotte luă imaginea cu băiatul care privea peste umăr râzând.

— Doar cineva cu un har ieşit din comun putea realiza aşa ceva. Rareori surprinzi într-un cadru o emoţie reală, iar aici e emoţie goală-goluţă.

Charlotte nu-şi dădea seama cum de-i scăpase ultimul cuvânt. Avea senzaţia că rostise o necuviinţă. Caspar o privi în ochi preţ de o clipă, apoi se uită în jos şi făcu din nou o plecăciune adâncă în faţa ei.

— Mă copleşeşti cu laudele tale. Aşa cuvinte de apreciere venite de la tine încununează realizările mele de

o viaţă. Mă simt la fel ca „voinicul Cortez pe piscul Darien[45]”.

— Cine-i băiatul din fotografie? îl întrerupse Charlotte. Nu cred că aş putea obţine o asemenea expresie de la vreun subiect de-al meu.

— Dar călăreţul cel galant cu calul lui? Ai surprins perfect afecţiunea care-i leagă, zise Caspar, ridicând o sprânceană.

— Ce figură deosebită! Cum îl cheamă? întrebă Charlotte.

— Cum îl cheamă? Abraham Apă Curgătoare. Tatăl lui era indian sioux, iar maică-sa, o irlandeză ajunsă în Vest în timpul goanei după aur. Abraham a fost rodul scurtei lor relaţii. L-am întâlnit în deşert. M-a ajutat să-mi car echipamentul, mi-a arătat tot felul de lucruri, în nisip era o piele de şarpe întreagă. N-aş fi văzut-o în veci dacă nu m-ar fi oprit Abraham să mi-o arate.

Tăcu o clipă şi Charlotte îi puse întrebarea la care se temea că ştia deja răspunsul.

— Unde-i acum?

— Undeva în Mojave[46]. Am fotografiat locul. Acolo nu sunt copaci, aşa că am clădit un morman de pietre. Nu prea mari, nu există bolovani, doar pietricele.

— Îmi pare rău. Dar fotografiile astea sunt mai bune decât o piatră de mormânt, spuse Charlotte.

— Ce gând frumos! Acum sunt de acord, dar la vremea aia, aproape că mi-a venit să sparg plăcile. Cumva însă, zâmbi el spre Charlotte, cumva însă nu mi-am dus intenţia până la capăt. Ştiam că erau bune şi n-am vrut să le pierd.

— Să le pierzi pe ele sau pe el? întrebă Charlotte. O fotografie cu cineva la care ai ţinut trebuie să fie o mare consolare.

— Posibil, dar în acelaşi timp îţi şi aminteşte în

---

45 Aluzie la un sonet al poetului romantic John Keats (1795-1821)(n.tr.)

46 Vast deşert din sud-estul Californiei, întinzându-se până în Utah, Arizona şi Nevada. (n.tr.)

permanenţă ceea ce ai pierdut. În definitiv, amintirile se şterg, dar eu nu voi fi niciodată nevoit să fac eforturi ca să-mi amintesc chipul lui Abraham.

Să fie asta oare chiar o bucurie? Poate e mai bine să laşi ca lucrurile să se estompeze în timp. De fiecare dată când mă uit peste pozele astea îmi aduc aminte ce plin de viaţă era cândva.

Clătină din cap şi-şi flutură mâinile de parcă ar fi vrut să alunge ceva neplăcut.

Charlotte se gândi la fotografia cu mama ei în sicriu, pe care tatăl ei o păstrase în biroul său; imagine la care ea refuzase întotdeauna să se uite.

Caspar bătu din palme.

— Acum, gata cu asta, am alunecat în discuţii morbide, Carlotta mea. Nu suntem aici ca să filosofam, ci ca să lucrăm. Ce-ar zice Lady H dacă ne-ar vedea acum? Ne-ar înfiera că suntem nişte floricele, nişte paraziţi trăind pe seama ei şi care pierd vremea pălăvrăgind vrute şi nevrute, în loc să muncească pe rupte.

— Eu poate am pălăvrăgit, dar tu mi-ai developat clişeele. S-au uscat deja?

Caspar clipi de câteva ori.

— Cred că da. Mă duc să văd.

Se făcu nevăzut în interiorul camerei obscure. Charlotte se întrebă dacă ar fi bătut la ochi să-i trimită mătuşii Adelaide o telegramă referitoare la Bay. Probabil că da. O telegramă ar fi fost subiect de discuţii şi, la urma urmei, nu era nicio grabă.

Îl auzi pe Caspar hodorogind după diverse obiecte prin camera obscură. Acum, cânta Mozart.

„Et în Espagna, miile tre'…"

Aria se termină şi Caspar ieşi din camera obscură ţinând în mână o fotografie.

— Iat-o şi pe eroina noastră tragică.

Puse fotografia în faţa lui Charlotte. Era cadrul cu împărăteasa, luat în dimineaţa în care se petrecuse accidentului maiorului Postlethwaite. O surprinsese din profil. Fotografia era focalizată pe talia îngustă a

împărătesei, între părul bogat prins la ceafa şi poalele largi ale costumului de călărie. Deşi obrazul ei era uşor întors de la aparatul foto, i se vedea curbura delicată a maxilarului şi gâtul lung.

— De ce tragică? întrebă Charlotte.

— Are în ea ceva melancolic. Felul în care-şi ţine capul. Şi e limpede persoana din centrul evenimentelor; vezi bine cum se uită toţi la ea. Mărturisesc că sunt curios. E o cunoştinţă de-a ta?

— Nici vorbă. E împărăteasa Austriei. A plecat la vânătoare cu grupul care s-a întâlnit la conacul unde locuiam şi eu.

— O împărătească?

— Ţi se pare frumoasă?

Caspar studie fotografia printre pleoapele întredeschise.

— Dacă-mi puneai această întrebare înainte să ştiu despre cine-i vorba, aş fi şovăit. Acum că ştiu, trebuie să-ţi spun că da, mi se pare chiar frumoasă. Nu pot face distincţia între aspect şi poziţie. O împărătească frumoasă e mult mai romantică decât una mai puţin atrăgătoare. Deşi mă mândresc că sunt republican, nu pot să neg că o coroană imperială exercită o atracţie irezistibilă.

Aruncă o privire spre Charlotte şi adăugă:

— După felul delicat în care-şi ţine capul, deduc că poate fi… destul de dificilă. Nu ca tine, draga mea Charlotte. În preajma ta mă simt atât de în largul meu…

— Asta fiindcă eu nu sunt împărătească.

— Oh, simt convins că oricum ai fi încântătoare.

Se înclină uşor în faţa ei şi îşi scoase ceasul din buzunarul vestei.

— Chiar s-a făcut atât de târziu? I-am promis lui Lady H că ne întâlnim la prânz la galerie. Va trebui să plecăm imediat. Nu-i place să aştepte.

Charlotte îl ajută să pună toate fotografiile într-o mapă, separându-le prin foiţe de mătase. Caspar insistă ca Charlotte să includă fotografia cu cameristele, precum şi cadrul cu Bay şi Tipsy.

În replică, ea adăugă portretul lui Abraham Apă Curgătoare. Chiar când Charlotte acoperea ultima poză cu foiţă de mătase, Caspar luă în mână fotografia cu împărăteasa.

— Nu poţi lăsa deoparte o împărătească.

Charlotte îşi aminti că luase mai multe cadre cu împărăteasa.

— Unde-i cealaltă placă? Nu eram sigură dacă mi-a reuşit fotografia, fiindcă împărăteasa şi-a scos evantaiul ca să-şi ascundă faţa.

— Ce enervant!

Caspar închise mapa şi o legă cu şiret. O luă de cot pe Charlotte, conducând-o către uşă.

Charlotte ezită o clipă.

— Dar cealaltă fotografie a reuşit? Aş vrea să văd dacă am reuşit s-o surprind înainte să-şi deschidă evantaiul.

Caspar o strânse de braţ, dar ea se desprinse şi intră în camera obscură. Văzu prin întuneric o singură fotografie, prinsă de o sfoară cu un cârlig. O luă şi o apropie de lumină.

Poza reuşise perfect, dar nu era focalizată pe împărătească, ci pe călăreţul din spatele ei. În prima clipă nu-l recunoscu pe Bay. Expresia de pe chipul lui, întors spre împărătească, era una pe care Charlotte n-o mai văzuse până atunci. Ochii lui deschişi la culoare priveau intens şi admirativ femeia din faţa lui, ca pe un obiect preţios care ar fi căzut şi s-ar fi spart în clipa în care el şi-ar fi desprins privirea. Avea buzele uşor întredeschise. Putea fi un început de zâmbet sau o grimasă de durere. Pe ea n-o privise niciodată aşa.

Simţi o atingere pe cot şi fotografia îi fu luată din mână.

— Fotografiile pot fi înşelătoare, nu crezi? comentă Caspar, împingând-o afară din camera obscură. Flăcăul ăsta, căpitanul tău, arată de parcă ar fi văzut un strigoi. Din pricina felului în care se reflectă lumina în ochii lui. În zi cu soare şi la o expunere scurtă vezi ce nici cu gândul n-ai gândit. Ţin minte că, odată, am fotografiat un măcelar la

lucru în Chinatown. Îşi ţinea satârul în aşa fel încât părea gata să-şi ucidă ucenicul. Din cauza luminii, desigur, dar arăta chiar înfricoşător. Să juri că era Sweeney Todd[47].

Charlotte se lăsă pradă torentului de cuvinte al lui Caspar în timp ce ieşea din casă şi urca într-o birjă. Abia când ajunseră în Alpertopolis deschise şi ea gura.

— Nu era din pricina luminii, nu-i aşa?

Caspar privea afară la statuia nouă şi sclipitoare a prinţului Albert, sub arcada ei.

— Nu pot să nu mă gândesc ce posomorât arată stând acolo. Cred că, dacă aş fi fost prinţ, aş fi preferat ca lumea să-şi amintească de mine ca de un personaj curajos şi exuberant.

Continuă, fără să-şi ia ochii de la peisajul de afară:

— Să fi fost sau nu din pricina luminii, nu ştiu ce să zic. Tu îl cunoşti pe căpitan, eu l-am văzut doar în fotografie. Şi întotdeauna am fost de părere că fotografiile pot fi înşelătoare.

Se răsuci spre ea şi-i zâmbi.

— Promite-mi că, la moartea mea, ai să pui să mi se construiască o statuie care să mă înfăţişeze ca pe un erou. Zău că n-aş suporta să arăt sub demnitatea mea, ca prinţul.

Dar Charlotte refuză să schimbe subiectul.

— De-ar trebui să descrii expresia de pe chipul căpitanului Middleton, de-ar fi o expresie reală, nu o iluzie optică, ce-ai spune? Caspar oftă.

— Aş spune, draga mea Carlotta, că bravul căpitan arată ca vrăjit.

VĂDUVA DIN CASTELUL WINDSOR

Sisi privea pe fereastra trenului la câmpurile albe care defilau prin faţa ei, pătate în trandafiriu de soarele ce se ivea la orizont, fără a observa însă acea nuanţă

47 Bărbier care-şi ucidea clienţii ca să le ia banii, (n.tr.)

pătrunzătoare de şerbet pe care o căpătase zăpada. Dacă ceva în peisaj îi atrăgea cât de cât atenţia, acelea erau palisadele şi gardurile vii. Ţinutul nu era propice vânătorii. Tipic pentru regina Victoria să trăiască într-o zonă fără nicio legătură cu vreun sport. O femeie îndesată şi anostă, fără pic de stil. Cu o vară în urmă, când vizitase Insula Wight, nu avusese încotro şi mersese s-o vadă pe regină la Osborne. Avusese parte de un tur complet al galeriei de sculptură şi al căsuţei în stil elveţian unde grădinăreau vlăstarele regale. Fusese una dintre cele mai plicticoase după-amiezi din viaţa ei.

Azi însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îl privi pe Bay, aşezat pe bancheta din faţă. El îşi ţinea ochii închişi şi Sisi se întrebă dacă adormise. Se pare însă că el îi simţi privirea, fiindcă deschise ochii şi-i zâmbi. Ochii lui erau de un albastru-pal, la fel ca vitraliile de la Peterhof.

Trenul se zgâlţâi scurt la trecerea peste un macaz şi Sisi văzu cum Bay se crispează din pricina durerii care îl săgetă în umărul încă prins în eşarfă.

— Te doare tare, căpitane Middleton?

— Doar din când în când, răspunse Bay, făcându-i cu ochiul.

— Am un medicament foarte eficient. De la Viena. Doctorii de acolo nu agreează ideea de durere.

Se întoarse spre contesa Festetics, care stătea în celălalt capăt al vagonului, citind un roman scris în ungureşte.

— Îmi dai medicamentul meu, Festy? Am impresia că domnul căpitan are nevoie de el.

Contesa deschise valijoara din piele de crocodil de lângă ea şi scoase dinăuntru un flacon cu dop de argint, întinzându-i-l lui Sisi.

— Deschide gura, să-ţi pun câteva picături pe limbă, îi ceru Sisi lui Bay.

— Nu mă doare chiar atât de tare, protestă Bay. Ajunge o duşcă de coniac.

— Deschide gura, căpitane Middleton.

Bay se conformă şi Sisi îi turnă pe limbă şase picături.

Trenul se zgâlţâi din nou în timp ce ea turna a şaptea picătură, astfel că stropul căzu pe mustaţa lui Bay şi rămase acolo sclipind.

— Pe asta aţi ratat-o, spuse Bay, culegând picătura cu limba.

Îi făcu din nou cu ochiul. Sisi zâmbi, apoi privi scurt spre contesă, aparent prea absorbită în lectură ca să le acorde vreo atenţie, deşi de la începutul călătoriei abia dacă întorsese vreo pagină. Prezenţa ei în vagon era necesară pentru a evita un posibil scandal, împărăteasa Austriei nu putea fi văzută călătorind în vagon doar cu călăuza ei. Nu avea importanţă câte ceasuri petrecuseră în doi pe terenul de vânătoare; trenul era cu totul altceva. Sisi învăţase de mult că merita să respecte convenţiile de faţadă. Nopsca se încruntase când îl anunţase că-l va lua cu ea pe căpitanul Middleton la Windsor, dar, câtă vreme era de faţă contesa Festetics cu romanul ei, baronul putea pretinde că totul era în regulă.

Trenul încetini, semn că se apropiau de destinaţie. Călătoriseră remarcabil de rapid; voiajul nu durase nici trei ore. Nu fuseseră nevoiţi să se înjosească schimbând trenurile, căci Nopsca aranjase totul cu dibăcie, făcând rost de un tren particular, care ocolea oraşul Londra şi împrejurimile lui. Sisi se uită la ceasul de buzunar, constatând că mai erau câteva minute până la ora unsprezece. Făcuse un efort considerabil pentru o întrevedere care nu avea să dureze mai mult de jumătate de oră, dar monarhii nu puteau proceda întotdeauna doar după placul lor. Îşi verifică din reflex pieptănătura, să nu se fi desprins cumva vreo şuviţă împletită.

Desigur, în gară era aşternut un covor roşu, dar nu-i întâmpina nicio fanfară. Era o vizită particulară făcută de contesa Hohenembs reginei Victoria, nu o întâlnire oficială între împărăteasa Austriei şi regina Angliei. Sisi îşi coborî vălul, după ce ajunsese la concluzia că în Anglia existau la tot pasul fotografi. Se întoarse spre Bay, spunând:

— Un adevărat comitet de primire. Eşti pregătit, căpitane Middleton?

Bay se ridică, înclinându-se uşor:

— Cât se poate de pregătit, Maiestate.

Pe peron se adunase un grup de persoane. Ambasadorul, contele Karolyi, făcu un pas înainte şi sărută mâna împărătesei. Ridicând privirea, ochii lui zăboviră o secundă asupra lui Bay, care stătea în spatele împărătesei.

— Bine aţi venit, Maiestate, zise el în nemţeşte, apoi, întorcându-se spre omul de lângă el, adăugă în englezeşte: Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Sir Henry Ponsonby, şambelanul Maiestăţii Sale.

Sisi încuviinţă din cap şi aşteptă până ce Karolyi îi prezentă pe toţii membrii importanţi ai grupului.

— Contesa Festetics, doamna de companie a Maiestăţii Sale, baronul Nopsca, intendentul palatului imperial, şi…

Făcu o pauză aproape insesizabilă.

— Căpitanul Middleton, călăuza Maiestăţii Sale.

La intrarea în gară aşteptau trei trăsuri. Sisi îi făcu semn lui Bay să urce în prima, alături de Karolyi şi de Ponsonby.

Ambasadorul îi oferi lui Middleton cel mai radios surâs de curtean cu experienţă, în timp ce amândoi aşteptau ca împărăteasa şi Ponsonby să urce în trăsură.

— E prima oară când veniţi la Windsor, căpitane? întrebă el.

— Da.

— Atunci veţi avea parte de o zi interesantă, deoarece puteţi să vă vizitaţi suverana, zise Karolyi, zăbovind asupra cuvântului „suverană”. Vă învârtiţi în cercuri ameţitor de înalte, căpitane.

Bay îl privi pe Karolyi în ochi.

— E o onoare pentru mine să mă aflu în serviciul împărătesei, domnule conte.

Făcu un semn prin care-l îndemna pe Karolyi să urce în trăsură după împărătească. Acesta puse un picior pe scară şi se întoarse spre Bay.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă în slujba dinastiei Habsburg, căpitane Middleton. Este…

Făcu o scurtă pauză, parcă pentru a găsi cuvântul potrivit, apoi continuă cu emfază:

— … ceea ce fac de o viaţă întreagă.

Bay vru să-i răspundă, dar din interiorul trăsurii se auzi glasul împărătesei:

— Conte Karolyi, ştiai că vine să mă vadă fiul meu?

Contele întoarse capul şi momentul tensionat dintre cei doi bărbaţi trecu.

După ce toţi se instalară în trăsură, Ponsonby începu să prezinte peisajul pe lângă care treceau. Străzile erau pustii, poate cu excepţia câtorva perechi în haine de duminică, îndreptându-se grăbite spre biserică.

Nimeni nu se opri să se uite la şirul de trăsuri care se îndrepta spre castel.

Când se iviră în depărtare turnurile castelului Windsor, Ponsonby zise:

— Windsor e cea mai veche reşedinţă a Maiestăţii Sale. Regina vine întotdeauna aici în această perioadă a anului, ca să-şi amintească de prinţul-consort. Aici a murit prinţul, la 14 decembrie 1861.

— Ce trist, oftă Sisi. Ce minte luminată! Îmi aduc aminte că am avut cândva o discuţie despre instalaţiile de apă. Avea o mare pasiune pentru igienă. Şi, ce să vezi, sărmanul de el moare de tifos! Se vede treaba că ţevile de scurgere de la Windsor sunt foarte vechi.

Ponsonby încuviinţă din cap.

— Totul la Windsor e vechi. Dar, cu tot respectul, Maiestate, nu v-aş sfătui să faceţi această afirmaţie faţă de regină.

Trăsurile trecură prin faţa unui şir de copaci care străjuiau aleea ce ducea la intrarea principală. Ajungând la castel, partea austriacă a fost condusă într-un salon gol – evident unul dintre apartamentele private ale reginei, întrucât era plin de fotografii de familie în rame de argint. Mai erau poze de grup cu regina, copiii şi nepoţii ei, pe pajişte, pe trepte şi pe iahturi. Franz Josef o ruga de o veşnicie pe Sisi să pozeze pentru o astfel de fotografie cu familia imperială, ca s-o trimită la rândul lui în diverse

saloane din Europa, unde să se umple de praf. Dar Sisi se opusese cu îndârjire, încetând să mai pozeze încă de la vârsta de treizeci de ani. Detesta ideea ca imaginea ei să ajungă sub ochi străini, de rang imperial sau nu, care s-o studieze cu luare-aminte, căutând semne de îmbătrânire. Îşi imagina satisfacţia cu care s-ar fi comentat: „Desigur, cândva se spunea despre ea că-i cea mai frumoasă femeie din Europa”.

Sisi se uită la Bay, iar el îi surprinse privirea şi zâmbi. Ea se opri în faţa altei fotografii: regina călare pe un ponei de Shetland, ţinut de un bărbat înalt şi frumos, în costum scoţian. Era unica fotografie din încăpere care o înfăţişa pe regină alături de altcineva decât membri ai familiei.

— Cine-i acel bărbat? îl întrebă ea pe Sir Henry, arătând spre fotografie.

Şambelanul, care tocmai îşi scosese ceasul din buzunar pentru a patra oară de la sosirea lor, răspunse oarecum grăbit:

— John Brown, Maiestate. Servitorul personal al reginei.

— Servitorul personal? repetă Sisi, fără a reuşi să-şi ascundă uimirea.

Poate că Franz Josef ar fi acceptat să fie fotografiat împreună cu rândaşul, dar niciodată n-ar fi pus poza într-o ramă de argint, expunând-o tuturor privirilor.

Mai multe ceasuri se porniră să bată ora şi Sisi îşi dădu seama că regina o făcea cu bună ştiinţă să aştepte. Se uită la Karolyi şi-l întrebă în nemţeşte:

— Unde-i regina? Ştie că sunt aici?

Ambasadorul se trase de favoriţi.

— Cred, Maiestate, că regina nu s-a aşteptat să fiţi atât de punctuală. Înţeleg că-i încă la biserică.

Răspunsese tot în germană, dar Ponsonby, aflat în spatele lui, prinse cuvântul *Kirche* şi murmură în engleză:

— Regina se opreşte întotdeauna să schimbe câteva cuvinte cu capelanul, după slujbă. E un obicei din vremea când prinţul consort era încă în viaţă, şi reginei îi place ca lucrurile să continue ca atunci.

Sisi simţi un fior de nerăbdare; bătuse atâta cale, şi iată că acum era silită să aştepte. Întrebă în engleză, pe un ton în care se ghicea iritarea:

— Şi cât timp credeţi că vor dura aceste „câteva cuvinte”?

Ponsonby schimbă o privire de o fracţiune de secundă cu

Karolyi, apoi răspunse:

— Nu cred să dureze mai mult de câteva minute, Maiestate.

Tonul lui fusese neutru şi diplomat, evitând cu grijă orice reacţie la tonul ei ridicat, dar Sisi prinse schimbul lui de priviri cu ambasadorul, care exprima aceeaşi neputinţă când se aflau la mâna unor femei capricioase.

Ponsonby o invită să ia loc, dar ea se săturase de stat jos toată dimineaţa. Începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, călcând fără zgomot cu botinele cu nasturi pe covorul gros care absorbea orice sunet. Totuşi, era cam greu să te mişti prin salon care, deşi spaţios, era ticsit cu măsuţe pe care se îngrămădeau statuete de porţelan reprezentând câinii reginei, prespapieruri din sticlă cu scene din Alpi, albume cu acuarele şi, desigur, fotografii. Sisi se strecura prin toată acea înghesuială, sperând să nu dărâme ceva cu poalele fustei. Fiecare centimetru pătrat de perete era acoperit de picturi, unele aparţinând unor artişti renumiţi. Sisi îşi zise că portretul familiei regale era probabil opera lui Winterhalter, cel care îşi înfrumuseţa cel mai mult modelele. Tinerii prinţi şi tinerele prinţese aveau chipuri de îngeri, dar Victoria semăna cu o gâscă, totuşi una frumoasă, graţie penelului lui Winterhalter. Podeaua era acoperită de un covor în culori ţipătoare. Sisi remarcă combinaţia de grena, galben-muştar şi roşu-sângeriu. Mare noroc că salonul era plin de mobilier, îşi zise ea, altfel, covorul ar fi dat oricui dureri de cap. Nici măcar Hofburg nu era un loc atât de apăsător.

Se apropie de Bay, care stătea lângă perete.

— Speram să ne putem uita la nişte cai de vânătoare în după-amiaza asta. Unii englezeşti. Vrei să mă ajuţi să-mi

aleg câţiva?

— Aş fi încântat.

— Mergem de îndată ce terminăm aici.

Îşi coborî glasul.

— N-am de gând să zăbovesc prea mult.

În aceeaşi clipă, Ponsonby tuşi uşor şi Sisi se întoarse, dând cu ochii de doi valeţi în livrele, care deschideau larg uşa pentru regină. Aceasta era scundă, rotofeie şi îmbrăcată complet în negru, cu excepţia bonetei albe de văduvă. Imediat după ea intră John Brown, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât stăpâna lui. În urma lor venea o suită de doamne, între care o fată ai cărei ochi albaştri, apropiaţi unul de altul, şi nas lung arătau negreşit că era fiica Victoriei.

Se auzi un foşnet când bărbaţii se înclinară, iar femeile făcură reverenţe. Numai Sisi nu schiţă niciun gest. Aşteptă până când Victoria ajunse la jumătatea distanţei dintre ele şi abia atunci păşi spre ea şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Maiestate…

— Scumpa mea împărătească, exclamă regina cu glasul ei piţigăiat, ca de copil. Sunt tare fericită să vă văd! Şi încă într-o duminică, zi când arareori se merge în vizită.

Ochii ei albaştri şi bulbucaţi avură o sclipire de oţel. În spatele ei, Ponsonby îşi drese neliniştit glasul.

— Aceasta e fiica mea cea mică, Beatrice.

Beatrice făcu o reverenţă şi Sisi o sărută pe amândoi obrajii, apoi zâmbi şi zise pe tonul cel mai vesel cu putinţă:

— Ce frumuşică eşti tu, Beatrice! Într-o zi va trebui să vii să locuieşti cu mine la Viena. Arhiducii se vor bate pentru favorurile tale.

Beatrice se îmbujoră şi bâigui ceva despre „mama”. Regina se aşeză pe una dintre uriaşele canapele ecosez cu bumbi şi-i făcu semn lui Sisi să se aşeze lângă ea.

— Oh, Beatrice s-ar simţi nespus de stingheră departe de mine. E foarte ataşată de casă.

Sisi observă că Beatrice îşi încleştase pumnii şi se întrebă cât de stingheră s-ar simţi, în realitate, fata departe

de mama ei.

— Oh, dar la vârsta ta e foarte important să călătoreşti, înainte să te măriţi. Eu regret nespus că n-am văzut lumea înainte de căsătorie.

Regina Victoria îşi înălţă capul, făcând să i se clatine cele câteva guşi.

— Ce norocoasă sunteţi că acum puteţi călători atât de mult. Când ne-am văzut ultima oară? Parcă acum doi ani, la Osborne. Atunci vă însoţea şi fetiţa dumneavoastră. Ce copil adorabil! Aţi luat-o în voiaj şi acum?

— Pe Valerie? Nu, am lăsat-o la Viena cu tatăl ei. O iubeşte la nebunie şi n-am avut inima să-l lipsesc de prezenţa ei.

— Ce mai face dragul nostru împărat? *Mare păcat* că n-a venit şi el cu dumneavoastră! exclamă regina Victoria, apăsând anumite cuvinte.

— Soţul meu m-a rugat să vă transmit cele mai frumoase gânduri. Regretă că nu v-a putut face aceste urări chiar el.

— Mă mir că aţi avut inima să-l lăsaţi acasă. Eu, una, ştiu că eram *distrusă* de fiecare dată când mă găseam departe de prinţul Albert, fie şi numai pentru o noapte.

Regina scoase un suspin care făcu să-i fluture dantelele şi-şi apăsă o mână pe piept. După o scurtă pauză, în care îşi recăpătă stăpânirea de sine, regina îi făcu semn lui Sisi să se aşeze pe una dintre canapelele acoperite cu pleduri scoţiene.

— Spuneţi-mi, cât timp intenţionaţi să staţi în Anglia?

— Sper să pot rămâne până la sfârşitul sezonului de vânătoare. E o plăcere să călăresc pe urmele ogarilor. Noi nu avem aşa ceva acasă.

Regina oftă din nou.

— Scumpul meu soţ spunea întotdeauna că *nimic* nu-i mai frumos decât o zi de vânătoare. Măcar să fi avut zile ca să se bucure de mai multe *astfel de ocazii.* Dar avea atâtea îndatoriri de împlinit. Nu-i rămânea timp pentru propriile-i plăceri. Întotdeauna punea datoria mai presus de orice.

Regina întoarse capul ca să se uite la tabloul atârnat

deasupra şemineului şi care-l înfăţişa pe Albert la biroul său.

Sisi sesiză reproşul din vorbele ei şi-i răspunse pe acelaşi ton uşor pios:

— Aşa-i şi împăratul, muncitor ca nimeni altul. Mi-a fost tare greu să-l las acasă, dar el a insistat să rămână. Dragul de Franzl, jură că singurul lucru care-l bucură cu adevărat este să ştie că eu sunt sănătoasă şi fericită. Iernile la Viena mă fac întotdeauna să mă îmbolnăvesc, aşa că a fost încântat când am decis să vin aici.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care regina chibzui asupra celor auzite. Sisi se uită la ceasul încastrat de pe consola şemineului. Abia dacă trecuse un sfert de oră. Era silită să mai rămână cel puţin douăzeci de minute. Îşi îndreptă uşor spatele, conştientă de trupul mătăhălos şi înveşmântat în negru al reginei. Numai capul şi ochii albaştri, bulbucaţi ai Victoriei aveau un aer cât de cât regesc.

— Dar împăratul probabil îşi face griji pentru dumneavoastră. Vânătoarea e un sport tare periculos. Zilele trecute, prinţul de Wales a căzut şi s-a lovit rău. Draga de Alix s-a speriat îngrozitor. Scumpa mea împărătească, trebuie să-mi promiteţi că nu veţi face *nimic* necugetat. La urma urmei, acum suntem *bunici* amândouă.

Regina Victoria dădu din cap spre Sisi, fluturându-şi mâna albă şi dolofană spre a sublinia asemănarea dintre ele. Sisi schiţă un zâmbet. Nu-i convenea câtuşi de puţin să i se spună că-i bunică. O făcea să se simtă bătrână şi ursuză, când ea avea doar treizeci şi opt de ani. În schimb, regina merita din plin această etichetă. Nu era decât cu vreo doisprezece ani mai mare decât Sisi, dar părea de o vârstă cu mama împărătesei. Sisi nu reuşea să înţeleagă cum putea cineva să se delase, îngrăşându-se în aşa hal. Asta pe lângă veşmintele îngrozitoare pe care le purta regina. Sigur, era în doliu, dar doliul nu trebuia să însemne lipsă de stil şi de bun-gust. Sisi îşi netezi cu un gest reflex poalele fustei verzi de lână a costumului de călătorie.

— N-am îngăduit niciodată fetelor mele să meargă la

vânătoare, urmă Victoria, deşi Louise m-a *implorat* să-i dau voie. Eu i-am spus să se apuce, în schimb, să tragă cu arcul, sport care e *atât de graţios.* Chiar ar trebui să vă gândiţi la acest sport, Maiestate. Louise şi-a făcut un costum minunat, verde, cu pălărioară ţuguiată, împodobită cu o pană. Absolut *încântător.* Cred că am să-i scriu împăratului şi am să-i dau sugestia asta. Nu mă îndoiesc că va fi nespus de fericit să afle de un sport care se poate practica în *deplină* siguranţă.

Victoria făcu o pauză şi Sisi profită de ea.

— Oh, dar eu sunt în deplină siguranţă. Am călăuza mea, pe căpitanul Middleton, ca să mă ferească de primejdii.

Schiţă un gest spre Bay.

— Contele Spencer a avut amabilitatea să mi-l recomande.

Bay, care în tot timpul acestui schimb de cuvinte rămăsese cu privirea în podea, îşi îndreptă spatele şi se înclină adânc în faţa reginei.

Victoria întoarse capul spre Bay, fără a se sfii să-l studieze din cap până în picioare. Fără îndoială mulţumită de ceea ce văzuse, spuse aproape cu un licăr în priviri:

— Sperăm că vei fi cu luare-aminte, tinere. Dacă i s-ar întâmpla ceva împărătesei pe pământ englezesc, ar fi o tragedie inimaginabilă.

Bay se înclină din nou.

— Maiestate, aveţi cuvântul meu că, atâta timp cât împărăteasa se află în grija mea, nu i se va întâmpla nimic rău.

— Ne bucurăm să auzim asta. Trebuie să fii cu *băgare de seamă* în fiecare clipă. Dar am impresia că eşti rănit? Sper să nu fie vorba de ceva grav.

Chipul reginei Victoria exprima numai tandreţe şi îngrijorare. Nimic nu-i mergea mai mult la inimă decât o dramă din lumea medicală.

— Oh, Maiestate, o nimica toată. Am căzut de pe cal şi mi-am dislocat umărul.

— Ţi-ai dislocat umărul? Îngrozitor! Te-a durut tare?

întrebă regina, aplecându-se în faţă.

— N-a fost chiar o plăcere, Maiestate, dar, din fericire, împărăteasa mi l-a putut pune la loc imediat. Durerea e pricinuită de desprinderea umărului din încheietură.

Victoria se uită la Sisi, apoi din nou la Bay.

— Elisabeta, nu ştiam că aveţi pregătire *medicală.* Ce *noroc* că aţi ştiut ce trebuie să faceţi.

— N-am ştiut, râse Sisi, dar căpitanul Middleton e un profesor excelent.

Regina Victoria chibzui o clipă asupra răspunsului, după care se întoarse spre John Brown.

— Mă întreb dacă eu ţi-aş putea da un astfel de ajutor în cazul în care ai păţi aşa ceva, John?

— Maiestate, eu, unul, n-am de gând să-mi disloc nimic, răspunse Brown. Iar de-ar fi să sufăr un accident nefericit, n-aş cere ajutorul Maiestăţii Voastre. Eu sunt cel care are datoria să aibă grijă de dumneavoastră.

Nu se uitase la Bay, dar vorbise cu un aer de superioritate absolută.

Auzind declaraţia aceasta atât de bărbătească, regina Victoria se îmbujoră toată.

— Vai, sunt sigură că domnul căpitan Middleton nu s-a rănit cu bună ştiinţă. Oricând se poate întâmpla aşa un accident. Şi pe urmă, John, au existat situaţii când tu n-ai fost *prea sigur* pe picioare.

Regina îl bătu uşor pe coapsa învelită în kilt.

— Dar de fiecare dată ai avut noroc.

Se întoarse iar spre Bay.

— Şi din care regiment faci parte, căpitane Middleton?

— Regimentul 12 husari, Maiestate.

— Atunci comandantul dumitale e prinţul de Wales. Cred că-i place *grozav de mult* uniforma. Dar în prezent nu prea i se mai potriveşte, din pricina excesului de dineuri şi de petreceri. Nu ca sărmanul şi dragul lui tată, care a fost mereu *atent* la ce mănâncă.

Victoria se întoarse pentru confirmare spre John Brown, care stătea în spatele ei.

Brown încuviinţă din cap.

— Răposatul prinţ mânca întotdeauna foarte puţin.

Sisi îşi zise că era păcat că regina nu dădea dovadă de aceeaşi reţinere la mâncare ca soţul ei, plecat dintre cei vii. Victoria era la fel de lată pe cât era de înaltă.

Regina făcu semn doamnelor de onoare.

— Vă putem oferi nişte răcoritoare, împărătească? Desigur că trebuie să rămâneţi la masă. Pe urmă, ne putem plimba cu trăsura prin parc. E *atât* de important să respiri aerul proaspăt din această perioadă a anului.

Sisi îi aruncă ambasadorului o privire încărcată de reproş. Îi spusese limpede că vizita aceea trebuia să fie o simplă întrevedere şi atât.

Regina Victoria clipi de câteva ori. Curtenii din spatele ei scoaseră un icnet înăbuşit. O invitaţie venită din partea reginei nu putea fi niciodată refuzată. Dar Sisi rămase netulburată. Acum că îşi ţinuse făgăduiala de a face această vizită, nici nu-i trecea prin minte să-şi strice toată ziua rămânând la masă.

— Sper să-l întâlniţi pe fiul meu, Rudolph, când va sosi în Anglia, zise ea. E un mare admirator a tot ce-i englezesc. Vrea să afle cât mai multe despre ingineria englezească; nu vorbeşte decât despre poduri şi tunele. N-are în el nimic vienez, râse Sisi, iar Karolyi, aflat în spatele ei, abia îşi stăpâni zâmbetul.

Curtenii englezi rămăseseră încremeniţi, aşteptând să vadă cum va reacţiona stăpâna lor.

Victoria înclină uşor din cap. Vorbi cu glas ascuţit, pe un ton în care se citea limpede supărarea.

— Vom fi încântaţi să-l întâlnim pe moştenitorul coroanei. Să sperăm că *el* nu va fi la fel de *grăbit.*

Buzele reginei deveniseră o linie subţire, dar Sisi se mulţumi să râdă.

— Am să-i spun că va trebui să se străduiască din răsputeri ca să răscumpere defectele mamei sale.

Regina Victoria nu zâmbea. Henry Ponsonby se trăgea de favoriţi.

Văzând expresia îndurerată de pe chipul lui Karolyi, Sisi înţelese că trebuia să dreagă situaţia. Privi în jur,

deznădăjduită.

— Ce încăpere *interesantă!* Noi nu avem nimic de acest fel la Viena. Sunt convinsă că Franz Josef ar admira nespus aceste decoraţiuni interioare. Totul e atât de confortabil. El şi-a comandat tot mobilierul pentru apartamentele din Hofburg de la Maples, din Londra.

Sisi arătă spre covorul multicolor.

— Ce păcat că nu-i şi el aici, să-l vadă. Nu mă îndoiesc că i-ar plăcea nespus.

Înduplecată, Victoria se aplecă în faţă.

— E tartan regal. Modelul l-a creat dragul de Albert. Iubea Scoţia atât de mult, încât voia să-şi aducă aminte de ea *în permanenţă.* Aici am fost întotdeauna fericiţi, încheie ea, privindu-l cu afecţiune pe John Brown.

— Trebuie neapărat să vizitaţi Scoţia, draga mea *Kaiserin.* E atât de *pitorească.* Nicăieri nu mă simt mai relaxată ca în Scoţia. De ea mă leagă atâtea amintiri fericite cu dragul meu Albert.

Sisi îşi spuse că, în ciuda numeroaselor referiri la răposatul ei soţ, regina arăta nespus de mulţumită în compania lui John Brown.

— Poate că, într-o zi, veţi vizita şi dumneavoastră Bad Ischl, în Tirol. Se zice că seamănă mult cu Scoţia.

Regina clătină din cap cu tristeţe.

— Mă tem că-i prea târziu pentru mine să vizitez Austria. Scumpul meu Alfred n-a fost niciodată acolo şi nu vreau să merg în locuri pe care nu le-a văzut şi el. I-aş trăda memoria.

Lui Sisi nu-i veni în minte niciun răspuns. Spre uşurarea ei, ceasul începu să bată ora amiezii, sunetele lui melodioase fiind urmate de dangătul grav al clopotelor capelei din apropiere.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care toţi cei de faţă aşteptară să se facă iarăşi linişte. Sisi decise că era rândul ei să vorbească, aşa că se aplecă spre regină şi spuse:

— Nu voi mai abuza de ospitalitatea dumneavoastră, Maiestate. Voi scrie chiar azi soţului meu, să-i spun că v-am găsit bine sănătoasă şi poate să-i transmit şi alte mesaje pe

care aţi dori să mi le încredinţaţi.

Ar fi vrut să se ridice, căci aproape înţepenise de plictiseală, dar protocolul nu-i permitea s-o facă înaintea reginei.

Victoria clătină din cap.

— Ce păcat că nu mai puteţi rămâne, zise ea, deşi nu părea din cale afară de întristată. Speram să avem ocazia să stăm de vorbă mai mult timp. Nu am prea des prilejul să conversez de la femeie la femeie cu altă…

O scurtă pauză.

— … împărătească.

Îşi întări spusele prin câteva mişcări scurte de încuviinţare, cu ochii sticlind. Ponsonby, secretarul, scoase un sunet între tuse şi avertisment.

Regina nu-l luă în seamă şi continuă:

— Aţi putea să-i spuneţi soţului dumneavoastră că urmează să devin şi împărătească a Indiei, la fel cum sunt regina Angliei. Vedeţi, aşadar, Elisabeta, acum suntem amândouă împărătese. Deşi, desigur, există oarecare diferenţă, întrucât eu sunt suverană, iar dumneavoastră doar soţia unui suveran.

Surâse larg, la fel ca un copil care a primit o cutie enormă cu bomboane de ciocolată.

Sisi îşi dădu seama că trebuia să-i recunoască triumful în ceea ce priveşte vorbele meşteşugite, dacă nu voia să fie condamnată să rămână în acel salon hidos şi rece pentru totdeauna. Evident, Victoria considera că nu era îndeajuns să fii regina celei mai puternice naţiuni din lume; o rodea faptul că exista un titlu şi mai înalt, pe care nu-l avea. Sisi, care era împărătească de la şaisprezece ani, nu-i împărtăşea entuziasmul. Regină, împărătească, ce conta? Amândouă titlurile erau ca nişte cuşti aurite. Orice coroană cântărea greu. Dar Victoria nu voia să înţeleagă nimic din toate astea. Regina cea mărunţică semăna mult cu Franz Josef. Amândoi credeau că Dumnezeu îi alesese să fie monarhi. Nu se îndoiau de poziţia lor nici măcar o clipă. Poate că amândoi tremurau câteodată, copleşiţi de îndatoririle care le reveneau, dar n-ar fi renunţat nici măcar la un dram de

putere. Sisi se întrebă cum era oare să trăieşti cu asemenea certitudine, să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu gândul că eşti unsul lui Dumnezeu şi că menirea ta e să domneşti peste supuşii tăi.

Luă mâna Victoriei şi o strânse într-a ei.

— Deşi cuvintele nu sunt îndestulătoare ca să-mi exprime sentimentele, sunt nespus de fericită să vă pot felicita eu însămi.

— Împărătese şi bunici. Nimeni nu-i ca noi pe marea scenă a lumii, draga mea Elisabeta, spuse Victoria pe tonul cel mai amabil cu putinţă.

— Dar dumneavoastră sunteţi mai presus de mine şi din acest punct de vedere, ca din toate celelalte. Eu n-am decât un singur nepot, replică Sisi.

Victoria păru să considere vorbele ei ca fiind potrivite şi răspunse strângerii de mână a lui Sisi, după care, în foşnet de veşminte, se ridică în picioare.

— Vă rog să transmiteţi împăratului cele mai calde urări din partea mea. Mă gândesc adesea la bietul lui frate. Era un favorit al nostru.

Sisi îşi coborî privirea. Maximilian, cumnatul ei, fusese încoronat împărat al Mexicului cu ani în urmă, dar scurta sa domnie se încheiase doi ani mai târziu, în faţa unui pluton de execuţie al revoluţionarilor.

— Sărmanul Max! Ce destin oribil!

— Ce *ţară îngrozitoare!* Puteţi fi sigură că ne-am exprimat indignarea în termenii cei mai *duri,* prin intermediul consulului britanic. Un suveran încoronat să fie omorât ca un criminal de rând. Mexicanii sunt nişte *sălbatici.*

— Aşa e, avem noroc că suntem în Europa, zise Sisi. Dar Max îşi dorea mult un regat al lui. Voia să fie împărat, ca Franzl.

— Mare greşeală să-ţi închipui că *o monarhie* poate fi creată. Monarhia e o menire *sacră.*

Privi spre John Brown, pentru confirmare, şi el încuviinţă din cap cu un aer solemn.

Sisi nu-i aminti proaspetei împărătese a Indiei că şi

titlul ei era la fel de artificial, deşi ar fi fost interesant să-i vadă expresia.

— Rămas-bun, Victoria, mi-a făcut mare plăcere să vă revăd.

Sisi le sărută pe regină şi pe Beatrice. Nu socotea că-i cazul să-şi ia rămas-bun şi de la John Brown. În definitiv, nu era decât un servitor.

Regina însoţi grupul împărătesei până la intrarea în Turn.

— *Fiţi* cu băgare de seamă, Elisabeta, vă conjur. Să nu vă asumaţi riscuri inutile.

Se întoarse spre Bay.

— Mă bizui pe dumneata, căpitane Middleton, să nu i se întâmple nimic rău împărătesei pe pământ englezesc.

Bay se înclină şi spuse:

— Voi veghea asupra împărătesei zi şi noapte, Maiestate.

Zări un licăr în ochii reginei şi se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, dar regina zâmbi şi zise:

— Nu mă îndoiesc că aşa vei face.

Pe la jumătatea coridorului, regina se opri şi exclamă:

— Beatrice, ai uitat cartea! Fugi repede şi adu-o.

Toţi aşteptară, în timp ce Beatrice porni înapoi pe coridor, grăbită. Se înapoie cu un pachet pe care-l puse în mâinile lui Sisi, zicând:

— De la mama.

Ponsonby îi însoţi în trăsură pe drumul de întoarcere spre gară. De data asta călătoreau într-un vehicul cu banchetele aşezate spate în spate. Sisi îl invită pe Bay să se aşeze lângă ea, în timp ce ambasadorul şi şambelanul luară loc pe bancheta din spate.

— I-ai promis reginei că vei veghea asupra mea zi şi noapte, spuse Sisi, privind drept înainte. Vei fi foarte ocupat, căpitane Middleton.

— Într-adevăr, foarte ocupat, dar nu pot să nu mă supun reginei mele, replică Bay.

În timp ce păşeau pe covorul roşu pentru a urca în trenul care-i aştepta, Bay şi-l aminti pe uriaşul John Brown,

îmbrăcat în kilt, stând în spatele Victoriei. Văzuse în *Punch* benzi desenate cu regina şi servitorul ei scoţian şi râsese la club de glumele cu „doamna Brown”. Desigur, nu exista nicio asemănare între situaţia lui John Brown şi situaţia lui, dar felul în care-l privise regina îl făcuse să se simtă cumva stânjenit. Nu-l mirase că regina îl privise – din experienţa lui Bay, toate femeile îl priveau, chiar şi reginele –, nu-l tulburase faptul că ea îl studiase atent, nici felul în care-l măsurase scurt din cap până în picioare cu ochii ei albaştri, ci faptul că întorsese o clipă capul spre John Brown, apoi din nou spre el. Făcuse o *comparaţie.*

Bay se uită la Sisi, care răsfoia cartea primită de la regină.

— „File din Cartea de schiţe despre *viaţa* noastră în nordul Scoţiei”, citi ea, imitând pronunţia emfatică a Victoriei. Ce imagini încântătoare, dar ce viaţă plicticoasă e acolo! Numai ponei, picnicuri şi şaluri în culori stridente. Pe urmă, toţi bărbaţii aceia care-şi arată picioarele… Cum se cheamă fusta pe care o poartă scoţienii? Nu-i un veşmânt care să-i avantajeze.

— Se cheamă kilt, răspunse Bay.

— Sunt tare fericită că nu porţi kilt, căpitane Middleton, ca matahala aceea din spatele reginei. Ce brută! Şi totuşi, e limpede că nu mai poate după el. E o alegere ciudată – poate chiar are nevoie de *cineva* –, dar chiar şi la vârsta ei, tot putea găsi un bărbat mai; acătării.

Privi spre Bay şi zâmbi. Bay ştia că e un zâmbet triumfător.

Alegându-l pe el, Sisi îşi demonstrase superioritatea faţă de regina cea lipsită de bun-gust. El o răsplăti instinctiv cu zâmbetul senzual al bărbatului care se ştie admirat de femei, însă dacă Sisi l-ar fi privit mai îndeaproape, ar fi observat că ochii lui de un albastru-pal erau lipsiţi de căldură.

Dar până ajunseră la Waddesdon să vadă armăsarul, împărăteasa se bizuia atât de mult pe călăuza ei ca s-o îndrume care anume dintre acele superbe animale ar fi fost cel mai potrivit s-o poarte la vânătoare, încât Bay se mai

lumină la faţă. Nimic nu era mai plăcut! decât să cheltuieşti banii altcuiva. Mai târziu, când Sisi veni în camera lui şi amândoi făcură haz de covorul cel hidos, de prinţesa cea oropsită şi de lipsa generală de rafinament de la Windsor, Bay se simţi din nou în largul lui.

SCHIMB DE SCRISORI

La Holland Park, Charlotte aştepta un răspuns de la mătuşa Adelaide. Îi scrisese în termenii cei mai nonşalanţi cu putinţă; după ce se interesase, cum era firesc, de sănătatea mătuşii şi a lui Lady Crewe, precum şi de stadiul trusoului Augustei, Charlotte scrisese aproape în treacăt: „Deşi munca de aici mi se pare nespus de interesantă, îmi lipseşte micul nostru grup de la Melton. Scrie-mi ce mai fac căpitanul Hartopp şi căpitanul Middleton. Îmi închipui că au plecat să-şi ia în primire cabana de vânătoare”. Apoi îi descrisese mătuşii galeria noului muzeu care găzduia expoziţia şi disputele aprinse legate de exponate. Îi dădu mătuşii mai multe detalii decât ar fi putut să-i stârnească interesul, dar era necesar să ascundă adevăratul scop al scrisorii.

La trei zile după ce-i scrisese mătuşii Adelaide, Charlotte coborî la micul dejun şi găsi un plic cu scrisul ei. Probabil că scosese o mică exclamaţie de surpriză, fiindcă Lady Hawarden îşi ridică privirea de la propria-i corespondenţă şi zise:

— Şi eu aş vrea să mai pot primi scrisori care să-mi smulgă o exclamaţie de bucurie.

Charlotte se înroşi şi răspunse:

— E de la mătuşa Adelaide.

— Aha!

Lady Hawarden părea cam neîncrezătoare.

— Poate că mătuşa ta şi-a mai îmbunătăţit stilul

epistolar.

Charlotte aşteptă până când naşa ei ieşi din încăpere şi abia atunci deschise scrisoarea. O citi în grabă, căutând numele lui Bay, dar Lady Lisle nu se vindecase de vechiul ei obicei de a numerota anapoda paginile, aşa că lui Charlotte îi trebuiră vreo zece minute până să descifreze scrisul ascuţit al mătuşii ei.

Într-un târziu, după o serie de instrucţiuni detaliate şi, în opinia lui Charlotte, interminabile, legate de caseta pentru alifii, confecţionată din carapace de ţestoasă şi împodobită cu monogramă, pe care mătuşa dorea ca Charlotte s-o comande la Asprey[48] ca dar de nuntă pentru Augusta, ajunse şi la paragraful pe care-l căuta.

„Atmosfera la Melton nu mai e la fel de veselă ca atunci când erai tu aici, dragă Charlotte. Căpitanul Hartopp a plecat să vâneze în celălalt capăt al comitatului, iar bietul căpitan Middleton n-a mai dat pe aici, după accidentul suferit”.

Charlotte simţi un nod în stomac. În viaţa ei cunoscuse un singur accident, cel din dimineaţa senină de iarnă, care o lăsase orfană de mamă. Îşi încleştă degetele pe muchia mesei şi, o clipă, avu senzaţia că o să i se facă rău, dar îşi veni în fire. Nu putea fi un accident fatal. Mătuşa Adelaide spunea că Bay nu mai dăduse pe acolo, ceea ce însemna că era în viaţă. Charlotte încercă să citească mai departe, dar mâna îi tremura atât de tare, încât se văzu nevoită să pună scrisoarea pe masă înainte s-o descifreze în continuare.

„Împărăteasa l-a luat în grija ei. Au venit câţiva servitori ca să-i ia lucrurile şi caii. Ce livrele! Fireturile aurii ne-au luat ochii la toţi. Căpitanul i-a trimis un bilet încântător lui Lady Crewe, în care scria că sejurul lui la

48 Renumit magazin londonez de bijuterii, argintărie, podoabe etc., înfiinţat în 1781 (n.tr.)

Melton era de neuitat. Cred că înţelegem amândouă la ce se referea! Lady Crewe a citit biletul cu glas tare după cină, iar Augusta a spus că Bay devenise un adevărat curtean şi, în curând, va ajunge prea important ca să mai aibă de-a face cu vechii lui prieteni. Lady Crewe i-a răspuns imediat căpitanului, spunându-i că ar fi încântată s-o primească pe împărăteasă, dacă el i-ar sugera o vizită la Melton. Încă n-a sosit niciun răspuns, dar Lady C a poruncit ca toţi valeţii să-şi pudreze perucile, pentru orice eventualitate".

Pe măsură ce citea şi-şi dădea seama că Bay nu putea fi grav rănit, simţea cum i se mai domolea valul de spaimă şi nodul din gât

Lăsă scrisoarea deoparte şi bău câteva înghiţituri de ceai, conştientă de senzaţia neplăcută pe care i-o dădea cămaşa leoarcă de transpiraţie. Trebuia să meargă din nou în camera ei ca să se schimbe. Nu putea cu niciun chip să stea aşa alături de Caspar, care mirosea atât de frumos. Abia când ajunse în dormitor şi-şi duse mâna la spate, încercând să-şi dezlege şireturile corsetului, legate cu un nod deosebit de zdravăn – îi fusese ruşine să apeleze la cameristă –, îşi dădu seama că, deşi pare-se că Bay nu era grav rănit, acum locuia la Easton Neston împreună cu împărăteasa.

Se auzi o bătaie în uşa dormitorului şi Lady Hawarden intră, fără să mai aştepte vreo invitaţie. Privi mirată spre Charlotte, pe jumătate dezbrăcată.

— Vrei să sun după cameristă?

— Dacă poţi să-mi dezlegi dumneata nodul, cred că mă descurc.

Lady Hawarden trase cu nădejde de şireturi, desfăcându-le.

Charlotte deschise sertarul scrinului, căutând altă cămaşă. Se simţea stânjenită să se dezbrace în faţa naşei ei, aşa că se întoarse cu spatele şi-şi scoase cămaşa, înlocuind-o cu una nouă, în timp ce Lady Hawarden sporovăia mai departe.

— Am venit să-ţi dau o veste bună. Comitetul de

selecţie a exponatelor a văzut lucrările tale şi a decis să expună patru dintre ele. Să nu crezi cumva că am pus vreo vorbă bună; trebuie să-ţi spun că am trimis lucrările fără să menţionez vreun nume. E drept că am votat pentru includerea lor în expoziţie, dar cu un comitet de doisprezece oameni, nu mi s-a părut un lucru incorect. Charlotte, sunt tare mândră de tine.

Charlotte se întoarse şi văzu că figura aspră a naşei ei căpătase o expresie duioasă şi plină de mândrie. Îi înlănţui gâtul cu braţele şi o strânse la piept.

— Cum eu n-am copii, n-am ştiut niciodată ce înseamnă mândria unei mame, dar acum, când am fost martoră la reuşita ta, Charlotte, cred că înţeleg ce înseamnă acest sentiment.

Charlotte o sărută pe obrazul ridat.

— Dacă am reuşit, e pentru că am avut cea mai bună profesoară.

Lady Hawarden îşi îndreptă spatele, redevenind vioaie ca de obicei.

— Ei bine, măcar am izbutit să-ţi vâr şi altceva în cap în afară de valsuri şi ofiţeri de cavalerie. N-am nimic împotriva bărbaţilor, iar un soţ bun poate fi de mare folos, dar femeile ca noi au nevoie de o *ocupaţie.*

— Dar dumneata ai un soţ bun, mătuşă Celia. Nu-mi poţi reproşa că-mi doresc şi eu unul, protestă Charlotte.

— Bineînţeles că nu! Dar un bărbat te poate face fericită numai pentru un timp, în schimb un talent, o ocupaţie, faptul de a învăţa ceva, îţi va aduce mereu satisfacţii. Păcat că biata maică-ta n-a înţeles asta. Era o persoană atât de inteligentă şi plăcută, numai că toată viaţa ei a constat doar din *senzaţii.* N-a înţeles niciodată valoarea unei realizări.

— Am impresia că era o foarte bună călăreaţă, zise Charlotte, căreia nu-i făcea plăcere să se vorbească astfel de mama ei. Tata spunea mereu că are mâinile cele mai îndemânatice din regat.

— Se prea poate, dar să călăreşti bine la o vânătoare cu ogari e o simplă distracţie. O activitate de pe urma

căreia nu rămâne nimic. Dar tu, draga mea Charlotte, ai creat ceva, ai lăsat ceva după tine. Când vei avea copii, le vei putea spune: „Uitaţi, asta-i fotografia aleasă de cei mai mari experţi pentru a fi expusă în galeria reginei”. E ceva, nu?

Charlotte dădu din cap. Nu-i mai aminti că moştenirea lăsată de mama ei îi afectase viaţa din toate punctele de vedere. Tot ce făcea se găsea în umbra averii Lennox. E drept că naşa ei o învăţase cum să facă fotografii, dar aparatele foto, camerele obscure şi libertatea de a-şi vedea de hobby-ul ei erau plătite din averea Lennox. Dacă s-ar fi văzut nevoită să-şi câştige existenţa ca guvernantă, n-ar fi avut nici când, nici unde să facă poze.

— În orice caz, ca să-ţi demonstrez că n-am uitat cu totul cum e să fii tânăr şi necugetat, îţi sugerez că, dacă vrei să inviţi pe cineva la vernisaj săptămâna viitoare, eşti liberă s-o faci. Sunt sigură că Fred va vrea să vină, împreună cu domnişoara Crewe şi Adelaide Lisle, dacă e musai să-i inviţi, dar sunt convinsă că ai şi alţi prieteni pe care doreşti să-i chemi. Am impresia că una dintre fotografii înfăţişează un prieten deosebit.

Lady Hawarden ridică din sprânceană cu o şiretenie de care Charlotte n-ar fi crezut-o niciodată în stare.

— Desigur, ai să-l faci pe Caspar teribil de gelos, dar cred că nici unui tânăr nu-i strică să priceapă că nu-i singurul peşte din baltă sau, hai să zic, singura pietricică de pe plajă. Ideea de bază e ca admiratorii tăi să se înghesuie în faţa fotografiilor luate de tine şi să-ţi recunoască talentul. Asta ar fi cea mai bună treabă.

Charlotte îşi dădu seama că se îmbujorase. Nu avusese parte de prea multe complimente la viaţa ei ca să ştie cum să reacţioneze când primeşte unul, adică alte complimente în afară de cele legate de averea Lennox; la acel gen de măguliri ştia cum să răspundă.

— Ai dreptate, mătuşă Celia. E o mare onoare pentru mine şi, cu siguranţă, am să invit câteva persoane. Numai că invitaţia va fi făcută în pripă, aşa *că...*

— Prostii! o întrerupse naşa ei. E vorba de un

eveniment.

Şi, deschizând uşa, lansă o replică ce punea punct oricărei discuţii:

— Cine ţine cu adevărat la tine va veni.

Uşa se închise şi Charlotte îşi luă tunica de catifea verde, dar, dându-şi seama că nu putea prinde la spate şirul lung de cârlige, sună după cameristă.

În timp ce o aştepta să vină, se aşeză la masa de scris şi scoase câteva coli de hârtie. „Dragă Bay”, începu ea. Apoi, dându-şi seama că adresarea era prea intimă, luă altă coală. „Dragă căpitane Middleton”. Tare ar fi vrut să înceapă cu „Scumpul meu”, dar îşi aminti de fotografia pe care Caspar abia se înduplecase să i-o arate şi înţelese că scrisoarea trebuia formulată cu mare grijă.

„Mătuşa mea mi-a scris că ai suferit un accident. Nu mi-a comunicat care sunt consecinţele, mi-a spus doar că e vorba de ceva suficient de grav ca să te oblige să rămâi la Easton Neston. Prin urmare, îţi scriu ca să-ţi urez însănătoşire grabnică. Regret că nu te-am putut întâlni înainte de plecarea mea de la Melton. A fost vorba de ceva intempestiv. Naşa mea, Lady Hawarden, organizează o expoziţie cu fotografii ce urmează a fi prezentate în faţa reginei şi avea nevoie de ajutorul meu. Atunci mi-am zis că mai degrabă îi puteam fi de folos ei decât Augustei la pregătirea trusoului. De îndată mi-am anunţat decizia de a pleca neîntârziat la Londra; reacţia Augustei m-a făcut să înţeleg că orice prelungire a şederii mele la Melton ar fi fost penibilă. Ţi-am lăsat un bilet, dar cred că, din greşeală, i-a fost înmânat căpitanului Hartopp. Sper că, în cele din urmă, a ajuns la tine”.

Camerista intră fără să bată la uşă, şi Charlotte acoperi repede scrisoarea cu sugativa. Nu ştia dacă fata era în stare să citească, dar petrecuse destul timp ascultând bârfele servitorilor ca să înţeleagă că, de-ar fi putut citi, atunci conţinutul scrisorii ar fi fost adus la cunoştinţa tuturor celor de la parter. În timp ce camerista îi încheia

corsetul cu mişcări grăbite, oftând că fusese întreruptă în timp ce servea micul dejun, Charlotte îşi privi nemulţumită reflexia în oglindă. Părul ei arăta murdar, iar tenul, pământiu. Lady Hawarden putea foarte bine să vorbească despre realizări, dar la ce bun recunoaşterea publicului când tot ce-şi dorea ea era admiraţia lui Bay. Se gândi la Grace, camerista care-i aranjase atât de frumos părul la Melton. Întotdeauna se opusese ideii de a avea propria cameristă – era una dintre capcanele poziţiei de moştenitoare, pe care o dispreţuia –, dar acum îşi zise că i-ar plăcea să aibă pe cineva care să-i dea o înfăţişare încântătoare. După ce încheia scrisoarea destinată lui Bay, intenţiona să-i scrie lui Lady Crewe.

Când camerista termină de încheiat corsetul, Charlotte reveni la scrisoarea ei.

„Expoziţia se deschide joia viitoare la Societatea Fotografică Regală. Regina va inaugura evenimentul. Vor fi expuse circa optzeci de fotografii, şi poate vei fi surprins să afli că au fost selectate şi câteva dintre lucrările mele. Naşa mea spune că-i o mare onoare pentru mine şi mi-a sugerat să invit câţiva prieteni la vernisaj.

Îmi dau seama că eşti foarte prins cu îndatoririle dumitale de călăuză a împărătesei, dar cum una dintre fotografii e cea care te reprezintă, m-am gândit că poate ar fi interesant pentru public să constate dacă ceea ce a imortalizat aparatul e la înălţimea originalului”.

Charlotte se întrebă dacă ultima frază nu suna a chemare insistentă, aşa că adăugă:

„Regret că n-o pot invita şi pe Tipsy, care sunt convinsă că se va bucura de mare popularitate ca subiect de fotografie. Le voi scrie şi celor de la Melton, precum şi căpitanului Hartopp, şi sper că o parte dintre ei vor găsi răgazul de a întreprinde această călătorie. Mă întreb dacă perspectiva unei întâlniri cu regina o va determina pe Augusta să lase deoparte un timp pregătirile pentru trusou.

Sper că eşti pe cale să te refaci după accident şi că cele întâmplate nu-ţi vor dejuca planurile legate de Marea Competiţie Naţională. Vezi bine că-mi amintesc de discuţia noastră...”

Charlotte făcu o pauză, întrebându-se dacă nu cumva vorbele ei puteau fi luate drept aluzie. Ar fi vrut ca Bay să ştie că sentimentele ei erau aceleaşi, însă fără să-i scrie nimic din ce ar fi putut suna a reproş. Rememorând scurta lor idilă, se strădui să se gândească la ceva ce i-ar fi amintit lui momentele lor de intimitate. Se gândi la ultima oară când îl văzuse pe Bay, stând pe treptele de la Melton şi râzând împreună cu Fred şi cu căpitanul Hartopp. Luă din nou pana şi scrise:

„... şi de promisiunea că, într-o zi, îmi vei spune cum s-a ales căpitanul Hartopp cu porecla Chicken. Voi fi foarte dezamăgită dacă nu-mi vei dezvălui povestea. Chiar dacă-i vorba despre ceva fără perdea, făgăduiesc că nu voi avea nevoie de sticluţa cu săruri. Noi, femeile, suntem mai puternice decât îţi închipui.

Sper din toată inima să ne vedem la expoziţie şi, desigur, la nunta lui Fred şi a Augustei.

Prietena şi fotografa dumitale.

Charlotte Baird”.

După ce reciti scrisoarea de două ori, o dată în gând şi odată cu glas tare, atentă să nu-i fi scăpat ceva, o sigilă şi scrise adresa: „Căpitanul Middleton, Easton Neston, Northamptonshire”. Îi scrise apoi repede lui Lady Crewe, cu rugămintea de a i-o împrumuta pe Grace, apoi Augustei şi lui Chicken Hartopp, ca să-i invite la expoziţie.

Chiar când depunea scrisorile în bolul japonez din hol, pe care Lady Hawarden îl folosea pentru corespondenţă, se auzi clopoţelul de la uşă şi-şi făcu apariţia Caspar, scuturându-şi zăpada de pe palton, ca un câine plouat. De cum păşi în casă, Caspar dădu drumul la un potop de vorbe.

— Carlotta *mia,* ai aflat noutăţile? Fotografiile tale! Aprobate în unanimitate. Toţi au rămas cu gura căscată. Eşti de departe cea mai tânără participantă.

O prinse de mâini şi o învârti pe loc de câteva ori. Charlotte izbucni în râs. Încântarea lui era sinceră şi o emoţiona.

— Mi-a spus mătuşa Celia. Sigur că sunt fericită, dar nu pot să nu mă socotesc o impostoare. Pentru mine, fotografia e doar un hobby. Mă simt stânjenită să fiu comparată cu profesionişti ca tine.

Caspar o prinse de braţe, scuturând-o în glumă.

— Ruşine, domnişoară Baird, te acuz de falsă modestie. Dacă eşti înzestrată cu un talent, de ce să nu-l dezvălui lumii, în loc să protestezi împotriva lui? Ţi-e teamă că nu te comporţi ca o lady?

— Câtuşi de puţin, răspunse Charlotte, dându-l deoparte. Dacă mi-ar fi fost teamă de asta, aş fi pictat acuarele cu peisaje din nordul Scoţiei şi aş fi fotografiat doar scoici.

— Atunci trebuie să fii mândră de realizările tale. Eu, unul, sunt încântat că fotografiile mele vor fi expuse alături de ale tale.

Tonul de uşor reproş o făcu pe Charlotte să-şi dea seama că nu-l întrebase pe Caspar despre fotografiile lui.

— Creaţiile tale sunt atât de remarcabile, încât presupun că membrii comitetului au vrut să le expună pe toate.

Caspar zâmbi, îmblânzit.

— Au selectat zece fotografii. Nu-i deloc rău pentru un interlop american.

— Acum cine dă dovadă de falsă modestie? Ştii bine că eşti la fel de bun ca oricare alt fotograf din Anglia. Simt convins că membrii societăţii sunt invidioşi la culme.

— Cred că au existat unele proteste. Câţiva membri au încercat să mă excludă, pe motiv că nu-s englez, dar Lady H nici n-a vrut să audă. Le-a spus că arta fotografică e un mijloc de comunicare internaţional şi că talentul trebuie pus în evidenţă, indiferent de unde provine.

Zicând acestea, îşi scoase pieptul în afară, imitând-o pe Lady Hawarden în plin avânt.

— Sper că au ales fotografia cu băiatul şi strugurii, spuse Charlotte.

Umerii lui Caspar se gârboviră brusc şi buna lui dispoziţie se topi ca prin farmec.

— Abraham va fi expus în faţa reginei Angliei, o persoană de care nu auzise în viaţa lui, zise el liniştit, alungând un fulg de zăpadă de pe mâneca paltonului.

Charlotte remarcă expresia lui întristată.

— Dar ca prieten, s-ar fi bucurat să-ţi facă acest serviciu, protestă ea.

— Fără îndoială. Avea un suflet generos. Ar fi fost fericit să mă facă celebru.

Caspar scoase din buzunar o batistă de mătase galbenă şi-şi şterse mustaţa de zăpadă.

— Nu, eu sunt cel căruia nu-i convine să fie expus privirilor unor străini care nu ştiu nimic despre el dincolo de acea fotografie. Tot ce vor vedea ei e imaginea unui sălbatic cu un ciorchine de struguri în mână.

— Dar nu-i adevărat! Oricine îşi poate da seama că are un suflet mare.

— Posibil.

Îşi împături cu grijă pătratul de mătase galbenă şi-l vârî la loc în buzunar.

— Dar chiar şi în caz contrar, fotografia tot va sta mărturie a talentului meu fotografic.

Zâmbi îndurerat.

— Să ştii că am scrupule, dar nu îndeajuns. Abraham va deveni o simplă poză în *Illustrated London News,* iar eu voi suspina puţin şi-mi voi încasa cecul.

Ca să pună capăt discuţiei, Caspar începu să se uite printre scrisorile din bolul japonez. Charlotte ar fi vrut să protesteze, dar îi părea bine că accesul lui brusc de melancolie trecuse.

— Văd că ai fost ocupată. Astea sunt scrise de tine, nu? întrebă el, plimbându-şi degetele pe plicurile albe şi grele.

Luă în mână unul şi-l mirosi.

— Fără parfum, Carlotta? Nici măcar pentru scrisorica ta de amor către frumosul căpitan?

— Par eu genul de fată care trimite scrisori mirosind a violete? Lady Hawarden mi-a sugerat să invit câteva persoane la vernisaj şi, desigur, m-am conformat dorinţei ei.

Caspar făcu o plecăciune în glumă.

— Bineînţeles, dispoziţiile ei trebuie respectate, dar mă întreb dacă nu cumva în acest caz ar trebui să te mai gândeşti.

Se întrerupse în clipa când Lady Hawarden dădu buzna pe uşa tapisată cu postav verde care dădea spre holul servitorilor. Era îmbrăcată de plecare şi se răsti la Charlotte, trepidând de nerăbdare:

— Ai uitat că trăsura e comandată pentru ora unsprezece? Comitetul de selecţie se întruneşte la douăsprezece. Ai fix două minute să fii gata, Charlotte. N-am de gând să întârzii.

În toată graba şi pripeala cu care încerca să-şi potrivească pălăria într-un unghi cât de cât potrivit, să-şi găsească mănuşile şi să-şi încheie botinele, Charlotte uită să-l întrebe pe Caspar ce voise să-i spună înainte de venirea mătuşii ei. Străbătând în fugă holul şi coborând repede treptele, nu mai aruncă nicio privire spre scrisorile din bolul japonez albastru cu alb.

La unsprezece şi jumătate majordomul luă corespondenţa, aşa cum făcea de trei ori pe zi, şi o duse la bucătărie. Acolo scoase registrul cu timbre, din care luă şapte timbre de un penny şi le lipi pe plicuri cu ajutorul unui tampon umed, special. Majordomul nu socotea de demnitatea lui să-şi folosească propria salivă. După ce notă numărul de timbre şi destinaţia scrisorilor – cu toate înclinaţiile ei boeme, Lady Hawarden era foarte precisă în privinţa socotelilor casei –, majordomul puse corespondenţa într-un săculeţ de catifea roşie, brodat cu iniţială H. Apoi chemă valetul, a cărui sarcină era să ducă scrisorile la noua cutie poştală de culoare roşie din Kensington Road.

În ciuda ninsorii, valetul nu era singurul care se îndrepta spre cutia poştală, grăbit să prindă ridicarea corespondenţei de la amiază. Mai era un valet de la Holland House, o cameristă de la Leighton House şi un lustragiu de la Burne Jones House. Cutia fusese instalată acolo abia după Anul Nou, aşa că era un element de noutate să priveşti cum dispar scrisorile în deschizătura roşie şi strălucitoare. Uneori valetul citea cu glas tare adresele de pe plicuri, imitând accentul aristocratic, spre deliciul cameristei de la Leighton House, ea fiind motivul pentru care el nu refuza niciodată această sarcină, numai că azi ningea prea abundent. Valetul lui Lady Hawarden privi cum camerista introduce în cutie corespondenţa de la Leighton House, după care îi urmă exemplul, atent să nu pice zăpadă pe plicuri şi să nu curgă cerneala.

Charlotte nu-şi sigilase plicul cu ceară. Luase unul dintre plicurile noi, care se lipea cu gumă de xantan. Asta înlesnea treaba agentului din Ministerul de Externe, însărcinat cu interceptarea întregii corespondenţe către suita imperială de la Easton Neston. Cum scrisoarea nu conţinea nicio referire evidentă la politica externă, funcţionarul notă conţinutul în registrul ţinut în acest scop, resigilă plicul şi-l expedie, astfel încât să poată pleca cu trenul de 4.10 către Northampton.

A doua zi la şapte dimineaţa scrisoarea ajunse la Easton Neston, unde a fost din nou deschisă la abur, de data aceasta de către Nopsca, baronul considerând de datoria lui să ştie totul despre noul favorit al împărătesei. Spre deosebire de funcţionarul de la Externe, baronul găsi conţinutul scrisorii ceva mai interesant. Deşi engleza lui era departe de a fi fluentă, înţelegea suficient cât să-şi dea seama că scrisoarea era de la o femeie, dacă nu amanta căpitanului, atunci oricum ceva mai mult decât o simplă prietenă. Constatarea nu-l surprinse, întrucât deja îl catalogase pe căpitanul Middleton drept *ein gallant* şi un *Herzensprecher*[49]*,* dar îngrijorarea lui ţinea de fericirea

49 Cuceritor de inimi, în limba germană, în original(n.tr.)

stăpânei sale. O clipă, se gândi să distrugă scrisoarea; împărătesei nu-i va conveni ca Middleton să meargă la Londra să se întâlnească cu altă femeie. În Austria n-ar fi ezitat să ardă scrisoarea, dar la Viena nicio femeie n-ar fi făcut imprudenţa să scrie fără fereală favoritului împărătesei, cât timp acesta se afla sub acoperişul ei. După o clipă de gândire, Nopsca decise că nu era cazul să intervină, legătura dintre stăpâna lui şi căpitan fiind prea recentă şi prea incitantă pentru amândoi. Autoarea scrisorii trebuia să fie o femeie deosebită, ca să-l îndepărteze pe englez de împărătească. Citi din nou cu atenţie scrisoarea şi decise că nu avea motive de îngrijorare.

Ajungând la paragraful în care era pomenit numele de Chicken Hartopp, baronul oftă. Numai un englez, îşi zise el, putea porecli pe cineva cu un nume de pasăre.

LABA MAIMUŢEI

Când plecaseră călare în dimineaţa aceea, contesa Festetics îi oferise lui Bay o sticluţă cu schnapps.

— S-ar putea să ai nevoie, îi spusese ea.

Acum, sticluţa era goală şi, pentru prima oară de când mergea la vânătoare, Bay îşi dorea ca hăituirea prăzii să ia sfârşit. Fiece denivelare, fiece poticneală îi trimitea un junghi în umăr. Avea nevoie de braţul teafăr ca să ţină frâul, aşa că nu putea folosi cravaşa, ca atare îi venea greu să ţină pasul cu împărăteasa. Ea călărea unul din noii cai de vânătoare cumpăraţi la Waddeson, după întrevederea cu regina. Cumpărase cinci Cai şi Bay negociase un preţ convenabil, însă în momentul acela îşi regreta talentul de a descoperi un cal bun. Iapa cea nouă, de culoare cenuşie, pe nume Liniment, avea toate calităţile unui bun cal de vânătoare şi nu dădea niciun semn de oboseală după o zi

întreagă de galopat pe teren moale.

După ce sări un gard foarte înalt, Bay o auzi pe împărăteasă spunându-i contelui Esterházy în engleză, ca el să poată înţelege:

— Nu eşti invidios pe Pegasul meu englezesc, conte? Trebuie să recunoşti că a avut dreptate căpitanul în ceea ce priveşte caii englezeşti de vânătoare.

— Fără îndoială, căpitanul ştie să aleagă doar câştigători, răspunse Esterházy tot în englezeşte.

Împărăteasa pornise spre următorul gard, aşa că nu auzi răspunsul lui, dar Bay îl auzi. Cu toată durerea din umăr, se sili să-i zâmbească larg contelui şi spuse:

— Dacă vă schimbaţi părerea despre caii englezeşti, voi fi încântat să găsesc unii şi pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc pentru amabilitate, căpitane Middleton, dar nu cred că am nevoie de ajutor ca să-mi aleg caii.

Bay îşi păstră zâmbetul.

— Simt gata oricând să vă fiu de folos, dacă vă răzgândiţi.

Contele Esterházy înclină din cap aproape imperceptibil, un gest între încuviinţare şi dezgust.

— Sunteţi prea amabil, dar, spre deosebire de împărăteasă, eu nu mă răzgândesc niciodată.

Întoarse capul să se uite la împărăteasă, care se învârtea în loc la marginea câmpului, călare pe calul ei cel cenuşiu.

— Am impresia că vă reţin de la îndatoririle dumneavoastră, căpitane Middleton.

Bay o îndemnă uşor din pinteni pe Tipsy. Când ajunse lângă Sisi, ea întoarse capul şi se încruntă:

— Iată-te! exclamă ea.

La sfârşitul zilei, împărăteasa chemă o caleaşcă s-o ducă acasă, în mod normal, Bay s-ar fi chinuit să parcurgă cale întoarsă călare pe Tipsy, dar îşi dădea seama că ajunsese la capătul puterilor. Urcă în caleaşca închisă, fără prea mare tragere de inimă, alături de împărăteasă, Liechtenstein şi Esterházy. Esterházy şedea lângă împărăteasă, aşa că Bay se văzu nevoit să se aşeze lângă

Liechtenstein, care se trase într-o colţ, cât mai departe de el. Austriecii continuară să converseze în nemţeşte, dându-şi toată silinţa să nu-l bage în seamă pe Bay. Împărăteasa îi zâmbea din când în când, dar nu insistă să se vorbească englezeşte. Bay închise ochii şi adormi instantaneu.

Îl trezi o durere sfâşietoare, ca de cuţit. Probabil că Liechtenstein îi atinsese umărul. Spre uimirea lui, văzu că ceilalţi trei râdeau de el.

— Nu fi supărat pe Rudi, căpitane Middleton, spuse Sisi. Sforăiai cam tare şi eu i-am cerut să te trezească. Am uitat că te doare umărul. Iartă-mă.

Bay se sili să zâmbească larg.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare. E un păcat de neiertat să vă deranjez cu sforăitul meu. Merit cea mai aspră pedeapsă.

— Bine că nu suntem în Austria, căpitane Middleton; atunci chiar ai fi fost aspru pedepsit, zise contele Esterházy. Acolo, unui curtean nici nu i-ar trece prin minte să adoarmă în prezenţa unei persoane imperiale.

— Mare noroc că ne aflăm în Anglia, spuse sec Bay.

— Da, e minunat că suntem aici, nu la Viena, unde toată lumea ia eticheta prea în serios, comentă Sisi. Fiecare are dreptul la micile lui slăbiciuni. Te-aş fi lăsat să dormi, dar făceai aşa un zgomot, că abia ne auzeam unii pe alţii.

Sisi râse, şi Bay văzu că-i făcea plăcere să-l tachineze de faţă cu ceilalţi, aşa că se sili şi el să râdă.

— Mă întreb de ce eşti atât de obosit, căpitane? Ce faci noaptea, de adormi în timpul zilei? continuă Sisi.

Bay îi zări vârful limbii în clipa în care ea îşi linse buzele.

— Uneori îţi vine greu să dormi într-o casă străină, Maiestate. Chiar şi într-una atât de primitoare ca Easton Neston.

— Poate ar trebui să luaţi în considerare să vă schimbaţi reşedinţa, spuse contele.

Bay îi susţinu privirea fără să clipească. Era o provocare directă, şi amândoi bărbaţii aşteptau să vadă cum va reacţiona împărăteasa. Ea se îmbujorase la faţă şi

ochii îi sticleau. Luându-şi evantaiul, îl bătu cu el pe Esterházy peste braţ, ceva mai tare decât ar fi fost cazul.

— Chiar trebuie să-ţi amintesc că domnul căpitan e oaspetele meu? Eu i-am cerut să rămână şi tot eu sunt cea care-i va spune când să plece. E drept că acum suntem în Anglia, dar dumneata eşti austriac, aşa cum te-ai grăbit să-i aduci la cunoştinţă căpitanului Middleton, iar un curtean ştie prea bine ce pedeapsă se cuvine cuiva care jigneşte familia imperială. Când l-ai insultat pe căpitan, m-ai insultat pe mine. Te rog să-ţi ceri scuze imediat.

— Dumneavoastră vă cer iertare necondiţionat, *Kaiserin,* răspunse contele. Poate nu v-am înţeles pe deplin sentimentele. Dar nu-mi puteţi impune să mă scuz faţă de acest… acest…

Aproape că scuipa cuvintele, iar cicatricea lăsată de duel pe faţa lui se profila roşie pe obrazul palid.

— … acest rândaş.

Bay se trase înapoi în faţa acestui val de furie, dar avea experienţa unor ani întregi în care fusese confruntat cu persoane care i se credeau superioare. Ştia că cel mai eficient răspuns era să-i dezarmeze. Zâmbi cu amabilitate, ca un ofiţer de cavalerie confruntat cu un soldat beat.

— Nu-i nevoie să-mi cereţi scuze, conte. Zău că nu-i nevoie. Sunt convins că n-aţi vrut să mă jigniţi şi nu mă simt jignit. Cred că niciunul din noi nu vrea s-o pună pe Maiestatea Sa într-o situaţie penibilă din pricina unei ciorovăieli fără însemnătate. Nu ştiu cum stau lucrurile în Austria, dar un gentleman englez nu-şi dă frâu liber sentimentelor în faţa unei doamne, cu atât mai puţin în faţa unei împărătese.

Sisi bătu din palme încântată.

— Bravo, Bay Middleton. Acum nu suntem la Viena, conte.

Esterházy îşi dădu seama că fusese înfrânt şi se retrase în colţul lui, unde rămase tăcut pe toată durata călătoriei.

Nopsca aştepta pe trepte să-i întâmpine, alături de un valet care ţinea o tavă cu pahare cu grog. Bay luă unul şi-l

goli dintr-o înghiţitură. Cearta cu Esterházy îl descumpănise. Îi displăcea ideea de a fi ţinta unei asemenea ostilităţi.

Nopsca înmână celor doi conţi corespondenţa zilei. Scrisorile destinate împărătesei se găseau într-o casetă legată în piele moale. Nopsca îi murmură ceva legat de prinţul moştenitor al coroanei şi împărăteasa porni în sus pe scări. Bay, care nu voia să fie lăsat singur cu austriecii, vru s-o urmeze, dar baronul îl chemă pe nume.

— O clipă, căpitane Middleton. Aveţi şi dumneavoastră o scrisoare.

Surprins, Bay luă scrisoarea şi, recunoscând scrisul, o vârî în buzunarul tunicii. Abia puse piciorul pe prima treaptă de marmură când în hol răsună un ţipăt pătrunzător, făcând să zăngăne marele candelabru de cristal. O formă cenuşie ţâşni din capul balustradei şi se năpusti în jos pe scări, ţopăind şi vociferând. Ajunsă lângă Bay, acesta văzu că era vorba de o maimuţă mare cam cât un terier, îmbrăcată într-o vestă roşie cu fireturi de aur şi având la gât o zgardă aurie.

În clipa când trecu pe lângă împărătească, aceasta ţipă în gura mare:

— Micul meu Florian a scăpat! Nopsca, trebuie să-l închidem din nou, altfel menajera englezoaică o să-şi dea demisia.

Bay îl auzi pe Nopsca oftând în spatele lui. Nu avea să fie o sarcină deloc uşoară.

Bay găsi în buzunar un cub de zahăr pe care-l ţinea ca să-l dea cailor şi, aplecându-se, i-l oferi maimuţei. Micul animal ţopăi câteva momente în jurul lui, ba apropiindu-se de tentaţia dulce, ba dând înapoi. Bay continuă să-i vorbească pe un ton liniştitor, la fel cum făcea cu caii.

— Nu te teme, Florian, nu-ţi fac niciun rău, ia uite ce cub frumos de zahăr am; ştiu eu că ţi-e foame.

Agitaţia maimuţei se mai domoli şi, în cele din urmă, animalul veni foarte aproape de mâna întinsă a lui Bay, repezindu-şi lăbuţa înainte ca să înşface zahărul. Bay o lăsă să-l ia, începând s-o mângâie pe cap şi pe spate. Apoi, încet

şi cu mare grijă, luă maimuţa pe braţul teafăr şi o lipi de trupul său. Maimuţa, care ronţăia fericită zahărul, nu se împotrivi. Bay era pe punctul de a o depune în braţele lui Nopsca, când Liechtenstein murmură la urechea contelui Esterházy, astfel încât să fie auzit:

— Ia te uită, nici micul Florian nu rezistă farmecelor căpitanului.

Esterházy râse scurt, stârnind ecouri în vastul hol de marmură şi maimuţa, speriată, ţâşni de pe braţul lui Bay, începând din nou să ţopăie în jurul lui. Înjurând printre dinţi, Bay se căută în buzunar după un alt cub de zahăr şi, fără voia lui, atinse scrisoarea, care căzu pe jos. Maimuţa, care sesizase cu precizie de unde veneau bunătăţile, socoti că plicul era o mană cerească. Îl apucă între lăbuţe şi porni cu el în sus pe scări. Bay se repezi după ea, dar cum avea un singur braţ valid, Florian îi scăpa cu uşurinţă. Vru să prindă maimuţa, care se cocoţase pe balustradă, dar pierzându-şi echilibrul, căzu greoi pe treptele de marmură, reuşind în ultima clipă să nu se rostogolească pe scară cu capul în jos.

— Eşti un rău, Florian, spuse împărăteasa, care până atunci râsese cu lacrimi. Vino încoace imediat, altfel te pedepsesc.

Maimuţa o privi o clipă şi se apucă să ronţăie plicul pe care-l ţinea între lăbuţe. În clipa următoare sări în braţele împărătesei.

— Bravo! Şi acum, trebuie să-ţi ceri iertare de la căpitan.

Bay trebui să se sprijine de balustrada de marmură. În clipa aceea l-ar fi strâns de gât cu dragă inimă pe Florian. Citi acelaşi gând şi pe faţa baronului.

Se ridică, clătinându-se pe picioare, şi scutură lăbuţa animalului, aşa cum i-o întindea împărăteasa.

— Ia uite ce rău îi pare. Presupun că şi el, ca orice altă creatură ţinută după gratii, e disperat să se bucure de libertate.

Bay se abţinu de la orice răspuns.

— Iată-ţi şi scrisoarea. E doar puţin ruptă. Sper că nu-i ceva prea important, spuse ea cu subînţeles.

Bay luă plicul. Într-o fracţiune de secundă avu revelaţia că trebuia să fie de la Charlotte şi că împărăteasa ghicise că era vorba de o femeie.

— Chiar nu ştiu, răspunse el pe un ton cât mai nepăsător. Micul Florian a fost mult prea iute pentru mine.

Răsuci scrisoarea în mână.

— Probabil e de la Lady Crewe, care vrea să ştie dacă mă mai întorc.

Aşa cum spera şi Bay, replica lui abătu atenţia împărătesei.

— Nici vorbă să te întorci. Trebuie să-i scrii şi să-i spui că eu am insistat să rămâi.

— Prea bine, Maiestate, zise Bay, fluturând plicul cu un gest teatral.

Sisi fie nu luă în seamă gestul, fie îl acceptă ca pe ceva ce i se cuvenea. Bay n-ar fi putut spune cu certitudine.

Împărăteasa se strecură pe lângă el, ca să-l pună pe Florian în braţele temnicerului său, iar Bay sesiză că era ocazia potrivită să se retragă.

Citind scrisoarea, parcă auzea glasul subţire şi limpede al lui Charlotte şi-i vedea capul aplecat într-o parte. I se strânse inima dându-şi seama că plecarea ei de la Melton nu fusese un capriciu. Hartopp găsise un prilej să strice lucrurile dintre Bay şi Charlotte, şi profitase de el din plin.

Intui rugămintea din rândurile ei şi-şi dădu seama că fata mascase această rugăminte cu fel de fel de platitudini, parcă nesigură de reacţia lui. Decise să meargă la expoziţie. Charlotte va fi în culmea fericirii. Indiferent ce s-ar fi întâmplat la Easton Neston, îi surâdea ideea de a o face pe Charlotte fericită.

Se gândi încântat că-i va spune lui Charlotte cum ajunsese Hartopp să capete porecla Chicken – în mod normal, nici nu i-ar fi trecut prin minte să-şi trădeze un camarad –, dar dată fiind trădarea lui Hartopp, nu mai avea niciun fel de scrupule. În clipa când se aşeză la biroul din lemn de nuc şi vru să ia în mână un toc, îşi dădu seama că braţul rănit nu-i permitea să ţină pana, cu atât mai puţin să

scrie o scrisoare. Se rezemă de spătarul jilţului. Încercă să scrie ceva cu mâna stângă, dar cum era dreptaci, rezultatul era aproape ilizibil.

De s-ar fi aflat în altă parte, Bay ar fi rugat pe cineva să scrie după dictare, dar acum era cu neputinţă. Aici nu se putea baza pe discreţia nimănui. Desigur, exista şi telegraful, dar chiar şi atunci ar fi trebuit să apeleze la unul dintre servitori.

Tocmai se întreba cum să rezolve problema, când apăru valetul care-i fusese dat ca să-l servească, ducând în braţe un lighean cu apă fierbinte.

În dimineaţa aceea, Bay se rănise în timp ce se bărbierea. Îi fusese greu să ţină briciul cu cealaltă mână, aşa că-i ceruse valetului să-i radă barba. Valetul, un adolescent înalt, cu o faţă pistruiată care sugera că sub perucă avea părul roşcovan, se dovedise neaşteptat de îndemânatic.

— Mulţumesc. Cum te cheamă?

— Albert, domnule.

— Te-ai putea face bărbier, Albert.

— Mulţumesc, domnule. Am crescut la fermă, aşa că tund oi de când eram copil. La tunsu’ oilor tre’ să ai mână sigură.

— Cum de-ai ajuns să slujeşti aici? N-are nevoie tatăl tău de tine la fermă?

— Io’s ăl mai mic din opt copii, domnule. Am fi fost zece, da doi au murit de friguri.

— Înţeleg. Şi-ţi place aici?

Albert şovăi. Bay îi observă ezitarea şi spuse:

— Nu te teme, niciodată n-aş dezvălui altcuiva ce-mi spui.

— Păi, domnule, eram destul de fericit aici, lucrând pentru Lord Hesketh, da’ n-aş putea spune că acu îmi place. Pân’ acu’ n-am lucrat pentru străini. Au idei ciudate. Doamna X, menajera, şi bucătăreasa se întrec cu gluma. Săptămâna trecută, în toiul nopţii, sună clopoţelul. Clopoţelul ei. Încă nu mă culcasem, aşa că a trebuit să urc la ea. Contesa, doamna mai în vârstă, m-a trimis după nişte

carne crudă de viţel, da repede. Aşa că a trebuit s-o scol pe bucătăreasă, să iau cheia de la beciul cu carne şi s-aduc carnea pe o tipsie de argint. A doua zi de dimineaţă camerista care deretica prin cameră a adus jos carnea. Nici nu se atinseseră de ea.

Bay îşi zise că găsise omul potrivit.

— Albert, vrei să câştigi un sovereign?

— Da, domnule.

— Ştii să scrii?

Albert îl privi nedumerit.

— Nu prea frumos, domnule, da cunosc literele.

— Dacă-ţi dictez un mesaj, poţi să-l scrii şi să-l duci la telegraf pentru mine?

— Cred că da, domnule.

— Lucrul cel mai important e ca nimeni să nu ştie despre asta. Nici despre mesaj, nici că vreau să trimit o telegramă.

Albert părea îngrijorat.

— Dar dacă mă vede cineva intrând la telegraf, domnule? Ce să spun?

— Dacă-i vreunul dintre servitorii englezi, poţi să le spui că te-am trimis eu şi că-i vorba despre un cal. Dacă-i vreun austriac, prefă-te că nu înţelegi ce-ţi spune.

Valetul zâmbi.

— E simplu, domnule.

— Excelent. Când te întorci, mai capeţi un sovereign.

— Mulţumesc, domnule.

După plecarea lui Albert, Bay luă scrisoarea lui Charlotte şi o vârî în buzunarul vestonului de călărie. După o clipă o scoase iar, o reciti de la un capăt la altul, apoi o aruncă în foc, unde hârtia stârni o vâlvătaie preţ de câteva secunde, după care se făcu scrum.

În seara aceea, Bay nu coborî la cină. Îl durea umărul şi nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere să-i întâlnească iar pe Liechtenstein şi pe Esterházy. Ştia că Sisi va fi nemulţumită că el evita să-şi facă datoria şi se întrebă dacă în noaptea aceea va veni în dormitorul lui.

Pe la ora unsprezece ajunse la concluzia că ea nu va

veni. Sună clopoţelul şi-i porunci valetului să-i aducă nişte coniac. Alcoolul îl făcu să se cufunde într-o plăcută toropeală, aşa că la auzul unei uşoare bătăi în uşă, cu puţin înainte de miezul nopţii, se simţi aproape iritat că fusese deranjat.

Sisi avea părul despletit, adus pe umăr. Îl ţinea pe braţ ca pe o trenă. Purta o robă de catifea, lungă până în pământ, cu guler pe gât şi încheiată de sus până jos cu nasturi prinşi în barete. Ca de fiecare dată, pe Bay îl stârni părul ei desfăcut.

Ea îi zâmbi.

— Aş fi venit mai devreme, dar a trebuit să scriu nişte scrisori.

El se apropie, îi luă părul întins pe braţ şi-l scutură, greutatea lui făcând-o să-şi dea puţin capul pe spate, apoi îi sărută buzele înălţate spre el.

Îşi strecură mâna pe sub robă şi o mângâie pe coaste, apoi sub sâni, cu gesturi abia simţite, până o auzi că începe să respire precipitat. Trase de baretele robei cu mâna sănătoasă, dar micile noduri refuzau să se desfacă.

— Nu vrei să ajung la tine? întrebă el.

— Oare nu merit puţină perseverenţă? i-o întoarse Sisi.

Îi plăcea să amâne apropierea lor fizică, punându-i răbdarea la încercare. După zilele în care ea se comporta ca o împărătească şi el ca o călăuză, amândoi aveau nevoie de câteva momente ca să intre în rolurile de noapte. De fiecare dată ea venea la el, dar nu-i ceda imediat. Bay se lupta cu şireturile alunecoase de mătase, ştiind că în ochii ei se dovedea demn de răsplata care-l aştepta.

În cele din urmă, cu degetele îndurerate, reuşi să desfacă şi ultimul nod, apoi, îngenunchind în faţa ei, îi dezgoli umerii, lăsând roba să se prelingă la podea.

Ea îl privi.

— Cred că nici măcar John Brown nu s-a căznit atât de mult ca să-şi posede regina.

— Dar răsplata mea e cu mult mai mare, răspunse Bay.

Mai târziu, în timp ce amândoi stăteau lungiţi pe pat, Bay zise:

— Îmi doresc nespus să te strâng cu amândouă braţele, Sisi.

— Cred că te descurci chiar foarte bine, râse ea.

— Trebuie să consult un doctor de la Londra, cel care mi-a îngrijit umărul şi data trecută. Cred că cel de aici nu mi l-a imobilizat cum trebuie.

— Oh, dar nu trebuie să baţi tot drumul până la Londra. Cum îl cheamă? Am să-i spun lui Nopsca să trimită după el, zise Sisi, mângâindu-i braţul rănit.

— Eşti foarte amabilă, dar cred că ar fi mai simplu să merg eu la el. N-am să lipsesc decât o zi şi o noapte.

— Dar ai să-mi lipseşti, se bosumflă Sisi.

Bay o sărută.

— Îi ai pe Esterházy şi pe Liechtenstein să-ţi ţină de urât. Sunt convins că ei n-o să-mi ducă dorul.

— Nu, sunt teribil de invidioşi pe tine. Nu din pricina mea, înţelegi tu? Sunt mult mai interesaţi unul de celălalt. Dar se tem că, acum când te am pe tine, îi voi trimite acasă.

— Şi ai să-i trimiţi?

— Oh, nu. Ar da fuguţa acasă şi ar începe să mă bârfească. Nu, mai bine-i ţin aici. O să se obişnuiască cu tine.

— Aş vrea să fiu şi eu de aceeaşi părere.

Ea râse.

— Azi după-amiază credeam că Max o să te provoace la duel.

— Daţi-mi voie să-i amintesc Maiestăţii Voastre că în această ţară duelul este ilegal.

— Oh, e ilegal şi în Austria, dar ăsta nu-i un obstacol pentru ei.

— Ei bine, eu pun mult prea mare preţ pe viaţa mea ca să mi-o pierd doar pentru că cineva mă face rândaş. Pe deasupra, prefer să fiu numit rândaş decât curtean.

— Atunci ce eşti, de fapt, Bay?

— Sunt călăuza ta. Şi prietenul tău, răspunse Bay,

plimbându-şi palma pe tot corpul ei.

— Un prieten deosebit, completă Sisi, punându-şi capul pe pieptul lui.

Bay se strădui să nu se crispeze simţindu-i greutatea pe braţul dureros. Sisi uita adesea că el avea un umăr dislocat. Bay spera ca ea să nu adoarmă.

Ceasul de la grajduri bătu ora două şi jumătate, făcând-o pe Sisi să se ridice. În timp ce-şi încheia roba de catifea albastră, întrebă:

— De la cine era scrisoarea? Cea pe care era cât pe ce s-o ronţăie bietul Florian.

Bay se felicită că arsese scrisoarea.

— Oh, de la Lady Crewe, voia să ştie dacă te-aş putea convinge s-o vizitezi la Melton.

— De ce-ar trebui să fac asta?

— Casa e o ciudăţenie arhitecturală. E unul dintre cele mai celebre exemple de stil gotic.

— Are covoare ecosez?

— Oh, nu. Lord Crewe e o persoană foarte cultivată.

— Iar ea cum e?

— Ambiţioasă.

— Atunci de ce s-o vizitez? Desigur, afară de cazul când ai tu un motiv să mergi acolo.

— Absolut niciunul, răspunse Bay, rostind adevărul adevărat.

Sisi păru mulţumită. Încheindu-şi gulerul, zise:

— Şi eu am primit azi o scrisoare. De la fiul meu.

Bay rămase uimit. Sisi nu pomenise deloc de copiii ei; Bay presupunea că din pricina situaţiei delicate în care se găsea.

— Nu ştiu dacă va veni aici. Nu-i place să vâneze.

Se încruntă.

— Am impresia că se teme. Dar nu pot să-l întreb.

— Sigur că nu, încuviinţă Bay.

— A venit ca să colinde prin fabrici şi şantiere. Cel puţin aşa zice.

Făcu o pauză.

— Cred că s-ar putea să aibă şi alte motive, dar

mamei lui nu-i suflă o vorbă despre ele.

Ridică din umeri.

— L-au dus de lângă mine încă de când era foarte mic. Eu fusesem bolnavă, şi soacra mea n-a avut încredere că eram în stare să-l cresc pe moştenitorul tronului. Dar socot că eu l-aş fi crescut mai bine. E mai curând un Wittelsbach[50] decât un Habsburg, dar n-au vrut să mă asculte.

Îşi adună tot părul cu o mână şi-l dădu peste umăr, biciuindu-se cu capetele lui peste cealaltă mână ca şi când ar fi fost o nuia.

— Dacă totuşi va veni aici, va trebui să fim discreţi.

— Da, Maiestate, aprobă Bay.

PRINŢUL MOŞTENITOR

Ambasadorul îşi privi ceasul de buzunar. Era ora unsprezece şi douăzeci şi trei de minute. Îi spusese prinţului moştenitor că va veni să-l ia la unsprezece şi iată că aştepta în holul hotelului Claridge’s de douăzeci şi trei de minute. Decise că trebuia să-l zorească. Nu se cădea să ajungă la expoziţie în urma reginei, care, în calitate de regină a Angliei, era întotdeauna punctuală.

Valetul prinţului îi deschise uşa apartamentului.

— Unde-i înălţimea Sa? Mă gândesc că poate a uitat că urma să vin să-l iau la unsprezece.

— Prinţul moştenitor încă se îmbracă, Excelenţă, răspunse plictisit valetul.

— Poate are nevoie de ajutor, comentă Karolyi, urmându-l pe valet în dormitor.

Rudolph stătea în faţa unei oglinzi cu picior, încercând să-şi încheie butonii de aur ai uniformei. De cum dădu cu ochii de chipul pământiu al tânărului, ambasadorul înţelese

---

50 Dinastie care a domnit peste teritoriile germane ale Bavariei între anii 1180 şi 1918. (n.tr.)

de ce fusese făcut să aştepte. Prinţul fusese obligat să respecte un program strict de educaţie, aprobat de împărat: cu o seară înainte asistase la o conferinţă ţinută la Institutul de Mecanică, după care plecase în căutare de distracţii. Era un tânăr subţiratic, doar cu puţin mai înalt ca mama lui, iar în dimineaţa aceea parcă până şi fireturile aurii ale uniformei îi gârboveau umerii. Avea ochii injectaţi de nesomn, şi ambasadorul zări pe gâtul lui ceva ce aducea a urmă de muşcătură.

— Bună dimineaţa, înălţimea Voastră.

— Karolyi, răspunse Rudolph, abia catadicsind să-i acorde atenţie.

Ambasadorul oftă în sinea lui. Deşi nu voia să mai amâne plecarea, trebuia totuşi să-i atragă atenţia prinţului că, într-adevăr, uniforma de colonel al Gărzii Imperiale era o ţinută perfect firească la Viena, dar nu se potrivea deloc la vernisajul unei expoziţii fotografice din Londra. Ştia că prinţul nu va fi câtuşi de puţin încântat de acest sfat. La fel ca toţi Habsburgii, şi lui îi plăcea să se împopoţoneze, dar ambasadorul se temea de inevitabilele ironii pe seama prinţilor de tinichea, care, fără îndoială, aveau să umple paginile presei britanice în caz că Rudolph era lăsat să apară în uniforma lui de gală.

— V-aş sugera o ţinută de dimineaţă, sire.

Rudolph îl privi dezgustat.

— Englezii nu poartă uniforme la acest gen de eveniment. Întrucât vă aflaţi aici în vizită neoficială, cred că mai potrivită ar fi ţinuta de dimineaţă.

Rudolph deja se încruntase şi ambasadorul se uită în jur, cu un aer disperat. Dădu cu ochii de cutiile îmbrăcate în piele în care se găsea impresionanta colecţie de medalii şi distincţii a prinţului.

— Fără îndoială însă că puteţi purta unul dintre Ordinele primite de dumneavoastră. Poate Ordinul Lânii de Aur?

La fel ca un copil pe care-l întorci de la marginea prăpastiei arătându-i o bilă sclipitoare, Rudolph luă medalia care-l consfinţea drept Cavaler al Lânii de Aur şi o învârti de

panglică, făcând ca suprafaţa încrustată cu aur şi diamante să scânteieze în lumină.

— Prea bine, zise el, luminându-se la faţă. Când eşti la Roma, faci precum romanii.

Karolyi făcu un gest spre valetul care ascultase schimbul lor de replici şi ieşi să aştepte afară. La douăsprezece fără un sfert prinţul ieşi din apartament, îmbrăcat în ţinuta de dimineaţă, cu Ordinul Lânii de Aur prins la vedere pe rever. Era la fel de palid, şi Karolyi desluşi dincolo de colonia imperială un iz de băutură din noaptea precedentă, în rest prinţul arăta prezentabil.

Spre uimirea ambasadorului, Rudolph îi zâmbi.

— Iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi.

Karolyi se înclină.

— Pentru mine timpul n-are importanţă, dar cum expoziţia urmează a fi deschisă de regină…

— Nu trebuie să întârziem, îi duse prinţul fraza până la capăt.

— Întocmai, sire, încuviinţă Karolyi, răsuflând uşurat de noua stare de spirit a prinţului.

Trăsura îşi croi drum pe Regent Street spre Societatea Regală de Arte, aflată imediat lângă Strand. Rudolph privea pe geam, studiind trecătorii.

— Fetele de la Viena sunt mai frumoase, nu credeţi?

Karolyi murmură un răspuns evaziv, silindu-se să nu se uite la vânătaia de pe gâtul lui Rudolph, abia mascată de gulerul înalt.

— Intenţionaţi s-o vizitaţi pe mama dumneavoastră cât timp sunteţi aici, sire? întrebă el, ca să schimbe subiectul. Easton Neston e un loc foarte frumos. Unul dintre cele mai frumoase din ţară.

— Dacă mă invită mama, presupun că va trebui să mă duc. Numai că eu am venit aici să învăţ, nu să fraternizez cu *amicii* mamei mele.

Karolyi, care nu se aşteptase la un astfel de răspuns, se hotărî să-l tragă puţin de limbă.

— Totuşi, pe aceste meleaguri se vânează grozav. Împărătesei îi place mult acest sport.

— Nu mă îndoiesc. Nu pot să-i sufăr pe cei doi maimuţoi, Esterházy şi Liechtenstein. Nu ştiu de ce-i ia mama cu ea peste tot. Iar acum mi-a spus Maria că s-a combinat şi cu nu ştiu ce rândaş englez.

Ambasadorul tuşi.

— Dacă vă referiţi la căpitanul Middleton, înălţimea Voastră, trebuie să vă spun, cu tot respectul, că nu poate fi socotit nici pe departe un rândaş. E ofiţer de cavalerie sub comanda contelui Spencer. Contele e cel care l-a rugat să-i fie călăuză mamei dumneavoastră. E drept că nu are niciun titlu, dar în Anglia asta nu-i ceva neobişnuit.

— Mătuşa Maria mi-a spus că-i obraznic şi că nu se bucură de o bună reputaţie. Zice că a flirtat cu mama mea.

— Eu cred că mătuşa dumneavoastră a încercat şi ea să obţină serviciile căpitanului înainte să devină călăuza mamei dumneavoastră. Cât despre flirt, mama dumneavoastră e şi acum o mare frumuseţe şi sunt convins că domnul căpitan Middleton nu-i singurul pe care să-l impresioneze.

— Dar e împărăteasa Austriei. El ar trebui să-i arate mai mult respect.

— După ce i-am văzut împreună, înălţimea Voastră, pot spune că împărătesei noastre îi face plăcere să se bucure de atenţia căpitanului.

Prinţul moştenitor se cufundă din nou într-o tăcere îmbufnată, bătând darabana cu degetele pe cadrul geamului. Karolyi îşi spuse că semăna teribil de mult cu mama lui.

SPRE EXPOZIŢIE

Charlotte se afla la sediul expoziţiei încă de la ora zece dimineaţa. Lady Hawarden se pregătise să plece de acasă la nouă jumătate şi, cu toate că soţul ei şi Charlotte îi atrăseseră atenţia că drumul de la Holland Park la Strand nu dura mai mult de o jumătate de oră, ea refuzase să-i

asculte.

— Dar dacă se rupe vreo osie a trăsurii? Sau începe să şchiopăteze vreun cal? Orice se poate întâmpla.

Sir William, care nu era fotograf şi acceptase să meargă la expoziţie doar la insistenţele soţiei lui, declarase că nu va pleca înainte să-şi termine peştele afumat. Charlotte îi era recunoscătoare. Se trezise de la şase, astfel încât Grace, camerista, care sosise de la Melton în ajun, să aibă timp să-i aranjeze părul, dar se făcuse opt şi jumătate şi ea tot nu era mulţumită de rezultat. Cu câteva zile în urmă primise telegrama de la Bay. Îi fusese adusă în timp ce Lady Hawarden se găsea în camera obscură, astfel încât Charlotte o putuse citi de una singură. TIPSY ABIA AŞTEAPTĂ S-O CUNOASCĂ PE REGINĂ. ŞI-A CUMPĂRAT STRAIE NOI. STOP. SUNT RĂNIT LA UMĂR, NU POT SĂ SCRIU. BAY. Charlotte zâmbise uşurată. Probabil că Bay intenţiona să vină la expoziţie. În cele câteva minute cât Sir William îşi dezosa peştele afumat, Charlotte o puse pe Grace să-i mai onduleze cu drotul câteva şuviţe de la ceafă. Purta o rochie nouă de mătase, în dungi alb cu mov. Era mult mai sofisticată decât ceea ce purta ea în mod obişnuit, dar Lady Hawarden îi precizase cât se poate de limpede că nimic din garderoba ei nu se potrivea unei ocazii la care avea să fie prezentă şi regina. Rochia avea un corsaj complicat şi o mică trenă, cu care-i luase ceva timp să se obişnuiască. Se întreba cum va reuşi să se strecoare prin mulţimea venită la expoziţie.

Se studie cu un ochi critic în oglinda cu piedestal. Îşi trăsese pălărioara plată puţin într-o parte, aşa cum văzuse la Augusta. Din experienţa ei ca fotograf, ştia că o imagine bună avea nevoie de un dram de asimetrie. Ar fi vrut s-o aşeze într-un unghi cochet, dar pălărioara prea înclinată o făcea să pară ciufulită. O îndreptă din nou şi se privi cu atenţie. Dacă s-ar fi pus vreodată într-unul din fotomontajele ei cu animale, se gândea că putea fi un şoarece de câmp; avea ochii puţin cam mari pentru faţa ei şi nasul cam ascuţit. Gura era exact cât trebuia la ronţăit. Nu-i mai lipseau decât mustăţile. Măcar iarna nu avea

pistrui. Nu era un chip pentru care să porneşti pe mare cu o mie de corăbii. Singurul lucru care-i plăcea la ea era maxilarul bine desenat, cu o gropiţă în bărbie.

— Sigur nu vreţi şi un breton fals, domnişoară? Lady Augusta poartă unul, la fel şi prinţul de Wales. Îi îmblânzeşte linia părului.

Grace ridică meşa ondulată în dreptul frunţii lui Charlotte, dar când se privi în oglindă, aceasta strâmbă din nas şi dădu meşa la o parte.

— Iartă-mă, dar nu pot purta meşa, zise ea, văzând expresia dezamăgită a cameristei. M-aş simţi ca un pudel francez. Mă tem că niciodată n-am să fiu ceea ce tu numeşti o femeie în pas cu moda.

Pregătirile lui Charlotte au fost întrerupte de sunetul violent al unui clopoţel din hol. Charlotte îşi potrivi pentru ultima oară pălărioara şi coborî în fugă scările.

Lady Hawarden arăta strălucitoare, într-un veşmânt de mătase cu modele roşii şi aurii, care nu putea să nu-i amintească lui Charlotte de paravanul japonez cu dragoni din studio. Avea un aer aproape regesc, graţie atât înălţimii, cât şi convingerii că era ascultată cu mare atenţie. Charlotte îşi zise că nici regina cea adevărată nu putea fi mai impozantă.

Chiar când se instalau în trăsură, cineva bătu în geam şi Caspar se uită înăuntru.

— Bună dimineaţa, doamnelor… Sir William… Ştiu că am anunţat că ne întâlnim la expoziţie, dar azi-dimineaţă m-am trezit cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi singurul mod de a mă calma este să fiu în compania dumneavoastră. Vă îndurați de mine? Dacă nu este destul loc, voi merge bucuros pe jos, în pas cu dumneavoastră. Simt că dacă nu vorbesc acum până o să mă doară fălcile, în faţa reginei am să mă bâlbâi şi am să scuip ca un foc de artificii.

Fără să ia în seamă oftatul soţului ei, Lady Hawarden deschise portiera trăsurii.

— Poţi călători cu noi, domnule Hewes, dar ai grijă să nu şifonezi rochia domnişoarei Baird. Şi nici să nu vorbeşti

prea mult.

— Promit să mă subţiez cât un creion şi să tac ca un şoarece. Domnişoara Baird va ajunge la destinaţie cu rochia neşifonată şi cu urechile neatinse de pălăvrăgeala mea. Dar înainte să-mi pun în aplicare jurământul tăcerii trebuie să remarc splendoarea veşmintelor femeieşti din această trăsură.

Caspar sui şi se aşeză lângă Charlotte, prefăcându-se că-şi suceşte mâinile şi picioarele uscăţive în fel şi chip, doar – doar să ocupe cât mai puţin spaţiu cu putinţă.

— Dungile mov sunt foarte la modă, Charlotte. Eşti ca o îngheţată delicioasă cu frişcă şi violete de Parma. Cred că nimeni nu se va mai osteni să se uite la fotografii când va avea în faţa ochilor aşa o frumuseţe.

Sir William bătu în plafonul trăsurii, dând semnal vizitiului să pornească şi-şi deschise ziarul *Times* cu un foşnet ostentativ.

— Cât despre dumneavoastră, Lady H, câtă splendoare! Puţine femei pot arbora cu succes această nuanţă de roşu. Dumneavoastră însă categoric aţi învins culoarea. Daţi-mi voie să mă scald şi eu în strălucirea dumneavoastră.

Caspar îşi întredeschise puţin haina, lăsând să se vadă o vestă de mătase cu un model cu trandafiri, care, într-adevăr, părea versiunea diluată a roşului intens purtat de Lady Hawarden.

— Cu o vestă ca a dumitale, socotesc că te-ai asigurat că eşti ţinta tuturor privirilor, zise Lady Hawarden.

— Credeţi cumva că e prea mult pentru dimineaţă? M-am întrebat dacă să îmbrac ceva mai discret, dar am decis că toţi fotografii văd în alb şi negru, aşa că e de datoria mea să aduc o pată de culoare.

— Dar n-ai nevoie de vestă ca să aduci o pată de culoare, Caspar, interveni Charlotte. Fotografiile tale sunt atât de reuşite, încât se vor bucura de o atenţie binemeritată.

— Caspar, dacă ai norocul să-i fii prezentat reginei, i se adresă Lady Hawarden, vezi să-i faci o plecăciune

adâncă şi să-i spui Maiestate, iar dacă începe să converseze cu dumneata, atunci îi spui „doamnă”. Dar ţine minte – oricât ţi-ar fi de greu, îndeosebi dumitale – să te abţii; nu ai voie să deschizi gura decât dacă ţi se adresează cuvântul. Nu poţi sporovăi cu regina aşa cum faci cu noi.

— N-ai grijă, Lady H, până şi un republican ca mine se va simţi copleşit de o prezenţă regală. Singurul sunet pe care am să-l scot neîntrebat va fi un oftat, când am s-o contemplu pe Maiestatea Sa în toată splendoarea.

Sir William pufni din spatele ziarului *Times.*

Lady Hawarden se întoarse spre Charlotte.

— Iar tu să vorbeşti cu gâscă aia de mătuşă-ta şi s-o previi că regina trebuie să fie lăsată să admire fotografiile în linişte. Pe lângă Adelaide Lisle, Caspar e de-a dreptul taciturn.

— Am să-mi dau toată silinţa, o asigură Charlotte.

Caspar se întoarse spre Charlotte.

— Cum rămâne cu galantul căpitan? Vine şi el? Deja mă *arde* gelozia. S-ar putea să fiu pus în situaţia de a-l provoca la duel. Mânuiesc pistolul uimitor de bine.

— Cred că Bay Middleton vine, dar am să-i spun să facă cale-întoarsă încă de la uşă, dacă nu promiţi să te porţi frumos, îl ameninţă Charlotte cu asprime.

Caspar ridică amândouă mâinile în semn de supunere.

— Îţi promit să fiu discreţia întruchipată. Am să mă pierd în fundal.

— Nu şi cu o vestă ca asta, nu se abţinu Charlotte să spună.

Când trăsura intră în parc, Lady Hawarden se aplecă în faţă şi zise:

— Cred că regina nu va fi singura figură imperială prezentă la expoziţie. Se prea poate să vină şi prinţul moştenitor Rudolph, fiul împărătesei Austriei. William s-a ocupat de asta, împreună cu ambasadorul austriac. Prinţul moştenitor e foarte interesat de arta fotografică. Nu-i aşa, William?

Soţul ei mormăi ceva din spatele ziarului, dar după ce primi un ghiont în coastă, lăsă jos ziarul pentru o clipă şi

spuse:

— Aşa se pare. Deşi, din câte am auzit eu, interesul prinţului moştenitor faţă de fotografie se referă la aspectele ei mai puţin decente. Mi-a ajuns la urechi că e un tânăr cu năravuri rele. Parcă nici n-ar fi un Habsburg. Habsburgii sunt serioşi, chiar plicticoşi, dar se vede limpede că prinţul Rudolph seamănă cu mama lui.

— Împărăteasa are şi ea năravuri rele? întrebă Charlotte.

Sir William îşi împreună mâinile.

— Dacă propria noastră regină s-ar comporta la fel ca împărăteasa, sunt convinsă că n-ar trece multă vreme şi am deveni republică. Sigur că împărăteasa nu-i decât soţie de monarh şi, fără îndoială, Franz Josef e cel mai muncitor suveran din lume, dar i-a permis soţiei lui lucruri care aici n-ar fi niciodată tolerate. Karolyi zice că împărăteasa ştie să-şi impună punctul de vedere. La Viena a angajat o trupă de circ ca s-o înveţe să facă acrobaţii pe cal. Se lasă greu când vine vorba de îndatoririle de la curte, dar e fericită să apară în public sărind printr-un cerc de foc.

— Superb! exclamă Caspar. Asta chiar ar fi o fotografie extraordinară.

Sir William îl privi peste ochelari.

— Un subiect grozav pentru o poză de-a dumitale.

Făcu o pauză.

— Rolul unei împărătese nu-i să pozeze pentru fotografi.

— Ca republican, Sir William, aş schimba oricând un preşedinte al nostru cu o împărătească care face acrobaţii pe cal, declară Caspar.

— Poţi să glumeşti pe seama unor astfel de lucruri, domnule Hewes, dar presupun că, în calitate de republican, nu înţelegi valoarea misterului care se ţese în jurul unei figuri regale. Regalitatea nu poate fi luată în glumă. E de neconceput ca regina noastră să sară printr-un cerc de foc.

— Ar trebui să fie un cerc cam mare, murmură Caspar spre Charlotte.

— Ai mai văzut-o pe regină până acum, Charlotte? se

grăbi să întrebe Lady Hawarden.

— Am văzut-o o dată plimbându-se cu trăsura, dar era destul de departe, aşa că tot ce-am desluşit a fost o siluetă mică şi neagră. Doamna de onoare era de două ori mai corpolentă.

— Dar nu i-ai fost prezentată? Nu se poate ca Adelaide să nu se fi ocupat de asta.

— Ba da, dar în ziua aceea, regina a fost indispusă şi, în locul ei, m-a primit prinţul de Wales. Mi se părea că nu se mai termină după-amiaza.

— Întotdeauna ţi se pare că nu se mai termină după-amiaza. Îmi amintesc că, atunci când am fost eu prezentată, una dintre fetele ajunse înaintea mea a leşinat de oboseală. A căzut la pământ fără cunoştinţă şi şi-a turtit toate penele. Sigur că biata fată n-a mai putut fi prezentată, şi regina a fost întrebată dacă putea fi socotită drept prezentată, deşi nu ajunsese în faţa tronului. Regina a spus că nu, aşa că sărmana a fost nevoită să stea din nou la coadă. La vremea aceea, tuturor ni s-a părut o cruzime, dar presupun că-i foarte important să se respecte regulile.

Sir William încuviinţă din cap.

— Nici să nu te îndoieşti de asta. Iată diferenţa dintre regina noastră şi împărăteasa Austriei. Regina noastră ştie că are de împlinit o datorie sacră, pe când împărăteasa Elisabeta pare să nu aibă niciun simţ al răspunderii legat de poziţia ei.

— Cred că ai dreptate, William.

Acum trăsura înainta pe Pall Mall şi Charlotte îşi lipise nasul de geam să vadă dacă nu cumva îl zărea pe Bay ieşind din vreun club. Dar începuse să burniţeze slab şi chipurile trecătorilor rămâneau ascunse sub umbrele. Charlotte îşi simţea inima bătând atât de tare, încât avea senzaţia că o aude toată lumea din trăsură. Nu-l mai văzuse pe Bay de trei săptămâni. Încercă să-şi amintească figura lui, dar nu-i venea în minte decât cadrul luat de ea, în care Bay o privea ţintă pe împărăteasă. Caspar se străduise s-o convingă să includă fotografia în concursul de selecţie, dar ea refuzase. Era o imagine intensă, în care încadrarea şi

profunzimea câmpului ieşiseră perfect. Dar Charlotte simţea că fotografia nu era făcută să ajungă sub ochii tuturor. Oricare ar fi fost expresia de pe chipul lui Bay, era o chestiune personală.

*

În Harley Street, Bay îşi trăgea pe el cămaşa. Încă avea dureri. Doctorul Murchison îi mai îndreptase umărul şi, cu toate că acum îl putea mişca mai bine, felul îndemânatic în care doctorul îi răsucise braţul în încheietură îi provocase o asemenea durere, încât scosese un răcnet.

— Gata, căpitane. S-a făcut. Acum ar trebui să-l puteţi mişca normal. Când încheietura se slăbeşte astfel, umărul poate scăpa din ea oricând. Inutil să vă spun că va trebui să evitaţi alte situaţii similare, în care aţi risca să căderi şi să-l dislocaţi din nou.

— Chiar inutil, doctore, îmi pare rău s-o spun, replică Bay. N-am intenţia să cad de pe cal, dar uneori se întâmplă. Nu pot renunţa la călărie.

— Aţi putea să nu mai călăriţi atât de repede, insistă doctorul Murchison. Tocmai viteza cu care te izbeşti de pământ face ca astfel de lovituri să fie foarte periculoase. Data viitoare când căderi şi vă dislocaţi iarăşi umărul, e posibil să nu vi-l mai pot pune la loc.

— E im risc pe care va trebui să mi-l asum, declară Bay. Dar vă simt recunoscător, doctore, graţie dumneavoastră mă pot încheia iarăşi singur la cămaşă. E oribil să depinzi de alţii doar ca să te îmbraci.

— Oricum, dacă n-aveţi grijă de umărul acela, veţi rămâne cu braţul atârnat de gât până la sfârşitul zilelor. Şi atunci cine o să vă mai încheie la cămaşă? i-o întoarse doctorul Murchison.

— Doctore, presupun că şi acesta e un risc pe care va trebui să mi-l asum.

Când Bay plecă de la cabinet se făcuse deja douăsprezece fără un sfert. Intenţionase să meargă pe jos până în Strand, dar burniţa se preschimbase într-o ploaie

insistentă. Opri o birjă, lucru pe care-l regretă imediat. Traficul din Londra era înnebunitor pe vreme rea. Privi pe geam la femeile care se adăposteau în pragul magazinelor, încercând să-şi ferească de ploaie pălăriile scumpe.

Birja nu se mai mişca din loc. Bay scoase capul afară şi văzu că o căruţă de gunoi îşi pierduse o osie şi acum bloca circulaţia pe Regent Street. Gunoierul se lupta zadarnic să proptească vehiculul astfel încât să poată fi tras deoparte din drum, dar căruţa era prea grea ca să se poată descurca de unul singur. Ploaia lăsase drumul plin de noroi, şi căruţaşul, care încerca să pună la loc osia ruptă, aluneca tot timpul. Trăsurile venind din sens opus începuseră ca să vadă ce se întâmplă. Bay îşi zise că, până la urmă, va trebui să pornească pe jos, şi se blestemă în gând că nu-şi luase o umbrelă. Apoi văzu un grup de muncitori ieşind dintr-o cârciumă şi bătu în peretele birjei.

— Spune-le oamenilor de colo, se adresă el birjarului, că au de la mine un sovereign dacă scot căruţa din drum.

Birjarul se dădu jos şi se duse să le spună lucrătorilor despre ofertă.

În timp ce muncitorii se apucau de treabă, prea beţi ca să le mai pese de noroi, Bay observă altă trăsură oprită paralel cu a lui. Era una particulară, cu blazon pe portieră. Blazonul era împroşcat cu noroi, şi totuşi Bay recunoscu acvila cu două capete a Habsburgilor. Nici nu avea cum să n-o recunoască, doar o putea vedea pe tot ce ţinea de împărăteasă şi de suita ei de la Easton Neston, de la micile pachete de unt la savoniere. Curios, Bay se uită atent în interiorul trăsurii. Azi împărăteasa era la vânătoare cu Cottesmore[51], după ce bombănise în fel şi chip că trebuia să „călărească de una singură”, numai cu Liechtenstein, cu Esterházy şi trei rândaşi. Desluşi un profil şi, până să vadă şi mustaţa bogată, îşi imagină că poate împărăteasa renunţase la Cottesmore, pentru a veni după el la Londra. Apoi, chipul în profil îşi aprinse un mic trabuc şi Bay văzu că era vorba de un tânăr, de fapt un băieţandru, care, după

51 Renumit club de vânătoare englezesc (n.tr.)

pomeţii înalţi şi ochii adânciţi în orbite, nu putea fi decât fiul împărătesei, Rudolph. Celălalt pasager din trăsură se aplecă în faţă şi Bay îl recunoscu pe ambasadorul Karolyi. Era limpede că ambasadorul încerca să-l convingă pe prinţ de ceva, gata-gata să-i pună mâna pe braţ. Dar prinţul nu avea chef să se lase convins. Întorcând capul, privi afară pe geam şi privirea lui o întâlni pe a lui Bay. Bay se întrebă dacă ar trebui să zâmbească sau să-şi ducă degetul la chipiu, în semn de salut, dar preferă un salut civil, înclinând uşor din cap. Prinţul însă nu-i răspunse, de parcă Bay nici n-ar fi existat.

Cu un strigăt victorios, muncitorii scoaseră căruţa de gunoi în afara drumului. Birjarul apucă hăţurile şi porni în trap vioi. Trecând prin dreptul muncitorilor plini de noroi, Bay le azvârli un sovereign. Când iuţiră pasul în drum spre Piccadilly, Bay scoase capul pe geam, privind în urmă, la muncitorii care vociferau în gura mare în mijlocul drumului, fără îndoială certându-se pentru banul aruncat de Bay. Trăsura cu blazonul Habsburgilor rămăsese blocată dincolo de scandalagii. După fiorul resimţit la vederea chipului arogant şi impasibil al prinţului moştenitor, Bay trăi un scurt, deşi poate nedemn, sentiment de triumf.

Până ce birja ajunse să străbată Trafalgar Square în drum spre Strand[52], ploaia se oprise, dar şirul de trăsuri aliniate de-a lungul bulevardului nu se urnea din loc. Bay decise să parcurgă restul drumului pe jos. Ocoli faţada hotelului Charing Cross şi coti pe John Adams Street. Trotuarele erau ticsite de lume şi, încercând să-şi croiască drum spre Societatea Regală, Bay auzea în jurul lui murmurele mulţimii: „Regina, regina”. În depărtare, dinspre Strand, răsună zvon de glasuri ce păreau să fie aclamaţii. Bay se luptă să ajungă la intrarea străjuită de coloane a Societăţii Regale. Ştia că trebuie să pătrundă în clădire înainte de sosirea reginei, altfel nu mai avea nicio şansă să intre. Uralele se auzeau tot mai aproape, în cele din urmă,

52 Una dintre cele mai importante artere londoneze, situată în Westminster (n.tr.)

Bay se strecură printr-un coridor creat în mulţime şi porni în sus, pe treptele de marmură albă.

Valetul în livrea postat la uşă îl privi bănuitor; de regulă, vizitatorii veniţi la expoziţie nu soseau pe jos. În plus, Bay avea şi părul uşor zbârlit după strădania de a trece prin mulţime. Dar Bay urcă scara atât de sigur pe el, că valetul nu îndrăzni să-l întrebe ce caută acolo.

— Pe cine să anunţ, domnule?

— Căpitanul Middleton.

Charlotte, aflată în celălalt capăt al sălii, auzi în sfârşit cuvintele pe care le aşteptase toată dimineaţa.

FOTOGRAFIILE DE LA EXPOZIŢIE

Expoziţia se bucura de un număr impresionant de vizitatori pentru o dimineaţă ploioasă de februarie. Prezenţa reginei era suficientă ca să-i scoată pe politicieni din camerele Parlamentului şi pe artişti din studiourile lor, să desprindă scriitorii de mesele de scris şi să determine doamnele să renunţe la vizitele de dimineaţă. Sala mare de la primul etaj avea un plafon Adam[53] şi un frumos şemineu Grinling Gibbon[54], dar splendoarea ei stil secolul al XVIII-lea fusese eclipsată de minunile epocii moderne. Fiecare centimetru pătrat de perete era acoperit de fotografii: portrete realizate în studiouri, înfăţişând mari personalităţi şi oameni de bine, grupuri anume aranjate pentru a reprezenta scene din Biblie sau din romanele lui Sir Walter Scott, fetiţe în rochii albe şi bătrâni grizonanţi purtând kilturi. Mai erau imagini cu copaci loviţi de trăsnet, mulţimi din Piccadilly, piramide egiptene şi pavilionul din Brighton. Majoritatea fotografiilor erau alb-negru şi atârnau sobre pe

53 Robert Adam (1728-1792), unul dintre cei mai importanţi arhitecţi britanici, adept al stilului neoclasic (n.red.)

54 Grinling Gibbon (1648-1721), cunoscut sculptor în lemn britanic, de origine olandeză (n.red.)

fundalul de un roşu-veneţian al pereţilor, dar ici-colo apărea câte o pată de culoare, lăsată de pensula sau de condeiul unui fotograf care voise să scoată în evidenţă nişte buze roşii sau un cer albastru. Majoritatea lucrărilor expuse nu erau mai mari decât o Biblie de familie, dar pentru că pe pereţi erau înghesuite aproape patru sute de fotografii, efectul iniţial era copleşitor. Majoritatea privitorilor nu văzuseră niciodată atâtea fotografii adunate la un loc şi, de cum intrau, rămâneau încremeniţi, neştiind de unde să înceapă. Aici nu era ca la Academia Regală, unde toţi ştiau cine erau figurile proeminente ale anului şi ale cui fotografii urmau să fie subiect de discuţie în acel sezon. Aici nu existau nume cunoscute, în jurul cărora să se adune lumea, şi nici gesturi care să fie comentate. Majoritatea vizitatorilor se duceau direct la portretele celebrităţilor, unde măcar aveau posibilitatea de a compara fotografia cu originalul. Cadrul cu lordul Baconsfield[55] era considerat ca avantajându-şi cel mai mult modelul, făcându-l să arate atât de tânăr, încât lumea bănuia că fuseseră făcute unele retuşuri. Mai multe femei de o anumită vârstă din mulţime, care până atunci se opuseseră lentilei nemiloase a aparatului foto, îşi notară pe cataloage numele fotografului, decise să se intereseze dacă şi lor li se putea face un prim-plan cu acelaşi rezultat. Vizitatorii mai curajoşi care reuşiseră să ajungă la peretele din fund descoperiseră acolo nişte fotografii uluitoare: femei plutind în neant, o fată privindu-se în oglindă şi văzând reflexia unei femei în vârstă, un bărbat cu trei picioare. Un canonic de la catedrala Sf. Paul îi şopti soţiei sale că se întreba dacă astfel de imagini erau cuviincioase. „Să fie oare vorba despre unele practici oculte?” murmură el. Soţia, cu vreo zece ani mai tânără şi pasionată de arta fotografică, îi răspunse să nu mai aibă idei atât de plicticoase şi învechite. Fotografiile erau „artistice”. O fotografie putea fi lucrată la fel de mult ca o pictură şi, pentru a obţine

55 Este vorba de Benjamin Disraeli, lord Baconsfield (1804-1881) - politician conservator britanic, de două ori primministru. (n.tr.)

asemenea efecte, era nevoie de o pricepere ieşită din comun.

Augusta şi Fred se opriseră în faţa unui peisaj din nordul Scoţiei. Sau, mai bine zis, Fred privea fotografia, iar Augusta studia vizitatorii. Nu se simţea prea în largul ei. Nu se găsea într-un mediu familiar ei; cu excepţia reginei, până acum nu văzuse nicio persoană dintre cele pe care le socotea „din lumea bună”. În sală se aflau mai mulţi membri ai cabinetului ministerial, un laureat al premiului pentru poezie şi câţiva pictori renumiţi, dar niciunul dintre aceştia nu se ridica la înălţimea standardelor Augustei. Un secretar din Ministerul Afacerilor Interne nu echivala cu o ducesă. Augusta era surprinsă că regina accepta să patroneze o adunătură atât de pestriţă. Era genul de ocazie pe care o asocia cu Charlotte, care nu avea nici cea mai mică idee ce însemna „să dispui de mijloace”. Augusta se simţi din nou nedreptăţită la gândul că Charlotte era moştenitoarea unei averi, în timp ce ea se mărita cu un nobil de la graniţa cu Scoţia şi care nu avea nici măcar locuinţă la oraş. Augusta ştia foarte bine câte s-ar fi putut face cu acei bani. Ştia că, de-ar fi dispus de şaizeci de mii pe an, ar fi ţinut una dintre cele mai renumite case din regat. Măcar dacă Charlotte n-ar fi atât de neîndemânatică. Întotdeauna îşi dorise o soră mai mică, dar nu una ca Charlotte. Augusta scoase un oftat.

— Auzi, Augusta, zise Fred. Ia priveşte aici. Astea nu-s cameristele de la Melton?

Augusta studie cu atenţie fotografia prin lornion.

— Oh, ba da. Deşi mai că nu le recunoşti. Arată foarte… entuziasmate. Trebuie să fie una dintre fotografiile surorii tale. Numărul 47. Ce scrie în catalog? „Studiu de grup, realizat de domnişoara Baird”. Ba cred că-i menţionat şi numele de Melton. După ce mama a renunţat la fosta cameră a copiilor ca să-şi facă ea studio, putea măcar să fi precizat că-i vorba despre reşedinţa noastră.

— Poate a pomenit de asta cu altă ocazie, Gus, oftă Fred.

Ar fi vrut ca pe Augusta să n-o obsedeze atât de mult

poziţia ei de fiică a stăpânilor conacului Melton. Deşi îl bucura faptul că se însoară cu o fiică de conte, ar fi preferat ca ea să-şi aducă aminte că nici familia lui nu era o oarecare.

— Vreau să văd toate fotografiile lui Charlotte. E posibil să fi expus şi fotografia cu noi toţi, fără să ne menţioneze numele, declară Augusta.

Fred se uită în jur, căutând din ochi ceva care să-i distragă ei atenţia, şi-l zări pe Chicken Hartopp, care stătea în spatele unui episcop. Hartopp se oprise să privească o imagine expusă la nivelul taliei.

— Salut, Chicken! Credeam că eşti cu cei de la Cottesmore!

— M-am răzgândit. Ai văzut asta?

Amândoi priviră fotografia cu Bay şi Tipsy în faţa grajdurilor de la Melton.

— Nu pricep după ce criteriu au selectat fotografiile, zise Chicken.

— Nici eu. Ai fi zis că se caută subiecte interesante.

— Vreau să zic, cum se face că poza cu Middleton şi calul lui a fost considerată potrivită pentru o expoziţie regală? Middleton e un nimeni, iar calul lui n-a câştigat niciun concurs.

— Middleton îşi închipuie că va câştiga competiţia naţională cu calul ăsta.

— Eu, unul, n-aş paria pe el. N-are decât un metru şi jumătate înălţime[56]. Pentru cursa naţională e nevoie de un cal mai înalt. Oricum, zilele astea Middleton e mai ocupat să negocieze caii pentru împărătească. Cineva de la club mi-a spus că împărăteasa a cumpărat mai mulţi cai de vânătoare, la indicaţiile lui Middleton. E clar că omul nostru n-a pierdut timpul degeaba.

— Aşa e, confirmă Fred. Bay a fost foarte ocupat.

*

56 Limita de jos la măsurarea înălţimii cailor pursânge (n.tr.)

— Şi unde sunt lucrările tale, draga mea? o întrebă Lady Lisle pe Charlotte.

— Răspândite prin toată expoziţia, mătuşă. Doar cei mai renumiţi fotografi au expuse toate fotografiile în acelaşi loc. Nici nu ştiu pe unde sunt ale mele, fiindcă aseară s-a schimbat amplasamentul tuturor. Cred că doamna Cameron[57] a avut impresia că prea puţine lucrări ale ei erau expuse la vedere.

— La vedere? se miră Lady Lisle.

— Adică exact la nivelul ochilor. Aşa sunt expuse lucrările celor mai importanţi artişti fotografi. N-ai să găseşti niciuna de-a mea expusă astfel.

— Dar nivelul ochilor depinde de înălţimea fiecăruia, protestă Lady Lisle. Din câte ştiu eu, regina e o persoană scundă.

— La asta nu m-am gândit, zâmbi Charlotte.

Lady Lisle începu să studieze lucrările expuse pe peretele din spatele ei. Numărul mare de imagini îi crea o stare de ameţeală; acuarelele erau mult mai liniştitoare. La un moment dat, dădu cu ochii de o fotografie care-i sări în ochi. Probabil creaţia lui Charlotte. Era sigură că-i vorba despre căpitanul Middleton, dar cine era femeia călare pe care o privea el atât de absorbit? Lady Lisle se întoarse s-o întrebe pe Charlotte, dar nepoata ei dispăruse în mulţime.

Charlotte îl căuta pe Bay. După ce-i auzise numele, încercase să se strecoare până la intrarea în sală, dar încăperea era acum înţesată de lume şi trena rochiei o împiedica să se mişte uşor printre vizitatori. Văzu de la spate un cap blond şi porni într-acolo, dar respectivul se întoarse şi Charlotte văzu că purta guler înalt. Charlotte se opri lângă o masă din mijlocul sălii, pe care se afla un stetoscop, şi se ridică pe vârfuri să vadă dacă-l zărea cumva pe Bay.

— Doamne, Charlotte, de ce stai singură aici?

Augusta o bătu pe umăr cu catalogul.

— N-ar trebui să te bucuri de victorie?

---

57 Julia Margaret Cameron, renumit fotograf britanic(1815-1879)(n.tr.)

Charlotte privea un grup de oameni adunaţi în jurul unui şevalet, la intrarea în sală. Bărbatul de lângă femeia aceea în rochie de catifea roşie nu era Bay?

— Îmi pare bine că tu consideri asta o victorie. Eu, una, am inima cât un purice.

— Nu înţeleg de ce. Doar nu te numeri printre artiştii principali. Mă îndoiesc că regina te va alege tocmai pe tine.

— Ce drăguţă eşti să-mi aduci aminte. Să ştii că, din clipa asta, am încetat să-mi mai fac griji.

— Am fost dezamăgită că n-ai precizat că slujnicele din fotografia ta sunt cele de la Melton. Credeam că e un obicei ca artiştii să-i mulţumească pe patronii lor.

Charlotte întoarse capul, privind-o pe Augusta drept în ochi.

— Fotografia înfăţişează trei fete tinere care au viaţa în faţă. E un studiu de compoziţie şi caracter. Nu văd la ce-ar folosi să se ştie că simt cameriste. Am vrut ca privitorii să le vadă caracterul, nu ce sunt ele în viaţa de toate zilele.

În timp ce vorbea, zvonul de conversaţie din sală se topi treptat, fiind înlocuit de un murmur care trăda nerăbdarea aşteptării.

— Va trebui să mă scuzi, dar cred că vine regina, şi Lady Hawarden m-a rugat să fiu printre cei care o întâmpină.

Charlotte se strecură prin mulţime până la intrare. La picioarele scării văzu o femeie foarte scundă, îmbrăcată în negru, care suia treptele acoperite cu un covor roşu. Mulţimea se trase în spate, făcând loc suitei regale. În capătul opus al sălii, Charlotte îl zări pe Bay. Îi făcu semn cu mâna, dar el se uita în altă parte. Charlotte îşi înfipse unghiile în palmă. Să traverseze acum culoarul creat în mulţimea de oameni ca să-l salute ar fi fost la fel de imposibil ca anunţul logodnei lor în *Times.* Măcar de s-ar fi uitat în direcţia ei. Îl fixă cu privirea, îndemnându-l în gând să întoarcă capul.

— Aici erai, Charlotte, exclamă Lady Hawarden. Trebuie să vii să te aşezi lângă mine. Mă bizui pe tine că prietenul nostru Caspar se va comporta aşa cum trebuie.

Charlotte o urmă şi-şi ocupă locul în rând cu cei care aşteptau să fie prezentaţi reginei. De o parte a ei se afla Caspar, de cealaltă parte Lady Hawarden.

— Cel de colo nu-i cumva iubitul tău? îi şopti Caspar la ureche. Vrei să-l facem gelos? Dacă-mi zâmbeşti acum, când simt cu buzele lângă urechea ta, o să creadă că flirtăm.

— Dar eu *nu vreau* să-l fac gelos, protestă Charlotte.

— Carlotta *mia,* orice poveste de dragoste are nevoie de puţină emoţie. Dacă galantul căpitan întoarce capul şi te vede sorbindu-l din priviri aşa cum faci acum, va şti exact ce-i în inima ta, dar dacă se întoarce şi te vede murmurându-mi la ureche, nu va şti ce să creadă, şi asta n-ar fi rău. Orice om îşi doreşte mai mult un lucru care nu i se oferă pe tavă.

— Poate că aşa stau lucrurile în America, domnule Hewes, dar mie nu-mi place să mă joc cu astfel de lucruri.

— Tot ce-ţi sugerez eu e în scop de autoapărare, îi murmură Caspar pe un ton mai serios decât până atunci.

Charlotte se întoarse să se uite la el, dar chiar în clipa aceea regina ajunse în capul scărilor şi zarva din sală se potoli, toată lumea aşteptând intrarea suveranei.

Regina era şi mai scundă decât se aşteptase Charlotte. Abia dacă-i ajungea până la piept servitorului ei scoţian. Statura era compensată de corpolenţa ei considerabilă, accentuată şi mai mult de poalele largi ale rochiei de modă veche. Instinctiv, mulţimea făcu încă un pas înapoi, de parcă nu s-ar fi aşteptat la aşa un gabarit.

În urma reginei şi a lui John Brown veneau câteva doamne de companie. Una dintre ele, ceva mai înaltă, dar aproape tot atât de solidă ca regina, era probabil fiica ei cea mică, prinţesa Beatrice. Fata avea aceiaşi ochi bulbucaţi ca mama ei. Ultimii din suită erau doi bărbaţi. Fără un motiv anume, Charlotte presupuse că erau străini; barbişonul celui mai tânăr şi croiala redingotei îl deosebeau de englezii din sală.

— Cine-i individul cu ac de aur, care pare ca de pe altă lume?

— Cred că prinţul Rudolph.

Acum regina vorbea cu vocea ei clară şi înaltă, apăsând exagerat cuvintele, cu un uşor accent nemţesc.

— Ce expoziţie extraordinară, Sir Peter! i se adresă ea preşedintelui Societăţii, care o întâmpinase în capul scărilor. *Atâtea* fotografii adunate în acelaşi loc. Ce încântat ar fi fost prinţul Albert să le vadă. Era *pasionat* de fotografie. Ne-a cerut să-i pozăm de nenumărate ori. Îmi amintesc cum îmi spunea că preferă de departe o fotografie unui tablou rece şi inexpresiv. Zicea că aparatul foto nu minte niciodată.

Sir Peter se înclină în faţa ei.

— Societatea îi va fi veşnic recunoscătoare prinţului pentru patronajul său. A fost o persoană remarcabilă.

Regina încuviinţă din cap, încântată de omagiul adus prinţului consort.

— Azi veţi primi încă o vizită imperială. Suntem fericiţi să-l avem alături de noi pe prinţul moştenitor Rudolph.

— Ambasadorul a avut amabilitatea să ne sugereze ca expoziţia să facă parte din programul vizitei prinţului în ţara noastră.

Regina se întoarse spre Rudolph.

— Ce păcat că mama dumneavoastră nu v-a însoţit azi aici. A venit să ne viziteze la Windsor şi arăta *extrem* de bine. Sper că se bucură în continuare de sejurul în Anglia.

— Aşa cred şi eu, Maiestate, dar dumneavoastră sunteţi în avantaj; eu n-am văzut-o de când am sosit în Anglia.

Regina Victoria clipi de câteva ori.

— Sper că nu se oboseşte prea tare. Mi-a spus că iese să călărească în fiecare zi, dar, la vârsta ei, ar trebui să fie mai grijulie. Să mergi la călărie zilnic în trap uşor face bine pentru condiţia fizică, dar vânătoarea e cu totul altceva.

— Aşa gândeşte şi împăratul, Maiestate.

Regina se pregătea să-i răspundă, când prinţesa Beatrice, care vedea persoanele aliniate să întâmpine suita regală, spuse:

— Poate ar trebui să intri, mamă. Aici afară e curent,

ai putea să răceşti.

Regina se cutremură de un fior şi suita regală intră în clădire, începând să înainteze de-a lungul şirului care o aştepta. Urmau să-i fie prezentaţi treizeci de fotografi care îşi expuneau lucrările la expoziţie.

Charlotte se găsea pe la jumătatea şirului. Suita regală înainta îngrozitor de încet, şi fata se lăsa când pe călcâie, când pe vârfuri, trepidând de nerăbdare. Tot nu reuşea să-l vadă pe Bay, din pricina mulţimii.

— Nu te mai agita atât, Charlotte, zău aşa. Regina n-o să se mişte mai repede dacă te fâţâi, îi şuieră în colţul gurii Lady Hawarden, continuând să privească drept înainte, cu buzele încremenite într-un zâmbet.

Charlotte murmură câteva cuvinte de scuză şi se strădui să stea liniştită, dar tot nu se putea abţine să nu întindă gâtul, să vadă dacă Bay se uita cumva la ea. El însă nu mai era acolo unde-l văzuse. Măcar dacă regina s-ar fi mişcat mai repede. În acel moment, Charlotte ar fi renunţat cu dragă inimă la şansa de a face o reverenţă în faţa reginei, numai să se fi putut duce să-l caute pe Bay, dar ştia că Lady Hawarden nu i-ar fi iertat niciodată gestul, dacă şi-ar fi părăsit locul din rândul celor care urmau să fie prezentaţi, aşa că-şi încleştă pumnii şi încercă să numere în gând, de parcă s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea.

„Cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă, şaizeci”. În sfârşit, regina ajunse în dreptul lui Lady Hawarden.

— Îmi amintesc fotografia pe care aţi expus-o la ultima expoziţie, Lady Hawarden. Parcă *Doamna din Shallot*. Îmi plac nespus de mult versurile lui Tennyson.

— Sunteţi prea bună, Maiestate. Sper că-mi veţi îngădui să vă dăruiesc o copie a fotografiei.

Regina încuviinţă din cap, mulţumită că aluzia ei fusese înţeleasă.

— Ne-ar face o deosebită plăcere.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe fina mea, Charlotte Baird, care a expus mai multe cadre la această expoziţie, şi pe asistentul meu, domnul Caspar Hewes, care ne-a adus câteva imagini splendide din ţara sa de baştină, America.

Charlotte îşi execută reverenţa, observând cu încântare că avusese dreptate asemănând-o pe regină cu un peşte. Fălcile lăsate de o parte şi de alta a gurii mici aduceau a branhii, iar ochii sticloşi şi bulbucaţi sclipeau umezi, ca ai unui peşte proaspăt trântit pe tejgheaua unei pescării. Prinţesa Beatrice, care nu se dezlipea de maică-sa, semăna şi ea cu un peşte, dar nu cu un cod, ci poate cu un egrefin[58].

— Eşti foarte tânără pentru cineva care participă la o expoziţie, domnişoară Baird.

— Am avut norocul ca Lady Hawarden să-mi fie profesoară, Maiestate.

— Apreciez modestia dumneavoastră, domnişoară Baird. Tinerele din ziua de azi pot fi de-a dreptul *îndrăzneţe.*

Întoarse puţin capul spre John Brown, care-i murmură drept răspuns:

— Aşa e, Maiestate. Aţi rrrrostit cuvântul potrrrrivit[59].

Charlotte înclină capul într-o manieră care socotea ea că exprimă un grad suficient de decenţă. Spera că Augusta urmăreşte din ochi acest schimb de replici. Pe Charlotte n-o preocupau favorurile regale, cu atât mai puţin să lupte să le obţină, dar îi făcea plăcere să primească ceva ce o înfuria la culme pe Augusta.

Acum era rândul lui Caspar să se încline în faţa reginei. Americanul făcu o plecăciune foarte adâncă, demnă mai curând de Regele Soare de la Versailles[60] decât de o regină contemporană, dar Victoria dădu din cap aprobator, negăsind nimic exagerat în gestul lui.

— Maiestate, spuse Caspar cu un glas care ar fi umplut sala Albert Hall[61].

— Din ce parte a Americii sunteţi, domnule Hewes?

---

58 Egrefin sau eglefin *(Gadus aeglefinus),* peşte marin lung de 50-90 cm, foarte apreciat în gastronomie (n.tr.)

59 Aluzie la accentul scoţian al lui John Brown (n.tr.)

60 Denumire dată lui Ludovic al XIV-lea (1638-1715)(n.tr.)

61 Sală de concerte londoneză, construită de regina Victoria în memoria soţului ei, prinţul Albert, şi inaugurată în 1871 (n.tr.)

— Din California, Maiestate.

— Ce denumire *romantică*!

— E o ţară spectaculoasă, Maiestate. Mă tem că fotografiile mele nu reuşesc s-o prezinte aşa cum este în realitate. Avem copaci care ajung la înălţimea unor cupole de catedrale; pământul e atât de rodnic şi clima atât de blândă, încât coloniştii o numesc „Ţara unde curge lapte şi miere”.

— Mă mir că te-ai îndurat să laşi în urmă aşa un paradis, domnule Hewes.

Colţurile gurii ei se lăsară în jos. Charlotte o auzi pe Lady Hawarden icnind scurt. Sir Peter, care venea în spatele reginei, rămase nemişcat, cu buzele întredeschise, parcă prinse în aspic. John Brown pufni îndelung.

Dar Caspar nu se lăsă intimidat.

— E drept că avem multe frumuseţi naturale, dar nu avem cultură. Noi, americanii, suntem nevoiţi să batem cale lungă ca să găsim civilizaţia de care supuşii dumneavoastră au parte prin simplul fapt că trăiesc aici, Maiestate.

Se înclină din nou, parcă pentru a sublinia fascinaţia resimţită de Lumea Nouă pentru Lumea Veche şi, de astă dată, colţurile buzelor reginei se arcuiră în sus.

Sir Peter ieşi brusc din starea de paralizie temporară şi făcu un pas în faţă, călăuzind-o pe regină mai departe de-a lungul şirului de fotografi.

Se lăsă o scurtă tăcere, după care Caspar întrebă:

— Cine era bărbatul în fustă?

O FOTOGRAFIE NEAŞTEPTATĂ

Regina ajunse la capătul şirului celor care trebuiau prezentaţi oficial şi porni să viziteze galeria, în compania lui Sir Peter. Prinţul Rudolph şi ambasadorul Austriei îşi începuseră rondul în sens invers. Restul mulţimii venea în urma suitei regale, la o distanţă respectuoasă.

Lady Hawarden îl trăsese deoparte pe Caspar ca să-l muştruluiască. Privind atent prin sală, Charlotte văzu trupul mătăhălos al lui Chicken Hartopp în picioare lângă uşă, apoi pe Fred şi pe Augusta mergând în urma reginei, dar nici urmă de Bay. Charlotte ardea de nerăbdare.

Simţi o atingere pe umăr, apoi un glas îi murmură la ureche:

— Am cumva onoarea de a mă adresa renumitei Charlotte Baird, fotografa de mare viitor?

— Bay! Te-am căutat peste tot.

Charlotte abia se stăpâni să nu-şi încleştеze degetele pe reverele lui.

— Dar am fost aici tot timpul, protestă el, zâmbind.

— Nu ştiam dacă ai să vii.

— Ai primit telegrama de la Tipsy?

— Da, dar…

Charlotte tăcu o clipă.

— Oh, am uitat să te întreb de accident. Ce urât din partea mea! Ce s-a întâmplat? Te simţi mai bine acum? Te-a durut tare?

Bay ridică o mână, râzând de torentul ei de întrebări.

— N-a fost decât o neplăcere trecătoare, după cum îţi poţi da singură seama. M-a durut umărul câteva zile şi nu mi-am putut folosi braţul drept, de asta n-am fost în stare să-ţi scriu. Acum însă m-am refăcut aproape complet şi, în locul unor rânduri imposibil de descifrat, mă ai pe mine în carne şi oase, chiar dacă nu în stare perfectă.

— Îmi pare atât de bine să te văd, îi spuse Charlotte, copleşită de plăcerea de a fi alături de Bay.

— Serios? Aş fi venit să stau de vorbă cu tine mai demult, dar mi s-a părut că eşti adâncită în conversaţie cu flăcăul de colo, cel cu vesta aceea superbă. N-am vrut să vă întrerup.

— Domnul Hewes e fotograf. Expune şi el câteva lucrări.

— Fotograf? Ce nesăbuit am fost să-mi închipui că-i un admirator!

— Domnul Hewes e asistentul mătuşii mele. Am lucrat

împreună să pregătim expoziţia.

— Şi bineînţeles că, astfel, v-aţi împrietenit.

— Da, am devenit prieteni. Nu aşa se întâmplă în atâtea rânduri când ai ceva în comun cu cineva? Aş zice că şi tu ţi-ai făcut mulţi prieteni la vânătoare.

— Nu dintre cei cu un gust vestimentar ca al domnului Hewes.

— Domnul Hewes e american, râse Charlotte.

— Asta explică multe. Acum trebuie să-mi arăţi unde-i expusă fotografia cu Tipsy. E tare dezamăgită că n-a putut veni şi ea. Întotdeauna şi-a dorit s-o întâlnească pe regină.

— Chiar dacă merge zilnic să călărească alături de o împărătească?

Bay se uită la Charlotte.

— Când ai plecat de la Melton, n-am ştiut ce să cred, zise el repede, cu glas şoptit. M-am gândit că poate te-am jignit şi că s-a terminat cu înţelegerea noastră. După plecarea ta, n-am mai avut de ce să stau acolo.

Charlotte îşi puse mâna pe braţul lui.

— Cum ţi-ai putut închipui aşa ceva, Bay? De ce să mă fi răzgândit?

Bay nu apucă să-i răspundă, fiindcă Lady Hawarden interveni în discuţie:

— Aici erai, Charlotte. Regina tocmai se uită la fotografiile tale.

Se întrerupse, studiindu-l pe Bay. Acesta se înclină şi sărută mâna pe care i-o întindea Lady Hawarden.

— Dumneata trebuie să fii căpitanul Middleton. Te-am recunoscut din fotografiile lui Charlotte.

— Oh, iertare! Mătuşă Celia, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu căpitanul Middleton. Căpitane Middleton, ţi-o prezint pe Lady Hawarden, naşa şi îndrumătoarea mea.

— Îmi pare rău că vă întrerup discuţia între patru ochi. Charlotte, trebuie să auzi comentariile reginei despre lucrările pe care le-ai expus.

— Cred că toţi am vrea să le auzim, Lady Hawarden.

Suita reginei se oprise în dreptul unui grup de fotografii printre care şi cadrul cu Bay şi Tipsy. Sir Peter

arăta spre lucrările doamnei Cameron şi ale domnului Henry Fox Talbot[62], renumiţii fotografi, cel din urmă fiind chiar fiul celui care inventase fotografia. Victoria avea privirea uşor sticloasă a cuiva silit să asculte ce spun alţii, când, de fapt, ar fi preferat ca alţii să asculte ce le spune ea. În timp ce Sir Peter povestea despre regula treimilor[63] şi vitezele obturatorului, Victoria îşi întinse brusc gâtul, ca o ţestoasă, studiind atent fotografia din faţa ei.

— L-am mai văzut pe tânărul acesta.

Se întoarse spre John Brown.

— Era cu împărăteasa. Cum îl cheamă?

— Middleton, Maiestate, răspunse Brown.

— Ah, da. Parcă avusese un accident; îşi ţinea braţul legat de gât într-o eşarfă.

Sir Peter tuşi uşor.

— E una dintre fotografiile realizate de domnişoara Baird, Maiestate.

Îi făcu semn lui Charlotte, care păşi în faţă.

— L-am cunoscut pe tânărul din fotografie, o însoţea pe împărătească, mama prinţului Rudolph. Ce coincidenţă!

— Da, încuviinţă Charlotte. Aşa e.

Se strădui să-şi recapete calmul şi adăugă:

— De fapt, Maiestate, căpitanul Middleton e şi el azi aici.

Se dădu într-o parte, pentru ca regina să-l poată vedea pe Bay.

Regina îl studie cu interes, iar Bay făcu o plecăciune adâncă.

— Căpitane Middleton, ai lăsat-o pe împărătească bine sănătoasă?

— Da, Maiestate. Azi vânează cu cei de la Cottesmore.

— Cum, ţi-ai părăsit îndatoririle?

Regina ridică din sprânceană peste ochiul albastru şi

---

62 Inventator britanic şi precursor al artei fotografice (1800-1877) (n.tr.)

63 Regulă de bază a compoziţiei aplicată în fotografie sau în alte arte vizuale precum pictura sau desenul (n.tr.)

bulbucat.

— Nu cred că dumneata m-ai lăsat vreodată singură, nu-i aşa, John?

— Nu v-am lăsat niciodată singurrră, Maiestate, confirmă John

Brown.

— Poate vă amintiţi, Maiestate, se grăbi să spună Bay. Când v-am întâlnit la Windsor, din nefericire aveam umărul dislocat. Sunt la Londra ca să mă vadă un doctor.

— Şi ca să admiri fotografia pe care ţi-a făcut-o domnişoara Baird, completă regina, fără să coboare sprânceana.

— Şi asta, Maiestate. Deşi aş zice că subiectul fotografiei e mai curând iapa mea, Tipsy.

— Ce părere ai, domnişoară Baird? întrebă regina, cu privirea licărind de interes. Probabil că a fost ceva în mintea dumitale când ai făcut fotografia.

— Aş zice că un fotograf bun are succes la public din diverse motive. Eu am fotografiat un om şi un cal, zise Charlotte cât putea ea de calm.

Era perfect conştientă că lumea din partea aceasta a sălii tăcuse ca să asculte răspunsurile ei la întrebările reginei.

— Ei, dacă domnişoarele sunt la fel de interesate de cai ca de bărbaţii tineri, atunci lumea s-a schimbat mult faţă de cum era în tinereţea mea, declară regina, zâmbind la propria-i glumă. Tare mi-aş dori ca şi domnişoarele mele de onoare să se intereseze la fel de mult de patrupede.

Din mulţimea adunată în preajma reginei răzbătură murmure amuzate. Charlotte simţi că se înroşeşte la faţă. Nu-l putea vedea pe Bay, fiindcă stătea chiar în spatele ei. Ar fi dorit mult să poată întoarce capul, dar nu voia să dea şi mai multe motive de bârfă. Era insuportabil să fie etichetată public drept îndrăgostită lulea de către o persoană în faţa căreia nu se putea apăra. O zări cu coada ochiului pe Augusta şoptindu-i ceva lui Fred. Charlotte rămase cu ochii aţintiţi la parchet, sperând că regina va aprecia acest gest de modestie feciorelnică şi va trece mai

departe. Dar ajutorul îi veni din altă parte.

— Maiestate…

Treizeci de capete se întoarseră spre Caspar Hewes, care vorbise din celălalt capăt al sălii.

— Îmi permiteţi să vă arăt una din fotografiile mele? Eu am un singur scop atunci când fotografiez, şi anume să surprind un anumit moment.

Mulţimea întoarse capetele, ca un lan de floarea-soarelui mişcându-se după soare. Toată lumea, inclusiv regina, rămase cu privirea aţintită spre americanul care îndrăznise să întrerupă o conversaţie susţinută de regină. Charlotte îşi îngădui să ridice capul, surprinzând privirea lui Caspar, care zâmbea cu gura până la urechi.

— M-am gândit că s-ar putea să vă placă imaginea cu Marele Canion, Maiestate. E una din minunile Vestului; are o adâncime de aproape cinci kilometri. Cred că-i ceva unic în lume.

Mulţimea îşi ţinu respiraţia. Sir Peter ridică mâna, parcă pentru a-şi proteja suverana de americanul cel prost crescut. Chipul roşcovan al lui John Brown se făcuse aproape purpuriu, Lady Hawarden arborase un surâs încremenit, iar soţul ei avea expresia superioară a cuiva care constată că i se adeveriseră cele mai crunte temeri. În schimb regina, capricioasă cum putea fi doar cineva obişnuit să i se facă pe plac o viaţă întreagă, privi îndelung silueta neverosimil de deşirată a lui Caspar, vesta lui trandafirie şi candoarea infinită din ochii lui mari şi albaştri, ajungând la concluzia că-i plăcea ceea ce vedea.

— Marele Canion. Ce nume pitoreşti dau americanii peisajelor!

Făcu cinci paşi pe podea, urmată de Brown şi de prinţesa Beatrice, până în locul unde se afla Caspar. Acesta arătă fotografia expusă puţin mai sus de raza vizuală, deci mult prea sus ca să poată fi privită de regină.

— John, nu pot privi fotografia acestui domn.

O clipă, toţi crezură că uriaşul în kilt avea s-o salte în braţe pe regină aşa cum iei în braţe un copil, pentru ca ea să ajungă în dreptul fotografiei, dar scoţianul întinse un braţ

enorm şi luă imaginea din cui, înmânându-i-o reginei.

Cadrul fusese luat de pe un vârf de munte şi înfăţişa pantele împădurite de pe ambele maluri ale Canionului, între care şerpuia râpa întunecată.

Regina privi cu atenţie fotografia.

— Ce peisaj sălbatic! Îmi aminteşte de nordul Scoţiei.

Întoarse o clipă capul, şi John Brown sesiză că era cazul să intervină.

— Desigurrr, Maiestate, aduce foarrrte tarrre cu dealurrrrile de dincolo de Dee[64].

Caspar se aplecă în faţă.

— Cel mai grozav lucru la Canion e că pe pantele acestea poate ninge, în timp ce la baza prăpastiei stâncile sunt atât de fierbinţi, că poţi prăji un ou pe ele.

— Ce convenabil pentru picnicuri, comentă regina.

Mulţimea murmură amuzată şi atmosfera se destinse. Regina îşi manifestă dorinţa să vadă toate lucrările lui Caspar cu imagini din America, spre indignarea fotografilor britanici care participau la expoziţie. Pe măsură ce Brown i le înmâna reginei (toate cadrele lui Caspar fuseseră agăţate deasupra razei vizuale obişnuite), aceasta le studia cu mare atenţie. În timp ce privea cu luare-aminte una dintre fotografiile care-l înfăţişau pe Abraham, regina exclamă:

— Ce băiat frumos! Şi ce figură ieşită din comun! Seamănă cu unul dintre servitorii mei indieni.

Îşi înclină capul şi John Brown interveni:

— Arrr putea fi hindus, Maiestate.

— Mama lui Abraham era irlandeză, iar tatăl lui era din tribul Hopi, Maiestate, zise Caspar, încruntându-se uşor.

— Păcat că nu l-ai adus cu dumneata, domnule Hewes. Ne-ar fi interesat foarte mult să vedem un indian *american.*

— Şi Abraham ar fi fost încântat s-o cunoască pe regina Angliei. Nu că ar fi întâlnit la viaţa lui regine sau că ar fi fost în Anglia.

---

64 Râu lung din Marea Britanic, care formează în parte graniţa dintre Anglia şi Ţara Galilor, (n.tr.)

Regina Victoria îl ţintui cu privirea pe american. Pentru ea, o lume fără monarhi era ceva de neînţeles. Decât să admită o astfel de perspectivă înspăimântătoare, prefera să nu creadă că exista în realitate.

— Sunt sigură că şi indienii americani au regi şi regine. Aşa e în firea lucrurilor.

— Aşa e, Maiestate. Tocmai de aceea părinţii fondatori ai Statelor Unite s-au asigurat că preşedinţii noştri nu pot rămâne în funcţie decât două mandate, ca să nu cadă în capcana monarhiei.

Ochii reginei ieşiră din orbite ca două pietricele, dar Caspar continuă:

— Pentru că, desigur, adevăraţii regi şi regine se nasc astfel. O soţie de băcan poate deveni Prima Doamnă, dar nu regină, spuse el, înclinându-se din nou până la pământ.

Ochii reginei reveniră în orbite şi ea clipi, înduplecată. John Brown, care începuse să-şi umfle pieptul la auzul acelor erezii republicane, reveni şi el la gabaritul obişnuit.

Sir Peter, care intui că acum putea să intervină fără riscuri, o abordă pe regină de cealaltă parte:

— Poate doriţi să vedeţi şi alte peisaje pitoreşti, Maiestate. Domnul Trelawney[65] a realizat o serie de fotografii remarcabile cu Ţara Sfântă, care s-au bucurat de multă apreciere.

Regina îi îngădui s-o conducă în faţa unui studiu al Sfântului Mormânt şi mulţimea se trase puţin deoparte. Fotografiile sepia ale lui Trelawney cu Marea Galileei aveau slabe şanse de a stârni comentarii amuzante din partea reginei.

— Prietenul tău american are mult curaj, îi spuse Bay lui Charlotte. Intervenţia lui a fost foarte riscantă. M-am temut că regina îşi va ieşi din fire, dar uite că americanul a scăpat nevătămat.

— Pe Caspar nu te poţi supăra, zise Charlotte. Iar eu îi sunt recunoscătoare că i-a distras atenţia reginei.

Auzind că Charlotte îi spunea americanului pe nume,

---

65 Cartograf din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Bay ridică din sprânceană.

— Am impresia că sunteţi foarte apropiaţi, deşi nu vă cunoaşteţi de prea multă vreme.

— Iar tu te bucuri de favorurile reginei. Nu mi-ai spus că sunteţi deja prieteni, replică Charlotte. Mi s-a părut că lui John Brown nu i-a convenit deloc.

— Mă bucur tare mult să te revăd, Charlotte, zâmbi Bay.

Se aplecă spre ea şi-i şopti ceva la ureche, atingându-i obrazul cu mustaţa.

— Eşti sigură că nu vrei să fugi cu mine? Diseară am putea lua trenul spre Scoţia şi mâine-dimineaţă am fi căsătoriţi.

— Sau am mai putea aştepta câteva luni, să ne căsătorim cum se cuvine, fără scandal, i-o întoarse Charlotte.

— Dar cum pot eu să fiu sigur că n-ai să cedezi farmecelor transatlantice ale domnului Hewes? exclamă glumeţ Bay.

— Iar eu cum pot fi sigură că n-ai să te laşi sedus de împărăteasă? nu se lăsă mai prejos Charlotte, păstrând acelaşi ton glumeţ. Augusta crede că ar trebui să fiu geloasă.

— Crezi că putem merge undeva să stăm de vorbă între patru ochi? întrebă Bay. Văd că Chicken vrea să vină încoace, iar eu îmi doresc să rămân câteva clipe numai cu tine, între patru ochi.

Charlotte căzu pe gânduri câteva secunde.

— Există o încăpere la etajul de deasupra, unde se înrămează fotografiile. Dacă porneşti într-acolo, vin şi eu imediat.

Bay vru să se îndrepte spre ieşire, dar îl împiedica mulţimea care se adunase în stânga uşii. Ambele suite regale îşi încheiaseră traseele distincte şi acum se întâlniseră. Regina vorbea însufleţit cu prinţul moştenitor, care părea epuizat şi-şi tot pipăia decoraţia aurită de pe rever.

— Trebuie neapărat să vizitaţi Palatul de Cristal[66] cât timp sunteţi aici. E cea mai măreaţă realizare a lui Albert. Cred că inaugurarea expoziţiei a fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea.

— Într-adevăr, încuviinţă Rudolph, perfect indiferent. Răposatul dumneavoastră soţ a fost un exemplu pentru noi toţi.

— Ar fi fost nespus de fericit să vă întâlnească aici. Albert socotea că una dintre îndatoririle sacre ale regalităţii e aceea de a promova o mai mare înţelegere între naţiuni. Când s-a născut primul meu nepot, Wilhelm, Albert m-a denumit „bunica Europei”.

Rudolph se înclină uşor.

— Într-adevăr, ce titlu nobil! Deşi cred că pe mama n-ar încânta-o câtuşi de puţin.

— Ei, împărăteasa n-a fost binecuvântată cu nouă copii, declară cu satisfacţie regina. Dar spuneţi-mi, ce părere aveţi despre expoziţie?

— E impresionantă. Cred că ar trebui să organizăm şi noi aşa ceva la Viena. „Societatea Fotografică Imperială” mi se pare o denumire potrivită. Aş putea crea chiar şi o uniformă.

Ochii Victoriei păreau gata să iasă din orbite.

— O uniformă? Ce idee neobişnuită! Ar putea descuraja participarea femeilor, nu credeţi?

Rudolph o fixă cu o privire inexpresivă.

— Unii dintre cei mai talentaţi fotografi din ţara asta simt femei. La Viena nu există femei care fotografiază?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Deci pe împărătească n-o interesează arta fotografică? Are preocupări mai puţin statice? întrebă regina, cu ochii la cadrele expuse pe peretele din faţa ei.

— Mama mea detestă fotografiile. Cred că ultima ei fotografie a fost făcută cu zece ani în urmă. Tatăl meu, împăratul, ar dori nespus să facem o fotografie de familie,

---

66 Construcţie din sticlă şi fier forjat, ridicată în Hyde Park, Londra, pentru a găzdui Marea Expoziţie din 1851 (n.tr.)

dar mama refuză categoric.

— Ce ciudat! Pentru mine e o mare mângâiere să ştiu că toţi copiii mei vor avea cu ei întotdeauna imaginea mea.

Făcu un semn uşor din cap, dându-i lui John Brown de înţeles că trebuia să intervină.

— O marrre mângâierre, Maiestate.

Rudolph nu ştia ce să răspundă. Ştia că motivul pentru care mama lui detesta fotografiile era acela că nu voia să i se reamintească de trecerea anilor şi că frumuseţea ei se ofilea. Fără îndoială că regina Victoria nu-şi făcea astfel de griji.

Regina se uită atent la fotografia din faţa ei.

— Foarte bizar, exclamă ea. Spuneaţi că împărăteasa refuză să fie fotografiată, şi totuşi, iat-o aici alături de căpitanul Middleton.

Rudolph, care până atunci se uitase după femeile din sală, se răsuci brusc spre ea.

— O fotografie cu mama? Cu neputinţă! Cred că vă înşelaţi, Maiestate.

Regina Victoria ridică privirea spre el, cu fălcile tremurând uşor şi cu buzele strânse.

— Noi nu ne înşelăm niciodată.

Arătă spre fotografie cu degetul împodobit cu un inel de diamant.

— E categoric împărăteasa, declară ea, înclinând uşor din cap, în timp ce John Brown îi ţinu isonul:

— Categorrric.

Pe obrajii palizi ai lui Rudolph apărură două pete roşii. Prinţul încremeni lângă regină, care-i arăta fotografia. Într-un târziu schiţă un gest, ca şi cum ar fi vrut să facă stânga-împrejur şi să părăsească sala, dar ambasadorul, aflat chiar lângă el, se aplecă lateral, ca prinţul să nu poată trece fără să-l împingă într-o parte. Înţelegând intenţia ambasadorului, prinţul oftă şi se apropie încet de fotografia pe care regina continua s-o arate cu degetul.

— Uitaţi, e mama dumneavoastră. Cu părul acela bogat, e absolut inconfundabilă.

Rudolph se aplecă spre fotografie.

— Îmi cer iertare, Maiestate. Chiar *este* o fotografie cu împărăteasa. Probabil făcută fără ştirea sau consimţământul ei.

— Ce neplăcut!

Regina privi din nou fotografia.

— Ei bine, căpitanul Middleton, gentlemanul care în fotografie apare în spatele împărătesei e aici de faţă. Ne poate spune el ce s-a întâmplat.

Regina se întoarse spre mulţime, căutându-l din ochi pe Bay.

Acesta tocmai ajunsese la uşă, cu gând să urce la etaj, unde urma s-o întâlnească pe Charlotte, când auzi glasul pătrunzător şi limpede al reginei rostindu-i numele. Păşind din nou în sală, văzu toată suita regală adunată în faţa unei fotografii. Apropiindu-se de grup, văzu cum Rudolph se întoarce să-l privească. O privire scurtă, în care Bay citi atâta dispreţ, de parcă ar fi primit o palmă. Se opri în loc, întrebându-se dacă să se apropie şi mai mult, dar regina îl văzu şi se uită la el întrebător.

— Căpitane Middleton, sper că ne poţi lămuri în privinţa acestei fotografii.

Tonul ei era destul de prietenos. O şocase reacţia lui Rudolph. Un tânăr prinţ aflat într-o ţară străină ar fi trebuit să ştie să se stăpânească şi să evite o scenă. În orice caz, ar fi trebuit să ştie că nu se cuvenea s-o contrazică pe suverana acelei ţări.

— Îmi îngăduiţi să văd fotografia, Maiestate? întrebă Bay.

Regina se trase deoparte, ca Bay să poată vedea fotografia, iar Rudolph se întoarse cu spatele, pentru a nu fi nevoit nici măcar să se uite la Bay.

Bay văzu silueta elegantă a împărătesei, talia ei îngustă, părul adunat în creştet, evantaiul de piele atârnat de şa. Văzu trupul mătăhălos al contelui Spencer aplecat spre ea, nasul lui roman, gâtul vânjos, coapsele masive. Dar ceea ce-i sări în ochi lui Bay era propriul chip: ochii căscaţi, gura întredeschisă, privirea cu care o fixa pe Sisi. Se văzu aşa cum probabil apărea în ochii celorlalţi, şi un fior

de ruşine îi îngheţă spinarea.

— Sunt convinsă că-i puteţi explica prinţului moştenitor cum a fost luat acest cadru, când împărăteasa se opune *atât de mult* ideii de a fi fotografiată.

Bay răsuflă adânc şi se înclină spre Rudolph.

— Înălţimea Voastră, a fost o…

Nu apucă să-şi ducă fraza la bun sfârşit că prinţul moştenitor ridică mâna şi, fără să-l privească măcar pe Bay, i se adresă reginei:

— Nu mă interesează niciun fel de „explicaţii”. Nu discut cu rândaşii.

În sală se aşternu o tăcere adâncă. Ambasadorul puse o mână pe braţul prinţului, parcă pentru a-l potoli, dar Rudolph se scutură, dându-l la o parte.

— În acest caz, spuse Bay, n-am să vă mai deranjez cu prezenţa mea.

Se înclină spre regină şi ieşi cu spatele din sală.

Regina Victoria îl ţintui pe Rudolph cu o privire încărcată de dispreţ.

— De data asta dumneavoastră sunteţi cel care se înşală, prinţe Rudolph. Căpitanul Middleton nu-i rândaş. Cum s-ar putea una ca asta? E ofiţer în armata *britanică.*

Petele roşii din obrajii palizi ai lui Rudolph se făcură stacojii.

— Vă rog să mă iertaţi că am aruncat o pată asupra armatei britanice, Maiestate. N-a fost în intenţia mea.

— Îmi închipui, replică regina, cu o privire inexpresivă în ochii ei de un albastru spălăcit.

— Maiestatea Voastră trebuie să-l scuze pe prinţul moştenitor pentru acea expresie nefericită, murmură contele Karolyi. Fără îndoială că este un fiu devotat şi, ca orice fiu, îşi doreşte mai presus de orice să apere demnitatea şi onoarea mamei sale.

— Mama mea va dori să ştie cine a făcut fotografia şi cum a ajuns să fie expusă public, spuse Rudolph.

Regina Victoria se întoarse spre Sir Peter.

— Cine a făcut fotografia asta, Sir Peter?

Sir Peter, alb la faţă din pricina acestui incident

neprevăzut şi îngrozitor, se grăbi să consulte catalogul.

— Acest perete a fost rearanjat aseară, n-am ştiut că fotografia în cauză a fost selectată, trebuie să fi fost o greşeală. Ce număr are…?

Învârti cartonaşul între degete, punându-şi monoclul ca să poată citi eticheta.

— Eu am făcut fotografia, Maiestate, răsună glasul lui Charlotte din celălalt capăt al sălii.

Mulţimea se dădu deoparte şi Charlotte se apropie de suita regală.

— Domnişoară Baird.

Regina o privi zâmbind.

— Poate n-aţi rezistat tentaţiei de a mai lua un cadru cu căpitanul Middleton?

Charlotte clătină din cap.

— Chiar am vrut s-o fotografiez pe împărătească. E un subiect minunat pentru o fotografie. La vremea aceea nu ştiam de obiecţiile Maiestăţii Sale. Nu pot decât să-mi cer iertare pentru indiscreţia mea. N-am avut nicio clipă intenţia s-o includ printre exponate. Probabil a ajuns în mapa mea dintr-o greşeală. Permiteţi-mi s-o iau de acolo.

Se îndreptă spre fotografie şi o desprinse de pe perete.

Regina Victoria făcu un semn spre prinţ.

— Iată şi explicaţia cerută, prinţe Rudolph. Sunt convinsă că împărăteasa ar ierta-o pe domnişoara Baird pentru greşeala ei. Mai ales că e un cadru în care Maiestatea Sa arată *extraordinar* de bine.

Rudolph bătu din pinteni şi făcu o plecăciune.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, Maiestate.

— Cum şi eu sunt împărătească, da, *chiar* aşa spun.

După acest ultim cuvânt, regina înclină din cap spre cei din jur, îi îngădui lui Sir Peter să-i sărute mâna şi se îndreptă cu un aer maiestuos spre uşă, urmată de John Brown. Contele Karolyi îl prinse de braţ pe prinţul pe care-l avea în grijă şi-l împinse uşurel spre ieşire.

Câteva clipe după plecarea suitelor regale se aşternu tăcerea, apoi, ca la un semn, larma de glasuri reîncepu.

OGLINDA SPARTĂ

Charlotte ţinea fotografia în mână atât de strâns, încât, mai târziu, avea să descopere pe piele semne lăsate de rama care îi intrase în carne.

Lady Hawarden îi puse o mână pe umăr.

— Ce nenorocire, fată dragă! Dar ce frumos din partea reginei că ţi-a luat apărarea! Nimeni nu te mai poate acuza acum că regina ţi-a ţinut partea.

Lady Hawarden zâmbea larg, dar vorbea ceva cam tare, ca să fie întru totul convingătoare…

Charlotte nu zise nimic, dar Lady Hawarden nu aştepta niciun răspuns.

— Şi ce bizar că fotografia a fost expusă fără ştirea ta. Noi am ales-o fiindcă era un cadru care-ţi atrăgea atenţia, cele trei personaje alcătuind o compoziţie minunată. Habar nu aveam că-i vorba de împărătească.

— Te rog să mă ierţi, mătuşă Celia, dar cred că am nevoie să ies puţin la aer.

— Sigur, vrei să-l rog pe Caspar să te însoţească?

— Nu. Prefer să fiu singură.

Charlotte se grăbi să plece, cu ochii în pământ. Aproape ajunsese la uşă când auzi glasul Augustei:

— Nici nu-ţi pot spune cât îţi mulţumesc că m-ai invitat astăzi aici. A fost extrem de amuzant. Dar mi-a fost milă de căpitanul Middleton. Să fie astfel umilit în public!

Charlotte nu voia să se oprească, dar Augusta îi tăie calea.

— Asta-i celebra fotografie? Oh, lasă-mă s-o văd şi eu.

Augusta întinse mâna să ia fotografia, dar Charlotte o strânse şi mai tare între degete. Augusta încercă să i-o smulgă din mână, dar Charlotte nu-i dădu drumul.

— Te rog, arată-mi-o, Charlotte. Mor de curiozitate.

Se întoarse spre logodnicul ei, care rămăsese ceva mai la o parte.

— Fred, te rog, convinge-o pe sora ta să ne lase să vedem fotografia.

Fred se mută de pe un picior pe altul.

— De fapt, Augusta, eu am văzut fotografia şi nu ţin s-o mai văd încă o dată. Dacă sora mea nu vrea să ne-o arate, e treaba ei.

Augusta aproape scuipă de furie.

— Oh, Fred, nu fi atât de enervant. Nu-i corect să fiu eu singura care n-a văzut-o.

Fred rămase neînduplecat şi Charlotte trecu pe lângă Augusta, ieşi pe uşa dublă şi ajunse pe palier, ţinând fotografia strâns la piept.

Scara de marmură acoperită de covorul roşu cu auriu ducea în două direcţii: în jos, spre stradă, şi în sus, spre camera unde se înrămau fotografiile şi unde se înţelesese să se vadă cu Bay.

Şovăi o clipă. Oare Bay o aştepta? Dar ea chiar ţinea să-l vadă?

— Aici erai, Carlotta! Lady H mi-a spus că vrei să fii singură, aşa că, bineînţeles, am venit într-o clipită. Ce palpitant! S-a făcut mare risipă de săruri în rândul matroanelor din Societatea Regală de Fotografie. Nevasta episcopului are palpitaţii.

Caspar se aşează drept în faţa lui Charlotte, blocându-i calea către scară.

— Nu pricep cum a ajuns asta în expoziţie, îi arătă Charlotte fotografia. *Eu una* n-am prezentat-o la selecţie.

Caspar ridică din umeri.

— Nu tu, ci eu.

— Bine, dar de ce? Eu n-aş fi prezentat-o niciodată.

— Ştiu, dar era prea bună ca să nu fie expusă.

— Ar fi fost mult mai bine dacă prezentai un cadru cu împărăteasa fotografiată singură. Sunt convinsă că există şi fărădelegi mai mari decât să pozezi o împărătească fără ştirea ei. Nu însă şi pe *această* împărătească.

Bătu cu unghia în sticla ramei care proteja fotografia.

— Dar de ce nu, Carlotta? Asta are o compoziţie infinit mai bună.

— Naiba s-o ia de compoziţie! se răsti Charlotte.

Caspar ridică mâinile, prefăcându-se oripilat.

— Vai de mine, domnişoară Baird, nu mă aşteptam să aud aşa cuvinte din gura unei domnişoare educate.

— Adevărat, dar în clipa asta nu mă simt deloc o domnişoară educată. Nu numai că am fost umilită în faţa tuturor cunoscuţilor mei, dar a fost umilit şi căpitanul Middleton. Prinţul moştenitor n-ar fi avut niciun motiv să-l trateze atât de dispreţuitor dacă n-ar fi fost fotografia asta!

Spre ruşinea ei, îşi dădu seama că nu-şi putea stăpâni lacrimile, care începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

Caspar scoase din buzunar o batistă mare de mătase şi-i şterse cu îndemânare lacrimile.

— Ei, haide, nu se face să plângi. Doar nu vrei ca oribila aia de cumnată a ta să te vadă în lacrimi. La urma urmei, de ce plângi? Nu-i vina ta că prinţul moştenitor îi poartă pică lui Middleton.

— Îi poartă pică? De ce să-i poarte pică lui Bay?

Caspar oftă.

— Din acelaşi motiv pentru care strângi tu acum poza la piept. Fiindcă îşi închipuie că Middleton e mai mult decât o simplă călăuză pentru mama lui.

— Nu te înţeleg. Eu şi Bay ne vom căsători. El mi-a cerut să fugim împreună, chiar şi acum, înainte să se întâmple toate astea.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că vreau să aştept până ce ne vom putea căsători aşa cum se emane.

— Ştia că-i vei da acest răspuns? întrebă Caspar.

— Posibil. I-am spus şi înainte că nu văd niciun motiv să fugim împreună. De ce să stârnim un scandal unde nu-i cazul?

— Ce înţeleaptă eşti, Charlotte. Mă tem însă că domnul căpitan Middleton nu-i la fel de prudent ca tine. Uită-te la poza pe care o ţii în mână. Ştii bine ce arată. Poate chiar vrea să te ia de soţie, în fond de ce n-ar vrea? Eşti deşteaptă, drăguţă şi putred de bogată, doar că nu eşti singura femeie din viaţa lui. Prin urmare, eu zic că

întrebarea care se pune e următoarea: Tu vrei să te măriţi cu el?

— Asta nu-i treaba ta.

— Cum să nu fie treaba mea? Părerea mea e că ai mari calităţi. Nu vreau să-ţi iroseşti talentele şi viitorul pentru cineva care-i nedemn de tine. Dacă aş şti că te pot face eu însumi fericită, te-aş cere de soţie, dar îmi cunosc limitele. Totuşi, ca prieten şi admirator al tău, nu pot să stau deoparte şi să privesc cum îţi distrugi viaţa. Ştiu că-i un bărbat atrăgător, fără îndoială şi şarmant, dar nu-i destul de bun pentru tine.

— Probabil îţi închipui că-i un vânător de zestre.

— Poate. Cine n-ar fi interesat de banii tăi, scumpa mea Charlotte? Sunt convins că şi el te place, dar e fascinat de femeia aceea. Aparatul foto nu minte.

Charlotte privi din nou fotografia. Îşi aminti momentul când o făcuse. Ziua în care grupul de vânători se reunise la Melton. Făcuse poza dimineaţă, iar după-amiază Bay o luase în braţe şi o sărutase pentru prima oară. Charlotte simţi în creier un fulger de mânie.

Se duse lângă balustradă şi azvârli fotografia pe pardoseala de marmură de dedesubt. Zgomotul de sticlă spartă îl scoase pe portar din cuşca lui. Omul se uită uluit la sticla şi la lemnul făcute ţăndări, apoi ridică privirea, dând cu ochii de Charlotte.

— Vai, ce neîndemânatică sunt! zise ea. Îmi pare rău.

— Nu face nimic, domnişoară, nu-s decât câteva cioburi.

Portarul se aplecă.

— Mare noroc că poza n-a păţit nimic.

Charlotte începu să râdă. Caspar făcu un pas înainte.

— Cred că am să te conduc acasă.

— Dar mă aşteaptă Bay la etaj, se împotrivi Charlotte, abia putând să respire.

— N-are decât.

Caspar o luă pe Charlotte de braţ şi o conduse în jos pe trepte. Când ajunseră la parter, portarul se apropie de Charlotte şi-i înapoie fotografia.

— Poftiţi, domnişoară.

Charlotte luă fotografia.

— Îl vezi pe domnul acesta? întrebă Charlotte, arătând spre chipul lui Bay din fotografie. E căpitanul Middleton. La un moment dat va coborî scara. Când îl vezi, te-aş ruga să-i dai poza asta, cu complimente din partea domnişoarei Baird.

BAY LA ANANGHIE

Camera de înrămare mirosea a lac şi amoniac. Ferestrele aveau storurile trase, pentru ca lumina soarelui să nu afecteze cadrele mai delicate, aşa încât încăperea era cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva raze de lumină iernatică strecurate printre crăpăturile obloanelor.

Bay îşi scoase ceasul cu capac din buzunarul vestei. Trecuseră douăzeci de minute peste ora stabilită. Aştepta de jumătate de oră. Se duse la fereastră şi privi afară în stradă. Acum că regina plecase, mulţimea se risipise. Pe trotuar mai erau câteva persoane care îşi aşteptau trăsurile. Bay văzu un cleric ajutând o femeie mai tânără să urce într-o trăsură, apoi sui şi el, şi trăsura se îndepărtă. Femeia purta o rochie de mătase în dungi, şi o clipă Bay crezu că era Charlotte, dar preotul avea un aer mult prea casnic. Acum, pe trotuar rămăseseră doi bărbaţi şi o femeie. Din locul în care se găsea, Bay văzu că femeia nu era tânără. Părul care se zărea de sub pălărie părea cărunt. Femeia întoarse o clipă capul şi Bay îşi dădu seama că era mătuşa lui Charlotte, Lady Lisie.

În timp ce Lady Lisie era ajutată să suie în trăsură, Bay continuă să privească pe fereastră, întrebându-se dacă nu cumva Charlotte va coborî în fugă scara, în ultima clipă, să urce în trăsură. După ce trăsura se urni din loc, Bay se uită din nou la ceas. Decise să mai aibă răbdare cinci minute, în caz că Charlotte ar fi aşteptat ca mătuşa ei să plece şi abia pe urmă să vină la întâlnire.

Ceasul de buzunar anunţă timid ora fixă şi Bay ajunse la concluzia că ea nu va veni. Deschise uşa şi coborî scara până la etajul unu. Clădirea era cufundată în tăcere. Bay vârî capul în sala de expoziţie: era pustie.

Ar fi vrut să mai privească o dată la fotografia cu el şi cu împărăteasa. Nu pentru că ar fi uitat cum arată, ci în speranţa că poate nu şi-o amintea prea bine. Scurta privire pe care o aruncase îi dezvăluise ceva îngrozitor. Cu greu se recunoscuse. Bărbatul din fotografie era aşa cum Bay nu-şi dorea să fie: transfigurat în faţa împărătesei, cu ochii măriţi de dorinţă şi – nici nu-i venea să recunoască – de lăcomie.

Se strădui să-şi amintească unde fusese expusă fotografia. Se învârti prin sala pustie, încercând să localizeze unde se petrecuse scena umilirii lui în public. Dar acolo se găseau nenumărate fotografii. O descoperi pe cea făcută de Charlotte înfăţişându-l alături de Tipsy. Charlotte înţelesese ce mult însemna calul acela pentru el.

Într-un târziu, dându-şi seama că fotografia pe care o căuta fusese luată de acolo, decise, fără prea mare tragere de inimă, să plece. Tot mai spera că poate Charlotte îl aştepta pe undeva, dar holul era pustiu în continuare. Numai mirosul de lână udă persista, amintind de mulţimea care se îmbulzise aici ceva mai devreme.

Bay coborî încet scările, îndreptându-se spre uşa care rămăsese deschisă. Afară, doi oameni rulau covorul aşternut pentru vizita reginei.

— Iertaţi-mă, domnule, dumneavoastră sunteţi căpitanul Middleton?

Bay întoarse capul spre portar.

— Da.

— Am ceva pentru dumneavoastră.

Portarul intră în separeul său şi reveni cu un pachet învelit în hârtie cafenie.

— L-a lăsat cineva pentru dumneavoastră, domnule. Domnişoara Baird. Cu complimente din partea dumneaei. Eu l-am împachetat, să nu se murdărească.

— Domnişoara Baird? Când a plecat?

— De vreo oră. Împreună cu un domn.

Bay dezlegă sforicică, apoi desfăcu hârtia cafenie şi se trezi faţă în faţă cu propriul său chip.

— A mai spus şi altceva, mi-a lăsat vreun mesaj?

— Nu, domnule. Doar complimentele dumneaei.

Bay îi dădu portarului un sovereign.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc mult. Vreţi să vă mai dau nişte hârtie să înveliţi fotografia? Păcat că s-au spart şi geamul, şi rama.

— S-au spart?

— Da, domnişoara Baird a scăpat de la etaj fotografia. Geamul şi rama s-au făcut ţăndări, dar, ce e mai important, fotografia a rămas intactă.

Bay părăsi John Adam Street şi intră pe Strand. Rămase pe loc o clipă, în mijlocul furnicarului de trecători, întrebându-se încotro s-o apuce. Ar fi putut s-o ia spre vest, spre reşedinţa lui Lady Hawarden din Holland Park, unde să încerce să stea de vorbă cu Charlotte. Sau ar fi putut s-o ia spre nord, spre gara Marylebone şi de aici să prindă trenul înapoi spre Easton Neston, unde îl aştepta împărăteasa. A treia variantă era să plece la locuinţa lui din Albany, numai că o închisese pe timpul iernii şi-i dăduse liber valetului. Nu-l atrăgea niciuna din aceste posibilităţi.

Nu se putea duce după Charlotte. Ea alesese să nu-l mai vadă şi pentru asta n-o putea învinovăţi. Fotografia îi despărţea asemenea unui zid. Bay detesta acea parte a fiinţei lui pe care o dezvăluia cadrul acela şi-i era ruşine că o văzuse şi Charlotte. De s-ar fi dus după ea ar fi însemnat că e un om total lipsit de onoare, un vânător de zestre, aşa cum îl considera toată lumea.

Nu suporta nici gândul de a se înapoia la Easton Neston. Nu voia să fie aşa cum se văzuse în fotografie. În plus, urmările întâlnirii lui cu Rudolph nu erau deloc neglijabile. Se întrebă cum va reacţiona împărăteasa când va afla de incident.

Într-un târziu, fără să-şi dea seama, se trezi mergând pe Pall Mall către St. James Street, unde se opri în faţa clubului său. Îl durea umărul şi simţea nevoia să bea ceva. În sala mirosind a fum de ţigară comandă un coniac şi,

nevăzând nicio figură cunoscută, se aşează şi începu să răsfoiască un exemplar mai vechi din *Punch.* Nu după mult timp, căldura focului care duduia în şemineu şi fumul de trabuc îl toropiră şi adormi într-un fotoliu.

— Zău dacă ăsta nu-i Middleton, omul zilei.

Bay tresări şi deschise ochii. Văzu chipul lui Chicken Hartopp aplecat deasupra lui, cu obrazul congestionat de băutură.

— Noroc, Chicken.

Bay îşi scoase ceasul din buzunar. Era ora şase.

— Dumnezeule mare! Am dormit toată după-amiaza.

Îi făcu semn lui Chicken să ia loc şi chemă servitorul să le aducă de băut la amândoi.

— Dar ce-i cu tine în oraş? Credeam că ai ieşit cu Cattesmore, zise Bay.

— Am venit la expoziţia foto, bătrâne, la fel ca tine. Charlotte Baird mi-a trimis o invitaţie.

Bay înţelese de ce era Chicken Hartopp în culmea încântării.

— Atunci ai fost martor la confruntarea mea cu prinţul moştenitor?

— Ce tupeu fără seamăn! Mă mir că nu l-ai provocat la duel. Aş fi fost fericit să-ţi fiu secund.

— În faţa reginei? se miră Bay.

— *Eu* unul n-aş fi suportat asemenea jignire. L-aş fi provocat la duel acolo şi atunci.

— Înseamnă că eşti mai curajos ca mine.

Hartopp îşi termină băutura şi făcu semn să-i fie adusă alta. Clătină din cap şi spuse:

— Tare ciudat că prinţul s-a legat aşa de tine.

— Într-adevăr, încuviinţă Bay.

— O fi auzit zvonurile despre tine şi împărătească, continuă Hartopp, bătându-l pe Bay pe umărul rănit.

Bay făcu eforturi să-şi ascundă grimasa de durere.

— Cum nu ştiu la care zvonuri te referi, nu pot să-ţi răspund, zise Bay cât mai indiferent cu putinţă.

— Fii pe pace, bătrâne. Nu-i cazul să-ţi ieşi din fire. Ştii bine cum circulă poveştile de soiul ăsta. Acum o însoţeşti la

vânătoare şi-n clipa următoare auzim că ai fost cu ea la castelul Windsor. Vizitele la regină nu fac parte din îndatoririle unei călăuze. Poate că bietul Rudolph şi-a închipuit că ţi-ai depăşit atribuţiile, şi asta nu i-a convenit deloc.

Hartopp îl privi atent pe Bay din spatele favoriţilor stufoşi, clar aşteptând un răspuns.

— Împărăteasa mi-a cerut s-o însoţesc. Nu aveam căderea s-o refuz.

Bay se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, Chicken. Sunt invitat la un dineu.

— Ei, eu nu te reţin. Nu poţi face o persoană imperială să te aştepte.

Bay ieşi, lăsându-l pe Chicken să se prăpădească de râs la propria-i glumă.

Traversă Piccadilly către Brown’s Hotel, unde închirie o cameră pentru noaptea respectivă. Trimise o telegramă la Easton Neston, în care anunţa că nu se va întoarce în noaptea aceea. În dimineaţa următoare intenţiona să-i scrie lui Sisi şi să-i explice că, date fiind împrejurările, nu mai putea rămâne călăuza ei. Ceea ce la Easton Neston părea inevitabil, aici, la Londra, apărea în cu totul altă lumină.

Avea să se aleagă praful de acel sezon de vânătoare, dar mai rămâneau cursele cu obstacole pentru cai de vânătoare şi, desigur, Marea Competiţie Naţională de luna următoare. Fără îndoială că Tipsy era pregătită. Gândul la calul lui îl făcu să se simtă ceva mai bine. Apoi îşi aminti fotografia cu el şi Tipsy, făcută de Charlotte la grajduri, şi se simţi cu mult mai rău.

După cină, se plimbă până la opera Covent Garden. Spera ca muzica să-i schimbe dispoziţia cumplită în care se afla. Se juca o operă de Meyerbeer[67] şi Bay ocupă un loc în stal, nădăjduind că nu va întâlni pe nimeni cunoscut.

Numai că în pauză, la bufet, îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Toate doamnele venite la expoziţie de

---

67 Cel mai popular şi mai apreciat compozitor de operă din secolul al XIX-lea (1791-1864) (n.tr.)

dimineaţă îşi petrecuseră după-amiaza făcând vizite pentru a le împărtăşi celor mai bune prietene cât de aproape fuseseră de regină atunci când Rudolph îl făcuse „rândaş” pe căpitanul Middleton. Ştirea nu s-ar fi răspândit mai repede nici dacă ar fi apărut într-un ziar. Intrând în sala cu pereţii ornaţi cu oglinzi, Bay văzu cum se ridică evantaiele pentru a masca şoaptele femeilor care-l bârfeau pe el. Decise să plece şi străbătu în pas săltat coridorul decorat în catifea vişinie, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume. În timp ce cobora scara spre foaier, îi văzu pe Blanche Hozier şi pe vărul ei, George Spencer, venind din partea opusă.

Bay se înclină, aşteptând să vadă dacă Blanche îi va răspunde la salut. Spre surprinderea lui, ea se opri zâmbind. Lordul George înclină din cap la rândul lui.

— Căpitane Middleton, mă mir să te văd în oraş în plin sezon de vânătoare. Ce anume te-a putut smulge de lângă clubul Quorn?

Din expresia ei, Bay îşi dădu seama că Blanche cunoştea precis motivul venirii lui la Londra şi că aflase toate detaliile referitoare la incidentul de dimineaţă. George Spencer părea stânjenit.

— Oh, întotdeauna mi-a plăcut muzica.

— Şi totuşi, am impresia că vrei să pleci. Ce bizar!

Blanche deschise larg ochii albaştri şi Bay rămase uimit să constate cât era de frumoasă şi cât de puţin îl mai atrăgea acum.

— Cred că mi-am luat porţia de senzaţii tari pe ziua de azi. Noapte bună, Lady Hozier. Lord George.

Abia se stăpâni să nu dea buzna afară, în aerul rece al nopţii.

MAMĂ ŞI FIU

— Festy, am îngheţat până în măduva oaselor. Am nevoie de o baie, o baie cât mai fierbinte.

Sisi îşi scoase mănuşile şi acele pălăriei, lăsând-o să

cadă pe podea. Rămase o clipă neclintită, timp în care contesa îi desfăcu fusta costumului de călărie, dând la iveală pantalonii bufanţi din piele de căprioară pe care împărăteasa îi purta pe dedesubt.

— Baia vă aşteaptă, Maiestate. Cum a fost ziua de azi?

— Mi s-a părut că timpul a trecut teribil de încet. Nu pot să sufăr când nimeni nu ţine pasul cu mine. Fără căpitanul Middleton n-are niciun haz. Toţi ceilalţi sunt îngrozitor de înceţi. Până şi Max şi Rudi.

— Nu doriţi nişte supă de vită şi un schnapps?

Contesei i se părea că stăpâna ei era palidă şi trasă la faţă.

— Mă dor oasele, Festy. Am nevoie de medicamentul meu.

Contesa se duse la masa de toaletă şi deschise caseta de lemn în care erau păstrate toate medicamentele împărătesei. Soluţia de cocaină fusese pregătită anume pentru împărătească la Viena, unde ea o folosea în mod regulat. Festy adusese din Austria o sticlă plină de soluţie. Erau în Anglia de săptămâni întregi şi împărăteasa aproape nu se atinsese de medicament. La Hofburg, Sisi golea o sticlă ca aceasta în două săptămâni. Contesa luă seringa din lăcaşul ei căptuşit cu catifea, vârî vârful acului în lichid şi începu să tragă pistonul.

Împărăteasa îşi scoase corsetul şi întinse braţul alb. Întoarse capul când contesa înfipse acul într-una din venele ei subţiri şi albăstrii.

— Mulţumesc, Festy.

Împărăteasa zâmbi pentru prima oară pe ziua aceea.

Contesa aşteptă până când împărăteasa îşi termină baia şi cocaina îşi făcu efectul pe deplin, şi abia atunci îi arătă telegramele.

Ştia ce conţin, întrucât baronul Nopsca le deschisese deja la abur şi le citise.

Erau două telegrame. Una de la Bay, care anunţa că era reţinut la Londra şi că nu va veni la cină. Sisi o deschise, o citi, după care o mototoli şi o azvârli pe podea.

— Căpitanul Middleton nu vine astă-seară. Foarte urât din partea lui, am avut o zi oribilă. Am să-i trimit vorbă să vină imediat. Nu pot vâna fără el.

Festetics nu-i atrase atenţia că pe telegramă nu figura adresa expeditorului.

În schimb, a doua telegramă o făcu pe împărătească să zâmbească.

— Rudolph vine la cină, Festy. Să-i spui lui Nopsca să-i pregătească o cameră.

Festetics încuviinţă din cap, ştiind că baronul făcuse toate pregătirile cu câteva ceasuri înainte.

— Ce fiu am! Nu-mi scrie săptămâni întregi şi, dintr-odată, soseşte pe nepusă masă.

Sisi pocni din degete.

— Spune bucătarului să pregătească ceva cu ciocolată. Rudolph adoră ciocolata.

Contesa dădu iarăşi din cap. Şi acest amănunt fusese deja pus la punct.

Sisi decise să-şi poarte părul pe spate, într-o coadă neîmpletită, îşi aminti cât îi plăcea lui Rudolph să se ascundă în părul ei când era mic. Asta înainte să fie luat de lângă ea spre a fi „educat”. Se străduiseră din răsputeri să-l educe, dar Rudolph era la fel ca ea, semănând prea puţin cu tatăl lui ca să devină un rege bun. Nu va fi niciodată în stare să se trezească zilnic la cinci dimineaţa, gata să-şi împlinească îndatorirea de „tată al poporului”. Rudolph era lipsit de simţul datoriei. Nu voia decât distracţii. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu Franz Josef era dragostea pentru uniformă.

O năpădi un noian de gânduri. Deşi cocaina îi mai domolea durerea din încheieturi, îi dădea totodată şi o senzaţie de nelinişte. Trebuia să-i trimită o telegramă lui Bay chiar în astă-seară. Dacă nu se înapoia a doua zi, ea una nu se credea în stare să rămână aici în lipsa lui. Dar oare de ce nu se întorsese? Fără îndoială că, dacă mersese la doctor, nu avea motive să rămână peste noapte. Sisi îşi dădu seama că viaţa lui Bay în afara conacului Easton Neston îi era complet necunoscută. El nu vorbea niciodată

despre familie, despre prieteni, chiar dacă ea îi pusese astfel de întrebări.

Sosirea lui Rudolph va aduce o rază de lumină într-o zi atât de plicticoasă ca aceea. Îi fusese dată altă călăuză, care se aţinuse în urma ei, gata s-o ajute la fiecare gard, de parcă împărăteasa ar fi fost o păpuşă de porţelan. Când călărea cu Bay avea senzaţia că nu făcea decât să continue o conversaţie; întorcea capul şi-l vedea mereu alături. Bay ştia întotdeauna dinainte încotro voia ea să apuce. Sisi nu şovăia niciodată când pornea în urma lui. Abia dacă-şi vorbeau când erau singuri în câmp sau, mai târziu, în pat. Nici nu era nevoie. Dar acum, acel fir de comunicare nerostită se rupsese. Cum putea Bay rata o zi de vânătoare în compania ei?

— Cred că am să îmbrac rochia verde de catifea şi am să port smaraldele.

Salonul măsura cincizeci de paşi dintr-un capăt în altul. Sisi deja făcuse o mie când trăsura lui Rudolph trase, în cele din urmă, în faţa conacului Easton Neston.

Sisi observă din prima clipă că Rudolph nu purta uniformă, ci doar Ordinul Lânii de Aur. Îl însoţea Karolyi, lucru care, de asemenea, o surprinse pe Sisi. Îşi închipuise că Rudolph venea aici ca să scape de curtea regală.

— Dragul meu Rudolph, mă bucur nespus să te văd.

Rudolph îi sărută mâna, dar Sisi îl trase spre ea şi-l sărută de două ori pe amândoi obrajii, după tradiţia ungurească. Rudolph stătea ţeapăn şi mirosea vag a băutură.

— Pari mai înalt sau mi se pare mie? Şi mai frumos! Asta cu siguranţă nu-i doar o părere. Dar eşti cam palid. De când nu ne-am văzut? Să fie două luni?

— Cinci luni, mamă.

— Atunci va trebui să bem în cinstea întâlnirii noastre aici, în Anglia. Nopsca, te rog, adu nişte şampanie.

Sisi se întoarse către Karolyi.

— Conte, trebuie să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de fiul meu şi că mi l-ai adus aici. Ştiu că a fost iniţiativa dumitale.

— De fapt, mamă, a fost voinţa mea. Trebuie să-ţi vorbesc.

Sisi remarcă petele roşii din obrajii fiului ei şi tonul lui imperativ.

— Conte Karolyi, cred că înainte de cină doreşti să-ţi vezi camera. Te va conduce contesa Festetics.

Se întoarse spre Nopsca, Liechtenstein şi Esterházy, care stăteau adunaţi în jurul focului.

— Puteţi pleca, domnilor.

Când rămaseră singuri în sala uriaşă, Sisi se aşeză pe una din canapele şi-i făcu semn lui Rudi să vină lângă ea.

Dar prinţul rămase în picioare în faţa ei, cu picioarele depărtate, trăgându-se nervos de decoraţie.

Sisi aşteptă. În cele din urmă, Rudolph deschise discuţia.

— Azi ţi-am văzut „prietenul”, pe căpitanul Middleton. Ştiai că la expoziţia de fotografie de la Londra există o fotografie cu tine şi cu el? Una în care el se uită la tine cu adoraţia unui căţel? Mi-a fost cumplit de ruşine. Împărăteasa Austriei şi un rândaş! Ba chiar a avut neruşinarea să mi se adreseze!

— L-ai văzut pe căpitanul Middleton? La Londra?

— Da, azi-dimineaţă. La expoziţie. Karolyi m-a obligat să merg, fiindcă urma să vină acolo şi regina.

— Victoria a fost acolo?

— Nu contează cine a fost acolo, mamă! Tot ce contează e că te-ai făcut de râs. Toată Londra vorbeşte despre tine şi acest Middleton. Trebuie să te descotoroseşti de el numaidecât.

Sisi se ridică şi-şi puse mâna pe braţul fiului ei.

— Of, Rudi, ţi-ai rupt medalia! Mai ţii minte când ai primit-o la catedrala din Buda? Câţi ani aveai atunci? Treisprezece sau paisprezece? Am fost atât de mândră de tine. Micul meu cavaler!

— Mamă, acum nu mai am treisprezece ani! Nu poţi pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să scapi de omul acesta şi să te întorci acasă. Nu eşti niciodată la Viena.

— Vrei să mă întorc la Viena, unde sunt aşa nefericită? Eşti crud cu mama ta, Rudi. Ştii bine ce înseamnă să mergi la nenumărate recepţii, ştiind că toţi te vorbesc pe la spate. Nu vrei să am şi eu parte de puţină fericire în viaţă? Sunt împărătească de la cincisprezece ani, când eram mai mică decât eşti tu acum. Vreme de douăzeci de ani am fost privită, studiată şi criticată în fiecare clipă. Am obosit. M-am săturat. Ştii şi tu cât e de greu, doar simţi asta pe pielea ta.

Îl mângâie pe obraz.

— Eşti fiul meu.

Rudolph îi răbdă mâna pe obraz o clipă, apoi se trase deoparte.

— Dar există acea fotografie, mamă!

— Te şochează atât de mult că mă admiră cineva? întrebă Sisi.

— Eşti mama mea.

— Aşteaptă până te însori, Rudi. Vei vedea atunci că lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum ţi se par acum.

— Nu pot să înţeleg cum de nu ţii cont de poziţia ta. Mătuşa Maria zice că tu şi căpitanul Middleton sunteţi nedespărţiţi.

— Nu ţi-a spus şi că voia ca Middleton să fie în slujba ei, dar el a refuzat? Te rog să nu judeci pornind de la ce ţi-a spus Maria. E înverşunată fiindcă socoteşte că eu mă bucur de toate lucrurile pe care ea, una, le-a pierdut – coroana, un fiu ca tine. Trebuie să înţelegi asta. Maria încearcă cu bună ştiinţă să ne stârnească unul împotriva celuilalt.

— Vrei să zici că nu-i nimic între tine şi căpitanul Middleton?

— N-ai niciun drept să-mi pui o astfel de întrebare!

Sisi se îndepărtă de el, supărată. Speriat, Rudolph se duse după ea.

— Iartă-mă, mamă. N-am niciun drept să-ţi pun întrebări.

Sisi se opri şi se întoarse spre fiul ei, îmbrăţişându-l. Îl simţea răsuflând uşor şi precipitat.

— Îţi place în Anglia, Rudolph?

— Nu ştiu. N-am prea avut timp să-mi dau seama. Karolyi mă ţine tot timpul ocupat cu vizitele pe la fabrici şi tiparniţe. Nici n-am avut când să răsuflu. Asta-i prima seară când nu particip la un dineu unde să ţin un discurs.

— Sunt sigură că Nopsca poate aranja să ţii un discurs, dacă aşa doreşti, zise Sisi.

— Oh, pentru mine va fi o uşurare să vorbesc doar nemţeşte, să nu fiu nevoit să mă arăt politicos faţă de englezii ăştia plicticoşi.

— I-am spus lui Festy să-ţi comande o prăjitură cu ciocolată.

— Oh, mamă, ai idee cât mi-am dorit o prăjitură cu ciocolată?

După cină, Rudolph veni în dormitorul mamei lui, în timp ce camerista îi peria părul. Fata era nevoită să se aplece ca să-i perie părul pe toată lungimea lui. Rudolph privea parcă hipnotizat peria de argint care se plimba pe părul lung şi castaniu, electrizând firele în urma ei. Vorbi cu mama lui prin oglindă.

— Mă gândeam să rămân aici câteva zile. M-am săturat de fabrici şi de războaie mecanice. În plus, cred că ar fi plăcut să petrec câtva timp cu tine, departe de Viena.

— Desigur. Vrei să mergi la vânătoare? Sunt sigură că domnul căpitan Middleton îţi va găsi un cal potrivit.

— Nu vreau nimic de la căpitanul Middleton.

— Nu spune bazaconii, Rudolph. Credeam că am lămurit problema asta.

— Nu cred că domnul căpitan va dori să fie aici, cu mine.

— De ce nu?

— Azi-dimineaţă la expoziţie l-am făcut rândaş în faţa tuturor şi nu cred că i-a căzut prea bine.

— Sigur că nu. Cum ai putut să fii atât de nepoliticos? E ofiţer de cavalerie, nu slujitor. Va trebui să-i ceri scuze. Nu mă îndoiesc că le va accepta.

— Nici vorbă, mamă, n-am nici cea mai mică intenţie să-i cer scuze. Dar zău, mamă, dacă se întoarce căpitanul Middleton, eu nu mai pot rămâne.

— Of, Rudolph, chiar trebuie să luăm discuţia asta de la capăt? Am venit aici ca să vânez. Căpitanul Middleton e călăuza mea. Nu pot vâna fără el. Prin urmare, trebuie să se întoarcă.

— Dar de ce trebuie să locuiască aici?

— Locuieşte aici fiindcă aşa i-am cerut eu.

— Atunci va trebui să-i spui să meargă în altă parte, stărui Rudolph, ridicându-se în picioare.

Sisi îi ghici iritarea din glas. Nu se putea vorbi cu el când ajungea în starea asta. Băuse zdravăn la cină şi, când era băut, nu oferea o companie prea plăcută. Sisi nu voia să aibă parte de o scenă şi, în plus, încă îl vedea în el pe băieţelul de altă dată, aşa că simţea nevoia să-l protejeze.

Sisi făcu semn cameristei să-i lase singuri, apoi se ridică în picioare, cu părul fluturând în jurul trupului, şi-şi cuprinse fiul cu amândouă braţele.

— Bietul meu băiat, murmură ea.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, Sisi o întrebă pe Festetics dacă primise vreo veste de la Bay. Când contesa îi răspunse că nu mai sosise nicio veste după telegrama din seara precedentă, Sisi îi spuse să-i cheme pe Nopsca şi pe ambasador în camera de zi. Prinţul moştenitor încă dormea.

Când cei doi intrară, Sisi observă pe chipul lor expresia bine cunoscută de indiferenţă circumspectă. Niciunul din ei nu voia s-o ofenseze, aşa că amândoi se abţineau să-şi spună părerea înainte de a o auzi pe a ei.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat ieri, conte Karolyi?

— O serie de incidente cât se poate de nefericite, Maiestate. L-am dus pe prinţ la expoziţie, pentru a-i da ocazia s-o întâlnească pe regină. Prinţul nu era chiar în apele lui, în ajun se dusese la culcare târziu şi lipsa de somn îşi spunea cuvântul. Cred că a fost din cale afară de şocat să dea cu ochii de o fotografie cu Maiestatea Voastră şi poate şi-a exprimat nemulţumirea mai vehement decât ar fi făcut-o în mod obişnuit. Căpitanul Middleton, după părerea mea, a dat dovadă de prudenţă şi s-a hotărât să plece. Dar se cuvine să spun că regina, care-l întâlnise pe căpitan cu ocazia vizitei dumneavoastră la Windsor, a fost

surprinsă de ieşirea nepoliticoasă a prinţului moştenitor faţă de căpitan.

— Înţeleg. Şi poţi să-mi spui cum a ajuns fotografia în expoziţie?

— Cred că fost făcută de o oarecare domnişoară Baird, pare-se prietenă cu căpitanul Middleton. La expoziţie erau şi alte fotografii cu căpitanul, făcute de ea.

— Înţeleg. Sper că fotografia nu mai e şi acum expusă.

— Nu, Maiestate. Tânăra s-a grăbit s-o ia de acolo. Părea extrem de întristată de acest incident.

Baronul Nopsca îşi aminti biletul pe care-l deschisese la abur cu o săptămână în urmă şi-şi trosni mulţumit degetele, acum că înţelesese clar cum stăteau lucrurile.

— Baroane, vreau să-l găseşti pe căpitanul Middleton. Spune-i că vreau să se întoarcă de îndată ce pleacă fiul meu. Nu cred că-i înţelept să se întâlnească iarăşi.

Bărbaţii încuviinţară din cap.

— Şi, domnule ambasador, mă bizui pe dumneata să-l conduci pe fiul meu la Londra mâine cel mai târziu. Trebuie să-l convingi dumneata, eu nu vreau să intervin. Dar trebuie să se întoarcă. Pot conta pe dumneata?

— Desigur, numai că prinţul e tare încăpăţânat şi nu se lasă convins întotdeauna.

— Fiul meu se plictiseşte repede. Nu cred că o să-l amuze să stea aici prea multă vreme. Sunt sigură că-l poţi face să se înapoieze la Londra.

Karolyi se înclină. Crezuse că misiunea lui era să-l ţină pe Rudolph departe de tentaţiile Londrei, dar înţelegea situaţia delicată în care se găsea împărăteasa. Cu cât prinţul rămânea mai mult la Easton Neston, iar Bay nu putea veni şi el, cu atât mai mare risca să fie scandalul.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Maiestate.

Sisi înclină din cap.

— Puteţi pleca.

După plecarea celor doi, Sisi se întoarse spre Festetics.

— Ştiai de domnişoara Baird, Festy?

Festy zâmbi.

— Un bărbat cum este căpitanul Middleton va fi întotdeauna înconjurat de prietene, Maiestate. E un *Herzensprecher.*

— Nu mi-a spus că intenţiona să meargă la expoziţie.

— Poate s-a jenat să vă spună că se ducea să vadă fotografii cu el însuşi.

— Poate.

Sisi se scutură.

— Sunt tare supărată pe Rudolph.

— Dar, Maiestate, e tânăr şi gelos. Ştiţi bine cât ţine la dumneavoastră.

Sisi ridică din umeri.

— Dacă ţine la mine, atunci ar trebui să ţină şi la fericirea mea.

Contesa ştia că nu avea rost să mai adauge ceva.

CHEMAREA

Bay se trezi cu durere de cap. După ce se întorsese de la operă, îşi luase o sticlă de coniac să bea înainte de culcare şi acum suporta consecinţele. Se întrebă cât era ceasul. Se dădu jos din pat, nesigur pe picioare, şi se uită la ceasul de pe consola şemineului. Era trecut de amiază. Sună clopoţelul şi-i ceru valetului să-i aducă cele trebuincioase pentru bărbierit şi o cană de cafea.

După ce se îmbrăcă, se bărbieri şi bău o ceaşcă de cafea, se simţi ceva mai bine. Atunci dădu cu ochii de pachetul învelit în hârtie cafenie, lăsat pe măsuţa de scris, în care se găsea fotografia.

Cu o seară în urmă, după ce golise cam jumătate de sticlă, se hotărâse să meargă la Holland Park în după-amiaza următoare, să stea de vorbă cu Charlotte. Acum că aburii alcoolului se risipiseră, îşi dădea seama că aşa ceva era cu neputinţă. Ea nu voia să-l vadă, mesajul lăsat odată cu fotografia era cât se poate de limpede. I-ar fi putut scrie,

dar nu ştia de unde să înceapă. N-ar fi fost în stare să-i explice comportamentul lui. Departe de Easton Neston şi de împărăteasă, îi era greu să-şi explice şi lui însuşi.

Se auzi o bătaie în uşă. Crezând că venise valetul să ia uneltele de bărbierit, Bay zise: „Intră”. Dar, spre surprinderea lui, în cameră păşi baronul Nopsca.

— Ce-i cu dumneavoastră aici, domnule baron? Îmi cer iertare dacă întrebarea mea sună grosolan, dar cum naiba m-aţi găsit?

Baronul flutură din mâini.

— Oh, există multe căi, dar nu asta-i important.

Tuşi uşor.

— M-a trimis împărăteasa. Prinţul moştenitor a venit aseară la Easton Neston.

Bay îi făcu semn baronului să ia loc pe unicul fotoliu din camera de hotel. El însuşi se aşeză pe sofaua de la picioarele patului.

— Deci împărăteasa ştie ce s-a întâmplat ieri? întrebă Bay.

Nopsca încuviinţă din cap cu un aer nefericit.

— Maiestatea Sa e la curent cu incidentul. Regretă profund comportamentul prinţului faţă de dumneavoastră. Doreşte să vă înapoiaţi la Easton Neston, dar, din păcate, asta nu va fi posibil cât timp prinţul rămâne la conac.

Bay tocmai se întreba dacă-i putea explica baronului că-i era cu neputinţă să se mai întoarcă vreodată la Easton Neston, când se întoarse valetul, aducând o tavă cu o cafetieră. O aşeză pe masă şi umplu două cești. Bay se căută în buzunar după o monedă drept bacşiş. Între timp, baronul se aşezase şi-şi pusese trei linguriţe de zahăr în cafea. Amestecă viguros cu linguriţa, sorbi o înghiţitură şi se strâmbă.

— La Viena noi n-am numi aşa ceva cafea.

Bay sorbi şi el o înghiţitură.

— Mă tem că nu-i pot lua apărarea. Deci împărăteasa vrea să stau aici şi să aştept plecarea prinţului?

Baronul se trase de rever.

— N-aş spune chiar aşa. Nu-i prea încântată de

situaţie, dar crede că, date fiind împrejurările, ar fi mai bine să nu vă aflaţi sub acelaşi acoperiş cu înălţimea Sa.

— Dar, după plecarea lui, ar dori să mă întorc şi să-i fiu iar călăuză, la fel ca până acum?

Baronul încuviinţă din cap.

Bay se ridică în picioare.

— Împărăteasa trebuie să înţeleagă că aşa ceva e cu neputinţă.

Baronul se aplecă spre el.

— Dar nu s-a schimbat nimic, dragul meu căpitan. Împărăteasa e foarte mulţumită de serviciile dumneavoastră. A ajuns să depindă de dumneavoastră. Aţi făcut ca acest sejur să fie…

Schiţă un zâmbet.

— … foarte agreabil pentru ea.

Pe Bay îl scoase din sărite zâmbetul baronului.

— Dar fiul ei m-a insultat. Mi-a dat limpede a înţelege că nu mă consideră o companie potrivită pentru mama lui.

Baronul sesiză mânia din glasul lui Bay. Se ridică şi-i puse o mână pe umăr.

— Trebuie să înţelegeţi că prinţul moştenitor are o fire schimbătoare. Încă n-a învăţat să gândească înainte de a deschide gura. Sunt convins că-şi va da seama de greşeala lui.

— Şi totuşi, nu am ce căuta la Easton Neston cât timp e el acolo.

Baronul ridică din umeri.

— Prinţul moştenitor va pleca probabil mâine.

— Îmi pare rău, domnule baron, dar nu vreau să mă implic. Spuneţi-i împărătesei că voi rămâne la Londra.

Baronul păru dezamăgit.

— Nu-i pot transmite un asemenea mesaj.

Lui Bay aproape că i se făcu milă de el.

— Spuneţi-i că v-aţi dat toată silinţa să mă convingeţi, dar că eu sunt un englez încăpăţânat. Nu vă poate învinovăţi pe dumneavoastră pentru asta.

— M-aţi înţeles greşit. Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru împărătească. Sunt în slujba ei de mulţi ani şi-i

cunosc stările de spirit. S-a ataşat mult de dumneavoastră, căpitane Middleton. Văd bine că aţi făcut-o fericită. În viaţa ei n-a fost atât de fericită.

Baronul îşi frângea mâinile, deznădăjduit de-a binelea. Bay înţelese că era vorba de mai mult decât dorinţa lui Nopsca de a nu fi mesagerul unor veşti proaste.

— Chiar credeţi că eu o fac fericită?

Baronul încuviinţă din cap.

— Dumneavoastră nu ştiţi cum era înainte. De când v-a cunoscut pe dumneavoastră, a început să mănânce bine şi să râdă. Şi contesa, şi eu ştim bine că asta vi se datorează dumneavoastră. Şi, căpitane Middleton, am impresia că şi ea vă face fericit pe dumneavoastră.

Bay se duse la fereastră. Jos în stradă se afla un flaşnetar. În jur se adunase un mic grup de oameni care lăsau monezi într-un săculeţ pe care o maimuţă îl plimba printre ei.

— Da, aşa e, zise el încet. Dar e o situaţie imposibilă. Nu-i vorba doar de prinţ, cum rămâne cu Liechtenstein şi Esterházy? Mă detestă.

— Poate, dar ei nu contează. Vă rog, căpitane Middleton, nu puneţi mândria dumneavoastră mai presus de fericirea împărătesei.

Acum, maimuţa se instalase pe umărul flaşnetarului, fluturându-şi prin aer fesul mititel.

Bay se gândi la împărătească în seara când o întâlnise la grajduri şi când purta stele de diamant în păr. Cât o dorise atunci! Clipa în care intuise că şi ea simţea la fel fusese un triumf.

— Dar nu pot sta ascuns aici, la Londra, tot aşteptând să plece prinţul moştenitor.

Baronul nu spuse nimic.

Un poliţist de pe stradă se apropie de flaşnetar şi-i spuse să plece. Maimuţa vru să-i smulgă unul din nasturii sclipitori de la veston şi să-l pună în sac.

Bay se întoarse spre baron.

— Aţi auzit de Marea Competiţie Naţională?

Celălalt ridică din umeri.

— Bănuiesc că-i vorba de o cursă de cai.

— Cea mai mare cursă cu obstacole din Anglia, probabil şi din lume. Orice călăreţ îşi doreşte să câştige cursa asta. Acum cinci ani am vrut şi eu să concurez, dar am pierdut calul. De când am cumpărat-o pe Tipsy, m-am tot gândit să particip la cursă, şi acum m-am hotărât. Cursa va avea loc pe data de 24. Sezonul de vânătoare e pe sfârşite şi nu vreau ca Tipsy să-şi rupă vreun picior înainte de competiţie. Dacă-i spuneţi împărătesei că merg la Aintree să mă antrenez pentru competiţia naţională, va înţelege.

Baronul părea sceptic.

— Poate că domnul căpitan doreşte să-i scrie câteva rânduri ca să-i explice. Ştiu că mie îmi va pune o sumedenie de întrebări.

Bay se instală la măsuţa de scris şi, conştient că baronul citea peste umăr, începu să scrie:

„Maiestate, am prilejul s-o înscriu pe Tipsy la Marea Competiţie Naţională. E cea mai spectaculoasă cursă de cai din lume şi mi-am dorit întotdeauna să particip. Nopsca mi-a cerut să mă întorc la Easton Neston, dar eu ştiu bine că mă veţi ierta dacă nu vin, întrucât în zilele următoare va trebui să mă antrenez pentru cursă. Spun că veţi înţelege fiindcă ştiu că, dacă aţi fi în locul meu, nu numai că v-aţi înscrie la competiţie, ci, fără îndoială, aţi şi câştiga-o, dat fiind că sunteţi cea mai grozavă călăreaţă pe care am întâlnit-o în viaţa mea. Rămân al dumneavoastră prea supus servitor, Bay Middleton”.

Puse sugativa peste rândurile aşternute pe hârtie şi-i înmână lui Nopsca scrisoarea nesigilată. Voia ca Sisi să ştie că mesajul lui putea fi făcut public.

— Nu fiţi aşa îngrijorat, baroane, împărăteasa va înţelege.

— Aşa sper şi eu, căpitane.

După plecarea baronului, Bay se duse să se plimbe în parc. Copacii erau încă golaşi, dar vremea începea să se

schimbe şi soarele se ivea din când în când din spatele norilor. Începuseră plimbările de după-amiază cu trăsura şi Bay privea la doamnele care treceau pe lângă el în faetoane şi cabriolete. Nu se vedeau prea multe, încă nu venise vremea lor, şi totuşi Bay recunoscu câteva chipuri. I se părea straniu să se plimbe prin parc în loc să meargă călare, dar ştia că astfel nimeni nu-l va inoportuna. Singurele persoane care mergeau pe jos prin parc erau dădacele cu cărucioare.

Aerul proaspăt îi ridică moralul. Gândul la Marea Competiţie Naţională îl entuziasma şi, mergând de-a lungul străzii Serpentine, avu senzaţia că se ridică deasupra complicaţiilor din viaţa lui. În ciuda riscurilor, cursa cu obstacole i se părea ridicol de simplă. Dispunea de un cal potrivit şi, dacă umărul va rezista, atunci cu siguranţă că avea şanse să câştige.

Pe lângă el trecu o femeie călare pe o iapă castanie, mergând la trap, şi, o clipă, Bay avu impresia că era împărăteasa. Apoi văzu că femeia sălta puţin în şa şi-şi aminti că în toate săptămânile cât călărise alături de ea, n-o văzuse nici măcar o dată făcând vreo greşeală.

MAYFAIR

— Ridicaţi ochii, Lady Augusta. Un gât atât de lung trebuie pus în valoare la fel ca gâtul unei lebede. Şi întoarceţi puţin capul spre mine! Aşa vă vreau. Acum, închipuiţi-vă că plutiţi pe Canale Grande într-o gondolă.

— Dar eu n-am fost niciodată la Veneţia, obiectă Augusta.

Caspar zâmbi.

— Nu-i nevoie să fi fost acolo ca să vi-o imaginaţi, scumpa mea Lady Augusta. Sunteţi o mireasă în ajunul nunţii şi vă gândiţi la plăcerile care vă aşteaptă. Ah, v-aţi înroşit, asta şi voiam. Acum gândiţi-vă la gondolă, în timp ce eu fac fotografia.

Caspar dispăru în spatele perdelei de catifea şi apăsă declanşatorul.

— Perfect! Acum am să mă joc puţin cu vălul dumneavoastră, uite aşa. Ochii dumneavoastră au o mare profunzime, vreau ca dantela să-i încadreze ca o ramă. Da, ţineţi-l puţin ridicat. Aşa! Încântător. Cred că sunteţi născută să fiţi model, Lady Augusta. În America, imaginea dumneavoastră ar fi în toate reclamele.

— Îngrozitor! exclamă Augusta, pe al cărei chip se citea încântarea.

Stătea pe un mic piedestal în colţul salonului din reşedinţa

Crewe, în Portman Square. În spatele ei se vedea im fundal pictat reprezentând un templu clasic, cu doi îngeraşi suflând din trâmbiţe jos în stânga. Charlotte socotea vulgar acest fundal, dar Caspar venise cu argumente zdrobitoare.

„O femeie precum viitoarea ta cumnată, draga mea Carlotta, nu se satură de complimente niciodată. I se va părea cât se poate de potrivit să fie pusă într-o postură de zeiţă, crede-mă”, îi spusese Caspar lui Charlotte înainte de această şedinţă foto.

Avusese mare dreptate. Augusta era în culmea încântării.

Charlotte nu putea să nu admire uşurinţa cu care Caspar o aborda pe Augusta. Deşi era un american lipsit de avere şi de relaţii, totuşi o măgulise pe Augusta, convingând-o să-l considere, nu doar egalul ei, ci chiar de neînlocuit.

Totul începuse după expoziţie. Augusta venise acasă la Lady Hawarden s-o vadă pe Charlotte, în aparenţă ca s-o convingă să se înapoieze la Melton, dar, de fapt, ca să obţină de la ea unele informaţii despre adevărata relaţie a lui Bay cu împărăteasa. Caspar le întrerupsese şi o subjugase cu uşurinţă pe Augusta. „Dar ce profil!” exclamase el încă din prima clipă când aceasta întorsese capul. „De o puritate grecească! Trebuie să vă fotografiez, Lady Augusta. Ar fi un păcat de neiertat ca asemenea perfecţiune să nu fie imortalizată”. Charlotte se aşteptase

ca pe Augusta s-o supere tupeul lui, numai că ea se lăsase cucerită de farmecul lui Caspar şi dusă în studio, unde Caspar o fotografiase uitându-se într-o oglindă de mână. Americanul trimisese fotografia la Melton chiar a doua zi şi Augusta fusese atât de încântată de rezultat, încât atunci când Caspar o rugase să-i îngăduie s-o fotografieze în rochia de mireasă, nu numai că acceptase, dar îi ceruse să facă fotografii la nuntă şi chiar îi trimisese o invitaţie.

Acum Augusta stătea înveşmântată în rochia de mireasă, cu diadema pe cap, cu vălul de dantelă Honiton aranjat de Caspar astfel încât să-i mascheze bărbia ascuţită, moştenită de la familia Crewe, privindu-l pe american cu infinit mai multă tandreţe decât îşi privise vreodată propriul logodnic.

— Domnul Hewes se pricepe grozav să-şi facă modelele să se simtă în largul lor, îi spusese ea lui Charlotte. Nu ştiam că-i aşa plăcut să pozezi pentru o fotografie.

Charlotte înţelesese reproşul din spatele vorbelor ei.

— Încă un cadru, după care va trebui să vă las să vă pregătiţi pentru ziua de mâine. Charlotte, ce-ar fi să stai în spatele miresei ca să-i ţii vălul?

Charlotte îl fulgeră cu privirea, dar făcu precum i se ceruse.

— Acum e minunat. Mireasa şi domnişoara ei de onoare. Charlotte, ar fi perfect dacă ai lua un aer visător. Ca şi cum te-ai întreba când îţi va veni şi ţie rândul.

— Într-o bună zi tu vei fi cea care va purta văl şi diademă, Charlotte. Durează un timp până-ţi găseşti perechea potrivită.

Întotdeauna am fost de părere că-i o mare greşeală să te măriţi cu primul care-ţi iese în cale, zise Augusta.

— Bineînţeles, replică Charlotte. Fred a avut noroc că tu ai fost dispusă să aştepţi.

Augusta o privi scurt, dar Charlotte era ocupată să-i aranjeze vălul.

— Aşa, acum arată superb, declară Caspar. Ce compoziţie superbă! Acum vreau să vă gândiţi amândouă la

ziua de mâine. E perfect. Aş putea denumi poza asta „Aproape ca două surori”.

Charlotte lăsă din mână vălul de parcă ar fi fost otrăvit.

— Cred că-i de ajuns, Caspar, nu trebuie s-o oboseşti pe Augusta.

Charlotte se duse la masa pe care trona echipamentul fotografic al lui Caspar şi începu să strângă aparatura.

— Foarte bine, oftă Caspar. Sigur că ai dreptate, Charlotte, dar e greu să renunţ când Augusta arată atât de minunat.

Charlotte se uită la Augusta, întrebându-se dacă aceasta chiar credea cuvintele măgulitoare ale lui Caspar, dar viitoarea mireasă părea dispusă să-l asculte pe american până la sfârşitul zilelor.

Afară aştepta trăsura care urma s-o ducă pe Charlotte la locuinţa mătuşii ei din Charles Street. Plecase de la Holland Park şi se mutase aici cu o săptămână în urmă, când Lady Lisle se înapoiase de la ţară. Fred, care nu înţelegea de ce ar fi trebuit ca apropiata nuntă să-i strice sezonul de vânătoare, sosise abia în această dimineaţă.

Desigur, Caspar nu dispunea de nicio trăsură. Oftă văzându-se singur pe trotuar cu aparatura foto. Îl aştepta un drum lung până în Chelsea. Charlotte îl auzi oftând. Îşi dădu seama că americanul se aştepta ca ea să se ofere să-l ducă în Charles Street, altfel ar fi fost nevoit să ia o birjă sau chiar un omnibuz. Charlotte ştia cât detesta Caspar transportul în comun şi că ar fi preferat să meargă kilometri întregi pe jos, având în vedere că autobuzele ticsite de călători sau, şi mai rău, trenul subteran, îi creau o senzaţie de claustrofobie.

— În vest poţi merge zile întregi fără să întâlneşti picior de om. Mi-e foarte greu să mă obişnuiesc să văd nasul cuiva vârât între butonii de la vestă atunci când merg cu omnibuzul.

Charlotte nu ţinea neapărat să mai petreacă o seară în compania lui Caspar. De când cu expoziţia, îl găsea în preajma ei ori de câte ori întorcea capul. Cât timp locuise la

Lady Hawarden, Caspar fusese acolo în fiecare zi, dând o mână de ajutor la primirile de joi, developând clişeele luate de Lady Hawarden, făcând conversaţie cu femeile venite în vizita de după-amiază. Deşi după declaraţia făcută pe treptele Societăţii Regale de Artă nu-i adresase lui Charlotte o cerere formală în căsătorie, îşi schimbase strategia, începând să capteze bunăvoinţa tuturor cunoştinţelor lui Charlotte. Prima cucerire fusese Augusta, care era şi cea mai cu nasul pe sus, după care o sedusese pe Lady Crewe, apoi pe lordul Crewe, imortalizându-l înveşmântat ca vrăjitorul Merlin. Rămăsese la Melton de sâmbătă până luni, fără Charlotte, şi-l asediase pe Fred, implorându-l să-i pozeze drept Lancelot lângă Augusta pe post de Guinevere[68]. Lui Charlotte nu-i venise să creadă când văzuse fotografia developată în camera obscură a lui Lady Hawarden; Fred îmbrăcase costumul de cavaler închiriat de la Maskelyne[69] şi îngenunchease în faţa Augustei, care purta caftan şi părul despletit pe spate. Amândoi păreau încântaţi de ei înşişi.

Începu să burniţeze şi Caspar se apucă să-şi încheie nasturii paltonului ecosez. Cu fiecare nasture, Charlotte se simţea şi mai vinovată. Când Caspar ajunse la penultima butonieră, ea nu mai rezistă şi zise:

— Caspar, nu te poţi duce acasă pe aşa o vreme. Vino în Charles Street şi rămâi la cină. Sunt sigură că mătuşa mea va fi încântată să te vadă. Poţi lăsa aparatul foto la noi, astfel încât o să-ţi fie mai uşor să-l iei cu tine la nuntă.

Caspar renunţă să se mai încheie şi făcu o plecăciune adâncă.

— Prevăzătoare ca întotdeauna, Carlotta *mia.* Acum că ai venit cu sugestia asta, e fără îndoială varianta cea mai bună. Dar mă tem să nu-ţi inoportunez fratele în ultima lui seară de burlac.

— Ştiu bine că Fred se va bucura să vii.

---

68 Merlin, Guinevere - personaje din legendele Cavalerilor Mesei Rotunde (n.tr.)

69 Magician şi inventator britanic (1839-1917)(n.tr.)

Trăsura lăsă în urmă reşedinţa Crewe din Portland Square şi traversă Oxford Street, intrând în cartierul Mayfair. Caspar şedea faţă în faţă cu Charlotte, cu spatele spre cai şi vorbind fără încetare. Ajungând în Grosvenor Square, Caspar se aplecă spre ea şi zise:

— N-am să tac decât dacă-mi spui ce s-a întâmplat. Ba nu, dă-mi voie să ghicesc. Vezi bine că-ţi pot citi gândurile la fel de uşor cum am făcut-o pe temuta Augusta să mă invite la nuntă. Te frămânţi fiindcă bănuieşti că domnul căpitan Middleton va veni mâine la nuntă şi tu nu vrei să-l vezi.

Caspar îşi duse un deget la tâmplă.

— Asta nu-i bine.

Începu să gesticuleze de parcă ar fi practicat hipnoza.

— Ba *vrei* să-l vezi, dar în acelaşi timp nu vrei. Te simţi atrasă de el, şi totodată îl respingi. Iar acum eşti supărată pe mine fiindcă am ghicit ce-i în mintea ta. Dar e atât de uşor, Charlotte. Nu cred să fi întâlnit în viaţa mea pe cineva căruia să i se citească atât de lesne gândurile pe faţă.

Charlotte se foi pe bancheta căptuşită cu piele.

— Nimeni altcineva nu mă citeşte aşa uşor.

— Pentru că nimeni nu-i interesat aşa ca mine. Dacă m-ai lăsa să te fotografiez, ţi-aş putea arăta ce văd pe chipul tău. Dar nu-mi dai voie fiindcă ţi-e teamă de ce-am să descopăr.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Asta fiindcă sunt un necioplit de american, ştiu bine. Numai că eu simt singurul care-şi dă seama ce fată deosebită eşti.

Charlotte îşi ascunse obrazul în palme.

— Taci, te rog, spuse ea printre degete. Nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Nici nu trebuie să-mi răspunzi. Nu-i nevoie. Ştiu dinainte care ar fi răspunsul tău. Nu ştii nici tu dacă într-adevăr vrei să vin la voi la cină, fiindcă în clipa asta nu-ţi mai sunt aşa simpatic. Eu nu simt căpitanul Middleton. Dar, desigur, nu vrei să-l vezi pe căpitan deoarece îţi închipui că

n-a fost corect faţă de tine, când tu îl credeai unica persoană din lume care-ţi spune adevărul.

Charlotte îşi descoperi faţa. Vorbele lui Caspar îi analizaseră o stare de spirit pe care ea se străduise să n-o limpezească. Îşi dorea din tot sufletul să nu fi făcut acea fotografie, dar acum fotografia exista şi-i era cu neputinţă să facă abstracţie de ea. Bay nu era aşa cum îi dăduseră a înţelege Fred şi Chicken; nu se folosea de împărătească pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Lucrurile stăteau mult mai prost – Bay era subjugat de împărătească. Rudolph îşi dăduse şi el seama, de aceea se înfuriase.

Se uită la Caspar. Faţa lui mare şi pistruiată de fermier nu lăsa să se vadă cât era de inteligent. Se întrebă dacă o fotografie i-ar fi dezvăluit isteţimea ascunsă în spatele exuberanţei. Într-un colaj putea fi un păun, dar, în opinia lui Charlotte, capul mic al păsării nu se potrivea cu inteligenţa lui Caspar. Nu, Caspar era un animal domestic, ea întrebându-se dacă era un câine care-şi adoră stăpânul sau o pisică interesată doar de propriul confort.

— Caspar, vorbeşte-mi despre America. Tare aş vrea să mă gândesc la altceva, nu la situaţia mea.

— Primul lucru pe care ai să-l remarci e că-i o ţară încă imaginară, în Anglia, fiece petic de pământ are o istorie, toate locurile voastre înseamnă ceva. Dacă-i vorbeşti unui englez de Cornwall, se va gândi la contrabandişti, la regele Arthur, la pescuit şi la plăcinte. În ţara mea însă, există zone întinse despre care americanii nu ştiu decât că sunt nişte ţinuturi necuprinse. Sigur, indienii care trăiesc acolo cunosc spiritul acelor locuri, dar nu despre asta-i vorba. Nici nu-ţi poţi imagina ce albastru e cerul în Vestul Sălbatic, Charlotte. Şi e atâta spaţiu. E un ţinut cu adevărat sălbatic, nu ca ţinutul lacurilor de la voi, cu zidurile lui mici de piatră. În Vest nu există garduri vii. E un loc etern. De asta îmi place să-l fotografiez. Peisajele de acolo sunt atât de stranii, încât cine le priveşte se îndoieşte de realitatea lor. De-aş fi pictat Marele Canion, n-ai fi crezut că există în realitate, dar fotografia mea a demonstrat că e

ceva real şi că trebuie să mă crezi că există. Chiar şi oraşe ca San Francisco sunt în curs de a fi construite. În doi ani de zile îşi pot schimba total înfăţişarea, se prea poate să nici nu-l recunosc la înapoierea mea. Aici suntem în Mayfair, în drum spre Charles Street, un loc respectabil şi respectat de secole întregi. Clădirile s-ar putea schimba, dar nu-i de colo să locuieşti în Charles Street. Noi nu avem un Charles Street în Vest, cel puţin nu încă; în San Francisco există strada cu magazinul universal şi strada cu cârciuma. Poate unii îşi vor aminti că în urmă cu câţiva ani, cineva a fost împuşcat în plină stradă, dar cel mai probabil nu. În Vest nu avem timp pentru trecut, suntem prea ocupaţi să ne imaginăm prezentul.

Caspar calculase perfect; discursul lui se încheie exact în clipa când trăsura opri în faţa locuinţei din Charles Street.

Mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce se schimba pentru cină, Charlotte o întrebă pe Grace, camerista de la Melton, care o pieptăna pe Charlotte, încercând să dea volum părului ei:

— Ce ştii despre America, Grace?

— Nu mare lucru, domnişoară. Fiul fierarului din sat e dus acolo, îi merge foarte bine. I-a trimis maică-sii o poză cu el îmbrăcat la costum. Doamna Street aproape că nu l-a recunoscut…

— Mă gândesc să plec şi eu în America. Să fac fotografii. Crezi că ţi-ar plăcea să vii cu mine?

— În America? Nu ştiu ce să spun, domnişoară. Mi-e şi greu să-mi închipui cum ar fi. Şi venirea la Londra a fost pentru mine o aventură, dar măcar aici toată lumea vorbeşte englezeşte.

— Oh, cred că şi în America se vorbeşte englezeşte.

— Se prea poate, dar mă întreb cât e de uşor să-i înţelegi. Când domnul Hewes vorbeşte repede, abia reuşesc să desluşesc ce spune.

— Nu cred să fie mulţi pe lumea asta care să vorbească aşa de repede ca domnul Hewes, zise zâmbind Charlotte.

— Dacă plecaţi, cred că mi-ar plăcea să merg cu dumneavoastră. Dar nu pentru totdeauna, domnişoară Baird, mi-ar fi prea dor de mama mea.

— Sigur că nu pentru totdeauna. Aş vrea să merg doar… să vizitez.

— Iertaţi-mă că vă întreb, dar cum rămâne atunci cu căpitanul Middleton?

— Ce-i cu el?

— Credeam că dumneavoastră şi căpitanul Middleton aveaţi o înţelegere.

— Uneori, înţelegerile ajung la neînţelegeri. Mă îndoiesc că domnului căpitan Middleton îi va păsa dacă plec sau dacă rămân.

— Vai, domnişoară, cred că sunteţi prea aspră cu el. Are un suflet bun. Întotdeauna s-a bucurat de simpatia servitorilor. E drăguţ cu toată lumea şi foarte generos, deşi nu-i bogat. N-are valet, dar nimeni n-a pregetat să-i lustruiască cizmele sau să-i apreteze gulerele costumelor de vânătoare, ceea ce nu se poate spune despre ceilalţi tineri domni de la Melton. Nu ştiu ce-i între dumneavoastră şi căpitanul Middleton, domnişoară, dar căpitanul nu-i un om rău. Nu uită niciodată să se poarte frumos cu oameni simpli ca mine.

Charlotte se întrebă dacă Bay fusese generos cu ea la fel cum instinctiv se purta generos faţă de servitori şi de copii. Nu putea să creadă că umbla numai după banii ei. Charlotte recunoştea fără greş zgârcenia, dar bunătatea îi era ceva atât de necunoscut, încât poate o luase drept iubire. De îndată ce o săgetă acest gând, se sili să-l alunge. Nu suporta să se gândească la Bay. Caspar avusese dreptate; Charlotte îşi închipuise că Bay o înţelege, dar se dovedise că ea îl înţelesese greşit pe el.

Îşi impuse să se gândească la alte lucruri. Ideea de a merge în America începuse să prindă contur în mintea ei. Dacă n-ar fi văzut fotografiile, ar fi socotit toată vorbăria lui Caspar despre Vest drept altă exagerare de a lui. Dar de imagini nu se putea face abstracţie.

*

De cealaltă parte a pieţei Piccadilly, Bay mergea pe St. James Street, îndreptându-se spre club. Luase trenul din Cheshire, unde o dusese pe Tipsy ca s-o antreneze pentru competiţia naţională. Avea în buzunar o invitaţie la nunta lui Lady Augusta Crewe cu Frederick Baird Esq. Nu se aşteptase să primească o invitaţie, dar uitase de ambiţiile sociale ale Augustei care, trecând peste protestele lui Fred, nu văzuse niciun motiv să-l ţină departe pe bărbatul despre care se vorbea cel mai mult la Londra, doar ca să cruţe sentimentele lui Charlotte.

— Dacă nu-l invităm, lumea va spune că-i din cauză că a părăsit-o pe Charlotte. Dar cum n-au fost nicio clipă logodiţi oficial, cea mai bună cale de a pune capăt zvonurilor e să-l chemăm la nuntă.

Fred acceptase, nu prea convins de logica ei, şi Augusta îi comunicase, foarte încântată, lui Charlotte decizia luată.

— Dacă vine, va trebui să te porţi cu el la fel cum te porţi cu toţi ceilalţi. Când lumea va vedea că ai o atitudine perfect normală faţă de el, o să înceteze cu bârfele pe tema asta.

La club, Bay nimeri în toiul unei partide de cărţi, aşa că jucă până la miezul nopţii, pierzând de cele mai multe ori şi fiind astfel nevoit să înghită împunsăturile celorlalţi: „Ghinion la cărţi, ei, Middleton?” Doi membri ai clubului, care băuseră cam multişor, începură să se învârtă prin sală într-un vals vienez improvizat. Bay îndurase toate astea cu un zâmbet nepăsător. Ştia cum să facă faţă tachinărilor şi invidiei celorlalţi.

Crombie, un maior înalt de la patrule, pe care Bay îl întrecuse cu doar câteva puncte cu un an în urmă, îl acostă pe scări.

— Presupun că eşti prea prins de îndatoririle tale imperiale ca să concurezi la Naţională, Middleton.

— Nimic nu m-ar împiedica să concurez anul acesta. Tocmai am fost la Aintree, să văd pista.

— Călăreşti pe iapa aia a ta? Cea pe care ai cumpărat-o în Irlanda?

— Cu voia lui Dumnezeu. E exact calul pe care mi l-am dorit. Cred că avem mari şanse de câştig.

— Chiar aşa? Cred că încă n-au început să se încheie pariuri. Poate am să mizez pe tine. Nu uita că-i o cursă infernală, care ar putea fi mult prea grea pentru o iapă.

— Tipsy nu-i calul care să abandoneze o cursă. Va trece linia de sosire cu sau fără mine.

Crombie încuviinţă din cap.

— Nimic nu se compară cu un cal irlandez. Aştept cu nerăbdare să te văd la Aintree.

— Pe curând, Crombie.

Bay tocmai voia să plece când îl văzu pe Hartopp urcând scara şi clătinându-se pe picioare. Chicken călcă greşit şi ar fi căzut chiar rău dacă nu l-ar fi prins în braţe Bay înainte să se lovească cu capul de granit.

— Ale naibii trepte, se mişcă încoace şi încolo, bombăni Hartopp. Ah, salut, Bay. Ce-i cu tine aici? Credeam că eşti ocupat cu temenelele şi plecăciunile.

— Am venit la nunta lui Fred.

Chicken îşi scutura fără rezultat hainele de seară de praful adunat de pe trepte.

— Atunci, bătrâne, fă-mi plăcerea să te ţii departe de Charlotte Baird. Acum că ai ieşit din joc, am şi eu o şansă. Am pus ochii pe ea de ani de zile. I-aş fi câştigat favorurile dacă nu apăreai tu ca să-i suceşti capul. Aşa că mâine nu te apropia de ea, altfel vei avea de a face cu mine.

Cum nu-l putea privi în ochi pe Bay, ameninţarea nu avu prea mare efect. Chicken vorbise undeva la urechea dreaptă a lui Bay.

— Asta nu-ţi pot promite, Chicken, dar am să-ţi spun un lucru: dacă Charlotte nu te acceptă, asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Oare? Măcar eu n-am sedus-o ca s-o abandonez, când mi s-a ivit o ofertă mai tentantă.

Pumnul lui Bay îl proiectă pe Chicken în jos pe trepte. Acesta se ridică cu greu şi încercă să-l lovească pe Bay,

care se feri cu uşurinţă. Nasul lui Chicken sângera abundent, pătându-i piepţii cămăşii. Bay deja regreta că-şi ieşise din fire. Intră din nou în club şi chemă portarul.

— Căpitanul Hartopp a căzut pe scări. Te poţi ocupa de el?

Vârî un sovereign în pumnul portarului.

Chicken îşi ridică pumnul uriaş, în timp ce Bay se pierdea în noapte.

— Să ştii că n-o să-ţi meargă.

BISERICA ST. GEORGE, HANOVER SQUARE

Nicio strană nu-i confortabilă, dar cele din biserica St. George, din Hanover Square, fuseseră confecţionate de un tâmplar nonconformist, care nu înţelesese de ce enoriaşii, îndeosebi cei bogaţi şi mondeni, ar fi trebuit să stea comod în casa Domnului. Prin urmare, făcuse banchetele intenţionat cu vreun centimetru şi jumătate mai înguste decât se obişnuia, astfel că enoriaşul nu putea sta altfel decât cu spinarea ţeapănă. Prelaţii invitaţi să ţină predici erau răsplătiţi de fiecare dată cu atenţia credincioşilor. În biserica St. George nimeni nu închidea vreodată ochii, întrucât un moment de neatenţie ducea inevitabil la o cădere zgomotoasă şi stânjenitoare.

Ca atare, cei adunaţi să aştepte sosirea miresei nu priveau cu ochi buni întârzierea ei. Era început de sezon, deci prea devreme pentru nunţi, şi mulţi dintre invitaţi veniseră la Londra anume pentru acest eveniment, ca să evite cheltuiala pe care o presupunea revenirea la reşedinţa din oraş cu atâta timp înainte de deschiderea sezonului. Oaspeţii din împrejurimile conacului Melton se întrebau de ce hotărâse Lord Crewe ca nunta să aibă loc la oraş, când avea acasă o capelă cu care se mândrea atât de mult. Femeile ieşite în lume în acelaşi an cu Augusta înţelegeau perfect de ce aceasta alese biserica St. George: era un mod de a arăta lumii că nu mai stătea deoparte şi că

era o femeie măritată demnă de luat în seamă. Pentru o fiică de conte nu era o partidă strălucită să se mărite cu un gentilom de la graniţa cu Scoţia, dar făcând nunta la oraş, Augusta lăsa să se înţeleagă că ţinea ca mariajul ei să nu fie socotit un insucces.

Invitaţii plictisiţi nu aveau mare lucru de făcut decât să se studieze unii pe alţii, în timp ce orga intona încă o fugă de Bach. Ochiul învineţit al căpitanului Hartopp stârnea fel şi fel de presupuneri. Se zvonea că fusese pocnit de Bay Middleton, şi totuşi azi stăteau amândoi de o parte şi de alta a mirelui. O căzătură întâmplată la beţie părea o explicaţie mult mai plauzibilă, întrucât atunci când bea, Chicken nu se mai ţinea bine pe picioare. Acei invitaţi care auziseră despre celebrul incident petrecut la expoziţia de fotografie erau teribil de curioşi să-l vadă pe căpitanul Middleton. Oare să fi fost adevărate bârfele care circulau pe seama lui şi a împărătesei Austriei? Middleton era cunoscut drept idol al femeilor, dar chiar şi pentru unul ca el, să devină iubitul cuiva din familia imperială era un subiect demn de un roman.

Contele Spencer şedea din cale afară de incomod. Coapsele lui masive abia încăpeau pe scândura îngustă. Era o zi superbă de primăvară, perfectă pentru a pleca la vânătoare cu clubul Quorn, dar Spencer îşi cunoştea îndatoririle. Baird fusese unul dintre aghiotanţii lui în Irlanda, dar poate ar fi trecut cu vederea acest lucru, de n-ar fi fost Bay. Spencer îi spusese limpede lui Fred Baird că, dacă voia ca el şi contesa să vină la nuntă, atunci trebuia să fie invitat şi Bay Middleton. Fred strâmbase din nas, dar auzind de ultimatumul contelui, Augusta fusese fermă pe poziţie.

— Bineînţeles că Bay trebuie să vină la nuntă. Charlotte nu se poate mărita cu el acum, iar dacă el vine la nuntă şi ea nu-i dă nicio atenţie, va fi limpede pentru toată lumea că legătura lor n-a fost decât rătăcirea de moment a unei fete lipsite de experienţă.

Când Fred protestase că Charlotte ar fi putut suferi din pricina asta, Augusta declarase categoric că viitoarea ei

cumnată şi-o făcuse cu mâna ei.

Bay stătea pe treptele altarului, între Fred şi Chicken. În dimineaţa aceea dăduse mâna cu Chicken şi, deşi niciunul din ei nu-l iertase pe celălalt, acum stăteau umăr la umăr ca nişte camarazi de arme, toţi în uniformă de gală. Hartopp avea ochiul acoperit de un petic, dar umflătura era atât de mare, încât peticul nu reuşea s-o mascheze. Din pricina chipului său desfigurat, Fred îl rugase pe Bay să ţină inelul.

— Dacă Augusta îl vede pe Chicken în halul ăsta, o să leşine.

Aşadar, Bay stătea lângă ginere, răsucind între degete inelul din buzunar şi ascultând răsuflarea zgomotoasă a lui Hartopp. De fiecare dată când dădea aerul afară din piept parcă gemea.

În cele din urmă, organistul intonă un sunet ca de trompetă şi toţi se ridicară în picioare, în timp ce Augusta înainta spre altar la braţul tatălui ei, pe muzică de Purcell[70]. Bay privi peste umăr la combinaţia de dantelă, flori de portocal şi diamante şi, cuprins de milă, îi şopti lui Fred, care tremura de emoţie:

— Eşti un băiat norocos, Baird.

Fred îl privi cu mirare şi cu recunoştinţă.

Slujba se desfăşură fără niciun incident, deşi mulţimea observă că jurământul miresei fusese rostit cu glas mult mai puternic decât cel al mirelui, lucru obişnuit. Când sosi momentul să-i înmâneze lui Fred inelul, Bay încercă să se uite la Charlotte, care stătea lângă Augusta, ţinându-i buchetul de mireasă, dar fie din întâmplare, fie cu intenţie, chipul lui Charlotte rămase ascuns după faldurile voluminoase ale vălului miresei. Bay considerase drept semn bun faptul că fusese invitat la nuntă. Spera că la sugestia lui Charlotte. Numai de ar fi putut vorbi cu ea aşa cum trebuie.

În timp ce suita nupţială se încolona să iasă din biserică, Bay se gândi o clipă că poate reuşea s-o ia de braţ

---

70 Compozitor englez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

pe Charlotte, dar cumva ajunse lângă Lady Crewe. Charlotte rămăsese în urma lui, cu Chicken.

La ieşirea din biserică, mirele şi mireasa trecură pe sub săbiile împreunate ale camarazilor de arme ai lui Fred. Răsunară urale în cinstea tinerilor căsătoriţi, apoi toţi cei prezenţi se întrecură să arunce care mai de care cu orez în ei, în timp ce cuplul suia în trăsura trasă de doi cai cenuşii.

Bay încercă să pândească un moment în care să i se adreseze lui Charlotte, dar nu reuşi să se apropie de ea. Fata nu se clinti de lângă Chicken Hartopp până în clipa când urcă în trăsura ce urma să ducă domnişoarele de onoare la micul dejun de nuntă din Portman Square. Bay rămase în mijlocul mulţimii adunate pe trepte, ascultând conversaţiile animate din jurul lui şi dorindu-şi ca, în acel moment, să fi călărit pe Tipsy, cu ogarii în faţă şi cu vântul în spate. Ezită o clipă, întrebându-se dacă să meargă şi el la micul dejun de nuntă, dar până să ia o hotărâre, simţi mâna grea a contelui Spencer între omoplaţi.

— Ai reuşit să-i dai inelul.

— Măcar atât puteam să fac şi eu, răspunse Bay zâmbind.

— Vino cu mine la micul dejun. Soţia mea a plecat împreună cu Agatha Crewe.

Spencer nu aşteptă răspuns, ci îl împinse de la spate pe Bay.

— Aseară am văzut-o pe împărăteasă la reşedinţa ambasadorului. Era de faţă şi prinţul moştenitor. Îmi închipui că de asta n-ai fost şi dumneata acolo.

— N-am fost invitat.

— Într-un fel ai fost; împărăteasa a vorbit despre dumneata toată seara.

— Prinţul trebuie să fi fost încântat.

— Stătea încruntat ca un copil îmbufnat, dar împărăteasa nu l-a lăsat în voia lui, ci l-a tachinat toată seara, până când, într-un târziu, prinţul s-a îmbunat şi a zâmbit. Ciudat băiat! Felul în care se uită la maică-sa e de-a dreptul straniu. Nu l-am văzut niciodată pe prinţul de Wales uitându-se aşa la mama lui!

Ca de fiecare dată, Spencer râse de propria sa glumă, fără ca Bay să-i urmeze exemplul.

— Împărăteasa s-a plâns că ai abandonat-o de dragul Marii Competiţii Naţionale.

— I-am cerut îngăduinţa de a lipsi.

— Împărăteasa are de gând să asiste, aşa că ai face bine să câştigi. Chiar am vrut să te întreb, care mai e relaţia ta cu domnişoara Baird?

— Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine.

— Păcat, e o fată bună şi, pe deasupra, şi bogată, dar presupun că nu poţi avea şi una, şi alta. Fetele pot reacţiona destul de urât la chestii din astea. Aşa cum văd eu lucrurile, trebuie să joci cum îţi cântă împărăteasa până se va plictisi de dumneata, ceea ce, într-o bună zi, se va întâmpla, apoi să te întorci la Charlotte Baird şi s-o întrebi dacă te mai vrea. Eu, unul, zic că, după ce-i trece criza asta sentimentală, o să revină la gânduri mai bune. Femeilor le plac bărbaţii aflaţi la mare căutare. Să nu-ţi închipui că nevastă-mea m-ar fi acceptat de n-ar fi crezut că soră-sa e moartă după mine. Ascultă-mă bine, când va sosi ziua în care împărăteasa îţi va spune că nu mai are nevoie de serviciile dumitale, poţi să-ţi mai încerci o dată norocul cu averea Lennox. Eu, unul, zic că legătura cu împărăteasa nu va face decât să-ţi sporească farmecul. Şi chiar de n-o fi domnişoara Baird, tot rămân o sumedenie de femei în căutarea unui bărbat ca dumneata.

— Charlotte Baird e unica femeie cu care mi-am dorit să mă însor, declară Bay.

— Bineînţeles, doar nu găseşti pe toate drumurile o moştenitoare cu averea ei.

— Motivul pentru care vreau să-mi leg viaţa de a ei nu-i interesul material.

— Sigur că nu. O placi fiindcă-i o fată tânără şi dulce, care adoră pământul pe care calci, dar oare ar fi la fel de dulce de n-ar avea 60.000 de lire anual? Greu de spus. Bărbaţii ca dumneata de regulă se îndrăgostesc de fete înstărite. Altfel cum ar putea să ducă un trai decent?

Bay bătu în acoperişul trăsurii, cerând vizitiului să

oprească.

— Ce naiba faci, Middleton? exclamă uimit Spencer.

— Restul drumului îl fac pe jos.

— Păi, de ce?

— Fiindcă nu vreau să vă pocnesc, răspunse Bay, deschizând portiera trăsurii.

*

Baronul Nopsca urmărise trăsura contelui încă de când îl văzuse pe Bay suindu-se în ea, iar acum se lăsă în jos pe banchetă, să nu se facă remarcat, dar când văzu chipul lui Bay, înţelese că acesta era într-o stare în care n-ar fi remarcat pe nimeni şi nimic. Căpitanul rămase pe trotuar în uniforma lui de gală, cu mânerul spadei sclipind în lumina soarelui de primăvară, arătând de parcă ar fi fost gata-gata să-şi scoată spada şi s-o înfigă în vreo câţiva trecători. Baronul îi ceru vizitiului să aştepte pe o stradă laterală. Îşi privi ceasul de buzunar şi, după ce limbile arătară că trecuseră două minute, Bay se scutură şi porni pe jos spre Portman Square. Baronul aşteptă până ce-l văzu pe Bay intrând în locuinţa familiei Crewe, după care îi ordonă vizitiului să-l ducă la hotelul Claridge’s.

MICUL DEJUN DE NUNTĂ

— Iar acum aş dori ca tinerii căsătoriţi să vină aici în mijloc. Ce-ar fi dacă mirele ar zâmbi puţin? Ştiu că mariajul e o treabă serioasă, dar, nu într-atât de serioasă; doar sunteţi însurat abia de o oră.

Caspar aranjase nuntaşii pe piedestalul orchestrei din sala de bal a reşedinţei lordului Crewe. Mirele şi mireasa stăteau puţin mai în faţă în comparaţie cu ceilalţi nuntaşi.

— Domnişoară Chambers, şi dumneavoastră, Lady Violet, nu vreţi să vă mişcaţi puţin spre stânga? Vreau să se vadă frumuseţile astea de rochii, şi superbele femei care le

poartă. Foarte bine. Charlotte, poţi să treci ceva mai aproape de fratele tău? Stai, e ceva în neregulă cu poalele fustei tale, dă-mi voie să ţi le aşez eu.

Caspar tocmai potrivea faldurile rochiei lui Charlotte când uşa se deschise şi intră Bay.

— Am întârziat cumva?

— Câtuşi de puţin, căpitane Middleton, răspunse amabil Caspar. Încă n-am terminat de aranjat nuntaşii pentru fotografie. Nu vreţi să veniţi să vă aşezaţi între Lady Violet şi domnişoara Chambers?

— În calitate de cavaler de onoare, cred că se cuvine să stau lângă prima domnişoară de onoare.

Bay îşi făcu loc lângă Charlotte, care nici nu întoarse capul.

Caspar zâmbi.

— Of, englezii! Nu uită nicio clipă de etichetă. Vă rog să nu vă faceţi griji pentru cum sunt aranjaţi cei de faţă pentru poză, căpitane Middleton. Ce contează puţină asimetrie, dacă se respectă ierarhia?

— Să continuăm, domnule Hewes, interveni Lady Crewe, bătându-se ameninţător cu evantaiul peste frunte. *Tempus fugit*[71].

— Într-adevăr, Lady Crewe. De fapt, sunt gata. Tot ce vă rog acum e să vă uitaţi cu toţii la mine şi să vă închipuiţi că staţi până la glezne în ciocolată topită.

Imaginea bizară sugerată de Caspar îndepărtă încordarea de pe chipurile nuntaşilor şi Caspar reuşi să facă fotografia.

— Ei bine, cred că am reuşit, zise americanul.

— Aşteaptă, exclamă Charlotte, făcând un pas în faţă. Pot să fac şi eu o poză? Caspar, ce-ar fi să vii în locul meu? Sunt sigură că Augusta va vrea să te aibă şi pe tine în fotografie.

Fără să ia în seamă oftatul scos de Lady Crewe şi expresia oripilată a lui Caspar, Charlotte scoase o placă din casetă şi o introduse în aparat.

---

71 Timpul fuge, în limba latină, în original (n.tr.)

— Şi acum, vă rog să vă uitaţi cu toţii la mine. Aşa! Acum, *eu* aş vrea să vă închipuiţi că plec în America să fac fotografii. Nu uitaţi să rămâneţi absolut nemişcaţi.

Charlotte dispăru în spatele pânzei, apăsă declanşatorul şi făcu fotografia.

De îndată ce scoase capul de sub pânză, grupul de nuntaşi se împrăştie şi Lady Crewe se grăbi să meargă în salon, urmată de Augusta, ca să se ocupe de micul dejun de nuntă. Fred nu se duse după soţia lui, ci o întrebă pe Charlotte:

— Chestia cu plecarea în America a fost o şmecherie ca să ne faci să stăm nemişcaţi, la fel ca faza cu ciocolata, nu?

— Nu chiar.

— Nu poţi vorbi serios, ştii bine că nu ţi-aş îngădui una ca asta, protestă Fred.

— Nu te teme, Fred, îmi dau seama ce-i în mintea ta, răspunse Charlotte, scoţând placa din aparat şi punând-o în casetă. Dar mă bate gândul.

— E ridicol, nu poţi pleca hai-hui prin lume de una singură doar fiindcă ai fost dezamăgită în dragoste.

— N-are nimic de-a face cu dezamăgirea. Dacă voi pleca, e pentru că vreau să fac poze cu subiecte mai interesante decât cele cu amicii tăi sau cu servitorii, sau cu casele şi animalele lor.

Îl privi zâmbind pe Fred.

— Şi nu intenţionez să plec singură; nu mă îndoiesc că domnul Hewes mă va însoţi dacă îl voi ruga.

Fred pufni în râs.

— N-ar trebui să glumeşti aşa cu mine, Mitten! O clipă am crezut că vorbeşti serios.

Charlotte nu apucă să-i răspundă, că răsună glasul ascuţit al Augustei chemându-şi soţul:

— Fred, te aştept.

În timp ce nuntaşii ieşeau din încăpere, Charlotte începu să converseze cu Lady Violet Anson, cealaltă domnişoară de onoare. Lady Violet nu-i acordase prea mare atenţie lui Charlotte în rarele ocazii când se întâlniseră.

Acum însă părea dornică să se împrietenească.

— Charlotte, draga mea, nu ştiam că eşti aşa de *pricepută;* va trebui să mă înveţi şi pe mine. Îmi doresc mult să fac fotografii. E o îndeletnicire de societate. Toţi ascultă de tine.

— N-aş spune asta. Nu poţi garanta că toţi cei care pozează vor fi mulţumiţi de rezultat, răspunse Charlotte, întrebându-se ce ştia Violet despre întâmplarea de la expoziţia regală de fotografie.

Văzând însă cum ochii fetei alunecă spre Bay, care stătea de vorbă cu Lord Crewe, îşi dădu seama că cealaltă domnişoară de onoare aflase despre incident.

— Probabil că-ţi pune *mult* nervii la încercare, dar dacă ai accepta să mă fotografiezi pe mine, aş fi încântată.

— Dacă vrei o fotografie, ar trebui să vorbeşti cu domnul Hewes. Tuturor le plac pozele lui. Augusta a fost în culmea încântării când le-a văzut pe ale ei. Vino cu mine să te prezint.

Charlotte o conduse pe Lady Violet la Caspar, care tocmai îşi strângea aparatul.

— Caspar, vreau să te prezint lui Lady Violet Anson. Vrea o fotografie şi i-am spus că tu eşti mai priceput ca mine.

— Eh, asta-i extrem de discutabil. Tu eşti de departe cea mai talentată, dar cum nu rezist niciodată tentaţiei de a imortaliza o femeie frumoasă, voi fi încântat să vă fotografiez, Lady Violet.

Se dădu puţin la o parte, măsurând-o din cap până în picioare.

— Cu tenul dumneavoastră, cred că am să vă fotografiez în chip de Ofelia[72].

Lady Violet, care era atât de palidă, încât părea un spectru îmbrăcat ca domnişoară de onoare, se îmbujoră de plăcere.

Charlotte îi lăsă împreună şi se alătură grupului care se ducea la micul dejun de nuntă. În timp ce stătea în hol,

---

72 Personaj din piesa *Hamlet* de William Shakespeare (n.tr.)

aşteptând să se răspândească grupul de oaspeţi de pe scări, simţi o atingere pe cot.

— Nu mă poţi ignora la infinit, îi zise Bay.

— N-am ce vorbi cu tine, răspunse Charlotte.

— Nu se poate să pleci în America.

— Ciudat, şi Fred mi-a spus acelaşi lucru, dar presupun că el măcar are motiv să se opună, doar e fratele meu. Tu însă n-ai niciunul.

Se întoarse să plece, dar Bay îi tăie calea.

— Charlotte, te implor, nu mă trata de sus, ascultă-mă. Orice ai crede despre mine, nu poate fi mai rău decât părerea pe care o am eu despre mine însumi. Tu eşti cea pe care o iubesc, şi totuşi, m-am purtat urât faţă de tine. Lasă-mă să-ţi explic.

Charlotte încercă să treacă pe lângă el.

— N-ai ce să-mi explici. Am văzut fotografia. Vorbeşte de la sine.

Bay îi aţinu calea, cu mâna pe mânerul spadei.

— Fotografia aia nenorocită! A fost doar un moment... o clipă în care poate am fost fascinat de împărătească, dar poza nu arată ce-i în sufletul meu.

— Mi-e greu să te cred, ripostă Charlotte.

— De ce? Tu eşti motivul pentru care sunt aici. Fă-mi o fotografie în clipa asta şi judecă ce vezi pe chipul meu.

— Tocmai ţi-am făcut una. Şi, indiferent ce arată, mă tem că-i prea târziu.

Bay se aplecă spre ea şi Charlotte văzu că ochii lui de un albastru-pal înotau în lacrimi.

— Adevărat, Charlotte? Eşti sigură?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu mai sunt sigură de nimic, dar tocmai despre asta-i vorba. Trebuie să fiu sigură de omul cu care mă voi mărita.

Se strecură pe lângă Bay şi porni în sus, pe treptele scării duble. Bay se luă după ea.

— N-aş putea veni să vorbesc cu tine? Mi-e dor de tine.

— Să vorbeşti cu mine? exclamă Charlotte.

— Să-ţi istorisesc una, alta, să te fac să râzi… Cândva reuşeam asta. Ţi-aş putea povesti şi despre porecla lui Chicken.

Charlotte se sili să nu aibă nicio reacţie. Continuă să urce scara, cu mâna încleştată pe balustradă, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

— Chiar îţi închipui că sunt aşa uşor de cucerit?

— Recunoaşte că te roade curiozitatea.

— Nu te deranjează că-ţi trădezi prietenul?

— Nu cred că în acest moment m-ar socoti prieten.

Charlotte întoarse capul.

— Tu i-ai învineţit ochiul?

— Mă tem că da.

— Dar de ce?

— Fiindcă mi-a spus să te las în pace ca să-şi poată „încerca şi el norocul” cu tine; aşa s-a exprimat. I-am spus că n-are nicio importanţă, din moment ce oricum nu l-ai accepta.

— Atunci mi-ai făcut un mare bine. Deşi l-am refuzat o dată, chiar îşi imaginează că m-aş răzgândi aşa curând?

— Te-ai răzgândit în privinţa mea.

Se găseau în capul scărilor, în urma mulţimii de invitaţi care aşteptau să treacă prin faţa gazdelor înşiruite să-i primească. Câţiva care suiseră pe cealaltă parte a scării duble îi măsurară atent pe Bay şi pe Charlotte. Charlotte le remarcă privirile şi încercă să se depărteze de Bay şi să se strecoare printre cei din faţa ei, dar Bay se ţinu după ea.

— Se uită lumea la noi, zise Charlotte.

— N-are decât să se uite, răspunse Bay.

— Ţie îţi vine uşor să spui, dar eu nu vreau să se bârfească pe socoteala mea mai mult decât până acum, şi asta din pricina ta. Te rog să pleci de lângă mine.

— Numai dacă-mi promiţi că-mi vei îngădui să te revăd.

— Nici vorbă.

— Atunci am să-i spun lui Chicken că mi-ai mărturisit dorinţa ta mistuitoare de a deveni doamna Hartopp şi că

trebuie să te ceară neîntârziat în căsătorie.

Charlotte nu-şi putu stăpâni zâmbetul, dar ridică mâna ca pe un scut.

— N-ai să mă recâştigi, Bay.

Bay tocmai voia să-i răspundă, dar Caspar şi Lady Violet, care urcaseră pe partea cealaltă, ajunseră în dreptul lor.

— Căpitane Middleton, ce plăcere să vă cunosc în sfârşit! După ce v-am văzut pe o placă fotografică, e fascinant să văd originalul, zise Caspar.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, replică Bay.

— Nu cu o uniformă ca a dumneavoastră. În ţara mea arareori vezi ceva aşa de frumos, şi nicidecum lucrat de mână.

— E cam incomodă când mergi cu ea prin oraş, deşi spada îţi dă oarecare siguranţă, spuse Bay, cu mâna pe mânerul spadei.

— În Vest, toată lumea poartă armă, râse Caspar. Când n-am arma la mine, parcă aş fi în pielea goală.

— La Londra nimeni n-are nevoie de armă! exclamă Lady Violet. Nu suntem sălbatici.

— Nici la San Francisco nu suntem sălbatici, replică americanul, cu ochii la Bay, dar preferăm să fim pregătiţi, pentru orice eventualitate.

Din salon răzbătu zumzet de glasuri, semn că începeau discursurile. Charlotte se grăbi să intre. Una dintre îndatoririle ei ca principală domnişoară de onoare era să împartă tuturor femeilor flori din buchetul miresei. Augusta socotea că e un obicei încântător şi-i spusese lui Charlotte că, astfel, va avea ocazia să cunoască mai multă lume.

— Niciodată nu poţi spune că ai cunoscut prea multe femei. Cu averea ta, n-ai să duci lipsă de admiratori, dar tot femeile dictează.

Charlotte luă buchetul de pe masa pe care se găseau darurile de nuntă. Darul lui Charlotte pentru mireasă, un colier cu perle şi topaze, era expus în caseta lui căptuşită cu catifea roşie. Însă adevăratul dar fusese să-i împrumute

diamantele Lennox. Charlotte simţise o oarecare satisfacţie să amâne acest din urmă dar până în ajunul nunţii. Îi făcuse plăcere să constate cu câtă încântare îi dădea cumnata peste nas, înfrânându-şi dorinţa de a purta pe frunte diadema Lennox în ziua nunţii.

Darul lui Bay erau două figurine din porţelan de Meissen reprezentând un păstor şi o păstoriţă. Erau două bibelouri superbe, care ieşeau în evidenţă între celelalte obiecte – un candelabru greu din argint, cuţite de peşte cu mânere de fildeş, casete de bijuterii din carapace de ţestoasă, care constituiau majoritatea darurilor oferite tinerilor căsătoriţi. Charlotte nu s-ar fi aşteptat ca o persoană ca Bay să aleagă tocmai porţelan de Meissen, dar – îşi zise ea – existau multe lucruri pe care nu le ştia despre Bay.

Charlotte luă buchetul şi începu să se plimbe prin salon, împărţind femeilor narcise albe şi iasomie cu petale cerate. În timp ce ea păşea printre mese şi scaune, Lord Crewe ţinu un discurs despre bucuriile căsniciei, cu exemple luate numai din legendele cu regele Arthur, nu tocmai una dintre cele mai relevante surse, întrucât Arthur şi Guinevere, Lancelot şi Elaine şi Sir Bedevere[73] nu erau renumiţi pentru căsniciile lor fericite. Apoi, Fred se ridică în picioare şi ţinu cel mai scurt discurs cu putinţă, dregându-şi glasul, tuşind şi împroşcând cu salivă tot timpul, dar, cum părea sincer fericit că s-a însurat, lumea îi iertă stângăciile, deşi Augusta îl fixase cu o privire de reptilă de la început până la sfârşit.

Bay se ridică să-şi ţină propriul discurs. Augusta nu-l acceptase pe Hartopp, din pricina ochiului vânăt.

Bay începu prin a-l felicita pe Fred pentru norocul de a fi fost acceptat de o mireasă deosebită ca Augusta. Charlotte se forţă să nu zâmbească la auzul epitetului folosit de Bay. Acesta trecu apoi la amănunte măgulitoare legate de cariera militară a lui Fred: curajul lui de călăreţ, îndemânarea la jocul cu cercuri, pe care-l jucau la popotă

73 Personaje din legendele Cavalerilor Mesei Rotunde (n.tr.)

cu inele de prins şervete şi cu sfeşnice. Era un vorbitor înnăscut şi ascultătorii se relaxară, mulţumiţi că Bay nu avea să-i pună sau să se pună într-o situaţie penibilă. Bay povesti o anecdotă lungă din vremea când Fred era aghiotant în Irlanda şi trebuia să danseze cu toate fetele la balurile date de vicerege, motiv pentru care fusese nevoit să comande un transport de pantofi de bal tocmai de la Londra, fiindcă îşi uza rapid tălpile încălţărilor.

Bay sorbi o înghiţitură de şampanie şi continuă:

— Suntem aici să celebrăm o căsătorie. Nimic nu-i mai nobil decât cuvintele slujbei de căsătorie, care îi leagă pe cei doi miri acum şi pentru totdeauna. Le doresc lui Fred şi Augustei să aibă parte de toate bucuriile căsniciei…

Ajuns în acest punct al discursului, se uită la Charlotte.

— … Nu pot decât să mă rog să am şi eu norocul de a face din fericirea cuiva scopul vieţii mele.

La auzul acestei declaraţii categorice de intenţie, un murmur de interes străbătu sala. Charlotte, care căutase o floare intactă pe care s-o ofere contesei văduve moştenitoare de Trent, se înroşi fără să vrea. Când toţi se ridicară în picioare să bea în cinstea mirilor, Charlotte se strecură afară, încercând să-şi recapete calmul.

Cum stătea pe palierul pardosit cu piatră, ţinându-se cu o mână de balustradă şi purtând în cealaltă buchetul descompletat, văzu cum valetul deschide uşa. Afară se găsea un bărbat într-o livrea superbă şi cei doi schimbară câteva cuvinte în şoaptă. În cele din urmă, valetul îl lăsă pe necunoscut să intre, după care acesta îi dădu o carte de vizită, pe care valetul o duse la etaj pe o tavă de argint. Charlotte se uită cum Lady Crewe ia cartea de vizită, tresare violent şi începe să dea repede din cap. Lady Crewe se aplecă şi-i şopti Augustei la ureche ceva care o entuziasmă pe mireasă mai mult decât toate evenimentele de peste zi.

Valetul coborî iarăşi scara, de astă dată deschizând uşa dublă a reşedinţei Crewe.

Din locul în care se afla, Charlotte zări mai întâi părul,

coroana de şuviţe împletite, asemenea braţelor unei meduze, revărsate de sub pălărioara minusculă, împodobită cu pene de păun.

Încercă să se înapoieze în salon, dar lordul şi Lady Crewe tocmai ieşeau s-o întâmpine pe împărăteasă, aşa că se retrase pe palier, încercând să se ascundă în spatele uşii duble.

Împărăteasa sui treptele de marmură albă surprinzător de repede, cu contesa Festetics în urma ei, abia reuşind să ţină pasul.

— Lady Crewe, zise Sisi. Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, dar când căpitanul Middleton mi-a spus că venea la nunta fiicei dumneavoastră, mi-am zis că ar fi frumos să văd şi eu o nuntă englezească. În ţara mea există obiceiul ca membrii casei imperiale să binecuvânteze miresele de familie bună, aşadar m-am gândit că mă veţi ierta. Aş dori s-o felicit pe fiica dumneavoastră.

Lady Crewe abia reuşi să-şi îndrepte spatele după reverenţa până la pământ în faţa împărătesei.

— Ne simţim onoraţi, Maiestatea Voastră. Augusta şi Fred vor fi binecuvântaţi de două ori. Vă rog să poftiţi şi să-mi îngăduiţi să vi-i prezint.

Charlotte îşi zise că împărăteasa era mai puţin atrăgătoare de aproape decât îi păruse atunci când îi văzuse silueta călare. De departe arăta fascinant, dar de la câţiva metri, Charlotte îi zărea ridurile din jurul ochilor, cele două cute dintre nas şi gură şi încheieturile roşii ale degetelor. Era graţioasă, îşi ţinea capul într-o postură impecabilă şi păşea ca pe rotile, însă era o femeie a cărei frumuseţe constituia acum mai degrabă un efort de voinţă decât o realitate vizibilă cu ochiul liber.

Împărăteasa intră în salon şi toată lumea se înclină sau îi făcu reverenţe. Augusta, îmbujorată de emoţie, îi oferi propriul scaun, drept loc de onoare, dar Sisi refuză şi-i cuprinse obrazul între palme.

— Nu, draga mea copilă, nici prin gând nu-mi trece să-ţi uzurp locul în această zi, specială pentru tine. În schimb, ţi-am adus un dar de nuntă. Festy!

Contesa îşi desfăcu poşeta, din care scoase o cutie mică de piele, pe care împărăteasa i-o oferi Augustei. Înăuntru se afla o broşă smălţuită cu un portret în miniatură al lui Sisi, înconjurat de briliante şi diamante. Scoţând bijuteria din cutie, împărăteasa o prinse pe pieptul rochiei de şaten a Augustei.

— Uite, acum vei avea ceva care să-ţi amintească de vizita mea.

Măcar de data asta, Augusta rămase fără grai.

Charlotte, care se strecurase în salon în urma împărătesei, observă că toată lumea, în afară de Bay, privea curioasă la noua venită. Charlotte îşi zise că Bay arăta de parcă ar fi primit o palmă peste obraz. Era limpede că nu se aşteptase la aşa ceva. Bay îi prinse privirea şi clătină din cap. Charlotte îl auzi pe Caspar şoptindu-i la ureche:

— Aproape că mi-e milă de căpitanul Middleton, să ştii. Nu cred că se aştepta la o vizită imperială.

Împărăteasa străbătu salonul, cu gazdele de o parte şi de alta. Ajungând la locul unde stătea Bay, Sisi se opri şi-i întinse mâna să-i fie sărutată.

— Căpitane Middleton, nu mi-ai povestit ce încântători sunt prietenii dumitale, altfel aş fi insistat să-i cunosc mai demult, zise ea.

Apoi, întorcându-se spre Lady Crew:

— Easton Neston e aproape de conacul dumneavoastră, nu-i aşa?

Zâmbi fără să-şi arate dinţii.

Lady Crewe surâse prosteşte.

— Melton Park e chiar lângă Easton Neston. Ce locuinţă remarcabilă! Sper că Maiestatea Voastră se simte bine acolo.

— Oh, dar eu n-am venit în Anglia pentru confort, Lady Crewe. Am venit la vânătoare de vulpi. Aş dormi bucuroasă şi într-un cort, de-aş putea merge la vânătoare cu ogari în Leicestershire.

Lady Crewe avea un aer îngrozit.

— Vai, sper să nu fie nevoie de una ca asta!

— Ah, iată-l şi pe bunul meu prieten, lordul Spencer, şi pe soţia sa. Ce minunat! Desigur, la Viena, n-am putea niciodată să renunţăm la formalisme, dar ce-mi place în Anglia e că nu ţineţi la etichetă numai din principiu.

— Când vine vorba de dumneavoastră, Maiestate, zise contele Spencer, încercând fără prea mult succes să se arate galant, nu se aplică regulile obişnuite.

— Sunteţi un cavaler, dar există reguli pe care nici chiar eu nu le pot încălca. Cum ar fi cea cu vânătoarea în zi de duminică.

— Trebuie respectată şi religia vulpilor, Maiestate.

Sisi pufni în râs.

Împărătesei i se aduse un scaun potrivit, astfel încât să poată sta mai sus decât toţi ceilalţi oaspeţi. Ea se aşeză şi-i spuse contelui:

— Spuneţi-mi, unde-i tânăra care a făcut fotografia care l-a înfuriat atât de mult pe Rudi? Înţeleg că se află şi ea aici.

Contele avea un aer încurcat.

— Nu prea ştiu la cine vă referiţi, Maiestate. Ştiu că a existat un incident, dar eu n-am fost de faţă.

— Atunci am să-l întreb pe Bay. Desigur că el ştie.

Spencer luă un scaun şi se aşeză lângă împărătească.

— Probabil vorbiţi de Charlotte Baird, sora mirelui.

— Mi-o puteţi arăta?

Contele întoarse capul său masiv, căutând-o cu privirea printre nuntaşi. O văzu pe Charlotte lipită de perete, cu buchetul înjumătăţit în mână, vorbind cu un tânăr înalt, îmbrăcat în pantaloni cu o croială dintre cele mai bizare.

Ar fi fost foarte simplu să arate înspre ea, dar observă că Bay era singura persoană din salon care nu se uita la împărătească, fixând-o în schimb pe Charlotte cu o privire atât de intensă, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură a ei.

— Înţeleg că domnişoara Baird e cea care ţine buchetul.

— Da, Maiestate, ea este.

— Aş dori s-o cunosc. Vreţi s-o poftiţi aici?

— E plăcerea mea.

Contele porni agale spre locul unde Charlotte stătea de vorbă cu Caspar.

— Domnişoară Baird, împărăteasa vrea să vă cunoască. Îmi permiteţi să vă prezint?

Charlotte ridică ochii către el.

— Oare pot să refuz, domnule conte Spencer?

Contele nu zise nimic. În schimb, Caspar bătu din palme.

— Charlotte, prostuţo, toate fetele de aici mor să-i fie prezentate împărătesei. Hai, vino!

Contele se uită surprins la american.

— Domnule conte, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Caspar Hewes, un fotograf din America.

Contele înclină din cap aproape imperceptibil.

— Vreţi să urmaţi sfatul domnului Hewes şi să-mi permiteţi să vă conduc la împărătească?

— Doar dacă mă va însoţi şi domnul Hewes.

Contele încuviinţă din cap.

— Vă previn însă că împărăteasa nu agreează fotografiile, domnule Hewes.

— Aşa am auzit, dar să sperăm că n-are nimic împotriva fotografilor.

Cât timp dură această conversaţie Sisi se întoarse către Bay, căruia până atunci nu i se adresase direct, şi-i făcu semn să se apropie.

— Ce eveniment pitoresc! Mă bucur mult să văd o nuntă englezească obişnuită.

— Nu ştiu dacă mireasa ar numi-o obişnuită, Maiestate, dar îmi pare bine că vă face plăcere să fiţi aici.

— Îmi amintesc cum îmi spuneai că familia Crewe e plicticoasă, dar mie mi se par nişte persoane agreabile. Regret că nu i-am cunoscut mai devreme.

— Aţi fost ocupată, Maiestate.

— Aşa e.

Sisi privi în cealaltă parte a salonului şi văzu că Spencer se apropia, însoţit de Charlotte. Când grupul

ajunse îndeajuns de aproape, Sisi i se adresă lui Bay:

— Oh, Bay, cred că mă apucă o migrenă şi mi-am lăsat picăturile în trăsură.

Bay şovăi o clipă, apoi spuse:

— Permiteţi-mi să vi le aduc, Maiestate.

— Maiestate, daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Baird.

Charlotte făcu o scurtă reverenţă, iar Caspar păşi în faţă, astfel că Spencer nu avu încotro şi trebui să-l prezinte:

— … şi pe domnul Hewes, care-i american.

Caspar se înclină atât de mult, încât aproape atinse cu fruntea poalele împărătesei.

Împărăteasa le făcu semn amândurora să se aşeze şi Caspar trase două scaune tapiţate cu roşu şi auriu.

Împărăteasa o măsură pe Charlotte din cap până în picioare.

— Am auzit de dumneata, domnişoară Baird.

Charlotte îşi plecă privirea.

— Dumneata ai făcut fotografia care l-a supărat atât de mult pe fiul meu.

— Da, răspunse Charlotte, apoi, după o scurtă pauză: Maiestate.

Împărăteasa râse.

— N-ai teamă, n-am venit aici ca să te cert. De fapt, chiar trebuie să-ţi cer scuze dacă Rudi te-a insultat cumva. Uneori e tare încăpăţânat.

Charlotte nu-i răspunse la zâmbet.

— Fiul dumneavoastră l-a insultat pe căpitanul Middleton. Cred că pe mine nici nu m-a luat în seamă.

Contele Spencer, martor la această conversaţie, începu să-şi trosnească degetele unul după altul: trosc, trosc, trosc!

— Bietul Rudi, continuă împărăteasa. Nu vrea decât să mă protejeze. Ştie că nu-mi place să fiu fotografiată.

— Cum aşa, Maiestate? interveni Caspar. O persoană atât de frumoasă ca dumneavoastră ar trebui fotografiată tot timpul. Ca fotograf, socotesc că-i o crimă să vă ascundeţi frumuseţea de ochii lumii.

Sisi păru uluită de această întrerupere, dar Caspar continuă să zâmbească.

— Numai că eu nu vreau ca lumea să se uite la fotografii cu mine. Nu ţin să fiu ţinta privirilor nici în reviste, nici în vitrine. Sunt regină, nu manechin.

— Maiestate, interveni contesa Festetics, mi se pare că aţi cam răguşit. Pot să vă aduc puţină apă?

— Nu, nu, sunt bine, răspunse Sisi, făcându-i semn că nu avea nevoie de nimic.

Charlotte vru să răspundă, dar Caspar i-o luă înainte.

— Mare păcat! Istoria artei ar fi mult mai săracă fără celebrele portrete ale familiei regale, semnate de Velázquez[74] sau de Van Dyck[75]. Din câte ştiu, Maiestatea Voastră a fost pictată de Winterhalter. Noi, fotografii, nu dorim decât să avem acelaşi privilegiu. Cum să fim respectaţi când ni se refuză dreptul de a imortaliza persoane importante?

— Un tablou e cu totul altceva. E rodul unor ceasuri întregi de gândire şi de trudă. Un portret reuşit arată sufletul celui care pozează, spre deosebire de fotografie.

— Nu pot fi de acord, Maiestate. Portretul unei persoane regale e făcut să pună subiectul într-o lumină cât mai favorabilă, în timp ce fotografia nu minte.

— Eşti tânără, domnişoară Baird şi, dacă-mi permiţi, o persoană obişnuită. N-ai cum să ştii ce înseamnă să fii mereu fotografiată fără să-ţi dai consimţământul. Fotografiile făcute în asemenea condiţii n-au cum să spună adevărul, după cum te-ai exprimat dumneata. Fotografia se bazează pe o înşelătorie.

Charlotte chibzui asupra celor auzite.

— Regret din toată inima că v-am fotografiat fără ştiinţa dumneavoastră, dar fotografia în sine n-a fost o minciună.

Urmă o scurtă pauză, apoi Sisi zâmbi.

---

74 Pictor spaniol (1599-1669) la curtea regelui Philip al IV-lea (n.tr.)

75 Pictor flamand (1599-1641), devenit ulterior pictor de curte în Anglia (n.tr.)

— Ah, eşti tânără, şi cu toţii avem idei măreţe atunci când suntem tineri. Cred că atunci când vei înainta în vârstă, vei vedea lucrurile puţin altfel. Oh, iată-l şi pe căpitanul Middleton. Cred că o cunoşti pe domnişoara Baird?

— Da, Maiestate.

— Am avut o discuţie interesantă despre pasiunea ei.

Se întoarse spre Charlotte.

— Spune-mi, draga mea, mai ai acea fotografie care l-a supărat atât de mult pe fiul meu?

— Nu. Am ars-o şi am spart placa cu negativul. Nu mai aveţi motive de neliniște.

— Câtă grijă! Aproape că-mi pare rău că a trebuit să distrugi un lucru la care ai muncit.

— Am avut motive întemeiate, Maiestate, răspunse Charlotte, privind scurt spre Bay.

Împărăteasa îi surprinse privirea şi-i făcu semn contesei Festetics să-i adune lucrurile. Acum că o văzuse pe domnişoara Baird, nu se mai temea de efectul ei asupra lui Bay. Fata era o persoană neînsemnată.

— Ce păcat, mă tem că nu mai pot face faţă migrenei. Va trebui să plecăm. Ce eveniment minunat! Din păcate, m-a obosit teribil.

Împărăteasa se ridică în picioare şi, de îndată ce nuntaşii observară, se ridicară şi ei.

— Ce ocazie superbă, Lady Crewe, şi ce mireasă frumoasă! Vă mulţumesc din toată inima.

Împărăteasa porni agale spre uşă, urmată de contesa Festetics şi de Lord Crewe. În prag se opri şi zise cu glas limpede:

— Căpitane Middleton, nu mă îndoiesc că vrei să-ţi iei rămas-bun de la prietenii dumitale.

Bay, care n-o urmase până la uşă, rămase în mijlocul salonului, cu toate privirile aţintite asupra lui. Se întoarse spre Charlotte şi spuse:

— Să nu uiţi ce mi-ai promis.

— Dacă ai timp să-mi faci o vizită înainte de plecarea în America, îmi va face plăcere să te primesc…

— Chiar pleci?

— Până azi nu eram sigură, dar acum sunt. În clipa asta însă, n-ai timp să stăm de vorbă. Stăpâna ta te aşteaptă.

Bay se uită la ea. Pe faţa lui se citea regretul, dar nu apucă să răspundă, că Augusta se apropie şi se aşeză între ei doi, roşie la faţă:

— Căpitane Middleton, şuieră ea, te aşteaptă împărăteasa.

— La revedere, Bay, spuse Charlotte.

În salon se lăsă liniştea. Bay porni spre uşa unde îl aştepta Sisi, puţin întoarsă cu spatele, asemenea Dianei fugind de Acteon[76]. Când Bay ajunse la vreo cinci paşi de ea, împărăteasa îl văzu venind şi atunci se întoarse, ieşi şi începu să coboare scara, lăsându-l pe Bay să vină în urma ei.

El se opri în uşă şi privi peste umăr la Charlotte, apoi dispăru în jos pe trepte.

— Bietul de el, zise Caspar, care stătea lângă Charlotte. Nu-i simplu să fii lacheu imperial.

— Nu, iar el nici măcar nu se pricepe să flateze, aşa ca tine, prin urmare îi vine şi mai greu, comentă Charlotte, întorcând capul.

În timp ce Bay cobora scara, contesa Festetics apăru ca din pământ şi-l luă de braţ.

— Căpitane Middleton, îmi pare tare bine că te văd.

Bay îi zâmbi.

— Ce mai faci, Festy?

— Sunt îngrijorată, dragul meu căpitan. Nu-i frumos din partea dumitale că ai dispărut aşa. A fost nespus de trist în lipsa dumitale. Pot spune că împărăteasa n-a zâmbit deloc de când ai plecat. Trebuie neapărat să te întorci.

— Dar împărăteasa mi-a cerut să stau departe de conac.

---

76 În mitologia elenă, tânăr vânător care o surprinde scăldându-se pe zeiţa vânătorii, Diana. Aceasta îl preschimbă în căprioară, astfel încât tânărul sfârşeşte sfâşiat de propriii săi câini, (n.tr.)

— O zi sau poate două, cât timp prinţul moştenitor a locuit acolo. Nu vrea să aibă niciun fel de neplăceri cu fiul ei. Dar după aceea te-a aşteptat în fiecare zi să te înapoiezi. De asta am venit astăzi aici; nu ca să asistăm la nuntă, ci ca să te întâlnim.

Bay stătea cu ochii în pământ, dar contesa îşi înfipse unghiile în braţul lui, silindu-l s-o privească în ochi.

— Ştiu că n-o iubeşti pe stăpâna mea aşa cum o iubesc eu, căpitane, dar cred că totuşi ţii la ea. Ai făcut-o fericită, iar acum o faci nefericită.

— Ar fi fost mai bine să nu vină azi aici, zise încet Bay.

— Aşa gândesc şi eu. Am încercat s-o împiedic, dar n-a vrut să mă asculte. Şi acum, dragă căpitane, trebuie să te duci, te aşteaptă.

Contesa cea mărunţică aproape îl împinse pe uşă afară.

Vizitiul aştepta să-i deschidă portiera trăsurii. Bay sui şi o văzu pe Sisi în colţul cel mai îndepărtat al trăsurii, cu obrazul ascuns sub evantai. Geamurile trăsurii aveau storurile trase.

— Sisi? o chemă Bay după ce vizitiul închise portiera.

Dar ea tot nu-şi coborî evantaiul. El aşteptă o clipă, apoi se aşeză în faţa ei şi-i trase mâna uşor în jos, coborând evantaiul.

Împărăteasa plângea.

Bay văzu că până şi plânsul ei era distins: ochii îi luceau de lacrimi, dar nasul nu i se înroşise.

Bay găsi în buzunar o batistă şi vru să-i şteargă lacrimile de pe obraji.

Ea îi opri mâna.

— Iartă-mă, Bay, n-ar fi trebuit să vin azi la nuntă, dar mi-a fost atât de dor de tine.

Privi în sus spre el printre genele umede.

Bay nu rezistă privirii ei imploratoare. Deşi ştia că face o greşeală, nu se mai stăpâni. Îi luă mâna într-a lui şi începu să-i şteargă lacrimile cu sărutări, căutându-i buzele.

Trăsura se puse în mişcare.

— Nu merit să plângi pentru mine, scumpa mea Sisi.

— Eram atât de fericită aici, în Anglia, cu tine. Pe urmă, Rudolph a trebuit să strice tot. Nu înţelege nimic. Te implor, spune-mi că l-ai iertat.

— N-am ce să iert.

De data asta Sisi îl sărută, cu lacrimile zvântate pe obraji.

— Oh, îmi pare atât de bine. Am să mă asigur că voi doi n-o să vă mai întâlniţi de acum încolo. Aşa, vom putea fi iarăşi fericiţi ca la început. Vom vâna în fiecare zi şi vom uita de fiul meu cel aiurit.

Mirosul părului ei, o combinaţie de coniac şi apă de colonie, îl ameţea. Îşi zise că ar fi fost bine să coboare geamul.

— Nu mă pot întoarce la Easton Neston chiar acum. Competiţia Naţională are loc sâmbătă.

— Competiţia Naţională? Ce-i asta?

— E cea mai mare cursă cu obstacole din Anglia.

Văzând că ea nu înţelegea, continuă:

— Închipuie-ţi cea mai rapidă vânătoare cu ogari din viaţa ta, cu un obstacol la fiece minut. Şase kilometri şi şaisprezece garduri. Participă cei mai buni călăreţi din ţară.

— Dar cel mai bun călăreţ din ţară eşti chiar tu.

— Eu sunt călăreţ de ocazie, dar concurează şi jochei profesionişti. Irlandezi care gonesc ca nălucile. I-am văzut la Aintree; simt oameni care nu ştiu ce-i frica.

Sisi îi duse degetul la buze.

— Nici tu nu vei şti ce-i frica, fiindcă voi fi şi eu acolo. Voi veni să văd cum câştigi cursa.

Acum împărăteasa zâmbea, semn că îşi recăpătase buna-dispoziţie.

— Îi voi spune lui Nopsca să facă toate pregătirile.

Trăsura încetinise. Bay ridică storul. Recunoscu intrarea de la Devonshire House. O geană de lumină răzbătu în interiorul trăsurii şi Bay văzu mici riduri în jurul gurii împărătesei, semn că zâmbea.

— Oh, Bay, mă bucur atât de mult că între noi nu mai există neînţelegeri.

Îi luă palma şi şi-o apăsă pe piept ca el să-i simtă

bătăile inimii.

Aşa cum stătea în trăsură, cu mâna pe inima împărătesei, cu ochii ei aţintiţi într-ai lui, Bay auzi un mic vânzător de ziare strigând în gura mare titlurile serii şi se întrebă o clipă ce ar zice lumea dacă ar şti că împărăteasa Austriei se plimba prin Londra alături de căpitanul Middleton, într-o trăsură cu storurile trase. Cei mai mulţi ar fi de părere că-i un lucru scandalos, alţii, mai liberi în gândire, ar zice că-i poate cam ostentativ. Dar toţi, fără excepţie, ar opina că el, căpitanul Middleton, era amantul oficial al împărătesei. Împărăteasa îi zâmbea, cu ochi strălucitori, cu figura zâmbitoare sub pălărioara cu pene de păun. Bay se întrebă dacă ea îşi dădea seama de implicaţii. Oare trăsese storurile înainte să înceapă să plângă? Iar dacă fusese o capcană, atunci Bay căzuse în ea de bunăvoie.

Trăsura se opri. Bay privi printre storuri şi văzu că ajunseseră în faţa hotelului Claridge’s.

— Vrei să intri? îl întrebă împărăteasa.

— Trebuie să mă înapoiez la Aintree. N-am încredere că grăjdarii o vor hrăni pe Tipsy aşa cum trebuie.

— Atunci, pe sâmbătă.

Sisi se aplecă şi-l sărută.

— Pe sâmbătă, răspunse Bay.

HOTELUL ADELPHI

„Alătur cheia casetei mele cu bijuterii. Am lăsat diamantele în seiful de la Drummonds, în afară de diademă, pe care a trebuit s-o amanetez ca să-mi plătesc călătoria. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea s-o răscumperi când te întorci. Mă gândesc că Augustei i-ar plăcea s-o poarte. Te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea, Fred. Voi lipsi doar pentru câteva luni. Dacă vrei cumva să mă întorc, atunci va trebui să-mi trimiţi bani la New York. Nu cred că banii luaţi pe diademă îmi vor ajunge să plătesc voiajul dus-întors peste Atlantic. Grace, camerista de la Melton, e cu mine, aşa că nu-i cazul să te nelinişteşti că n-aş fi însoţită.

Desigur, domnul Hewes călătoreşte cu acelaşi vapor, SS Britannic. Mi-a promis să-mi traducă engleza vorbită de americani. N-am fugit cu el, dragul meu Fred. Nici prin minte nu-mi trece să mă mărit fără consimţământul tău.

Bănuiesc că vei fi furios când vei citi aceste rânduri, dar sper ca supărarea să nu te ţină mult. Sunt sigură că Augusta va arăta superb cu diamantele Lennox.

În ciuda absenţei mele temporare, rămân aceeaşi soră iubitoare, Charlotte".

Charlotte sigilă scrisoarea şi sună clopoţelul. Apăru un paj în livreaua roşu cu auriu a hotelului Adelphi. Băiatul avea vreo doisprezece ani, dar era mic de statură pentru vârsta lui şi uniforma atârna pe el.

Charlotte îi întinse scrisoarea şi-i arătă o monedă de o jumătate de coroană.

— Vreau să duci scrisoarea mea la poştă. Când te întorci, vino la mine şi-am să-ţi dau moneda asta.

— Da, domnişoară.

Pajul luă scrisoarea şi se făcu nevăzut.

Charlotte se întoarse la măsuţa de scris din biblioteca hotelului, încăperea mirosea puternic a lac proaspăt şi a piele veche – Caspar îi spusese că hotelul era nou-nouţ; fusese construit chiar în anul în care el plecase din America. Dincolo de draperia somptuoasă roşu cu auriu, Charlotte vedea norii de furtună plutind grei la orizont şi auzea ploaia bătând în ferestre ca un continuu ropot de aplauze.

Luă tocul, întrebându-se dacă avea puterea să-i scrie lui Bay. Aşa cum se mai întâmplase, îşi dădu seama că nu-şi găsea cuvintele. Voia să-i scrie o scrisoare care să-l facă de ruşine şi, în acelaşi timp, să-l readucă lângă ea. Îi fusese mai uşor să-şi pregătească cufărul, să-şi amaneteze diamantele şi să decidă să călătorească peste jumătate de glob decât să-i scrie lui. După nuntă, el îi trimisese un bilet care părea să fi fost scris pe întuneric.

„Scumpa mea Charlotte, voi continua să-ţi spun aşa în gând, chiar de nu voi putea nicicând să-ţi adresez aceste

cuvinte ţie în persoană. Scumpa mea Charlotte, oferta mea de a-ţi povesti cum şi-a câştigat căpitanul Hartopp porecla de Chicken rămâne în picioare. Nu am ce să-ţi ofer în afară de inima mea şi de serviciile lui Tipsy, ca subiect pentru fotografii. Îmi doresc să te pot săruta din nou. Îmi amintesc perfect buzele tale, uşor uscate, şi pistruii de pe pleoapele tale. Aş vrea să-ţi sărut fiecare pistrui în parte. Vezi bine că nu mai ascund ceea ce simt, acum când e prea târziu. Trebuie totuşi să ştii ce mult tânjesc să te ţin în braţe şi cum am să te ador întotdeauna, chiar dacă nu ne vom mai întâlni vreodată. Tu ai fotografia mea, dar nimic nu poate fi mai clar decât imaginea ta aşa cum mi-a rămas întipărită în minte. O fotografie poate fi distrusă, dar amintirea chipului tău drag nu se va şterge niciodată".

Aceste ultime cuvinte erau subliniate de mai multe ori.

„Rămân acum şi pentru totdeauna al tău, Bay Middleton".

Era prima şi singura scrisoare de dragoste pe care o primise în viaţa ei. Scrisoarea pe care şi-o dorise după scandalul de la expoziţie. Şi totuşi, nu era decât o scrisoare. Charlotte se gândea că, dacă Bay i-ar fi spus personal toate acestea, ea nu i-ar fi putut rezista, numai că el n-o făcuse. Citise scrisoarea de atâtea ori, că o învăţase pe dinafară; îi murmurase cuvintele în timp ce-şi umplea cufărul cu cele necesare unui voiaj într-o lume aflată la patru mii cinci sute de kilometri depărtare de Bay.

Uşa bibliotecii se deschise şi intră Grace, camerista. Vopseaua grena a garniturii de mătase a bonetei cursese din pricina ploii, lăsând dâre violete pe obrazul fetei.

— E o vreme îngrozitoare, domnişoară. M-am dus să cumpăr nişte ace de pălărie englezeşti, ştiţi din care, dar mai bine rămâneam acasă. Noroc că un domn cu umbrelă m-a condus înapoi la hotel. Locuieşte aici; a venit să asiste la cursă.

Îşi văzu chipul în oglinda de deasupra consolei şemineului şi scoase un mic ţipăt. Începu să-şi frece obrazul cu batista, care se făcu purpurie.

— Doamne sfinte! Iertaţi-mă, domnişoară, mă duc să-mi aranjez înfăţişarea. Domnul acela venit la curse nu mi-a zis nimic. Cred că a râs de mine şi cu spatele, deşi a fost tot timpul amabil şi mi-a vorbit despre Marea Competiţie Naţională. Zicea că ar trebui să pariez pe Dancing Bear, cu şanse de 50 la 1. Cică o să câştige sigur.

— Marea Competiţie Naţională? exclamă Charlotte.

— Da, domnişoară, cursa cu obstacole. I-am răspuns că era prea târziu să pariez, chiar dacă mergeam la sigur, fiindcă mâine plecăm în America. Zicea că, dacă-i dau adresa, îmi păstrează banii. Şi-o fi închipuit că nu-s în toate minţile...

Continuă să-şi frece obrazul cu batista.

Charlotte se duse în locul unde erau atârnate ziarele, pe suporturile lor din perete. În *Manchester Guardian* găsi ce căuta. Pe la jumătatea listei cu jochei figura şi numele de Middleton J.M., alături de numele calului, Tipsy (culoare cenuşie). Simţi un fior de bucurie văzându-i numele în ziar şi-şi dădu seama că habar nu avea ce însemnau iniţialele. Ea nu-l ştia decât sub numele de Bay.

— Vă rog, domnişoară...

Se înapoiase pajul, cu livreaua stacojie udă leoarcă şi cu obrazul spălat de ploaie. Charlotte îi dădu moneda, plus încă un şiling.

— Îmi pare rău că te-ai udat aşa din pricina mea. Trebuia să iei o umbrelă.

— Mi-am luat, domnişoară, dar mi-a întors-o vântul pe dos; e vijelie afară.

După ce pajul plecă să se schimbe în haine uscate, Charlotte îşi îndreptă din nou atenţia asupra ziarului. Era acolo un articol despre cursă, din care nu înţelese aproape nimic. Reţinu doar că la cursă participau patruzeci de cai: cinci irlandezi, doi franţuzeşti şi numai zece iepe. Pe lista favoriţilor nu figurau nici Bay, nici Tipsy. Cele mai mari şanse i se acordau unui cal numit Sir William, călărit de un

anume William Plimmer.

Spre surprinderea ei, Charlotte se bucura că Bay participa la competiţie. Îşi aminti cum îi spusese el în prima noapte la Melton ce mult îşi dorea să câştige cursa. Asta însemna că nu era doar marioneta împărătesei.

Sună clopoţelul ca să ceară nişte ceai. Caspar urma să se înapoieze în curând. Încă o noapte şi vor fi în larg. Era un gând înspăimântător, dar şi o mare uşurare să ştie că, cel puţin câteva luni, nu va mai fi moştenitoare Lennox şi nici măcar fata abandonată de Bay Middleton, ci pur şi simplu Charlotte Baird, fotograf. Dacă totul mergea ca pe roate, era posibil să nu se mai întoarcă în ţară. Îşi zise că Fred probabil o va sprijini financiar până la majorat, dacă Augusta avea ocazia să strălucească tot sezonul, împodobită cu diamantele Lennox.

Desigur, la întoarcere, se vor isca fel şi fel de bârfe pe seama hotărârii ei de a călători cu Caspar Hewes. Cei care nu-l cunoşteau pe Caspar îşi vor închipui că a fugit cu el, fapt care, îşi zicea Charlotte, ar fi dăunat mai degrabă reputaţiei lui decât a ei. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla lui Charlotte era să nu mai fie invitată la petrecerile cele mai simandicoase. Ducesele n-o vor mai socoti perechea potrivită pentru fiii lor mai tineri. Augusta nu-şi va reveni niciodată din umilinţa de a se şti înrudită cu cineva respins de înalta societate, urmări cărora Charlotte îşi zicea că ea, una, era în stare să le facă faţă. Dar succesul pe care Caspar începea să-l aibă ca fotograf în înalta societate se baza pe talentul lui unic de a-şi flata şi încânta subiecţii, făcându-i să creadă că numai el era capabil să le vadă frumuseţea. Dacă aceste modele din înalta societate şi-ar fi închipuit că inima lui era dată, mai ales unei persoane atât de neînsemnate şi de stigmatizate ca Charlotte, atunci Caspar n-ar mai fi putut să facă uz de vraja cu care transforma până şi figurile cele mai banale în făpturile nepământene din imaginaţia lui.

— Mi se pare scandalos să iau masa singură cu tine într-un restaurant, îi spusese Charlotte cu o seară în urmă, în timp ce serveau cina în vasta sală de mese a hotelului

Adelphi. De ne-ar vedea Augusta, ar muri de ruşine.

— Ce naiba poate să fie scandalos la un bărbat şi o femeie care iau masa în public? Ar fi mult mai şocant dacă am mânca sus la tine în cameră, exclamase Caspar.

— Fetele nemăritate nu trebuie să iasă în lume neînsoţite, mai ales în compania unor bărbaţi neînsuraţi, îi explicase Charlotte.

— Dar tu, Carlotta, nu pari să-ţi faci prea multe griji că eşti văzută în compania mea. Nu te temi că aş putea atenta la virtutea ta?

Întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar Charlotte îşi dădu seama că, de fapt, americanul vorbise serios.

— Nu, nu mă tem. Ar trebui?

Caspar zâmbise şi lui Charlotte i se păruse că-i citeşte pe chip o expresie fugară de uşurare. El îşi înălţase paharul.

— Eşti singura femeie din lume pe care m-aş putea gândi vreodată s-o cer în căsătorie, dar chiar şi în eventualitatea puţin probabilă că m-ai accepta, îmi dau seama că nu sunt genul de bărbat dornic de însurătoare.

— Nici chiar pentru averea Lennox? râsese Charlotte.

— Acum că-mi fluturi tentaţia asta prin faţa ochilor, trebuie să-ţi răspund că nu, nici chiar pentru asta.

În acea clipă, Charlotte înţelesese că americanul era singurul om din viaţa ei pe care-l putea numi prieten.

Un chelner adusese ceaiul.

— Să pun masa pentru două persoane, domnişoară?

— Da, mulţumesc.

Caspar probabil se întorsese de la biroul portuar. Charlotte cumpărase biletele încă de la Londra, dar Caspar insistase să se ducă la biroul din Liverpool, să se asigure că vor primi cabine confortabile. Charlotte era de părere că pentru aşa ceva nu merita să ieşi din casă pe furtună, dar Caspar ţinuse morţiş.

— Nici n-ai idee cât contează aceste amănunte. Crede-mă, Carlotta, oi fi vrând tu să sfidezi convenţiile plecând în America, dar te asigur că n-ai vrea să nimereşti într-o cabină de lângă motor.

Charlotte tocmai îşi mânca a treia felie de pâine prăjită cu anşoa când Caspar dădu buzna în bibliotecă, îmbrăcat cu paltonul din care se prelingeau stropi de ploaie. Îi dădu haina udă chelnerului care rămăsese în spatele lui şi se trânti pe un scaun.

— Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp. Mă tem că am veşti proaste. Un vapor cu cherestea şi-a pierdut încărcătura în timpul furtunii şi tot portul e blocat de buşteni care plutesc. Nu va pleca niciun vapor până când buştenii nu vor fi culeşi din râul Mersey. Cheiul era plin de oameni cu lanţuri, care strigau în gura mare şi nu făceau mai nimic, aşa că presupun că treaba asta va lua ceva timp. Prin urmare, va trebui să ne găsim distracţii prin Liverpool cel puţin încă o zi.

Charlotte îi întinse o ceaşcă de ceai.

El o privi.

— Credeam că ai să fii dezamăgită. Şi totuşi, pari veselă. Ţi-ai schimbat cumva gândul şi nu mai vrei să vii?

— Nu, nu-i vorba de asta, dar dacă tot mai zăbovim pe aici încă o zi, mi-a venit o idee în legătură cu ce am putea să facem mâine.

Caspar o privi scrutător.

— Ce anume?

— Cred că ar trebui să mergem la Marea Competiţie Naţională. Cursa de la Aintree are loc nu departe de aici; putem ajunge cu trăsura.

Caspar se uită la ea nedumerit.

— N-am ştiut că te pasionează cursele de cai.

— Nici nu mă pasionează, dar cursa asta e renumită. Va fi o ocazie nemaipomenită să facem fotografii, explică Charlotte. Cred că avem şanse să ne scoatem toţi banii de călătorie făcând fotografii cu caii şi cu stăpânii lor. Participă patruzeci de cai.

— Eşti foarte bine informată, Carlotta.

— Oh, Grace mi-a pomenit de cursă, zise Charlotte cu un aer cât se poate de nevinovat.

Nu voia ca americanul să ghicească adevăratul motiv pentru care ţinea să meargă la Aintree.

— Mi se pare ceva interesant. Pista e lungă de şase kilometri şi are şaisprezece obstacole.

— Şaisprezece obstacole? repetă Caspar.

— Da, şi doar vreo jumătate dintre cai ajung la potou. E neînchipuit de grea.

Caspar clătină din cap.

— Sună a eveniment tipic englezesc. Extrem de dezbătut, dar de neînţeles pentru profani. Oricum, nu poate fi mai rău decât un meci de crichet, aşa că nu văd de ce n-am merge.

MAREA COMPETIŢIE NAŢIONALĂ

În ziua în care urma să aibă loc cursa, vremea era frumoasă. Furtuna trecuse fără urmă, lăsând un cer de un albastru spălăcit. Ba chiar ieşiseră şi câteva raze firave de soare, care mai îmblânzeau briza rece ce bătea dinspre Atlantic. Această schimbare de vreme era o mare uşurare pentru femeile venite să asiste la cursă, care-şi cumpăraseră noi zorzoane la pălării, în cinstea acestei zile importante. Vremea frumoasă era privită drept semn bun de spectatorii sosiţi de la Londra, care ştiau din proprie experienţă că tribunele de la Aintree nu erau acoperite cum se cuvine. Prinţul de Wales se simţea fericit că îşi putea arbora noua pălărie Homburg[77], privind astfel cursa fără să-l împiedice umbrelele, pe care le considera nişte invenţii teribil de vulgare. Împărăteasa Austriei, care călătorea cu el în trenul regal, socotea că vremea frumoasă se potrivea cu actuala ei stare de spirit, care era extrem de bună. Întotdeauna se enerva când vremea era în contratimp cu dispoziţia ei. Iar contesa Festetics era fericită fiindcă stăpâna ei zâmbea; pentru contesă, singurul lucru care conta erau norii adunaţi în ochii stăpânei ei.

Numai Bay, care în dimineaţa aceea parcurgea pe jos

77 Pălărie cu boruri răsfrânte şi adâncitură în mijloc (n.tr.)

pista de alergare, nu dădea nicio atenţie vremii. Pentru el, rău fusese făcut. După două zile de ploaie, pământul era moale şi, în timp ce o conducea pe Tipsy în jurul obstacolelor ca să-i arate şanţurile şi adânciturile periculoase ce-i aşteptau mai târziu în cursul zilei, Bay simţi un fior rece de teamă, în ciuda razelor de soare. Fusese o iarnă geroasă şi pământul fusese îngheţat. Acum însă era mocirlos şi îmbibat de apă. După primul tur, avea să devină aproape mlăştinos. Bay detesta terenul moale, fiindcă dezechilibra caii, iar apa din băltoace, împroşcată de copitele cailor, lua orice şansă de vizibilitate. Caii se poticneau în noroi şi, chiar dacă săreau obstacolul în unghiul potrivit, nu exista nicio garanţie că vor ateriza de cealaltă parte în deplină siguranţă. În timp ce ocolea Bechers Brook[78], astfel numit după cel care căzuse aici în 1856, Bay simţi un junghi în umărul rănit. Ştia că înaintea cursei trebuia să-şi bandajeze strâns umărul, dar astfel braţul cu cravaşa devenea inutilizabil. Oare merita să-şi rişte întregul viitor doar ca să câştige această cursă? Nu exista decât un singur răspuns. Pentru Bay în acest moment conta un singur lucru: să câştige cursa naţională. Era unicul lucru din viaţa lui pe care părea să-l aibă sub control.

Un iepure ţâşni în faţa lor şi Tipsy necheză speriată. În timp ce încerca s-o liniştească, Bay se gândi că iapa era singura făptură de sex feminin din viaţa lui cu care se înţelegea perfect. Încă se pricepea la cai, chiar dacă ieşise din graţiile femeilor. Tipsy îi căută urechea cu botul şi Bay se strădui să nu se gândească la Charlotte. La nuntă aproape o convinsese, apoi sosise împărăteasa şi-l revendicase. Sisi nu-i mai trezea aceeaşi dorinţă care-i aprindea cândva simţurile, dar nerăbdarea de atunci făcuse loc unui sentiment mult mai insidios. Nu era de colo să se ştie public că eşti dorit de cea mai frumoasă femeie din Europa, dar sentimentul de compasiune se dovedea mai puternic decât orgoliul; stătea în puterea lui s-o facă

78 Cel mai temut obstacol al cursei de cai de la Aintree (n.tr.)

fericită.

— Bună dimineaţa, Middleton!

Bay îl recunoscu pe Crombie, de la clubul său.

— Ce părere ai despre pistă?

— Prea moale. Ar fi fost mai bună dacă nu era furtuna.

— Îi avantajează pe irlandezi; ei sunt obişnuiţi cu mlaştinile.

— Ce şanse i se dau lui Tipsy?

— 25 la 1. Iepele transpiră mult, şi-n plus, un cal cenuşiu n-a câştigat niciodată naţionala.

Bay nu zise nimic.

— Pe mine, unul, mă încântă şansele care ţi se dau ţie, râse Crombie. Anul trecut v-am văzut, pe tine şi pe Tipsy, la Cottesleigh, la cursa cu obstacole. În viaţa mea n-am asistat la o cursă mai îndrăzneaţă. Aşa că eu pariez pe tine. O parte dintre caii irlandezi o să-ţi cam dea de furcă, dar niciunul dintre jocheii de aici n-are clasa ta. Săptămâna trecută am pariat pe tine 500 de lire, aşa că să nu mă dezamăgeşti.

— Am să fac tot ce-mi stă în puteri, îl asigură Bay.

— Oricum, loja regală va fi plină până la refuz. Vor fi acolo prinţul şi prinţesa de Wales, *precum şi* împărăteasa Austriei. Cred că jumătate din spectatori vor fi prea interesaţi de ce se întâmplă în lojă ca să mai urmărească întrecerea. Numai jocheii să nu fie cu ochii în altă parte. Ce zici, Middleton?

Crombie râse la propria glumă şi-şi flutură mâna spre Bay în semn de rămas-bun, apoi porni spre tribunele care deja începeau să se umple, deşi cursa avea să înceapă abia după vreo şase ore.

Când Bay se înapoie la grajduri, jocheii tocmai se aşezau la un mic dejun anume pregătit cu ocazia cursei – terci de ovăz, costiţă, ouă, şuncă, rinichi condimentaţi. Bay îl comandase în ajun de la hanul din apropiere, dar acum îşi dădea seama că nu putea lua în gură nici măcar o îmbucătură.

Se aşeză pe treptele pentru încălecat şi-şi scoase

portţigaretul. Poate că un fum sau două l-ar fi ajutat să se calmeze. Ceea ce-şi dorea, de fapt, era o duşcă de coniac, dar nici măcar jocheii irlandezi nu puneau în gură picătură de alcool înaintea unei competiţii. În timp ce încerca să aprindă un chibrit, auzi un glas cunoscut:

— Cam ai emoţii, nu, Bay?

Era Hartopp.

— Chicken! Ce surpriză! exclamă Bay, privindu-l circumspect pe celălalt.

— Nu te teme, bătrâne. N-am venit să-mi iau revanşa. Oricum, pasărea şi-a luat zborul. Ieri am făcut o vizită pe Charles Street, doar ca să aflu că domnişoara Baird a plecat în America. Ca să facă fotografii, auzi colo. Lady Lisle era într-o stare de nedescris. N-a aflat de plecare decât din biletul pe care Charlotte i l-a lăsat pe masă la micul dejun.

— În America? întrebă Bay, reuşind într-un târziu să-şi aprindă ţigara.

— Ştiu, ştiu, e o măsură disperată! Fotograful acela care-i tot dădea târcoale a plecat împreună cu ea.

Bay trase adânc din ţigară.

— Au fugit împreună?

— Lady L zice că nu. Dar ar fi în stare, nu crezi?

— Poate.

Bay se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, Chicken, dar mai am de făcut câteva lucruri până începe cursa.

Şi, până să apuce celălalt să spună ceva, Bay porni spre capătul grajdurilor, unde vomită violent peste un balot de paie.

Cum trenurile speciale dinspre Londra şi dinspre Nord aduceau continuu pasageri în Lime Street, Liverpool, părea că întreg oraşul începuse să migreze spre nord-est. Fiecare mijloc de transport pe roţi fusese pus în funcţiune şi drumul era ticsit de trăsuri, omnibuze, cărucioare, ba chiar şi o căruţă de gunoi. Caspar reuşise să facă rost de locuri la omnibuzele speciale pentru ziua cursei. Charlotte şi Grace, camerista, stăteau înăuntru, iar Caspar se înghesuia pe platforma de deasupra. Până când omnibuzul parcurse cei

circa nouă kilometri până la hipodrom se făcuse aproape ora prânzului, întrucât drumul nu era pavat, astfel că trăsurile şi caii se împotmoleau mereu prin şleauri.

Noroiul nu ţinea cont de statutul social. Chiar şi trăsura în care se aflau persoanele regale căzu victimă condiţiilor proaste ale drumului şi aproape se răsturnă într-un şanţ. Din fericire pentru călători, prinţul de Wales stătea în celălalt colţ al trăsurii şi, folosindu-şi corpolenţa drept contragreutate, reuşi să evite ca vehiculul să se răstoarne cu roţile în sus. Când trăsura regală a fost repusă pe roţi şi-şi putu continua călătoria, din rândurile spectatorilor se ridicară urale: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe prinţul de Wales!" şi alte strigăte, mai răguşite: „Bunul nostru Tum-Tum[79]".

După încă o oră de stat înghesuită între Grace şi o doamnă care mirosea puternic a apă de colonie şi purta o pălărie cu pene portocalii, Charlotte era dispusă să coboare şi să meargă pe jos până la destinaţie. În cele din urmă, în depărtare se zăriră porţile hipodromului şi mulţimea începu să se reverse într-acolo.

Charlotte pătrunse pe poartă, simţindu-se aproape agresată fizic. Nu mai fusese niciodată la curse, şi tumultul din jur era mai mult decât putea suporta. Nu avea cum să treacă fiindcă mulţimea nu înainta om cu om, ci ca o masă de oameni. Erau familii, câte trei generaţii, toţi în haine de sărbătoare, convinşi că, fiind în număr mare, se aflau în siguranţă, drept care se deplasau în grup compact. Erau şi irlandezi sosiţi cu feribotul, care acum se înghesuiau în jurul pistei, aşteptând să-l zărească pe Glasnevin, favoritul lor. Charlotte era şocată de mulţimea pestriţă, care contrasta puternic cu monotonia de pe străzile Londrei. Doamna din omnibuz, cea cu pălăria cu pene portocalii, nu era singura care arbora culori la fel de vii ca vestoanele jocheilor. Pălărierii din nord-vest avuseseră de lucru până peste cap. Charlotte zări o femeie cu o pălărie reprezentând un fazan

79 Poreclă dată prinţului de Wales, datorită corpolenţei sale. În limba engleză, *tummy* înseamnă „pântece", (n.tr.)

în cuib, cu pui care ciuguleau de jur-împrejurul borului. Era limpede că oricine îşi permisese aşa ceva fără îndoială îşi comandase şi o rochie nouă, anume pentru cursă, aşa că gama de mătăsuri şi damasc de culoare mov şi verde, după ultima modă, îţi lua ochii. Chiar şi bărbaţii aduceau pete de culoare, prin batistele vărgate de mătase, vestele stacojii şi costumele de tweed de culoarea muştarului. Charlotte, care purta un costum bej de călătorie, a cărui principală calitate era aceea că nu lăsa să se vadă praful, se simţea ca o pitulice într-un ţarc de păuni.

În schimb, Caspar se integra perfect. Paltonul lui verde cu portocaliu, după care londonezii întorceau capul, aici, la Aintree, se potrivea perfect. Americanul îşi scosese aparatul foto şi acum îl instala lângă tribuna proprietarilor de cai. Între timp, mulţimea se adunase în jurul lui şi, când Sholto Douglas, renumitul antrenor scoţian, îl rugă să-i fotografieze calul pe nume Governess[80], din rândul spectatorilor se ridicară murmure.

Governess era agitată înainte de cursă, aşa că Douglas şi jocheul se văzură nevoiţi să stea de o parte şi de alta ca s-o facă să stea locului. Dar talentul lui Caspar de a capta bunăvoinţa femeilor din înalta societate părea să aibă efect şi asupra cailor pursânge. Caspar mângâie calul pe bot, vorbindu-i încetişor, şi animalul încremeni ca hipnotizat, iar americanul dispăru sub pânza aparatului şi apăsă declanşatorul.

Douglas se oferi să plătească pentru fotografie, dar Caspar zise:

— A fost o onoare pentru mine să imortalizez aşa un animal superb. Nici prin minte nu-mi trece să vă cer vreun ban, dar dacă reuşiţi să-mi găsiţi un loc de unde însoţitoarea mea, domnişoara

Baird, să poată privi cursa în condiţii bune, v-aş fi deosebit de recunoscător.

Douglas privi peste umărul lui la Charlotte, care se uita cum jocheii scoteau caii la plimbare în jurul

---

80 Guvernantă, în limba engleză, în original (n.tr.)

hipodromului, şi clătină din cap.

— Vă dau la amândoi locuri în tribuna proprietarilor. Locurile de aici nu sunt potrivite pentru o doamnă.

Caspar se înclină în faţa lui.

— Vă mulţumesc, domnule. Ca american, sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, şi cred că domnişoara Baird n-a asistat la nicio cursă până azi.

— Ei, toată lumea ar trebui să asiste la Marea Competiţie Naţională măcar o dată în viaţă. E cea mai grozavă întrecere din lume. Şi nu uitaţi să pariaţi. N-ai cum să simţi atmosfera evenimentului decât dacă pariezi. Încă mai puteţi prinde şanse bune pe Governess. N-o fi ea favorita, dar nu mă îndoiesc că va câştiga.

Douglas îl chemă pe unul dintre oamenii de ordine şi-l rugă să-i conducă pe Caspar şi pe însoţitoarea sa la loja lui din tribună. Charlotte era fericită că scapă de aglomeraţie. Tot ce-şi dorea, deşi nu voia să recunoască, era să-l zărească pe Bay. Dar Charlotte era prea scundă ca să poată privi peste marea de meloane. În timp ce erau luaţi din mijlocul mulţimii şi hărmălaiei şi escortaţi spre relativa linişte din tribune, Charlotte se simţi uşor stânjenită. Aici, în locul penelor portocalii, se trezi înconjurată de blănuri de minx şi de samur, în timp ce sacourile cadrilate de lână făceau loc unor combinaţii din piele, mai subtile. Aici era perfect posibil să dea de cineva cunoscut.

Ceea ce se şi întâmplă. În faţa ei, cineva îmbrăcat în tweed se întoarse să facă semn unui prieten şi Charlotte văzu profilul lui Chicken Hartopp, cu inconfundabilii lui favoriţi roşcaţi. Charlotte se opri, apucându-l de braţ pe Caspar ca să-l tragă deoparte, dar era prea târziu. Chicken o văzu şi o salută în gura mare. Încă de la distanţă, Charlotte simţi damful de alcool din răsuflarea lui.

— Charlotte, adică domnişoară Baird, ce naiba faceţi aici? Vreau să zic, ce surpriză! Ăăă… ce surpriză să vă văd! se bâlbâi el, descumpănit de expresia de pe chipul fetei.

— Bună dimineaţa, căpitane Hartopp. Cred că l-aţi cunoscut pe domnul Hewes.

Chicken îl măsură pe Caspar din cap până în picioare

cu o privire aproape obraznică.

— Aşa e.

Charlotte observă că Hartopp murea de curiozitate. Ca să preîntâmpine orice întrebare, zise:

— Suntem aici printr-o pură întâmplare. Azi ar fi trebuit să fiu în drum spre America, dar s-a amânat plecarea. Şi cum ne aflam la Liverpool chiar în ziua Naţionalei, ne-am zis că trebuia să venim la Aintree.

Caspar se grăbi să intervină:

— Ce loc grozav pentru fotografii, căpitane Hartopp. Tare aş vrea să prind un cadru cu câştigătorul. Întotdeauna mi-am dorit să imortalizez un moment de supremă fericire.

Hartopp îl privi uimit. Nu reuşea să înţeleagă cum putea un bărbat s-o însoţească pretutindeni pe Charlotte cu aşa dezinvoltură. Fără îndoială că, de-ar fi plănuit să fugă împreună, nu s-ar fi afişat într-un loc atât de public.

— Lord Sholto s-a oferit să mă prezinte domnului Topham, proprietarul hipodromului, continuă Caspar. Charlotte, te deranjează dacă te las câteva clipe cu căpitanul Hartopp? Vreau să mă asigur că găsesc un loc lângă potou.

Bineînţeles că pe Charlotte o deranja, dar vedea limpede că americanul era ferm decis să facă fotografia. Se întoarse către Chicken:

— Căpitane Hartopp, v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi explica şi mie tabela de participare. Sunt nedumerită de atâţia termeni necunoscuţi, şi aş dori mult să pariez.

Zâmbi atât de fermecător spre Chicken, încât acesta se înroşi până sub favoriţi.

— Grace, camerista mea, mi-a spus că ar trebui să pariez pe un cal pe nume Dancing Bear.

— E aici şi camerista dumneavoastră?

— Bineînţeles. Credeţi că aş fi venit fără însoţitoare? exclamă Charlotte, prefăcându-se scandalizată.

Chicken îşi lăsă ochii în pământ.

— Iertaţi-mă, domnişoară Baird, dar nu ştiu ce să cred. Am trecut pe la mătuşa dumneavoastră din Londra şi mi-a spus că urma să plecaţi în America cu domnul acela.

Era într-un hal fără de hal. La Londra, lumea nu vorbeşte decât despre asta. Se zice că aţi fi fugit împreună. Dar, la naiba! Nu vă puteţi mărita cu un individ ca el. Nu pot să cred una ca asta.

Charlotte îşi scoase mănuşa de pe mâna stângă. Întinse mâna, arătându-i-o lui Chicken.

— Vedeţi bine că nu port inel, căpitane Hartopp. Domnul Hewes e colegul şi tovarăşul meu de călătorie, atât şi nimic mai mult. Plec în America să fac fotografii, şi el a avut amabilitatea de a accepta să-mi fie ghid. Prin urmare, puteţi spune „lumii” de la Londra că nu-i rost de scandal şi că sunt doar o femeie care vrea să-şi aleagă singură drumul în viaţă. Mă însoţeşte camerista mea şi, chiar dacă domnul Hewes poate nu corespunde noţiunii dumneavoastră de „gentleman”, faţă de mine a arătat o bunătate fără margini.

Chicken Hartopp nu îndrăznea s-o privească în ochi şi se trăgea de favoriţi atât de tare, că Charlotte se temea să nu-şi smulgă firele de păr din rădăcină.

— Fir-ar să fie! Dacă plecaţi în America, atunci de ce sunteţi aici? Ştiaţi că şi Bay concurează?

Charlotte se sili să-şi păstreze o expresie indiferentă.

— Da. Nicio clipă n-am avut intenţia să vin aici. La ora asta ar fi trebuit să fiu pe Marea Irlandei, dar când s-a amânat plecarea şi am auzit de cursă şi de faptul că participă şi căpitanul Middleton, am decis să vin.

— Zău dacă pricep ceva. Omul ăsta s-a purtat oribil cu dumneavoastră. V-a umilit în public. Auzi colo, să continue pe faţă relaţia cu împărăteasa! Mă miră că puteţi să-l mai vedeţi în ochi.

Charlotte îşi puse din nou mănuşa de piele, întinzând-o şi netezind-o cu încetineală studiată pe degetele tremurătoare.

— Poate că aveţi dreptate să fiţi uimit, căpitane Hartopp, însă eu nu mă consider umilită, indiferent ce crede lumea. Deci, vreţi să aveţi bunăvoinţa să-mi explicaţi acest program sau va trebui să apelez la altcineva?

Acum că Chicken se pornise să vorbească pe şleau,

nu mai putea fi oprit cu una cu două.

— Ştiaţi că e şi *ea* aici? În loja regală, lângă prinţul de Wales. Dacă mergeţi mai în faţă, o puteţi vedea bine.

Îşi făcu loc spre partea din faţă a tribunei şi arătă spre loja regală, aflată la vreo şase metri mai încolo. Charlotte ezită. Când se hotărâse brusc să meargă la Aintree nici nu-i trecuse prin minte că ar putea fi acolo şi împărăteasa. În prima clipă îşi zise că nu avea tăria s-o privească, apoi o năpădi un val de curiozitate şi de gelozie care-i înlătură orice reţinere. Se uită în direcţia în care-i indicase Hartopp şi văzu trupul mătăhălos al prinţului de Wales, cu pălărie şi cu trabucul între dinţi. De o parte şi de alta a lui erau două femei. Charlotte o recunoscu pe cea dinspre ea ca fiind prinţesa de Wales. Împărăteasa se afla de partea cealaltă a prinţului. Purta un costum albastru-închis, cu o croială aproape la fel de sobră ca a costumului de călărie, dar simplitatea veşmântului era compensată de blana de samur înfăşurată pe umeri, care, după cum vedea Charlotte chiar de la distanţă, părea de o moliciune fără seamăn. Împărăteasa stătea puţin aplecată în faţă, privind prin binoclu pista unde erau plimbaţi caii. Prinţul de Wales se aplecă spre ea, îi spuse ceva şi împărăteasa îi zâmbi, fără a înceta să privească prin binoclu la caii şi la călăreţii de pe hipodrom.

Hartopp se întoarse spre Charlotte cu un zâmbet aproape triumfător, dar Charlotte i-o luă înainte şi zise pe un ton cât se poate de nepăsător:

— Grozav binoclu are împărăteasa. Cred că ar fi exact ce-mi trebuie. Aveţi idee de unde aş putea lua şi eu un binoclu, căpitane Hartopp?

— Un binoclu? repetă Hartopp, nedumerit.

— Da, nu aşa se cheamă? La fel ca la spectacol, numai că-mi închipui că acesta e mai puternic. Are şi Fred unul la fel.

Chicken îşi clătină capul dintr-o parte în alta şi se trase din nou de favoriţi, de astă dată mai curând gânditor decât nervos. Charlotte îl lăsă să cugete, fără să mai adauge nimic.

— Fred ştie că sunteţi aici? întrebă el într-un târziu.

— Bineînţeles că nu. El şi Augusta sunt la bordul unui vas, în drum spre Neapole, aşa că n-a avut cum să vină la cursă, dacă asta vă îngrijorează. Îmi puteţi face rost de un binoclu? Am impresia că se întâmplă ceva acolo şi aş vrea să văd cursa aşa cum trebuie, zise fata, bătând din picior.

— Să ştiţi că Bay n-are nicio şansă. E un călăreţ destul de bun, dar Tipsy nu are rezistenţa necesară pentru Naţională. Din anii cincizeci şi până acum nu s-a mai întâmplat ca o iapă să câştige cursa.

— Un motiv în plus să am binoclu, să-l pot vedea cum pierde.

Căpitanul Hartopp părea gata să protesteze din nou, dar îl opri privirea lui Charlotte, aşa că zise printre dinţi că va împrumuta un binoclu de la un cunoscut de-al lui şi se îndepărtă cu paşi greoi.

Tribunele se umpleau de la o clipă la alta şi Charlotte îi făcu semn cameristei să vină lângă ea, ca să-şi păstreze locul de unde putea vedea totul ca la carte. Se întrebă ce va spune Caspar când va afla adevăratul motiv al neaşteptatului ei interes pentru cursele de cai. Spera că americanul n-o va dojeni prea vehement. În definitiv, era o simplă coincidenţă că se găseau la Liverpool chiar în ziua cursei. Dacă venise să-l vadă pe Bay concurând în cea mai importantă competiţie din viaţa lui nu însemna că revenise la sentimente mai bune în privinţa lui. Bay nici nu avea să afle de venirea ei. Dar în timp ce-şi repeta în gând aceste argumente, se lupta să nu ia în seamă sentimentul năvalnic care o adusese azi aici. Undeva în adâncurile fiinţei ei simţea că numai soarta făcuse ca acei buşteni să se răstoarne în Mersey şi ca Grace să stea de vorbă cu străinul care participa la competiţie. Era sortit ca ea să fie aici, atât şi nimic mai mult.

*

În vestiarele jocheilor, Bay puse piciorul pe cântar ca să se cântărească. Spre marea lui uşurare, era sub

greutatea maximă admisă. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Cursa urma să înceapă în mai puţin de o oră. Era timpul să-şi pună echipamentul de jocheu. Când concura, arbora întotdeauna culorile regimentului: roşu-aprins şi auriu.

Scoţându-şi din cufăr vestonul uşor ponosit, auzi în spate o tuse familiară. Se întoarse şi-l văzu pe Nopsca întinzându-i o cutie plată de carton. Luă cutia şi o puse pe bancheta pentru cizme. Nopsca vârî mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase o scrisoare. Bay nu avu nevoie să vadă blazonul ca să-şi dea seama că era de la Sisi.

— *Kaiserin* mi-a cerut să vă dau asta înainte de începerea cursei.

— Mulţumesc, domnule baron.

Cum ceilalţi jochei din vestiar îi priveau curioşi, Bay se strădui să vorbească în şoaptă.

Nopsca, îmbrăcat cu redingotă, ghete şi mirosind a apă de colonie, făcea o figură aparte într-un vestiar pentru jochei, plin de echipament de călărie risipit ici-colo şi duhnind a piele, alcool şi transpiraţie.

Bay deschise mai întâi scrisoarea:

„Dragul meu Bay.
Te rog să porţi, de dragul meu, ce ţi-am trimis.
A ta, Sisi”.

Desfăcând şnurul care lega cutia, găsi înăuntru un veston de călărie negru cu auriu, nu doar pe măsura lui, dar brodat pe spate cu stema familiei Habsburg.

Probabil că i se citea groaza pe faţă, întrucât baronul ridică din umeri, parcă cerându-şi scuze.

— La Viena se obişnuieşte ca jocheii să poarte întotdeauna culorile proprietarilor.

Bay îşi feri obrazul şi baronul se grăbi să adauge:

— Poate nu m-am exprimat corect. Am vrut să zic „culorile stăpânilor”.

Bay puse vestonul la loc în cutie. Răsuflă adânc, ca să se calmeze, fără a izbuti să-şi ascundă enervarea din glas.

— Spuneţi-i că n-aş vrea s-o jignesc, dar mi-e cu neputinţă să-l port. Tipsy e calul meu, iar eu nu sunt un cavaler medieval care poartă eşarfa unei domniţe.

Nopsca întinse amândouă mâinile, pregătindu-se să-i aducă argumente, dar văzând expresia lui Bay, renunţă şi rămase cu gura deschisă şi cu chipul încremenit într-un zâmbet împăciuitor. Coborî braţele, luă vestonul şi-l puse înapoi în cutie.

— Înţeleg că nu vă face trebuinţă. Ştiu eu, poate mi-a fost imposibil să vă găsesc în mulţime.

Se înclină cu un aer formal, bătând din călcâie după moda austriacă.

— Cât despre mine, căpitane Middleton, vă urez succes.

CURSA

În loja regală se servea prânzul. În tren se servise un mic dejun copios, dar prinţul de Wales nu vedea niciun motiv să nu consume un prânz la fel de săţios ca atunci când mergea la vânătoare. Li se aduseseră patru feluri de plăcinte, salmagundi[81], pui în aspic şi momiţe cu trufe. Mai era fazan umplut cu paté de ficat şi o terină de iepure şi barba-caprei[82]. Ca băuturi li se aduse şampanie, vin alb de Rin, vin de Burgundia şi câte o ceaşcă de vin roşu fierbinte, care-i plăcea prinţului în mod deosebit.

Ca de obicei, Sisi mai mult îşi plimba mâncarea în farfurie. Ştia că, dacă ridica privirea, ar fi văzut-o pe Festy îndemnând-o din ochi să mănânce ceva şi, deşi din când în când îşi mai tăia câte o bucăţică pe care o ducea la gură, întotdeauna bucăţica revenea pe farfurie, neatinsă. Această

81 Fel de mâncare preparat din carne tocată, anşoa, ouă, ceapă şi condimente (n.tr.)

82 Rădăcinoasă bogată în calorii, care se consumă în salate, supe sau ca garnitură. (n.tr.)

parte a zilei dura prea mult; şi-ar fi dorit să înceapă o dată întrecerea.

Prinţul de Wales stătea lângă ea, la masa aşezată în fundul lojei regale. De cealaltă parte îl avea pe contele Spencer. Prinţesa de Wales era în capătul opus al mesei, asistând cu o figură inexpresivă la conversaţia din jur, întrucât era complet surdă. Prinţul se afla într-o dispoziţie agreabilă: prânzul fusese copios şi servit la timp, în plus fiind încântat s-o aibă pe împărătească drept oaspete. Ştia despre vizita acesteia la Windsor şi nu putea să nu admire o femeie care o înfruntase pe mama lui. „Nici pe departe nu-i la fel de frumoasă ca draga noastră Alix, şi, după ce-a bătut atâta drum, a refuzat să rămână la masa de prânz”.

Dar împărăteasa era frumoasă, însă prinţului de Wales nu prea îi stătea în fire să aprecieze frumuseţea la o femeie de acelaşi rang cu el. Pe deasupra, nu era prusacă, slavă Domnului! Ştia că împărăteasa îl detesta pe Bismarck la fel de mult ca el. Avuseseră amândoi o conversaţie cât se poate de plăcută pe seama sobrietăţii excesive de la curtea Prusiei şi a mâncării proaste de la Potsdam. Îl străbătu un plăcut fior când împărăteasa îl atinse uşor pe braţ, ca să-şi întărească spusele referitoare la veşmintele demodate şi de prost gust ale doamnelor prusace. Privi scurt spre Alix, să vadă dacă observase gestul, dar aceasta zâmbea visător spre secretarul său personal. Se obişnuise de mult să nu fie prea atentă la ce face soţul ei.

La trei fără un sfert, maiorul Topham, proprietarul hipodromului, veni în lojă să anunţe suita regală că urma să înceapă parada jocheilor în jurul hipodromului.

Prinţul de Wales bătu din palme şi se adresă comesenilor:

— Doreşte cineva să parieze înainte să înceapă cursa? E ultima şansă.

Împărăteasa îl privi printre gene.

— Cred că eu.

— Splendid, splendid! Se ocupă Topham.

Plecăciunea lui Topham nu trăda prea mare tragere de inimă. Avea multe de făcut, şi rolul de agent de pariuri al

împărătesei nu figura pe lista lui.

Sisi îi făcu semn lui Festy, care stătea în picioare într-un colţ.

— Vreau nişte bani.

Festy încuviinţă din cap.

— Câţi, Maiestate?

— Să mă gândesc, cred că 500 de guinee.

Prinţul de Wales răsuflă prelung.

— Mare curaj aveţi! Pe ce cal pariaţi?

— Pe o iapă numită Tipsy. Nu-i vorba de curaj, dragul meu prinţ. Pe Tipsy călăreşte căpitanul Middleton, îi zâmbi ea.

Prinţul, căruia bineînţeles îi ajunseseră la ureche toate zvonurile legate de împărătească şi de călăuza ei, îi zâmbi la rândul lui.

— În cazul acesta, Maiestate, voi paria şi eu la fel.

Eduard schiţă un semn spre secretarul particular ca să-i dea banii lui Topham. Proprietarul hipodromului făcu ochii mari.

— Cred că Tipsy e cotată cu şanse de 20 la unu, înălţimea Voastră.

— Excelent! E bine să plasăm pariurile înainte să se reducă diferenţa.

Când grupul prinţului îşi ocupă locurile în partea din faţă a lojei, din mulţime se înălţă un cor de urale. Prinţul îşi duse degetul la pălărie, iar prinţesa îşi flutură mâna înmănuşată. Sisi se înclină din reflex, cum făcea de fiecare dată când auzea mulţimea ovaţionând şi, asemenea celorlalte persoane regale, îşi destinse buzele în ceea ce spectatorii ar fi putut lua drept zâmbet. Spera să nu se afle şi vreun fotograf printre ei.

Caii începură să iasă pe pistă. Sisi îşi luă binoclul, ca să-i vadă mai de aproape. Contele Spencer, aşezat în spatele ei, citea numerele din catalog.

— 23 e Glasnevin, calul lui Leinster, el e favoritul. Auziţi mulţimea, se pare că jumătate din oraşul Dublin a venit aici ca să-l susţină.

Sisi îşi luă şi ea programul, căutând numărul lui Bay.

Ar fi vrut să fie chiar în primul rând, să-i poată vorbi înainte să înceapă cursa, dar i-ar fi fost cu neputinţă să se ducă la el fără prinţul şi prinţesa de Wales, ori prinţul nu dădea niciun semn că ar fi dorit să-şi părăsească loja confortabilă. De fapt, nu avea nicio importanţă, oricum îl va vedea după competiţie. Rudolph plecase în sfârşit acasă, aşa că nu mai exista niciun motiv ca Bay să nu revină la Easton Neston, deşi sezonul de vânătoare era aproape pe sfârşite. Poate sosise vremea să se întoarcă la Godollo. Acolo era mereu frumos primăvara, când înfloreau livezile de cireşi. Moşia din Ungaria era locul ideal pentru a creşte cai. Ce grozav ar fi să aibă propria crescătorie!

Bay avea numărul 38. Sisi simţi cum îi tresare inima: era anul naşterii ei şi vârsta pe care o împlinise. Fără îndoială, un semn bun. Ce frumos va fi să-l vadă purtând blazonul ei. Privi atent prin binoclu, încercând să dea de numărul 38, dar pe pistă se găseau peste patruzeci de persoane şi, cu toate că se vedeau o mulţime de cai, totuşi Bay nu se zărea nicăieri.

Şi Spencer îl căuta din ochi.

— Nu-l văd pe Middleton. Pe unde umblă? Probabil trage o duşcă, să-şi facă curaj. Am impresia că pe an ce trece, obstacolele devin tot mai înalte. Anul trecut au căzut şase cai, şi doi jochei şi-au fracturat braţul. În 69 a murit altul; s-a prăbuşit calul peste el. Asta face cursa şi mai palpitantă; niciodată nu poţi şti cine va ajunge primul.

Contesa Festetics, care nu înţelegea prea bine ce spunea contele englez, dar citise pe chipul stăpânei ei ce mult o tulburaseră cele auzite, se grăbi să intervină:

— Domnule conte Spencer, spuneţi-mi vă rog de ce omul de acolo stă pe o ladă şi de ce dă din mâini ca o *Puppe1*[83]*.* Iertaţi-mă, nu ştiu cum se spune în englezeşte.

— *Puppet*[84], îi spuse Sisi.

— Atunci cine-i cel de acolo? Sau cei de acolo, fiindcă sunt mai mulţi. Cine sunt marionetele?

---

83 Păpuşă, în limba germană, în original (n.tr.)

84 Păpuşă, marionetă, în limba engleză, în original (n.tr.)

— Oh! râse Spencer. Vă referiţi la agenţii de pariuri.

— Agenţi? se miră Sisi. Nu cunosc cuvântul.

— Sunt cei care primesc pariurile şi calculează şansele. Dau astfel din mâini ca să se anunţe între ei cum pariază lumea. După ce Topham va coborî la ei şi va paria pe Tipsy, o să dea din mâini ca nebunii, veţi vedea.

Dar Sisi nu-l mai asculta. Văzuse prin binoclu numărul magic: 38. Scoase un suspin de uşurare când Bay intră călare pe Tipsy, singurul cal cenuşiu de pe pistă. Numai că Bay arăta altfel decât se aşteptase ea. Abia după vreun minut îşi dădu seama despre ce era vorba: Bay nu purta blazonul negru cu auriu al Habsburgilor.

De cealaltă parte a despărţiturii din lemn şi fier forjat dintre loja regală şi restul tribunelor, Charlotte se uita şi ea la numărul 38. După ieşirea ei de adineauri, Hartopp, spăşit, îi găsise un binoclu, aşa că acum vedea fiecare detaliu al cailor şi călăreţilor care făceau paradă în jurul hipodromului. O recunoscu din prima clipă pe Tipsy şi, în timp ce studia prin binoclu profilul bine cunoscut al lui Bay.o încercă un sentiment ciudat la gândul că el nici nu avea habar că ea era în tribune.

Desigur însă că ştia de venirea împărătesei, şi Charlotte se uită atent să vadă dacă Bay se uita spre loja regală. Spre satisfacţia ei, până acum el nu-şi aruncase privirea într-acolo.

— Azi e concurenţă mare, comentă Chicken. Patruzeci şi doi de călăreţi. Vor trebui să se detaşeze rapid încă de la începutul cursei, altfel va fi mare înghesuială la obstacole. Eram aici în 73 când au căzut şase cai la Becher’s Brook. Anul acela au ajuns la linia de sosire numai cinci. A fost un an extrem de bun pentru agenţii de pariuri…

— Cât mai e până se dă startul, căpitane Hartopp? îl întrerupse Charlotte.

Chicken îşi consultă ceasul de buzunar.

— Oh, nu mai e mult. Din clipă în clipă trebuie să se îndrepte toţi spre linia de plecare.

Charlotte se întrebă de ce nu mai venea Caspar. Nu-i surâdea deloc gândul de a rămâne doar cu Chicken până la

sfârşitul cursei. Se gândi să plece în căutarea lui, dar tribuna se umpluse de o mulţime gălăgioasă, bărbaţi la costum şi femei care vorbeau în gura mare, iar ea nu voia să-şi piardă locul unde se găsea, chiar lângă balustradă. Era preferabil să privească întrecerea de aici, fie şi cu Hartopp, decât să se piardă în marea de oameni de dedesubt.

Omul de ordine care-i condusese aici se apropie de ea şi-i înmână un bilet.

— Domnişoara Baird? Domnul din America m-a rugat să vă dau asta.

Hârtia împăturită era o chitanţă de pariuri pentru suma de 5 lire pe numele Tipsy, având şanse de 20 la unu.

Charlotte împături la loc cu grijă chitanţa şi o puse în buzunar, înţelese că acea chitanţă era un mesaj. Caspar aflase că Bay participa la competiţie şi era dezamăgit că ea îl păcălise. O încercă un sentiment de vinovăţie, dar numai pentru o clipă. Caspar avea să facă nişte fotografii interesante, iar dorinţa ei de a-l vedea pe Bay nu era treaba lui.

O orchestră începu să intoneze *God Save the Queen*[85] şi mulţimea se porni să cânte imnul naţional. Charlotte îndreptă binoclul spre loja regală şi văzu că, în timp ce prinţul şi prinţesa cântau sau măcar rosteau cuvintele, împărăteasa privea neclintită călăreţii, în extaz. Chiar de la distanţă, Charlotte îşi dădu seama că, aşa cum arăta în acel moment, împărăteasa ar fi fost un subiect minunat pentru o fotografie. Era un moment încărcat de emoţie. Desigur, se uita la Bay, şi Charlotte recunoştea expresia. Nu se gândise niciodată sau nu-şi îngăduise să se gândească la faptul că, poate, împărăteasa ţinea cu adevărat la Bay. Era mult mai simplu să şi-o închipuie ca pe o Albă-ca-Zăpada din poveste, ca pe o femeie cu inima de gheaţă.

Dar împărăteasa cea înfăşurată în blănuri nu era o făptură fără inimă, chiar îl iubea pe Bay.

Nu era o descoperire prea plăcută. Charlotte ar fi vrut

---

85 „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină“ - imnul naţional britanic (n.tr.)

să fie singura îndrăgostită. Ideea că împărăteasa l-ar fi putut iubi pe Bay la fel de mult ca ea era greu de suportat. Gândul care o consolase când îşi făcuse pregătirile pentru plecarea în America fusese acela că Bay va fi nefericit alături de împărătească. Dar dacă împărăteasa îl iubea, atunci Charlotte nu mai era atât de sigură că el va fi nefericit. Simţi un junghi dureros în inimă la gândul că-l pierduse pe Bay. O clipă se temu că-i vor da lacrimile.

Eforturile de a cânta imnul luară sfârşit şi, în locul muzicii, din mulţime se înălţară murmure nerăbdătoare. Caii se îndreptau spre linia de start. Animalele înfierbântate, nerăbdătoare să alerge, se împingeau unele pe altele, căutând să-şi facă loc, în timp ce călăreţii încercau să le ţină în frâu.

Bay găsi un loc pe pista exterioară. O poziţie nu prea favorabilă, dar cursa era lungă, iar el avea experienţa unor asemenea îngrămădiri înainte de începerea unei competiţii cu obstacole şi ştia că unica şansă de a câştiga Naţionala era să alerge pe cât posibil pe extremă. Lângă el se găsea unul din fraţii Beasley, Ned, călare pe Governess. Ned îl salută din cap pe Bay. Fraţii lui mai mici, Jack şi Tom, participau şi ei la competiţie. Bay constată cu uşurare că Ned, cel mai experimentat jocheu pe care-l cunoştea, ocupase şi el loc pe turnantă.

Acum că vedea pista în faţa lui, Bay regreta că nu trăsese o duşcă de tărie. Crainicul anunţă numele tuturor cailor şi călăreţilor. Pe măsură ce-şi auzeau numele, jocheii îşi ridicau cravaşele în aer. Când crainicul ajunse la numele lui Glasnevin, calul irlandez, favoritul de până acum, mulţimea ovaţionă puternic. Când crainicul ajunse în dreptul lui şi Bay ridică biciuşca, simţi că-i tremurau mâinile.

Ştia că Sisi îl priveşte din loja regală, aşteptându-l s-o salute, dar continuă să privească drept înainte. Nu era cursa ei.

Răsună un pocnet de pistol şi caii aliniaţi ţâşniră înainte. Bay văzu poticnindu-se un cal, apoi călăreţul se rostogoli la pământ. Glasnevin continua să se afle în frunte.

Bay o simţi pe Tipsy făcând eforturi să câştige teren, fiindcă-i plăcea să fie mereu prima, dar el îi domoli avântul. Nu voia să arate că ţine să câştige înainte de a doua tură. La Becher’s Brook doi cai refuzară să sară peste obstacol şi alţi câţiva se prăbuşiră în încercarea de a coti brusc la dreapta, în direcţia tribunelor. Mulţimea de la balustradă, aşezată pe vechi vagoane de cale ferată, gemu la unison când Glasnevin îşi azvârli jocheul la pământ.

Bay se uită în dreapta, să vadă ce se întâmpla cu Beasley şi cu Governess. Uriaşul cal negru gonea în pas uşor. Atât calul, cât şi călăreţul păreau supărător de relaxaţi.

Când caii ajunseră în faţa tribunei principale, mulţimea izbucni în strigăte entuziaste. Pista avea cam două treimi din lăţimea ei originală. În cel de al doilea tur, terenul se dovedi şi mai prost. Copitele cailor frământaseră pământul moale, preschimbându-l într-o clisă lunecoasă. Tipsy sări al doilea gard şi Bay o simţi poticnindu-se în clipa când atinse pământul cu copitele. O clipă crezu că va fi proiectat peste capul iepei şi-şi dori să-şi frângă gâtul pe loc, ca să se termine tot. Dar Tipsy reuşi să se proptească pe picioarele din spate şi să-şi recapete ritmul, cu Bay agăţat nu numai de frâu, ci şi de coama ei.

— Mulţumesc, scumpa mea Tipsy, îi strigă el la ureche, suspinând uşurat că, pentru el, cursa nu se încheiase.

Ajunseră din nou la Becher’s Brook şi, de data asta, şase cai căzură în încercarea de a sări obstacolul, luând curba de nouăzeci de grade. Bay ridică ochii o clipă şi văzu că, deşi în cursă rămăseseră doar doisprezece cai, numai opt dintre aceştia mai aveau călăreţ. Glasnevin, favoritul rămas fără jocheu, continua să fie în frunte, dar deşi armăsarul îşi păstra întâietatea faţă de ceilalţi cai de pe hipodrom, spectatorii care pariaseră pe el îşi mototoleau chitanţele, dat fiind că un cal fără călăreţ era descalificat pe loc.

În loja regală, Sisi icni văzând caii care luau curba pentru al doilea tur. Unde era Bay? Îşi ridică binoclul, dar

mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu-l putea ţine nemişcat.

— Unde-i calul dumneavoastră, Maiestate? se auzi glasul prinţului de Wales. Sper că n-a căzut în primul tur. Ce număr spuneaţi că are?

— Treizeci şi opt, răspunse Sisi.

— Oh, nu-l văd. Păcat.

Sisi se strădui să pară nepăsătoare, dar parcă-l şi vedea pe Bay prăvălit la pământ, cu capul răsucit într-o parte, cu gâtul frânt. Simţi o atingere pe umăr şi ştiu că era Festy, care încerca să aducă alinare suferinţei ei.

Deodată răsună glasul tunător al lui Spencer:

— Uite-l pe Middleton. Îl văd, dar calul lui e aşa plin de noroi că aproape nu-i distingi culoarea. E timpul să iuţeşti pasul, Bay. Hai, dă-i bice.

Sisi îşi luă din nou binoclul şi scrută pista până când descoperi numărul 38. Spencer avea dreptate, calul şi călăreţul erau împroşcaţi cu noroi şi aproape de nerecunoscut. Îl urmări prin binoclu pe Bay până când acesta trecu de curbă. Văzu că Tipsy continua să alerge, iar Bay era stăpân pe el în şa, ca de obicei.

— Calul nostru încă aleargă, Maiestate, zise prinţul de Wales. Doamne, câţi au abandonat! N-au mai rămas decât vreo zece cai. E clar că jocheul dumneavoastră e bun.

— Nu bun, ci cel mai bun, spuse încetişor împărăteasa.

Charlotte nu reuşi să-l vadă pe Bay apărând la începutul celui de-al doilea tur, fiindcă-şi acoperise faţa cu palmele. Aţintise binoclul asupra unui cal cu călăreţ numai bine ca să surprindă clipa în care calul se poticnise şi căzuse, iar călăreţul, azvârlit într-o parte, se făcuse ghem în timp ce ceilalţi cai treceau peste el în plin galop. Ştia că nu e Bay, dar violenţa căzăturii o îngrozise. Îi venise în gând imaginea trupului mamei ei purtat peste câmp pe un gard cu cinci leaţuri, şi acum nu şi-o mai putea scoate din minte.

Chicken îi făcu semn cu cotul.

— Uite-i că apar din curbă. Să nu al naibii, Bay e tot cu ei. Glasnevin şi-a pierdut jocheul, dar Governess

continuă să alerge.

Charlotte îşi depărtă o clipă degetele şi zări caii trecând ca fulgerul prin dreptul ei. Inima îi bătea atât de tare, încât îşi auzea sângele zvâcnind în timpane. Îşi zise că nu mai suporta. Se întoarse cu spatele, cu gândul să se strecoare prin mulţime, să se ducă în altă parte, oriunde, numai aici nu, dar atâta lume se împingea cât mai aproape de balustradă, acum când caii urmau să intre în ultimul tur, încât nu se putea mişca din loc.

— Uite că Middleton se apropie. Călăreşte excelent! zise Chicken, uşor invidios.

Charlotte făcea fel şi fel de promisiuni Celui de Sus, în care altfel nu-şi punea de regulă nădejdea, făgăduindu-i câte în lună şi în stele, numai să ajungă Bay teafăr la potou.

Bay şi Tipsy se îndreptau năvalnic spre ultimul obstacol. În faţa lui mai erau trei cai, între care şi Governess. Era momentul să-i dea frâu liber lui Tipsy. Ridică cravaşa ca să-şi îndemne calul să facă un ultim efort, dar îşi dădu seama că nu poate mişca braţul. Îl fulgeră o durere ascuţită în umăr, văzu negru înaintea ochilor, dar se prinse bine cu genunchii de Tipsy şi, apucând cravaşa cu cealaltă mână, dădu bice iepei.

Caii se avântară peste obstacol şi încă unul se prăvăli la pământ, în faţa lui Bay, pe ultimul tur, mai rămâneau doar doi. Bay îşi muşcă buza atât de tare, încât simţi gust de sânge în gură şi-şi înfipse călcâiele în coastele lui Tipsy, aplecându-se spre ea ca s-o îndemne înainte. Iapa reacţionă instantaneu, depăşind calul maroniu-roşcat, aşa încât acum numai Governess îl despărţea de finiş. Îşi ridică din nou braţul sănătos şi o simţi pe Tipsy făcând sforţări să ajungă prima, dar deşi atât calul, cât şi călăreţul îşi încordau toate tendoanele, tot nu reuşeau să întreacă armăsarul cel negru. Pe măsură ce se apropiau de potou, zarva mulţimii se auzea tot mai aproape. Bay zări jalonul de patru sute de metri fulgerând pe lângă el şi-şi dădu seama că victoria era atât de aproape, dar el era pe cale să piardă cursa. Văzu că distanţa dintre crupa lui Governess şi capul lui Tipsy începe să se se mărească, armăsarul având alonjă

mai mare. Bay înţelese că aşa trebuia să se întâmple: faptul că era pe punct să piardă victoria râvnită atâta vreme tocmai acum, când se afla doar la un pas de ea, nu era decât pedeapsa meritată pentru păcatele săvârşite în viaţa lui.

Cu capul în piept, Bay nu văzu cel de-al treilea cal venind din urmă printre el şi Governess, dar o simţi pe Tipsy iuţind pasul, alertată. Glasnevin, chiar fără călăreţ, gonea ca să-şi ocupe locul favorit, în fruntea grupului. Năpustindu-se înainte, calul murg se lăsă într-o parte, izbindu-se de Governess. Ultimul sunet auzit de Bay a fost răcnetul lui Beasley, al cărui picior fusese zdrobit de calul fără călăreţ. Din clipa aceea şi până în secunda în care Tipsy trecu în galop linia de sosire, Bay nu mai văzu nimic în jur decât un vălmăşag confuz de zgomote şi de imagini.

PREMIUL

Prinţul de Wales luă mâna împărătesei şi o sărută.

— Am câştigat, Maiestate! Am câştigat. Trebuie să ciocnim o cupă de şampanie.

— Aş zice că Middleton e cel care a câştigat, nu noi, replică Sisi.

— Bineînţeles, dar amândoi am câştigat 10.000 de lire. Nu-i chiar o răsplată regească, dar pentru un prinţ de Wales e de ajuns.

Prinţul zâmbea cu gura până la urechi. Câştigul însemna alte câteva iepe pentru armăsarul lui şi câteva brăţări cu diamante pentru amante.

Ridică cupa de şampanie ca să toasteze:

— În cinstea împărătesei, care azi mi-a adus mult noroc. Iată o femeie la fel de pricepută la cai pe cât e de frumoasă.

Sisi zâmbi şi ea.

— Şi în cinstea căpitanului Middleton, cel mai bun călăreţ din Anglia.

Îşi umplură iarăşi cupele, după care îşi făcu apariţia maiorul Topham.

— Topham! Douăzeci la unu, ai? Veşnică recunoştinţă împărătesei, aici de faţă. E timpul să facem prezentările?

— Da, Maiestate.

— Date fiind împrejurările, cred că aş putea s-o conving pe împărătească să înmâneze chiar ea premiul jocheului câştigător. N-ai nimic împotrivă, Alix, nu? întrebă prinţul, întorcându-se către soţia lui, care dădu vag din cap.

Prinţul i se adresă din nou lui Sisi:

— Acceptaţi să-i faceţi maiorului Topham onoarea de a oferi chiar dumneavoastră câştigătorului trofeul, Maiestate?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Prinţul îi oferi braţul, şi suita regală coborî din lojă, pornind prin mulţimea care ovaţiona, în direcţia podiumului de premiere. De data asta orchestra intonă *God Bless the Prince of Wales*[86].

*

Charlotte îşi simţea degetele înţepenite de cât şi le ţinuse apăsate pe faţă, cu degetele mari înfipte în urechi. Îi urmărise din ochi pe Tipsy şi pe Bay gonind drept spre potou, dar când larma în jurul ei spori şi caii se apropiară, îşi dădu seama că nu mai suporta să privească. Pentru ea nu mai conta acum dacă Bay avea să câştige sau să piardă. Măcar era teafăr. Când hărmălaia se mai domoli, dându-i a înţelege că întrecerea luase sfârşit, îşi luă mâinile de la ochi şi se uită la Chicken. Expresia lui era cât se poate de grăitoare: avea obrazul lăsat şi lucitor de cât trăsese din sticluţa pe care şi-o adusese.

— A reuşit, fir-ar el al naibii, a reuşit! Sigur, a avut un noroc diabolic. Să vină Glasnevin din urmă şi să dărâme calul celălalt!

---

86 „Dumnezeu să-l ocrotească pe prinţul de Wales“, adaptare a imnului naţional (n.tr.)

Clătină din cap.

— Rău îmi pare că n-am pariat pe el. Ştiam bine că-i un călăreţ al naibii de bun, dar nu mi-am închipuit că iapa aia a lui e aşa de rezistentă. Trebuia să-mi dau seama. Bay obţine întotdeauna orice îşi pune în gând.

Se uită la Charlotte cu o privire semnificativă în ochii injectaţi de băutură.

Charlotte nu zise nimic. Privea cum mulţimea se trage de o parte şi de alta, ca marea la reflux, în timp ce suita regală cobora din lojă, îndreptându-se spre locul unde se găsea câştigătorul. Zări pălăria prinţului de Wales alături de împărăteasa înfăşurată în blănuri de samur. Învingătorul stătea pe o platformă împrejmuită cu steguleţe, pe care se găseau scaune şi un postament cu trofeul, cupa de argint. Suita regală se înşirui pe platformă, cu prinţul de Wales şi împărăteasa în mijloc.

Bay îşi făcu apariţia, călare pe Tipsy, stârnind un val de aplauze şi aclamaţii. Toţi se întindeau să atingă calul sau călăreţul, ba unii îşi înălţau în aer biletele de pariuri şi le sărutau.

Charlotte îl urmări pe Bay păşind către platformă. Văzu cum prinţul de Wales îi întinde împărătesei cupa şi cum Bay este ajutat să descalece şi purtat pe braţe de mulţime către împărătească. Din acest moment nu mai avu puterea să se uite. Se întoarse cu spatele şi puse mâna pe braţul cameristei.

— Vreau să plec.

Grace se întoarse spre ea, deloc încântată. Încercară să se îndrepte spre ieşire, croindu-şi drum prin mulţime, dar Hartopp o atinse pe Charlotte pe umăr.

— Plecaţi fără să vă luaţi rămas-bun?

— Rămas-bun, căpitane Hartopp, zise Charlotte, fără să se oprească. Mulţumesc pentru binoclu.

Îi întinse binoclul cu un gest brusc.

— Aşteptaţi o clipă, s-ar putea să aveţi nevoie de mine. E cam aglomerat.

Charlotte nu se opri nici de această dată, mulţumindu-se să arunce o privire peste umăr.

— Mă întorc la hotel. Dacă sunteţi amabil să ne însoţiţi până unde putem găsi o trăsură, v-aş fi foarte recunoscătoare.

Într-adevăr, avea de ce să-i fie recunoscătoare lui Hartopp, al cărui trup mătăhălos reuşi să le deschidă calea prin mulţimea spectatorilor.

— Cum rămâne cu amicul dumneavoastră din America? Vreţi să încerc să dau de el? o întrebă Hartopp pe Charlotte, când ajunseră la poartă.

Charlotte clătină din cap; nu voia să mai rămână nicio clipă. Pe drumul spre Liverpool se vedea un şir de trăsuri ce-şi aşteptau clienţii. Charlotte făcu semn vizitiului din fruntea şirului şi acesta veni până în locul unde se opriseră toţi trei.

Chiar în momentul în care Hartopp se pregătea să închidă portiera trăsurii, Charlotte îşi aminti de chitanţa de pariuri pe care o pusese în buzunar.

— V-aş fi foarte recunoscătoare dacă l-aţi găsi pe domnul Hewes ca să-i daţi asta, zise ea, întinzându-i peticul de hârtie.

Hartopp îl privi.

— Oh, ce bucurie va fi pe el. Cinci sute de lire la şanse de douăzeci la unu înseamnă o mie de lire.

Charlotte se sili să zâmbească.

— Atunci faceţi tot posibilul ca să i-l daţi.

Hartopp îi sesiză grimasa.

— Aveţi cuvântul meu. Dar cum rămâne cu căpitanul Middleton? Aveţi ceva să-i transmiteţi?

Charlotte îşi înălţă bărbia.

— Dacă doriţi, îl puteţi felicita din partea mea, căpitane Hartopp, Cele mai sincere felicitări.

Se grăbi să-şi acopere obrazul cu palmele, ca el să nu-i vadă lacrimile, iar Chicken, dând dovadă de tact măcar o dată în viaţa lui presărată de gafe, închise portiera şi-i spuse vizitiului să-i dea bice.

*

Pe măsură ce-şi conştientiza victoria, Bay constata cu surprindere că nu simţea nicio bucurie. Nu se putea gândi decât la ultimele minute ale cursei, când fusese sigur că va pierde, ba mai mult, că merita să piardă. Umărul îl durea cumplit, dar cel mai mult suferea la gândul că nici acest triumf, cel mai mare din viaţa sa, nu reuşea să-l facă fericit. Intrând în spaţiul rezervat câştigătorului, o văzu pe Sisi pe platformă, cu chipul radiind de bucurie. Dar bucuria ei nu găsea niciun ecou în sufletul lui.

Mai multe braţe îl ridicară, purtându-l până în locul unde stătea Sisi, care-i întinse trofeul.

— O victorie superbă, căpitane Middleton, îl felicită cu glas tunător prinţul de Wales.

Bay se strădui să-şi revină.

— Am avut noroc, Înălţimea Voastră.

— Prostii, prostii. Ai călărit de-a dreptul admirabil. Împărăteasa îţi va oferi trofeul.

Sisi îi întinse cupa grea de argint cu amândouă mâinile.

— Ţi-o înmânez cu cea mai mare bucurie, căpitane Middleton.

Zâmbetul ei era atât de sincer, încât îşi arătă dinţii.

Bay întinse instinctiv mâinile ca să-şi ia premiul şi-şi dădu brusc seama că nu putea să-şi mişte braţul drept. Luă cu stângăcie cupa, apucând-o cu braţul sănătos, şi se clătină puţin pe picioare, surprins de greutatea trofeului. Sisi îl văzu cum se crispează şi scoase un ţipăt: „Bay!”, întinzând braţul ca să-l sprijine.

Mulţimea care asista la scena de pe platformă avea acum dovada relaţiei strânse dintre împărăteasă şi călăuza ei, câştigătorul Marii Competiţii Naţionale, în caz că ar mai fi fost nevoie de o dovadă. Până şi prinţesa de Wales, care de regulă se ţinea departe de complicaţiile vieţii din jurul ei, deschise larg ochii albaştri, murmurând ca pentru ea: „Ia te uită”.

Bay îşi recapătă echilibrul şi privi drept în ochii mari şi negri ai împărătesei.

„Bay al meu”, spunea privirea ei.

O clipă, Bay avu senzaţia că se va simţi fericit.

Prinţul de Wales se întoarse către ei.

— Am avut dreptate să mizăm pe dumneata până în ultima clipă, Middleton. Eu şi împărăteasa nici nu îndrăzneam să mai privim. Amândoi pariasem o avere că vei ieşi învingător. Dar uite că, la final, suntem mândri de dumneata.

— Îmi pare rău că n-ai primit la timp vestonul cu blazonul meu, căpitane Middleton, zâmbi împărăteasa. L-am comandat la Londra. Aşa ar fi fost mult mai simplu să te urmărim în timpul cursei.

Bay se înfioră fără voia lui.

— La toate cursele arborez culorile regimentului.

Prinţul îl privi oarecum compătimitor.

— Sunt ale regimentului din care faci parte, aşa-i?

— Da, Înălţimea Voastră, regimentul 12 Dragoni.

Prinţul se întoarse către Sisi.

— Un ofiţer poartă întotdeauna culorile regimentului său, bineînţeles, în afară de cazul când calul pe care călăreşte nu-i al lui.

— Voi, englezii, cu regulile voastre! Căpitane Middleton, să ştii că am să-ţi cumpăr calul, pentru ca data viitoare când vei câştiga Naţionala, să arborezi blazonul meu.

— Niciodată n-am s-o vând pe Tipsy, spuse Bay.

— Nici chiar mie? întrebă Sisi.

Bay nu apucă să răspundă, căci pe platformă apăru maiorul Topham.

— Căpitane Middleton, aş vrea să ştiu dacă doriţi să fiţi fotografiat împreună cu calul dumneavoastră. Regret că întrerup ceremonia, dar mi s-a spus că lumina e din ce în ce mai slabă, aşa că, dacă aveţi de gând să faceţi o fotografie, va trebui să nu mai întârziaţi defel.

Împărăteasa se uită nemulţumită la maior.

— Din câte se vede, căpitanul are cu totul altă ocupaţie.

Dar Bay ridică braţul sănătos.

— De fapt, dacă-mi permiteţi, Maiestate, chiar aş vrea

să imortalizez evenimentul. Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Dar va trebui să ţineţi dumneavoastră cupa, domnule maior. Umărul meu e cam înţepenit.

Înainte ca Sisi să poată protesta din nou, Bay porni în urma maiorului spre locul unde aştepta Tipsy. Se sprijini de cal şi închise ochii o clipă, încercând să-şi adune gândurile. Pentru o fracţiune de secundă se lăsase iar furat de farmecul lui Sisi, gata să-i cedeze, dar îşi amintise de vestonul cu blazon trimis de ea. I s-ar fi potrivit perfect, numai că el nu fusese în stare să-l poarte.

Când deschise iarăşi ochii, în faţa lui se afla Caspar.

— Permiteţi-mi să adaug şi felicitările mele la cele ale tuturor celor de pe hipodrom, căpitane Middleton. O victorie palpitantă! Când sunteţi pregătit, aş dori nespus de mult să vă fotografiez. Poate ar fi bine să staţi călare pe superbul dumneavoastră cal, nu credeţi?

Bay îl privi uluit.

— Ce naiba căutaţi *dumneavoastră* aici?

— Fac poze, căpitane. Îmi place să cred că asta e chemarea mea.

— Dar cum aţi ajuns aici? Şi cum de vă trece măcar prin minte să mă fotografiaţi?

— Pentru că sunt plătit de bravul nostru maior să vă imortalizez triumful, zâmbi Caspar.

Maiorul Topham veni până în locul unde se aflau cei doi, ca să-l ajute pe Bay să salte în şa.

— Îl cunoaşteţi pe căpitanul Middleton, domnule Hewes? Ce coincidenţă fericită!

Caspar îşi luă aparatul de fotografiat şi trepiedul şi le instală într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de Bay şi de Tipsy.

— Eu şi căpitanul ne-am cunoscut la Londra. Chipul său mi-e foarte cunoscut.

Îşi făcu de lucru cu aparatul.

— Vreţi să întoarceţi puţin capul spre mine, căpitane? Nu trebuie neapărat să zâmbiţi, doar dacă vreţi, desigur.

— Nu, nu vreau, răspunse Bay.

— Poate totuşi reuşiţi să păreţi ceva mai fericit, râse

stânjenit maiorul. La urma urmei, tocmai aţi câştigat Naţionala.

Bay se întoarse spre Caspar, fulgerându-l cu privirea.

— Superb. Zău că sunteţi un subiect grozav pentru şedinţe foto, căpitane Middleton. Acum rămâneţi nemişcat câteva clipe.

Caspar dispăru sub catifeaua aparatului, apoi reapăru şi apăsă declanşatorul.

— Excelent! Vă garantez că va ieşi o fotografie excelentă.

Bay se lăsă să alunece la pământ, se apropie de Caspar şi-i dădu un brânci cu braţul sănătos:

— Unde-i Charlotte? Ce-aţi făcut cu ea?

Caspar, care era cu câţiva centimetri buni mai înalt ca Bay, nici nu clipi.

— Charlotte e acolo unde doreşte ea să fie, căpitane Middleton.

Bay vru să-i tragă un pumn, dar Caspar se dovedi mai rapid şi-l prinse de încheietură.

— V-aţi primit premiul, căpitane Middleton. Să nu uitaţi asta.

Maiorul Topham, care urmărea alarmat scena, se grăbi să intervină.

— Căpitane Middleton, nu vreţi să veniţi cu mine? Se dă o recepţie în cinstea dumneavoastră la clubul hipodromului. După câte eforturi aţi depus, sunt convins că simţiţi nevoia să beţi ceva.

Pe Bay îl cuprinse o stare de sfârşeală şi se lăsă condus de maior într-o sală plină de străini veseli care-l băteau pe umărul îndurerat şi-i ofereau pahar după pahar de şampanie. Cum nu mâncase nimic în ziua aceea, Bay se făcu criţă în doi timpi şi trei mişcări.

Şedea între maiorul Crombie şi Sholto Douglas, primul sărbătorindu-şi câştigul fabulos, celălalt înecându-şi necazul în băutură, când îşi făcu intrarea Chicken Hartopp.

— Bravo, Bay! Rău îmi pare că n-am pariat pe tine. Nu pot să înţeleg de ce n-am făcut-o. Întotdeauna ai fost un norocos.

Bay îşi miji ochii.

— Da, aşa e. Acu-s şi bogat. Al dracu' de bogat şi al dracu' de norocos.

Numai că Bay arăta atât de nenorocit, încât Chicken se simţi mai curând curios decât invidios.

— Ce s-a întâmplat, bătrâne? N-ai niciun motiv să faci faţa asta. Ar trebui să fii în al nouălea cer. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Bay îşi privea cizmele.

Sholto Douglas îi dădu un ghiont.

— Sus inima, Middleton. Ce dracu', ai câştigat Naţionala şi, pe deasupra, împărăteasa Austriei nu se poate abţine să nu te atingă.

Bay se întinse spre el cu pumnii încleştaţi, dar Sholto se feri fără probleme.

— Stai liniştit, amice. Am vrut să-ţi fac un compliment.

— Iartă-mă, Sholto, se îmbună Bay. Nu prea sunt în apele mele. Sholto se ridică.

— Mă duc să-i rup gâtul jocheului care a călărit pe Glasnevin. Hartopp îi luă locul lângă Bay.

— Ştii cine a urmărit cursa cu mine, Bay?

— Regina Victoria?

Chicken se aplecă şi mai mult şi-i şopti la ureche:

— Charlotte Baird.

Bay se trase deoparte.

— Vezi să nu.

— Zău că nu mint, bătrâne. Aşa a fost. Mi-a zis să-ţi transmit felicitări din partea ei. Cele mai sincere felicitări.

— Chiar aşa a zis?

— Da. „Cele mai sincere felicitări" sunt exact vorbele ei. Dar s-a purtat teribil de ciudat. A venit să te vadă la Naţională, pentru ca, la sfârşit, să stea cu mâinile la ochi. Nu cred să fi văzut mare lucru.

— Îmi închipui că se gândea la mama ei, spuse Bay.

— La mama ei?

— Şi-a frânt gâtul la vânătoare. De-aia nu călăreşte şi ea.

— Oh, deci ăsta-i motivul?

— Întocmai.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Bay întrebă:

— E încă aici?

— Nu. A plecat de îndată ce s-a terminat cursa. S-a întors la Liverpool. Mâine pleacă cu vaporul.

— În America?

— Da.

— Cu americanul ăla?

— Păi, pleacă împreună, dar el e doar tovarăşul ei de călătorie. A fost foarte categorică în privinţa asta. Zicea că se duce să facă fotografii şi că el o s-o ajute.

— Deci n-au fugit împreună?

— Ea zice că nu. N-avea niciun inel, mi-a arătat mâna. Niciun inel. Bay îşi îndreptă din nou atenţia spre vârfurile cizmelor.

— Şi de ce crezi că ţi-a zis asta? întrebă el.

— N-a vrut să cred că se mărită cu el. Oricum nu mai contează, ascultă-mă pe mine. Soarta ei e pecetluită. Nici averea Lennox n-o s-o mai salveze. Acum n-o s-o mai ceară nimeni în căsătorie.

— Aşa crezi tu, Chicken?

— Da, aşa cred.

— Deci tu nu te-ai mai însura cu ea, chiar dacă te-ar accepta.

— Nu, acum nu. Nu-i o fată respectabilă. Nu ştiu ce vor spune Fred şi Augusta când se vor înapoia din voiajul de nuntă. Ce lovitură pentru ei! Cum să-şi clădească doi tineri căsătoriţi un cămin, cu aşa un scandal în familie? Era mai bine dacă fugea cu americanul.

Hartopp începu să se tragă de favoriţi.

— Măcar aşa s-ar fi căsătorit. Ce-i toată prostia asta cu fotografiile? Necazul cu Charlotte e că a fost mereu lăsată să facă după cum o taie capul.

Se trase simultan de ambii favoriţi, semănând acum cu un egrefin supărat.

— Lady Hawarden poartă o mare parte din vină. Ea i-a vârât în cap tot felul de bazaconii. Fotografia nici măcar nu-i o realizare. Doar n-ai nevoie de talent. Ajunge un maldăr

de aparatură.

Bay vru să se uite la ceas, dar îşi aduse aminte că încă purta costumul de călărie şi că-şi lăsase ceasul în celelalte haine.

— Hai să ne lămurim, Chicken, ca să nu mai fie nicio umbră de îndoială. Deci nu te-ai însura acum cu Charlotte pentru nimic în lume?

— Exact cum spui, pentru nimic în lume.

— Atunci, Chicken, eşti mult mai prost decât credeam.

Bay se ridică şi, ţinându-şi mâna pe umărul rănit ca să se apere de felicitările bine intenţionate ale admiratorilor, se îndreptă cu paşi împleticiţi spre vestiarul jocheilor. Trebuia neapărat să-şi schimbe hainele.

Suita regală se pregătea de plecare. Prinţul îşi termina trabucul, cu ochii la terenul de alergare, ştiind bine că trenul regal nu va pleca fără el. Soţia lui se prefăcea că ascultă planurile maiorului Topham de a prelungi calea ferată până la Aintree. Sisi stătea de vorbă cu contele Spencer despre domeniul ei din Ungaria.

— Neapărat să veniţi să staţi la mine vara viitoare. Nu vreau ca Bay să se simtă singur, înconjurat numai de maghiari.

— Aş fi încântat, Maiestate. Deci Middleton va alege caii Maiestăţii Voastre. Ce ocazie minunată pentru el!

— Pe urmă, la iarnă, ne putem întoarce aici ca să vânăm. E perfect aşa, nu? Conte Spencer, trebuie să vă spun că vă rămân nespus de îndatorată pentru călăuza pe care mi-aţi dat-o. Am învăţat atâtea lucruri de la el.

Contele îşi feri privirea. Pasiunea împărătesei pentru Middleton începea să depăşească orice limite.

— De fapt, unde e Bay? Nu l-am mai văzut de când l-a luat cineva deoparte ca să-l fotografieze. De ce nu s-a mai întors?

— Nu poate veni aici neinvitat, Maiestate.

— Atunci îl invit eu!

Spencer tuşi încurcat.

— Cred că ar fi bine să-l întrebaţi pe prinţ. La urma urmei, e loja lui.

— Desigur, surâse Sisi. Nu trebuie să uit că nu sunt în ţara mea.

Sisi se întoarse către prinţul de Wales.

— Aş dori să-l văd pe căpitanul Middleton înainte de plecare, îl putem chema aici?

Prinţul scoase un inel de fum perfect rotund.

— Sigur că da, Maiestate. Învingătorul ia tot, aşa-i, Spencer?

Făcu un semn cu mâna liberă către nefericitul Topham.

— Îl puteţi ruga pe căpitanul Middleton să vină până aici?

Topham ieşi să îndeplinească porunca, iar contesa Festetics se duse după el.

— Nu vă supăraţi, aş dori să vă însoţesc. Căpitanul Middleton mi-e prieten.

Maiorul ridică din umeri. Familia regală era un bun prilej pentru afaceri, dar se săturase să fie tratat drept mesager.

Traversară terenul de alergare, presărat acum cu chitanţe de pariuri aruncate, cu coji de castane şi cu resturi de trabucuri. Cursa se încheiase, aşa că cei mai mulţi se îndreptau spre poartă şi spre drumul care ducea la Liverpool. Majoritatea erau acum preocupaţi doar să ajungă acasă, dar din când în când mai răzbătea câte un val de veselie, cineva începea să intoneze vreun fragment de cântec, ba se auzi chiar şi un plâns cu sughiţuri. Se făcu linişte când doi bărbaţi cu şorţuri albe îşi croiră drum prin mulţime şi străbătură terenul, unul trăgând o targă, altul ducând un fierăstrău. O femeie cu pălărie ornată cu pene portocalii, pleoştite, şi cu nasul lucios de băutură, ţipă în urma lor: „Măcelarii!”

Topham mergea grăbit, şi contesa aproape trebuia să alerge ca să ţină pasul. Mai întâi se duseră la club, dar Bay nu se afla acolo şi nimeni nu era suficient de treaz ca să le spună unde se dusese. Şi vestiarul jocheilor era pustiu. Maiorul o rugă pe contesă să aştepte afară, în timp ce el se uita peste tot, să vadă dacă Bay îşi luase lucrurile.

După aceea o urmă afară, clătinând din cap.

— Nu ştiu unde s-a dus băiatul ăsta.

— Credeţi că s-o fi dus cumva să-şi vadă calul? întrebă contesa.

— Tot ce se poate.

Topham vru să pornească îmbufnat spre grajduri, dar contesa îl prinse de braţ.

— Grajdurile sunt acolo, nu? Probabil aveţi multe de făcut, domnule maior. Sunteţi prea ocupat ca să alergaţi de colo-colo pentru stăpâna mea. Daţi-mi voie să vă ajut; am să mă duc *eu* la grajduri să-l caut pe căpitan.

— Dacă-i acolo...

— Aşa e, dar eu cred că este.

Maiorul rămase o clipă în cumpănă, apoi zise:

— Mulţumesc.

Contesa porni spre grajduri. Nopsca îi relatase ce se întâmplase atunci când îi dusese lui Bay vestonul cu blazonul împărătesei, iar ea era îngrijorată.

Îl găsi stând cu braţele în jurul gâtului lui Tipsy. Se schimbase în haine obişnuite. Contesa observă că avea nasturii vestei încheiaţi anapoda, ochii injectaţi şi obrajii congestionaţi.

Cânta ceva la urechea calului şi Tipsy îşi freca botul de umărul dat cu alifie de iarbă-neagră. Contesa aşteptă ca el să-i remarce prezenţa şi, într-un târziu, Bay o privi cu un aer obosit.

— Bună, Festy. Ai venit să mă iei?

— În ţara mea ţi s-ar fi oferit o cunună de frunze. Pentru victoria ta.

— Frunze? Ah, cred că vrei să spui lauri. Mă tem că Tipsy ar lichida orice fel de frunze cât ai clipi. Ar fi şi cazul; în definitiv, efortul a fost al ei.

Contesa îşi dădu seama că Bay era ameţit, dar nu beat criţă. Se găsea în acel stadiu periculos când risca să rostească adevărul fără jenă şi fără ruşine. Văzu că era pe punctul să plece: spera că sosise la timp. Tocmai se gândea cum să-l convingă s-o însoţească, când el o întrebă:

— O iubeşti din toată inima, nu-i aşa, Festy?

Contesa încuviinţă din cap.

— Împărăteasa e totul pentru mine.

— Înţeleg ce simţi. E... strălucitoare. Dar eu nu pot fi ca dumneata, Festy, nu pot fi servitorul ei. Ai aflat povestea cu blazonul?

Festy dădu din cap.

— Cum şi-a închipuit că am să-l port? Nu sunt proprietatea ei!

— Eu cred că încerca să-ţi dăruiască ceva. Pentru tot ce i-ai dăruit dumneata. Un crâmpei de fericire. Nu prea are parte de fericire în viaţa ei.

Bay se aşează pe un balot de paie, sprijinindu-şi fruntea cu mâna sănătoasă. Festy se aşează lângă el.

— De ce-ai venit, Festy? Cu Nopsca mi-ar fi fost mai simplu.

Festy îl mângâie pe cap.

— De-asta am şi venit. Trebuie să înţelegi ce vrei să faci.

Bay tăcu o clipă, simţind degetele contesei prin păr şi dorinţa ei de a-i alunga orice umbră de nemulţumire.

— Nu pot să fiu ca dumneata, veşnic în serviciul ei, aşteptând să mă răsplătească cu un zâmbet. Eu altceva îmi doresc.

— Ai s-o întristezi peste poate, căpitane Middleton.

— Probabil pentru un timp, până când va descoperi altă distracţie. Mai are şi maimuţa.

Mâna contesei se opri în loc.

— Poţi s-o părăseşti, dacă aşa doreşti, dar să nu pretinzi că ei nu-i pasă.

Bay simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Festy.

Contesa îl bătu uşor pe creştet şi se ridică.

— Pentru mine ar trebui să-ţi pară rău, căci eu sunt cea care-i va spune împărătesei că te-ai hotărât să pleci, iar ea va fi furioasă pe mine, închipuindu-şi că nu ţi-am vorbit aşa cum trebuie. Îşi va imagina că te-aş fi putut convinge să vii cu mine, asemenea unui cal căruia îi arăţi un cub de zahăr.

Bay ridică privirea spre ea şi zâmbi.

— Engleza dumitale a devenit fluentă, Festy.

Contesa pocni din degete.

— Pentru un maghiar, toate limbile sunt uşoare. Presupun că acum ai s-o cauţi pe fata cu aparatul de fotografiat.

— Voi încerca. Deşi am impresia că nu prea vrea să fie găsită.

— Eu cred că-i de ajuns să vrei s-o găseşti.

SPRE VEST

Charlotte şedea pe cufărul ei. Grace îi spusese că, dacă stătea aşa zece minute, conţinutul avea să se taseze şi vor putea închide cufărul. Când se înapoiaseră la hotel, găsiseră acolo un mesaj din partea companiei White Star Line. Toate cuierele care urmau să fie îmbarcate pe *Britannic* trebuiau trimise la vapor în aceeaşi seară, astfel ca vaporul să poată pleca a doua zi de dimineaţă, odată cu fluxul.

Charlotte rămase aşezată pe cufăr, aşteptând ca lucrurile îngrămădite înăuntru să nu mai opună rezistenţă şi s-o lase să închidă capacul cu încuietorile. Dar lucrurile se încăpăţânau să nu se lase turtite, nevrând să cedeze fără luptă. Cel mai simplu ar fi fost să scoată vreo câteva afară, dar dintr-un motiv sau altul, Charlotte nu se îndura să renunţe la nimic.

Totul se întâmplase foarte repede. După nunta lui Fred şi a Augustei, înţelesese limpede ce avea de făcut. Nu-i ieşeau din minte imaginile fotografiate de Caspar în deşert. Acele vaste întinderi de pustietate. Acolo, Charlotte Baird n-ar mai fost o moştenitoare şi nici măcar o femeie în căutarea unui soţ. Ar fi rămas un simplu fotograf. Din clipa în care şi-o imaginase pe această nouă Charlotte, totul devenise simplu. Nu era prea greu să fii liber când dispuneai de diamante. Şi, desigur, de un om cum era

Caspar. El înţelesese din primul moment. Ba chiar îi spusese totul lui Lady Hawarden, lucru pe care Charlotte nu avusese inima să-l facă. Naşa ei ar fi trebuit să-i aprobe decizia, la urma urmei ea era cea care o încurajase să facă fotografii, însă Charlotte ştia că, în pofida spiritului boem pe care-l afişa, Lady Hawarden era sclava aceloraşi convenţii când venea vorba de cum trebuia să se poarte o fată nemăritată. Lady Lisle putea fi convinsă în schimbul unor avantaje, dar Lady Hawarden rămânea neînduplecată. Charlotte se temuse ca hotărârea luată să nu cedeze în faţa dezaprobării naşei ei, dar, deşi o încânta ideea ca Fred şi Augusta să primească veşti în scris, ştia că Lady Hawarden nu-i va ierta niciodată dacă nu-i cerea părerea şi acordul. Prin urmare, îl trimisese pe Caspar să-i vorbească, el fiind genul care putea convinge pe oricine.

Azi la curse însă, Charlotte înţelesese la câte renunţa Caspar pentru a veni cu ea. Uşurinţa cu care el ajunsese în miezul evenimentelor o impresionase. Caspar era sortit să se afle în inima lucrurilor, iar ea îl ţâra la marginile lumii.

Cineva bătu la uşă şi Caspar intră, îmbrăcat tot cu paltonul de tweed şi ţinând un teanc de bancnote în mână.

— Uite câştigul meu! O sută de lire! Căpitanul Middleton mi-a purtat mai mult noroc mie decât ţie.

Vru să închidă uşa, dar Charlotte îl opri.

— Nu închide uşa, nu trebuie să fii cu mine în cameră dacă nu-i şi Grace.

— Corect. Trebuie să-mi apăr reputaţia cu orice preţ. De ce stai pe cufăr?

— Pentru că nu se închide, şi diseară trebuie trimis pe chei.

— Vrei să mă aşez şi eu?

Charlotte dădu din cap, însă nici greutatea amândurora nu convinse capacul să se închidă.

— Hai să mai stăm puţin aşa, poate totuşi se mai lasă cât de cât.

— Dacă vrei…

Charlotte se uită la bancnotele pe care Caspar continua să le ţină în mână.

— O sută de lire!

— Nu-i rău, dacă stau să mă gândesc că am pariat numai de ciudă.

— Ar fi trebuit să-ţi spun că participa şi Bay. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Am făcut câteva fotografii grozave, între care una cu câştigătorul.

Charlotte tresări violent şi capacul cufărului se lăsă, închizându-se cu un clinchet.

— L-ai văzut pe Bay? I-ai spus că eram şi eu acolo?

Caspar se ridică.

— Gata. Cred că s-a rezolvat.

Se duse până în pragul uşii.

— Nu, Carlotta, nu i-am spus căpitanului Middleton că ai venit să-l vezi alergând. N-am vrut să-i dau această satisfacţie. Mi-am zis că îi ajungea o victorie pe ziua aceea.

Charlotte nu zise nimic.

— Acum te-ai supărat pe mine, dar am făcut asta pentru binele tău şi poate un pic şi pentru mulţumirea mea. Era foarte furios. Ba chiar a vrut să mă lovească. Din fericire, avea un braţ rănit, aşa că n-am răspuns la provocare. Păcat, mi-ar fi făcut mare plăcere.

— Avea braţul rănit? Dar ce-a păţit? Şi de ce voia să se bată cu tine?

— Fiindcă n-am vrut să-i spun unde erai şi fiindcă-şi închipuie că noi doi am fugit împreună.

Charlotte întoarse capul.

— Of, Charlotte, chiar ai fi vrut să-i spun că ai stat acolo toată ziua doar ca să-l zăreşti fie şi pentru o clipă? E mult mai bine să creadă că ai fugit cu mine şi că puţin îţi pasă de el. Aşa, va fi mai uşor pentru amândoi. Tu vei face o carieră strălucită în America, iar el va rămâne cu victoria de la curse şi cu împărăteasa. E singurul final fericit.

Charlotte îşi muşcă buza.

— Dar de unde ştii tu care-i finalul fericit pentru mine? Sau pentru Bay?

Caspar o prinse de umeri şi o scuturã blând, dar ferm.

— Ştiu, pentru că înţeleg ce înseamnă să pierzi un om

pe care-l iubeşti. Aici am găsit mângâiere. De asta am fost de acord să mă întorc în America, fiindcă ai avut curajul s-o iei de la capăt. Şi încă ai acest curaj, indiferent cum gândeşti în clipa asta.

Charlotte privea covorul cu model încărcat de flori şi fructe, împinse cu vârful botinei într-o rodie.

— Iar acum îţi sugerez să-ţi pui boneta şi să ieşim să ne plimbăm pe chei, ca să vedem cum ne încarcă bagajele la bordul vasului *Britannic.* Nimic nu-i mai rău decât să te trezeşti că ţi-au fost trimise cuierele din greşeală în Argentina. Aşa că fugi s-o iei pe Grace, ca să putem merge să ne supraveghem bunurile.

Afară începea să se întunece, aşa încât Caspar opri o cabrioletă, cerându-i să-i ducă până pe chei. În timp ce o ajută pe Charlotte să urce, zise:

— Graţie galantului căpitan, acum îmi pot face şi eu o plăcere.

Charlotte şi Grace şedeau cu faţa spre vizitiu, iar Caspar vizavi de ele. Străzile începeau să se golească, dar din când în când mai trecea câte un grup de oameni care clar se întorceau de la curse, cu hainele de sărbătoare acum boţite, cu penele de la pălării pleoştite, cu cravatele într-o parte, dar animaţi de sentimentul că trăiseră împreună nişte momente grandioase. Vreo câţiva îşi fluturau chitanţele de pariuri ca pe nişte talismane, dovadă că măcar pentru o zi se numărau printre cei favorizaţi de soartă. Pe la colţuri de stradă, mici vânzători de ziare continuau să strige: „Un necunoscut câştigă Naţionala!” şi „Tipsy a obţinut victoria!”, sperând să vândă şi ultimele ediţii puţinelor persoane rămase în Liverpool, care nu-şi petrecuseră ziua la Aintree. Pe măsură ce se apropiau de chei, se vedeau tot mai multe cârciumioare, toate ticsite de spectatori întorşi de la curse şi care continuau distracţia în oraş. Pe cheiul râului Mersey, vasul *Queen Adelaide*[87] era plin de clanuri irlandeze în aşteptarea vaporului *Dun*

87 După numele reginei Adelaide de Saxa-Meiningen (1792-1849), soţia regelui William al IV-lea al Marii Britanii (n.tr.)

Loughaire[88]*.* Toţi deplângeau eşecul lui Glasnevin şi cântau cântece triste.

Ajungând pe chei, Caspar se duse la biroul portuar, ca să se intereseze când urma să fie îmbarcat bagajul lor.

— Am să le spun că vreau să văd cu ochii mei cum e suit la bord fiecare cufăr. Mă tem că e singura soluţie.

Cele două femei rămaseră în cabrioletă câteva minute, apoi Charlotte îşi pierdu răbdarea. Coborî şi rămase pe pavajul cheiului. Se întunecase aproape de tot, dar vapoarele cu aburi ancorate la chei erau luminate cu felinare care se clătinau de câte ori trecea câte un remorcher, ca nişte pomi de Crăciun în lumina amurgului. Cheiul era plin de lume, grupuri mari se adunaseră ceva mai încolo ca să-şi ia rămas-bun de la cei suiţi la bordul unui vapor cu destinaţia Canada. În stânga ei, Charlotte văzu mai mulţi muncitori chinezi, cu părul împletit în codiţe, care descărcau lăzi dintr-un vas cu aburi şi le cărau într-o magazie, trecându-le de la unul la altul. Străzile din preajma hotelului deja se liniştiseră, ca la sfârşit de săptămână, dar aici, pe chei, activitatea era în toi. Era o privelişte neobişnuită pentru Charlotte, care se gândi la ironia situaţiei de a pleca tocmai în America, când aici, la Liverpool, văzuse doar în două zile lucruri mai stranii decât în toţi cei nouăsprezece ani ai ei.

Un marinar de culoare, cu un papagal într-o colivie, se apropie de ea, şi Charlotte se gândi ce bine ar fi dat într-o fotografie. Ce palpitant ar fi fost să surprindă astfel de instantanee, în locul scenelor clasice recompuse în studioul lui Lady Hawarden. O clipă uită tristeţea care o învăluia încă de când plecase de la Aintree şi începu să se gândească cu entuziasm la ceea ce urma să facă de acum încolo. Să imortalizeze lumea în toată unicitatea şi splendoarea ei, asta era marea ei ambiţie. Se simţea perfect capabilă s-o facă. Să fotografieze lucruri obişnuite sau neaşteptate, astfel încât alte fete ca ea, poate mai

88 După numele unui oraş de coastă din comitatul Dublin, Irlanda (n.tr.)

puţin norocoase, să ştie că puteau nădăjdui la mai mult decât pereţii unui salon sau zidurile unei bucătării. Stând aşa pe chei, învăluită de briza rece dinspre apă şi de mirosul de legume putrezite şi de hamei fermentat, Charlotte se simţi dintr-odată neaşteptat de fericită.

Zâmbi auzind gălăgie în capătul îndepărtat al cheiului. Mulţimea adunată să-şi ia rămas-bun de la vaporul cu aburi canadian ovaţiona şi-şi arunca în aer pălăriile. Toţi se îngrămădeau în jurul a ceva, dar era prea întuneric ca să vadă despre ce era vorba. Apoi, mulţimea se trase deoparte şi Charlotte zări un om călare, fără a reuşi să desluşească decât calul alb.

Oamenii de pe chei veneau în urma calului alb, cântând. Charlotte nu înţelese cuvintele cântecului, încordându-şi prea mult privirea să vadă cine era călăreţul. Grace, care auzise cântecul, coborî din cabrioletă şi veni lângă Charlotte.

— Priviţi, domnişoară! exclamă Grace. E căpitanul Middleton.

Chipul lui Charlotte se destinse într-un zâmbet.

Rămase pe loc şi Bay se opri în dreptul ei. Sute de mâini se întinseră să-l ajute pe câştigătorul Naţionalei să sară la pământ şi să ţină de dârlogi calul minune.

Bay veni la ea şi, după o clipă de ezitare, îi luă mâna şi i-o sărută. Ea îşi aminti de prima oară când Bay îi sărutase mâna, în seara balului dat de contele Spencer.

Mulţimea din spatele lor scoase exclamaţii aprobatoare.

— Zâmbeşti, Charlotte. Asta să însemne că te bucuri să mă vezi?

Bay părea atât de îngrijorat, încât lui Charlotte îi veni să râdă.

— Sunt fericită că ai câştigat Naţionala; ştiu bine ce mult ţi-ai dorit victoria asta.

— Ai fost acolo?

— Da.

Urmă o clipă de tăcere. Charlotte văzu că pe sub haină, Bay avea braţul prins într-o eşarfă.

— Ce-ai păţit la braţ?

— Sunt rănit la umăr. S-a dislocat. Trebuie să-l pansez strâns, dar n-am avut timp.

Charlotte îl privi în ochi.

— Mâine-dimineaţă plec cu vaporul la New York, împreună cu domnul Hewes.

Auzi pe cineva tuşind uşor în spate şi adăugă:

— Şi cu Grace.

Grace îi zâmbi lui Bay.

— Bună seara, domnule, şi felicitări pentru victorie. Am câştigat şi eu nişte bani mulţumită dumneavoastră şi vă sunt tare recunoscătoare. Ce final! N-am crezut că veţi reuşi, când deodată a apărut calul acela fără călăreţ şi gata, aţi trecut de finiş.

— Nici eu n-am crezut că voi reuşi, Grace, dar uneori lucrurile ies altfel decât te aştepţi. Governess era un cal mai iute, dar cred că pur şi simplu am avut noroc. Iar Tipsy nu suportă să nu fie în frunte.

Charlotte nu se mai putu stăpâni.

— De ce-ai venit, Bay?

— Cum de ce? Ca să te văd. Ştiam că trebuie să fii pe aici. Mi-a spus Chicken.

— Chicken?

— Prietenul nostru comun. Mi-a zis că pleci în America, dar mi-a mai spus şi că nu te-ai măritat cu domnul Hewes, o veste însemnată, fiindcă eu vreau să te măriţi cu mine, draga mea Charlotte, dacă mă vrei cumva de soţ.

Mulţimea începu să şuşotească, cei din faţă comunicând celor din spate spusele lui Bay.

— Scurtează-i suferinţa, Charlotte! se auzi un strigăt glumeţ.

Charlotte vru să-i întoarcă spatele, dar îşi dădu seama că nu era în stare să se mişte.

— Dar eu plec mâine în America să fac fotografii, zise ea încet, fără să-l privească.

— Femeile măritate pot face fotografii? întrebă Bay.

Ea ridică privirea spre el.

— Nu ştiu.

— Charlotte, acum sunt bogat. Sigur, nu aşa bogat ca tine, dar am suficienţi bani ca să ne întreţinem ani buni de aici încolo. Dacă vrei, poţi să-i dai averea ta lui Fred şi tot am avea de ajuns.

— Cum rămâne cu ea?

— Îţi făgăduiesc că n-am s-o mai văd niciodată pe împărătească. Nu, asta sună de parcă ar trebui să renunţ la ceva, ori nu-i adevărat. *Nu vreau* s-o mai văd niciodată.

— Sărmana împărătească, zise Charlotte, amintindu-şi de ridurile din jurul gurii ei.

— Am căzut în mrejele ei, dar acum s-a terminat. Mă poţi ierta?

— Hai, dragă, iartă-l, că-i frig afară! începură să strige cei din jur.

— Mâine plec în America.

— Iar eu vreau să te însoţesc. Ţi-aş căra aparatul foto.

— N-ai să poţi, ai braţul în eşarfa.

— Lăsând braţul deoparte, pot nădăjdui la rolul ăsta?

Cineva din mulţime începu să cânte: *Daisy, Daisy, dă-mi răspuns*[89] şi, treptat, restul celor de faţă se alăturară în cor.

Charlotte îşi puse mâna pe braţul teafăr al lui Bay şi, negăsindu-şi cuvintele, se mulţumi să dea din cap.

— Adevărat, Charlotte?

Ea încuviinţă din nou, închizând ochii, iar Bay o înlănţui cu braţul sănătos şi o sărută.

Uralele mulţimii răsunau atât de tare, încât Charlotte nu-l auzi pe Caspar strigând-o pe nume, ci doar simţi cum acesta o bate tare pe umăr.

Ridică privirea, cu buzele încă umflate din pricina mustăţii lui Bay.

Caspar îşi lăsă capul pe o parte, uitându-se la Charlotte, apoi la Bay, după care i se adresă lui Charlotte:

— Înţeleg că a intervenit o schimbare de planuri.

— Charlotte a promis că se mărită cu mine, zise Bay.

— Nu promisiunea ei mă îngrijorează, ci a

89 Cântec popular englezesc (n.tr.)

dumneavoastră, căpitane Middleton. De data asta vă veţi ţine de cuvânt?

Bay ridică bărbia înspre Caspar.

— Presupun că merit dojana dumneavoastră. Tot ce pot spune e că, dacă ea mă acceptă, mă voi căsători cu ea chiar mâine, la bordul vasului.

Din mulţime răzbătură exclamaţii precum: „Câtă nerăbdare!” şi „Uşurel!”

Caspar se întoarse cu spatele spre Bay şi se aplecă s-o privească pe Charlotte.

— Tu poţi să-l ierţi?

— Cred că da. Doar e aici, nu?

— Şi chiar vrei să fii femeie măritată?

— Zice că o să-mi care el aparatul de fotografiat.

Caspar o privi o clipă, apoi izbucni în râs şi-şi ridică ambele mâini, mimând binecuvântarea.

— Atunci n-am de ales şi trebuie să vă binecuvântez pe amândoi.

Când se înapoiară la hotelul Adelphi era deja târziu. Caspar insistase să călărească pe Tipsy.

— Prefer să călăresc pe câştigătoarea Naţionalei decât să stânjenesc cu prezenţa mea doi porumbei.

Cum stăteau în holul hotelului, uşor încurcaţi de noua situaţie ivită, Bay zise:

— Trebuie să-mi iau o cameră pentru noaptea asta. Şi să aranjez un loc la grajduri pentru Tipsy. Iertaţi-mă o clipă.

Ieşi să discute cu directorul hotelului.

Caspar oftă.

— Sper că ştii ce faci, Carlotta.

— El m-a ales, şi cred că vom fi fericiţi.

— Nu-i numai din pricină că te preferă unei împărătese?

— Eu m-am îndrăgostit de el prima.

— Atunci mă predau. Şi vă urez multă fericire. Zău că da. Sunt sigur că veţi face furori în America.

— Nu vii şi tu?

— Nu, Carlotta. Nu mai ai nevoie de serviciile mele. Eu am de fotografiat ducese. Când mă voi înapoia la Londra,

voi stârni senzaţie cu ultimele ştiri despre fuga scandaloasă a moştenitoarei Lennox. Nu te teme, îmi voi da silinţa s-o consolez pe Augusta în lipsa ta.

Charlotte râse şi-l sărută pe obraz. Brusc îşi aminti ceva.

— Cum rămâne cu bagajul tău? Trebuie să ceri să ţi-l debarce.

Caspar îi făcu cu ochiul.

— Zău, Carlotta, drept cine mă iei? Nici nu l-am luat de la hotel.

*

Încă nu se luminase bine de ziuă. Charlotte şi Bay stăteau pe puntea vaporului *Britannic,* aşteptând să se ridice ancora.

Amândoi se găseau pe puntea de promenadă, privind înspre oraş.

Charlotte îşi puse mâna pe mâna lui Bay.

— Acum că urmează să ne căsătorim, va trebui să-mi spui.

— Ce să-ţi spun?

— De unde vine porecla lui Chicken.

Bay râse şi o sărută.

— Scumpa mea Charlotte, mă tem că te voi dezamăgi. Vezi tu, de n-ar fi fost Chicken, n-aş fi ştiut niciodată că nu aveai de gând să te măriţi cu americanul. Îi datorez fericirea mea, aşa că nu-l pot trăda destăinuindu-ţi cel mai întunecat secret al lui.

Charlotte îl strânse de mână.

— Şi pe urmă, dacă ţi-aş spune, cu ce ţi-aş mai putea stârni curiozitatea de aici înainte?

Charlotte zâmbi.

— Oh, am să găsesc eu ceva.

Postfaţă

Elisabeta de Austria a fost un fel de Lady Di a Europei secolului al XIX-lea – renumită pentru frumuseţea ei, dar neîmplinită în căsătoria cu Franz Josef. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în căutarea unei fericiri pe care n-o găsea. Primii ani de căsnicie i-au fost umbriţi de o soacră dominatoare, care încerca să facă din Sisi (numele de alint al Elisabetei) o regină perfectă din dinastia Habsburg. Numai că Sisi detesta formalismul excesiv al curţii austriece, unde fiecare curtean trebuia să aibă în spate patru generaţii de aristocraţi. Din punct de vedere politic, era o liberală şi a sprijinit aspiraţiile politice ale ungurilor care se revoltaseră împotriva dominaţiei habsburgice în 1848. Din aceste motive, Franz Josef nu regreta prea mult că Sisi petrecea mult timp în străinătate, călătorind prin Europa cu trenul personal sau mergând la vila particulară din Corfu la bordul iahtului propriu. Sisi adora să vâneze – în parte pentru emoţiile vânătoarei şi în parte fiindcă arăta superb în costum de călărie.

A doua parte a vieţii ei a fost marcată de tragedie. Unicul ei fiu, Rudolph, şi-a pus capăt vieţii împreună cu amanta lui adolescentă în cabana de vânătoare de la Mayerling, în 1889. Elisabeta a purtat doliu până la sfârşitul vieţii, survenit în 1891, când a fost înjunghiată mortal de un anarhist italian, în clipa când suia la bordul unui vapor de pe lacul Geneva. Anarhistul crezuse că asasinează o membră a familiei imperiale din Rusia. Franz Josef a trăit până în 1916. Asasinarea nepotului şi a moştenitorului său, arhiducele Ferdinand, a dus la declanşarea Primului Război Mondial.

Bay Middleton (rudă foarte îndepărtată cu viitoarea regină a Angliei) era renumit drept „cel mai bun călăreţ din Anglia”. Şi-a câştigat porecla în urma victoriei la Marea Competiţie Naţională. A petrecut cinci ani alături de Sisi, „călăuzind-o” în sezoanele de vânătoare din Anglia şi Irlanda. Până în ziua de azi relaţia lor a stârnit fel şi fel de presupuneri. Maria, sora Elisabetei, era atât de geloasă pe relaţia acesteia cu Bay, încât i-a spus lui Rudolph că mama

lui avea o legătură amoroasă. Rudolph, pe care Sisi îl născuse la optsprezece ani, s-a înfuriat şi l-a apostrofat pe Middleton cu ocazia unui bal dat de contele Spencer la Londra, în speranţa că Middleton îl va provoca la duel. Au intervenit persoane mai raţionale, dar incidentul a umbrit cumva relaţia dintre Bay şi Sisi, dacă nu cumva a jucat şi un rol în declanşarea stării de nebunie a lui Rudolph. Deci, s-ar putea interpreta că Bay şi Sisi poartă o oarecare răspundere în izbucnirea Primului Război Mondial.